

Lục Tiểu Phụng 6 - Phụng Vũ Cứu Thiên

Contents

Lục Tiểu Phụng 6 - Phụng Vũ Cứu Thiên	1
1. Khinh Kỳ Phái Ra Khắp Nơi	2
2. Truy Tung Nhân Vật Thần Bí	7
3. Bổng Bị Âm Toán	20
4. Mạo Hiểm Tìm Đào Nguyên	29
5. Một Trận Đánh Bạc Hào Hứng	39
6. Địa Huyết Thần Bí	59
7. Tiền Nhân Hậu Quả	77
8. Bất Vô Tin Tức !	90
9. Cơ Hồ Gặp Long Vương	91
10. Uyên Ương Ly Tán	103
11. Chạy Trốn Truy Nã	116
12. Hòa Thượng Giở Trò	127
13. Đánh Một Ván Bài	149
14. Trượng Nghĩa Cứu Người	158
15. Về Lại Hòn Đảo	174
16. Âm Mưu Của Cửu Cung	180
17. Mèo Bắt Chuột	203
18. Phương Pháp Thoát Thân	223
19. Lão Thực Hòa Thượng Không Lão Thực	235
20. Tìm Tìm Kiếm Kiếm	242
21. Người Ẩn Hình	262

Lục Tiểu Phụng 6 - Phụng Vũ Cứu Thiên

Giới thiệu

Trong các âm mưu không gì ác hiểm hơn các âm mưu cung đình. Không gì gây ra biến động lớn hơn

1. Khinh Kỵ Phái Ra Khắp Nơi

Một trăm lẻ ba tay vũ lâm cao thủ tinh minh năng cán, trên châu bảo ngọc trị giá ba ngàn năm trăm vạn lượng, chỉ trong một đêm, toàn bộ thất tung một cách bí mật.

Chuyện ấy ảnh hưởng lớn lao, không những tới tồn vong vinh nhục của mười hai tiêu cuộc lớn nhất Trung Nguyên, mà xem ra ít nhất bảy tám chục nhân vật nổi tiếng giang hồ, vì đó không chừng sẽ nhà tan cửa nát, thân bại danh liệt.

Đêm hôm đó, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ?

Cái bí mật đó, khắp cả thiên hạ, chỉ có một người biết !

Nếu Thôi Thành biết rằng mình bỗng dưng biến thành quan trọng như vậy, nhất định y sẽ cảm thấy kiếp sống của mình không đến nỗi gì quá thừa.

Nhưng y không biết được.

Y đã bị hôn mê mất ba ngày trời rồi.

Một trăm lẻ ba người này đều là tinh anh trong những tiêu cuộc của Trung nguyên, họ tổng một cuộc tiêu lớn chưa từng có trong lịch sử, đi từ Thái Hành, ra Đồng Quan, rồi bỗng dưng thất tung ở một cái trấn nhỏ dưới chân núi Thái Hành.

Thôi Thành là triệu tử thủ của Quân Anh tiêu cuộc, y là người duy nhất còn sống sót trong vụ này.

Căn cứ vào tay thủ não của đội điều tra là Hùng Thiên Kiện, người bị triệu tập khẩn cấp lại sau đó một ngày:

- Chúng tôi tìm thấy y trong một cái hồ phía sau khách sạn trong trấn, lúc đó y đã bị hôn mê bất tỉnh, hơi thở như mảnh treo chuông.

Căn cứ vào danh y Diệp Tinh Sĩ, người đi theo cùng với đội điều tra:

- Trên người y tổng cộng có sáu vết đao, tuy ra máu rất nhiều nên bị hôn mê, nhưng thương tích không ở chỗ yếu hại, chỉ cần để y tĩnh dưỡng một nơi nào đó an toàn năm ba ngày, tôi bảo đảm y ... nhất định sẽ hồi phục lại như thường.

Một tay đầu não khác trong đội là Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Hiện tại y đã được đem lại một chỗ tuyệt đối an toàn để dưỡng thương, không được tất cả người trong bọn chúng tôi đồng ý, ngay cả một con ruồi cũng bay vào không lọt.

Hùng Thiên Kiện là tay đại hiệp Trung nguyên, và cũng là cha vợ của tổng tiêu đầu Quân Anh tiêu cuộc Tư Đồ Cương, một người hiệp nghĩa chính trực, rất có danh vọng trong giang hồ.

Diệp Tinh Sĩ là đệ tử tục gia duy nhất của Thiết Phiến đại sư chùa Thiếu Lâm, và cũng là một trong bốn đại danh y được trọng vọng nhất trong giang hồ, y thuật tinh vi, khắp thiên hạ đều công nhận.

Ứng Nhân Lão Thất là thủ lĩnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, thế lực của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ ra tới vùng tái ngoại, hai bên hắc bạch đều có đệ tử của y trong đó, lần này trong bốn chục vị tiêu sư hộ tống hàng, ít nhất có năm sáu người đã từng làm môn hạ trong nhà y.

Bọn họ bị lôi kéo vào trong chuyện này, bởi vì, bọn họ đều là người đứng ra bảo lãnh cho mười ba nhà tiêu cuộc.

Chuyến tiêu này vốn cực kỳ lớn lao, thậm chí đã động đến tai thiên tử, nếu không tìm về lại được, không những người đứng ra bảo đảm bị tội rồi, ngay cả Thái Bình Vương Phủ là nơi ủy thác bọn họ bảo tiêu cũng không thoát khỏi bị liên lụy.

Bao nhiêu người đứng bảo đảm đó đều là những tay giang hồ nổi danh rất có thân phận, chín bang hội, bảy môn phái lớn trong vũ lâm Trung Nguyên, cơ hồ tất cả đều bị kéo vào trong đó.

Bọn họ tìm ra Thôi Thành vào ngày đầu tiên tiết Đoan Dương, tới giờ đã là mồng tám tháng năm.

Căn cứ vào người phụ trách chiếu cố cho Thôi Thành là Trình trại chủ đệ tam trại của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ:

- Tối hôm qua y đã có tỉnh lại, còn uống được nửa ly sâm thang, đi cầu một lần, đợi chúng tôi băng lại chỗ bị thương xong mới đi ngủ lại.

Căn cứ vào bà vợ của Ứng Nhân Lão Thất là Như phu nhân Tiêu Hồng Châu:

- Y đi cầu không còn bị máu trong phân, sáng sớm hôm nay uống được miếng nước, còn nhìn tôi cười cười.

Trình Trung và Tiêu Hồng Châu đều là kẻ thân tín nhất của Ứng Nhân Lão Thất, chỉ có bọn họ mới được tiếp cận Thôi Thành.

Xem thương thế của Thôi Thành, hiện tại tuy không còn lo ngại gì, nhưng chuyện này chắc chắn còn quan trọng hơn thương thế của y nhiều, chỉ cần y mở miệng ra nói chuyện được, là nhất định không thể nào chờ thêm được nữa.

Vì vậy bao nhiêu người có liên hệ đến chuyện này, hiện tại đã đến tổng trại của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, ngay cả thế tử của Thái Bình Vương cũng thống lĩnh hộ vệ lại.

Hiện tại Thôi Thành không thể chết được !

Thập Nhị Liên Hoàn Ổ rốt cuộc là một nơi như thế nào, trong giang hồ hầu như không có ai chân chính biết rõ ràng, nó không những là một địa phương, mà còn là một tổ chức rộng lớn vô cùng.

Thế lực của tổ chức này phân trải ra rất rộng, đủ các thành phần phức tạp, hai bên hắc đạo đều có phần trong đó, nhưng bọn họ đều giữ được một nguyên tắc chung:

- Không làm chuyện thương thiên hại lý, không thừa lúc người ta nguy ngập, không ăn hiếp già yếu phụ nữ, không làm hại bản cùng cô quả.

Đây không chừng cũng chính là nguyên nhân bọn họ còn tồn tại được đến bây giờ. Thập Nhị Liên Hoàn Ổ có mười hai trại, bề ngoài nhìn vào, không có gì khác biệt với các thôn trang khác, thật ra phòng vệ cực kỳ nghiêm ngặt, tổ chức lại càng chặt chẽ, không có thẻ bài khẩu lệnh của bọn họ, bất kỳ ai cũng khó mà đột nhập vào khu vực.

Miếng đất tổng thủ lãnh Ứng Nhân Lão Thất quản hạt đó, gọi là “Ứng Nhân”, mọi hành động, mệnh lệnh của bọn thuộc hạ trong Thập Nhị Liên Hoàn Ổ đều do Ứng Nhân trực tiếp điều độ.

Tiết Đoan Dương vào giữa trưa, Thôi Thành đã được đem vào trong mật thất của Ứng Nhân, phải đi qua năm lớp cửa sắt được phòng thủ nghiêm ngặt mới vào được trong đó, chỉ có Trình Trung và Tiêu Hồng Châu được tự do xuất nhập.

Hiện tại, bọn họ đang ở trong mật thất với Thôi Thành.

Trình Trung là người lão thành cẩn thận, không những vậy lão còn biết y thuật, Tiêu Hồng Châu thì ôn nhu và thông minh, rất tế tâm, bí thất bốn bề đều là tường, làm bằng đá hoa cương, cửa sắt bên ngoài không những được thay nhau phòng thủ suốt ngày đêm, mà còn được khóa chặt bằng khóa do thợ nổi danh làm ra, trừ chìa khóa trên người của Tiêu Hồng Châu và Ứng Nhân Lão Thất ra, không ai có thể mở ra được.

Đối với cách phòng thủ nghiêm ngặt đó, ngay cả thế tử của Thái Bình Vương cũng không thể không thỏa mãn:

- Người nói đúng lắm, nơi này ngay cả một con ruồi cũng không bay vào được.

Có điều, lúc bọn họ đi qua năm trạm cửa sắt, tiến vào trong bí thất, lập tức phát hiện ra, Thôi Thành đã chết !

Tiêu Hồng Châu và Trình Trung cũng đều chết cả !

Trên người bọn họ không thấy có vết thương, cũng không thấy có dấu máu, nhưng thân hình của bọn họ đều đã bị lạnh cứng như đá.

Căn cứ vào phán đoán của Diệp Tinh Sĩ:

- Bọn họ chết cách đó ít nhất là một tiếng rưỡi, bị một cây khoái đao rất mỏng đâm chết, một nhát trí mệnh. Bởi vì đao quá mỏng, xuất thủ quá nhanh, vì vậy không có vết thương để lại. Vết thương trí mệnh chắc chắn là nằm phía dưới lá phổi, đao đâm vào, máu lập tức đổ ập vào trong lồng ngực, vì vậy không chảy ra bên ngoài.

Nhát đao vừa nhanh, lại vừa chính xác !

Đủ thấy hung thủ giết người không những chuyên sử đao, mà còn có kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

Người phòng thủ bí thất, đều theo Ứng Nhân Lão Thất đã được mười mấy năm nay, đều là tâm phúc tử sĩ của y.

Bọn họ chỉ trời thề đất:

- Trong hai tiếng đồng hồ vừa qua, trừ Tiêu phu nhân và Trình trại chủ ra, nhất định không hề có người thứ ba nào ra vào nơi đây.

Ba mươi sáu người liên tục phòng thủ ở đó, ba mươi sáu người dĩ nhiên không thể đều nói dối.

Vậy thì hung thủ làm sao vào được trong đó ? Thế tử của Thái Bình Vương cười nhạt:

- Theo như người nói, chỉ trừ phi y là người có thuật ẩn hình.

Giữa trưa.

Trong phòng đại sảnh bố trí thật tinh nhã, không khí thật ngọt ngào, ngay cả gió hình như cũng bị ngưng đọng, đầu tóc rối bả xòa xuống, lập tức bị mồ hôi bám chặt lấy, tuy rượu để đó ế hễ, nhưng ai ai cũng cảm thấy miệng khô cổ ráo, đáng ghét cực độ.

Ứng Nhân Lão Thất gương mặt đầy vẻ tiều tụy, vừa bi ai vừa mệt mỏi.

Y vốn là người tinh lực đầy rẫy, xem ra còn rất trẻ trung, nhưng hiện giờ, chỉ trong một khoảnh khắc, xem ra y đã già đi rất nhiều.

Hung thủ làm cách nào vào được ? Trên đời này dĩ nhiên không thể nào có người biết ẩn hình. Y nghĩ không ra. Không ai nghĩ ra. Mọi người đều biết chắc một chuyện, món hàng trị giá ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc này mà không lấy về được, bọn họ đều phải phụ trách bồi thường. Bao nhiêu đó cũng đủ làm cho tất cả bọn họ táng gia bại sản, dù cho tán gia bại sản, e còn chưa bồi thường hết ! Lấy thân phận và địa vị của bọn họ ra mà nói, dĩ nhiên không thể chạy làng được. May mà thế tử Thái Bình Vương không phải là một người không hiểu biết tình lý.

- Hạn cho các người bốn mươi ngày, để các người đi tìm về, nếu không ...

Y không nói hết lời, cũng bắt tất phải nói hết, hậu quả nghiêm trọng ra sao, ai ai cũng đều minh bạch.

Nói xong câu đó, y bèn đem mấy tên vệ sĩ đi mất, bất kể ra sao, hạn kỳ bốn mươi ngày cũng không thể nói là quá ngắn ngủi.

Chỉ tiếc là chuyện này, chẳng tìm đâu ra được một mối nợ để lần tới.

Ứng Nhân Lão Thất đứng lên rồi lại ngồi xuống, ngồi xuống lại đứng lên, Hùng Thiên Kiện mồ hôi ra đầy mình, thấm ướt cả hai lớp áo, có người thì mồ hôi chảy ròng ròng ra trên chót mũi, nhỏ tong tong xuống từng giọt từng giọt.

Những người này đều là những tay vũ lâm đại hào oai trấn một phương trời, bình thời chỉ huy ung dung ổn định, bây giờ tâm thần hỗn loạn, hoàn toàn không nghĩ ra được một kế hoạch.

Diệp Tinh Sĩ bỗng nói:

- Đây không phải là lần đầu tiên.

Mọi người không ai hiểu y đang nói gì, đành phải chờ y tiếp tục.

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Cuối tháng trước, Trường Giang Thủy Thượng Phi, đang lúc tuần tra như mọi ngày, bỗng bị chết dưới nước, tôi được bọn đệ tử trong bang mời lại kiểm nghiệm thi thể.

Hùng Thiên Kiện lập tức hỏi:

- Y chết cũng giống như Thôi Thành ?

Diệp Tinh Sĩ gật đầu:

- Trên người y cũng không có thương tích máu me gì, tôi bỏ ra hết cả ba ngày, mới tìm ra vết đao dưới lá phổi, cũng đồng một loại trí mệnh như Thôi Thành.

Hùng Thiên Kiện hỏi:

- Y bị đâm chết dưới nước ?

Diệp Tinh Sĩ đáp:

- Đúng vậy.

Hùng Thiên Kiện lộ vẻ nghiêm trọng, tài dưới nước của Thủy Thượng Phi nổi tiếng vô địch thiên hạ, hung thủ đâm y một đao ở dưới nước vào chỗ yếu hại, công phu dưới nước của hắn còn tinh thuần hơn cả y.

Hùng Thiên Kiện trầm ngâm một hồi thật lâu, mới chậm chậm nói:

- Tôi cũng chợt nghĩ ra một chuyện.

Con nhà vũ lâm thế gia nổi danh về Ung Trảo lục là Trường công tử Vương Nghị giành hỏi:

- Chuyện gì ?

Hùng Thiên Kiện nói:

- Đầu năm nay, lão trang chủ của Thiết Kiếm Sơn trang ở Tung Dương trong lúc luyện kiếm trong tàng kiếm các, bỗng dưng bị bạo bệnh, tới giờ còn chưa ai biết ông ta chết vì bệnh gì.

Y thở ra một hơi thật dài nói:

- Bây giờ tôi mới sực nghĩ ra, ông ta rất có thể bị cùng một thích khách ám sát.

Kiểm pháp nhà họ Quách ở Tung Dương, xưa nay vốn bí truyền, Quách trang chủ nhất định không để ai nhìn trộm mình luyện kiếm.

Tàng kiếm các của ông ta chắc chắn là được kiến tạo như tường đồng vách sắt, bất kỳ người nào cũng khó mà có thể vượt hào xông được vào.

Diệp Tinh Sĩ chau mày:

- Ông ta mà quả thật đang lúc luyện kiếm bị đâm, gã thích khách này không khỏi đáng sợ quá.

Ung Nhân Lão Thất bỗng cười nhạt:

- Nếu vậy, có phải chúng ta nên ngồi đây, đợi hắn lại giết từng người một ?

Không ai tranh biện với y, nếu người đàn bà mình yêu thương nhất bị đâm chết, tâm tình mình có vui vẻ được không ?

Ung Nhân Lão Thất nắm chặt hai nắm tay, trên trán gân xanh từng sợi lộ rõ mồn một, y lớn tiếng nói:

- Dù tên thích khách này có ba đầu sáu tay, có thuật ẩn hình đi chăng nữa, ta cũng sẽ kiếm hắn ra đây.

Làm sao kiếm ra ?

Sau khi đã bàn luận kỹ một hồi, mọi người đại khái cũng quyết định được ba sách lược để thi hành.

Tất cả mọi người đều được điều động chia ra làm ba chuyện.

Nhóm thứ nhất do Hùng Thiên Kiện xuất lãnh, về lại Thái Hành sơn chỗ trấn nhỏ ấy, xem thử trong cái khách sạn bọn tiêu sư đã đầu túc đó, có lưu lại tí đầu dây mối nhợ gì không.

Tốt nhất là đi từng nhà một hỏi rõ ràng, trước đó mấy ngày, có người nào lạ khả nghi đến đó.

Bọn họ đã liệt kê hết tên tuổi của những tay vũ lâm cao thủ trong giang hồ chuyên sử đao ra, do Diệp Tinh Sĩ cầm đầu nhóm thứ hai, đi tra từng người một.

Quan trọng nhất là, phải hỏi cho ra những người đó từ sáng sớm tiết Đoan Dương tháng năm tới giữa trưa hôm nay trong vòng hai tiếng đồng hồ, bọn họ đang ở đâu ?

Nhóm thứ ba do Vương Nghị cầm đầu đi khắp các nơi, tìm cách kiếm ra cho đủ ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc.

Tuy ba chuyện đó đều không dễ dàng gì, mọi người nhin không nổi đều phải hỏi Ứng Nhân Lão Thất:

- Ông chuẩn bị tính đi đâu ?

- Tôi đi tìm Lục Tiểu Phụng.

- Cái gã Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày ?

Ứng Nhân Lão Thất gật gật đầu.

- Nếu như trên đời này còn có người nào tìm ra được hung thủ, người đó nhất định là Lục Tiểu Phụng.

Y nói giọng chắc nịch.

Trải qua chuyện ở U Linh Sơn trang, y đối với cơ trí và khả năng của Lục Tiểu Phụng rất tin tưởng.

- Nghe nói người này là một kẻ lãng tử, đi khắp chân trời góc biển, bốn bể là nhà, ông tính đi đâu tìm y bây giờ ?

- Nơi nào tông tử làm ngon nhất, tôi sẽ lại đó.

Đối với điều đó, y rất chắc ăn. Y biết không những Lục Tiểu Phụng ham ăn, mà còn biết ăn, vào tiết Đoan Dương, nếu không ăn tông tử, không phải là mất đi phong nhũ lắm sao ?

Nghe nói đầu bếp ở Ngọa Vân trang danh tiếng động tới công khanh, làm tông tử Hồ Châu phong vị tuyệt diệu, quan phủ mỗi năm đều dùng tuần mã chạy tám trăm dặm đem vào kinh thành, không những vậy, hình như chủ nhân của Ngọa Vân trang còn là bạn thân của Lục Tiểu Phụng.

Ứng Nhân Lão Thất đã đứng dậy:

- Tôi chuẩn bị lại đó. Chủ nhân Ngọa Vân lâu trước giờ rất hiếu khách, tiết Đoan Dương còn chưa quá ba ngày, nhất định y chưa thả Lục Tiểu Phụng ra.

Chỉ tiếc là y lại chậm một bước.

Chủ nhân của Ngọa Vân lâu vốn là một mỹ nam tử nổi tiếng giang hồ năm xưa, dạo sau này, chắc là vì ăn được uống được, vì vậy, cái bụng đã thấy nhô ra, chuyện đó hiển nhiên làm cho y buồn bực không ít.

Vì vậy lúc y đang nói chuyện, bất giác cứ đập đập tay vào bụng:

- Lục Tiểu Phụng có qua đây, trước giờ tiết Đoan Dương, y đều có ghé qua ở mấy ngày.

Xem ra y rất quan tâm tới Lục Tiểu Phụng, y lắc lắc đầu nói:

- Y thích đi lo chuyện thiên hạ quá, chuyện gì cũng lo, không nên lo vào cũng cứ xông vào, nhưng lại quên mình đi mất, một người đã ba mươi tuổi đầu còn chưa có gia đình, tâm tình làm sao mà tốt cho được.

Ứng Nhân Lão Thất chỉ còn nước cười khổ:

- Ông có biết y đi đâu không ?

Chủ nhân Ngọa Vân lâu trầm ngâm một hồi nói:

- Hình như tôi có nghe y nói, y muốn đi ra biển thả tâm tình.

Gương mặt của Ưng Nhân Lão Thất lập tức biến thành vàng khè:

- Ý ông nói là y muốn đi ra biển khơi ?

Chủ nhân Ngọa Vân lâu nhìn đóa mây trắng ngoài song, chậm chậm nói:

- Hiện tại chắc y đang ở trên biển rồi.

Ưng Nhân Lão Thất bắt đầu uống rượu, uống liền một hơi tám ly lớn, xong lập tức đứng dậy đi ngay.

Chủ nhân Ngọa Vân lâu giữ cách mấy cũng không được, đành phải tiễn y ra tới cổng:

- Cuối thu nhất định y sẽ về lại đây, nhất định sẽ về chỗ tôi ăn bánh Trung thu, ông có chuyện gì, tôi chuyển lời giùm cho.

Ưng Nhân Lão Thất nói:

- Đến lúc đó, tôi chỉ còn tìm y làm một chuyện.

Chủ nhân Ngọa Vân lâu hỏi:

- Chuyện gì ?

2. Truy Tung Nhân Vật Thần Bí

Lục Tiểu Phụng vẫn chưa ra biển.

Chàng sợ bị say sóng, chàng chọn chiếc thuyền đi biển đầm nhất, chiếc thuyền này còn đang bận chất hàng hóa.

Lão chủ thuyền râu tóc của chàng năm trăm lượng bạc, là một lão hồ ly chính cống, ăn nói hay tuyệt.

- Càng chất hàng nhiều chừng nào, thuyền càng đầm chừng đó, dù ông chưa bao giờ ra biển, nhất định sẽ không bị say sóng, vả lại ông cũng không gấp gáp gì, đợi thêm một chút có gì quan hệ ?

Lão đưa bàn tay nhăn nheo chai sạn ra vỗ vào vai Lục Tiểu Phụng:

- Tôi giới thiệu cho ông một nơi rất hay, đến đó, không chừng ông lại không chịu đi nữa.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Nơi đó ở đâu ?

Lão hồ ly nhìn chàng nháy mắt một cái:

- Chuyện gì ông mơ tưởng tới, nơi đó đều có đầy đủ.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Nơi đó ông làm chủ phải không ?

Lão hồ ly cũng phì cười, cười lớn:

- Ông là người thật thông minh, vì vậy, tôi vừa gặp ông là đã thích ngay.

Dĩ nhiên nơi đó lão làm chủ, vì vậy được gọi là “Hang Hồ Ly”, vì vậy Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước ngồi trong hang hồ ly chờ lão ta chất hàng hóa, chờ đủ ba ngày trời.

Trong mắt con người, hồ ly là thứ động vật thông minh mà狡 hoạt, không những vậy còn rất ích kỷ, vì vậy cái hang của chúng, ít ra cũng đại khái thoải mái hơn các thứ động vật khác.

Sự thực cũng như vậy.

Những người cả đời sống phiêu lưu trên biển cả, chỉ cần nghe tới ba chữ “Hang hồ ly” là gương mặt lập tức lộ ra một nụ cười thần bí mà khoan khoái, trong người muốn nóng hừng hực lên, làm như mới uống vào một ly rượu mạnh.

Đàn ông nghĩ tới chuyện gì, hang hồ ly đều đã có sẵn ở đó.

Gian nhà làm bằng gỗ, tổng cộng có hơn mười hai gian, bốn gian phía trước lớn hơn dùng làm khách sảnh, phòng ngủ đã cũ nát, nhưng không ai nề hà gì.

Những người đến đây, không phải để xem nhà xem cửa.

Gió biển từ ngoài thổi vào song cửa, đem theo mùi muối mặn thật dễ chịu, ngái ngái như mùi mồ hôi của các ông già.

Trong phòng khói thuốc mù mịt, mùi nước hoa mấy cụ đàn bà xức và mùi cá nướng hỗn hợp thành một thứ, kích thích dục vọng của đàn ông.

Mọi người ai ai cũng đánh bạc hăng say, uống rượu hùng hổ, chạy theo đàn bà như quỷ đói.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Y còn trẻ tuổi, gương mặt anh tuấn đen sạm của y đượm đầy vẻ kiêu ngạo, và cũng đượm đầy vẻ man dã, trông mắt đen lánh muốn xanh lên, cặp môi mỏng dính càng lộ vẻ kiên cường mà tàn bạo.

Lúc đầu, đàn bà con gái ai ai cũng chú ý đến y, sau đó họ lập tức khám phá ra, ngoài mặt y xem ra có vẻ như một con báo hung hăng đầy tinh lực, kỳ thực trong lòng y là một tảng băng lạnh giá.

Lục Tiểu Phụng vừa bước vào lập tức thấy y, y đang lột một quả trứng gà, chỉ ăn tròng trắng đã luộc chín, chỉ uống nước lã.

Lục Tiểu Phụng không lấy làm lạ, bọn họ vốn lại cùng một đường, Lục Tiểu Phụng chính mắt trông thấy, chỉ nội trong nửa ngày ngắn ngủi, y đã cơ hồ bị mất mạng luôn ba lần.

Nếu phản ứng của y không đủ nhanh, y đã bị chết đi mất ba lần.

Dĩ nhiên y không thể không đặc biệt chú ý chút đỉnh.

Một cô con gái ngực rất nảy nở, eo lưng thon thon, tuổi còn nhỏ, đang cầm một cái khay thịt bò đi lại, cặp mắt đầy vẻ nhiệt tình, cô ta nhẹ nhàng nói:

- Nơi đây cũng ít khi có thịt bò, anh ăn một chút.

Y không nhìn lấy cô một nửa con mắt, chỉ lắc lắc đầu.

Cô còn chưa chịu thôi:

- Em làm cái này cho anh đấy, không lấy tiền đâu, anh không ăn em không chịu đâu.

Xem ra tuy cô còn nhỏ, kinh nghiệm với đàn ông đã đầy mình, gương mặt cô bỗng lộ vẻ rất quyến rũ, cô lấy hai ngón tay thật xinh xắn kẹp miếng thịt bò đưa lại miệng y.

Lục Tiểu Phụng thấy chuyện đã sắp muốn đổ bể đến nơi, lấy thủ đoạn đối phó đàn ông bình thường ra thì thố vào gã thiếu niên này, mới thật là chuyện viễn vông.

Chính đang lúc chàng nghĩ vậy, nguyên cả mâm thịt bò đã đổ ụp lên mặt cô gái.

Thịt bò còn đang nóng hổi, nước canh đổ trên bộ ngực nhô cao của cô, như hòn núi lửa đang bốc khói.

Trong phòng có người đang cười lớn lên, có người đang la hoảng lên, cô bé thì đã khóc òa ra.

Gã thiếu niên thì đang ngồi đó lạnh lùng, chẳng thèm liếc mắt gì tới cô ta.

Hai gã đại hán mặt mày hùng hổ, hiển nhiên đang nổi máu anh hùng, ngà ngà bước lại.

Lục Tiểu Phụng lại thấy chuyện này càng sắp thành ra nát bét.

Chính đang lúc chàng nghĩ vậy, hai gã đại hán như hai con cá voi kia đã bay lên trên không, một gã thì bay ra khỏi cửa sổ mới rút bịch xuống đất, còn gã kia thì xem ra sắp rút đúng vào giữa cái bàn Lục Tiểu Phụng đang ngồi.

Lục Tiểu Phụng đành phải thò tay ra gạt nhẹ một cái, đưa gã đại hán bay luôn ra cửa sổ, gã thiếu niên ngẩng đầu lên, lạnh lùng trừng mắt nhìn chàng một cái, Lục Tiểu Phụng cười cười, bước qua ngồi chung với y, gã thiếu niên sa sầm nét mặt, lại cầm cúi lột vỏ cái trứng gà thứ hai.

Lục Tiểu Phụng vốn là một người rất dễ giao kết bạn bè, có điều chàng đừng phải gã thiếu niên này, hình như đừng phải bức tường, không có cách gì thi thố.

Lục Tiểu Phụng cũng là một người đàn ông rất có khả năng làm đàn bà cảm thấy hứng thú, chàng vừa ngồi xuống, đã có hai người đàn bà ăn mặc đằm đằm lại, trên đầu xức nước hoa, mùi thơm sực nức muốn mửa cả ra.

Chẳng qua Lục Tiểu Phụng về phương diện đó vốn rất quân tử, quân tử không bao giờ làm điều gì cho đàn bà phải khó chịu.

Có điều chàng cũng không muốn ngồi đó uống rượu thưởng thức mùi nước hoa trên đầu của họ.

Chàng chỉ còn cách di hoa tiếp mộc, tính đường đổi ngựa thay tướng.

- Cô nương lúc này là ai vậy ?

- Các cô nương ở đây biết bao nhiêu người, ai mà biết được anh muốn ai.

- Cái cô nếm phải canh thịt bò trên mặt đấy.

Bỏ tiền phí tổn ra xong, hai cô đầu thơm sực nức được đổi thành một cô “canh thịt bò”.

Gương mặt cô đã hết nước thịt bò, nhưng cũng chẳng có nụ cười, đối với cái gã đàn ông có bốn hàng lông mày này, cô cũng chẳng thấy có gì hứng thú.

May mà Lục Tiểu Phụng cũng không có hứng thú gì trên người cô, hai người ngồi nói chuyện lạt phèo một hồi, Lục Tiểu Phụng bèn quay qua chuyện mà chàng đang có hứng thú:

- Cái gã chỉ thích ăn trứng gà ấy là ai vậy ? Họ gì ? Tên gì ?

Gã thiếu niên đăng ký tên họ mình trong khách sạn là Nhạc Dương, Nhạc là sơn nhạc, Dương là đại dương.

- Tôi chỉ mong hán bị cái trứng tất nghen cổ họng chết đâu cho rồi.

Đây là câu kết luận của cô. Chỉ tiếc là y tạm thời còn chưa bị chết ngen, bởi vì y đã hết ăn trứng, y đang đứng dậy chuẩn bị bước ra ngoài. Chính nay lúc đó, bỗng nghe cách lên một tiếng, một loạt tên bay ào ào vào sau lưng y.

Mũi tên xé gió, tiếng động rít lên cực kỳ chói tai, hiển nhiên lực đạo trên mũi tên thật là hung mãnh.

Lục Tiểu Phụng đang uống rượu, hai ngón tay bỗng búng một cái, ly rượu trên tay bay ra, ly rượu biến thành sáu bảy miếng, mỗi miếng chạm vào mỗi mũi tên, tinh tinh tinh mấy tiếng vang lên, bảy mũi tên rút lả tả xuống đất.

Còn thừa hai mũi tên, dĩ nhiên là chẳng làm gì được gã thiếu niên, Lục Tiểu Phụng đã nhanh hơn mũi tên, nhảy vọt ra ngoài.

Có điều đến lúc chàng ra tới nơi, bên ngoài chẳng thấy cả một cái bóng, chàng quay trở lại, Nhạc Dương đã bỏ đi mất.

- Y về phòng ngủ rồi, mỗi ngày y đi ngủ sớm lắm.

Người nói chính là cô bé đã nếm miếng canh thịt bò trên mặt. Hình như cô bỗng nhiên đối với Lục Tiểu Phụng đã có chiều hứng thú.

Mấy cô bé, có ai không ngưỡng mộ anh hùng ?

Cô nhìn Lục Tiểu Phụng, ánh mắt đầy vẻ nhiệt tình, bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi:

- Anh muốn ăn canh thịt bò không ?

Lục Tiểu Phụng bật cười, chàng cũng hạ giọng, nhẹ nhàng nói:

- Tôi cũng muốn đi ngủ.

Hơn hai chục gian phòng phía sau tuy rất cũ nát, nhưng những người lại đây, chẳng có ai phàn nàn.

Đối với những người đàn ông phiêu bạc trên biển cả, được một cái giường là đã quá đủ rồi.

Ngưu Nhục Thang nắm lấy tay Lục Tiểu Phụng.

- Bà ngoại tôi thường nói, muốn được trái tim của chàng nào, cách nhanh nhất là cho y ăn ngon cái đã.

Cô thở ra:

- Có điều, tại sao các anh hai người chẳng có ai thấy hứng thú gì chuyện ăn uống cả ?

- Bởi vì tôi sợ bị mập.

Bọn họ đứng lại trước cửa một căn phòng, nhưng cô không mở cửa ra.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi hỏi cô:

- Mình không vào sao ?

- Bây giờ trong đó còn có người, phải chờ một tý.

Gương mặt cô lộ vẻ khinh bỉ:

- Bất quá những thứ đàn ông đó như chó đói, chẳng cần phải bao lâu là bỏ ra ngay.

Nằm trên chiếc giường chó đói vừa gặm xong khúc xương, mùi vị thật không dễ chịu tí nào, Lục Tiểu Phụng đã tính bỏ đi, có điều vừa nghe cô nói Nhạc Dương đang ở phòng bên cạnh, chàng lập tức đổi ý. Hiển nhiên, chàng rất có hứng thú với gã thiếu niên này, cái kiểu của y, giống hệt như hồi chàng còn trẻ, chỉ có một điểm duy nhất không giống là, trước giờ chàng chưa hề ụp tô canh thịt bò vào mặt cô gái nào.

Cánh cửa quả thật mở ra không bao lâu sau đó, một gã đại hán như một con khỉ đột khổng lồ đang bước theo một cô gái bé tí như gà con ra. Kỳ quái là, gà con còn đang nhảy tung tăng, khỉ đột thì đang mềm nhũn hai chân ra. Hai cô con gái đang cười khúc khích, nháy mắt với nhau.

- Hai cái thứ gì trên miệng của anh, rốt cuộc nó là lông mày hay là ria mép vậy ?

Gà con rất muốn đưa tay lại sờ.

Lục Tiểu Phụng vội vã chặn tay cô ta lại, bỗng nghe bình lên một tiếng, cửa phòng bên cạnh đã bị mở tung, phách một tiếng nữa, một thứ gì đó bị ném mạnh xuống đất, rõ ràng là một con rắn độc.

Các cô gái la toáng lên bỏ chạy, Lục Tiểu Phụng xông lại, lập tức thấy Nhạc Dương đang đứng trước cửa, gương mặt đã biến thành trắng bệch.

Cái gối trên giường đã bị lật ra, con rắn độc ấy hiển nhiên bị y nắm lôi ra từ trong chăn mền, đây đã là lần thứ năm có người muốn lấy mạng y.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi thở ra một hơi nói:

- Người đã làm chuyện gì tà trời vậy ? Giành giật miếng ăn của người ta ?

Hay là giành giật vợ người ta ?

Nhạc Dương lạnh lùng nhìn chàng, y đứng chặn trước cửa, hình như nhất định không để chàng bước vào phòng, Lục Tiểu Phụng cũng đứng trước cửa, quyết tâm không để cho y đóng lại.

- Người khác muốn lấy mạng của người, người chẳng màng gì cả sao ?

Nhạc Dương chỉ lạnh lùng nhìn chàng không nói năng gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người cũng không biết kẻ ám toán người là ai sao ?

Nhạc Dương bỗng nói:

- Ta chỉ mường có một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Nhạc Dương bỗng nói:

- Nếu có người nào xen vào chuyện của ta, ta sẽ rất muốn cho hắn vĩnh viễn không cách nào làm được.

Y bỗng xuất thủ, hình như sắp chém vào cổ họng của Lục Tiểu Phụng, nhưng bàn tay lật qua, đầu ngón tay đã chọc tới huyết mạch trên trán của chàng.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước tránh né, chàng vừa thoái lui nửa bước, cửa phòng đã đóng sầm lại.

Tiếp theo đó trong phòng lại nghe sầm lên một tiếng nữa, hình như y đã đóng luôn cửa sổ lại. Lục Tiểu Phụng đứng trước cửa ngăn người ra một hồi, bỗng quay lại, nhặt xác con rắn độc lên, đưa tới ánh đèn nhìn cả nửa ngày, rồi lại nhẹ thả xuống.

Chỗ bảy tấc của con rắn đã bị gãy đứt, bị người dùng hai ngón tay bẻ gãy, con rắn này không những là loại cực độc, mà còn cứng rắn như thép, nay cả khoai đao chắc gì chém được nó đứt ra. Công phu trên đầu hai ngón tay của gã thiếu niên này, xem ra không sai Lục Tiểu Phụng bao nhiêu.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ. May mà y cũng đã hai mươi mấy tuổi, nếu không người khác sẽ nghĩ y là con trai của mình chắc. Không chừng, chính chàng cũng cho rằng gã thiếu niên này là con của mình.

Đêm rồi cuộc cũng yên tĩnh lại. Lúc này bên ngoài hình như còn có người gõ cửa, nhưng Lục Tiểu Phụng giả vờ ngủ không nghe thấy gì, dần co một hồi, mới nghe có tiếng cô bé đầy nhiệt tình đó đang đá vào cửa một cái, hẳn học nói:

- Thì ra hai tên này đều chết tiệt cả.

Sau đó tiếng chân của cô mới từ từ đi xa dần.

Hiện tại, bên ngoài chỉ còn nghe có tiếng sóng vỗ vào bờ, phòng đối diện, nghe có tiếng đàn ông ngáy khò khò, phòng bên trái có tiếng đàn bà thở hỗn hển. Phòng bên phải chỗ Nhạc Dương ngay cả một tiếng động cũng không có.

Gã thiếu niên này không những vũ công cao cực kỳ, xuất thủ cũng rất quái dị, không những xuất thủ quái dị, tính tình lại càng quái dị. Rốt cuộc lai lịch của y ra sao ?

Tại sao lại có những người muốn giết y ? Lục Tiểu Phụng động tính hiếu kỳ lên, không thể nào ngủ được.

Người ngủ không được, rất dễ bị đói bụng, chàng bỗng phát hiện mình đói quá chừng, ở một nơi như thế này chắc là rất dễ tìm thứ gì lót lòng, nào ngờ cửa bên ngoài đã bị Ngưu Nhục Thang khóa trái lại. May mà trong phòng còn có cửa sổ, trời như thế này, dĩ nhiên chàng không thể nào đóng chặt cửa sổ lại nằm ngủ như gã thiếu niên.

Trong phòng cũng chẳng có ai, chàng lười không muốn bước từng bước lại, cứ vậy mà bay ra cửa sổ.

Trăng thượng tuần đang treo vàng vạc trên trời cao, sóng biển lấp lánh dưới ánh trăng. Chàng bỗng phát hiện có người đang khòm lưng đứng trước cửa sổ chỗ phòng Nhạc Dương, tay cầm thứ gì như có vôi, đưa lại chỗ cửa sổ thổi.

Lục Tiểu Phụng từ lúc mười tuổi đã lăn lộn giang hồ, dĩ nhiên chàng nhận ra trong tay người này đang cầm gì, đây chính là Kê Minh Ngũ Cổ Phấn Hồn Hương chỉ có mấy tên trộm hạng bét mới dùng tới. Người này đã phát giác ra có người bên cạnh, y quay mặt lại, ánh trăng chiếu trên một gương mặt vừa dài vừa ốm như mặt ngựa, cái mũi chim ưng lớn lạ kỳ, bất cứ ai gặp qua là khó mà quên được.

Lục Tiểu Phụng tung người lên, nhảy chồm tới. Nào ngờ, người này không những phản ứng nhanh nhẹn vô cùng, khinh công cũng thuộc hạng cao cường, hai cánh tay y ấn xuống, đã như áng mây bay nhẹ bay qua mái nhà.

Một gã ăn trộm hạng tầm thường như vậy, tại sao lại có khinh công siêu đẳng như thế ? Lục Tiểu Phụng không kịp nghĩ thêm, hiện tại chàng đang lo không biết Nhạc Dương có bị gì không. Lúc chàng đáp xuống đất, bèn phát hiện ra song cửa đã mở, Nhạc Dương đứng ở bên song, lạnh lùng nhìn chàng.

Có người đang đứng ngoài song cửa thổi thuốc mê vào phòng của mình, gã thiếu niên này chờ cho người ta đi rồi mới mở cửa sổ ra. Lục Tiểu Phụng thật tình không hiểu y rốt cuộc là hạng người gì. Nhạc Dương bỗng cười nhạt:

- Thật ta không biết ngươi là hạng người gì, nửa đêm khuya khoắc còn chưa chịu đi ngủ ?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ:

- Bởi vì ta uống lộn thuốc.

Đêm còn chưa qua hết, Lục Tiểu Phụng còn chưa hết phiền phức.

Lúc chàng về phòng, Lục Tiểu Phụng phát hiện ra Ngưu Nhục Thang đã ngồi trên giường chờ mình !

- Anh uống lộn thuốc gì ? Thuốc hồi xuân ?

Cô trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng:

- Dù anh có uống phải thuốc hồi xuân, cũng nên đi tìm em, tại sao lại đi tìm đàn ông ? Không lẽ anh có chứng có tật gì sao ?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ:

- Tật của tôi còn không chỉ có một.

- Anh còn có tật gì nữa ?

- Tật đói.

- Thứ bệnh đó không sao cả.

Cô đang cười:

- Em đang có thứ thuốc chữa bệnh đó ở đây.

- Canh thịt bò ?

- Bánh bao nhân thịt, thêm vào một bình rượu ngâm trong nước lạnh, anh thấy sao ?

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Tôi xem thiên hạ không còn thứ thuốc nào ngon hơn đó.

Ăn uống thì nhiều, ngủ lại quá ít, Lục Tiểu Phụng tỉnh giấc còn thấy bụng đang chương lên, đau đớn muốn vỡ tung ra.

Chưa đến giữa trưa, thành phố trước mặt còn chưa có người, căn nhà vừa được dọn dẹp xong, trông giống như một cái nồi rách nát mới được chùi rửa, dầu khói mỡ màng tuy đã được chùi sạch, vẫn còn hiển lộ vẻ rách nát xấu xí.

Chàng kiếm được nước sôi, làm bình trà vừa ngồi xuống hộp được hai miếng, bèn thấy Nhạc Dương và một người nữa từ bên ngoài trời nắng chang chang đi vào, hai người đang nói chuyện với nhau, thì ra là kẻ tối hôm qua còn đang tính dùng Kê Minh Ngũ Cổ Phấn Hồn Hương đối phó với y, gương mặt ngựa vừa dài vừa ốm đó, Lục Tiểu Phụng còn nhớ rõ ràng, chàng dần mặt ra.

Người chân chính có tật là ai bây giờ ? Sự thật, chàng chưa hề thấy ai có chứng tật kỳ lạ như gã thiếu niên này.

Vừa gặp mặt chàng, Nhạc Dương đã sa sầm nét mặt, hai người thì thăm với nhau một hồi, Nhạc Dương bèn bước lại, ngồi đối diện với Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng ra chiều được hân hạnh quá chịu không nổi, chàng mở miệng hỏi:

- Gã ấy là bạn của người ?

Dĩ nhiên chàng nói cái gã mặt dài ngoẵng hiện giờ đang đi dọc dọc theo bờ biển, đi rất nhanh, làm như y sợ Lục Tiểu Phụng rượt theo mình.

Nhạc Dương nói:

- Y là đại ca của ta.

Lục Tiểu Phụng lại đỏ mặt ra, chàng đang tính hỏi y, có biết gã đại ca của y tối hôm qua làm gì không.

Nhạc Dương thì không nghĩ đến chuyện đó, y bỗng nói:

- Người cũng muốn ra biển ?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Nhạc Dương nói:

- Người cũng đang chuẩn bị đi chiếc thuyền của lão hồ ly ?

Lục Tiểu Phụng lại gật gật đầu, bây giờ chàng mới biết ra, gã thiếu niên này cũng là người khách đi thuyền.

Nhạc Dương sa sầm nét mặt nói:

- Tốt nhất người nên đổi chiếc thuyền khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Nhạc Dương nói:

- Bởi vì ta đã bỏ ra năm trăm lượng bạc, bao luôn chiếc thuyền.

Lục Tiểu Phụng cười khỏ:

- Ta cũng muốn đổi thuyền, khỏ nổi ta cũng đã bỏ ra năm trăm lượng bạc bao chiếc thuyền này.

Nhạc Dương biến sắc, lão hồ ly mặt còn ngáy ngủ đang đi ra.

Y lập tức bước tới lý luận một hồi, hỏi lão hồ ly, chuyện này rốt cuộc như thế nào.

Đối với lão hồ ly, chuyện này quá đơn giản:

- Chiếc thuyền đó lớn như thế, thêm một người cũng không bị chìm đâu, hai vị lại đang muốn gấp rút đi biển.

Lão ta lại lấy bàn tay chai như đá ra vỗ vào vai gã thiếu niên:

- Trên thuyền càng nhiều người càng nhiệt náo, huống gì cùng đi được chung thuyền cũng là tu năm trăm năm rồi mới được, ông muốn đổi thuyền khác cũng được, nhưng tôi chỉ trả lại cho ông tối đa là bốn trăm lượng thôi.

Nhạc Dương chẳng nói thêm tiếng nào, y quay đầu lại bỏ đi mất.

Lão hồ ly cười tít mắt nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế nào ?

Lục Tiểu Phụng ôm đầu thở ra:

- Chẳng thế nào cả.

Lão hồ ly cười lớn:

- Tôi xem ông ăn canh thịt bò có hơi nhiều quá đấy.

Đến giờ ăn trưa, Lục Tiểu Phụng đang gắng gượng nuốt tí gì vào bụng, Nhạc Dương lại tìm chàng, y đưa một cái bao bố lớn đặt ra trước mặt chàng nói:

- Đây là năm trăm lượng bạc, coi như ta bồi thường cho người, nhất định người phải đổi cái thuyền khác. Y thà mất năm trăm lượng bồi thường cho Lục Tiểu Phụng, chứ không chịu đổi thuyền mất đi một trăm lượng.

Tại sao vậy nhỉ ?

Lục Tiểu Phụng không hiểu:

- Có phải người nhất định đòi đi chiếc thuyền của lão hồ ly ? Nhưng lại không cho ta đi ?

Nhạc Dương trả lời thẳng thừng mau mắn:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Nhạc Dương nói:

- Bởi vì ta không thích những người hay xen vào chuyện người khác.

Lục Tiểu Phụng nhìn nhìn y, chàng thò ngón tay ra, đẩy bao bạc về lại chỗ Nhạc Dương. Nhạc Dương biến sắc:

- Người không chịu ?

Lục Tiểu Phụng cũng trả lời mau mắn:

- Đúng vậy.

Nhạc Dương hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Bởi vì chiếc thuyền đó lớn như thế, thêm một người cũng không bị chìm đâu.

Nhạc Dương trừng mắt nhìn chàng, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái:

- Người sẽ không hối hận ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Cả đời ta chưa bao giờ hối hận lần nào.

Quả thật chàng chưa bao giờ hối hận chuyện gì, có điều lần này, không chừng chàng lại có thể hối hận.

Chẳng qua, đó là chuyện sau này.

Sau bữa cơm trưa cho đến chiều, thời giờ trôi qua thật nhạt nhẽo khó thở.

Tối hôm trước uống rượu, hôm sau dĩ nhiên người sẽ yếu xỉu không tươi tắn nổi.

Cả một ngày, chỉ có chuyện duy nhất làm cho người ta hứng phấn lên một chút, là lão hồ ly bỗng tuyên bố:

- Hàng hóa đã chất xong, sáng sớm hôm sau có thể khởi hành đi biển.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Lục Tiểu Phụng đã thức dậy ra khỏi giường, Ngư Nhục Thang không lại tìm chàng quấy rối, làm cho chàng cũng có chỗ hơi ngạc nhiên.

Tối đó chàng cũng không ngủ được, nhưng đầu đã bớt nhức, không những vậy, tinh thần cũng phấn chấn lên, khắp người tràn đầy sinh lực.

Mặt biển bao la trắng lệt, thần bí vô cùng, đang chờ chàng ra thám hiểm tìm hiểu thường thức.

Trải qua bao nhiêu nguy hiểm, vừa đáng sợ vừa phức tạp đó, chàng vẫn còn sống nhẵn đây, không những vậy, còn làm hết xong mọi thứ.

Hiện tại rốt cuộc chàng sẽ được ra biển khơi.

Chàng muốn đến cái xứ Phù Tang, xem đó rốt cuộc là một nơi ra sao ?

Người trên đảo, phong thổ trên đảo có chỗ nào đặc biệt ? Có phải thật là nơi Từ Phúc đi tìm thuốc trường sinh bất tử cho Tần Thủy Hoàng không ?

Dân bản xứ có phải là con cháu của năm trăm đứa đồng nam đồng nữ y đã mang theo không ?

Nghe nói con gái ở đó, không những xinh đẹp đa tình, mà còn rất chiều chuộng đàn ông, ông chồng ra cửa, bà vợ quỳ tiền đưa, ông chồng về nhà, bà vợ quỳ trước cửa cởi giày.

Nghĩ đến chuyện đó, Lục Tiểu Phụng hứng phấn muốn quên hết toàn bộ bao nhiêu ưu phiền đi mất chín tầng mây.

Một cái thế giới mới mẽ đang chờ chàng lại khai sáng, một cuộc đời mới mẽ đang chờ đón chàng.

Trời còn chưa sáng, chàng đã mở cửa ra ngoài, Nhạc Dương đã đứng ngoài bãi biển đang nhìn ra biển khơi ra dáng trầm tư.

Gã thiếu niên này rốt cuộc đang có tâm sự gì ? Tại sao lại muốn ra biển ?

Một tia sáng mặt trời vừa ló ra khỏi đám mây, mặt biển lập tức bùng lên ánh kim quang sáng lạn, huy hoàng tráng lệ.

Y bỗng quay người lại, đi dọc dọc theo bờ biển.

Lục Tiểu Phụng vốn đang tính rượt theo y, nhưng chàng đổi ý.

Rốt cuộc bọn họ sẽ đi cùng một chiếc thuyền vượt biển, sau này còn có vô số cơ hội.

Gió đưa lại phảng phất mùi canh thịt bò.

Lục Tiểu Phụng nhếch mép cười, trước khi đi thuyền, ăn được một tô canh thịt bò thật tình cũng là một chuyện khoan khoái.

Nhạc Dương đi chậm chậm về phía trước dọc theo bờ biển, sóng biển đánh vào bờ, ướt cả đôi giày, ướt luôn ống quần của y.

Hình như y không cảm thấy gì.

Quả thật y đang có tâm sự, tâm sự của y càng hứng phấn, còn khấn trương hơn cả Lục Tiểu Phụng.

Lần ra biển này, đối với y là một sự biến đổi lớn lao, tối hôm qua, y hầu như đã bỏ mặc tất cả, chạy suốt đêm về lại nhà mình, trở lại là một người con hiếu thảo sống một cuộc đời yên ổn trong gia đình, hưởng thụ vinh hoa phú quý trong nhân gian.

Chỉ cần y nghe lời, y muốn gì là được đó.

Chỉ tiếc là, cái y muốn không phải là hưởng thụ, mà là một cuộc đời độc lập tự chủ, một nhân cách tự lập.

Nghĩ đến người mẹ hiền hòa cả đời chịu khổ, nước mắt sáng nay lúc tỉnh dậy còn đọng trên bờ mi.

Nhưng hiện tại đã quá muộn rồi.

Y nhất quyết không nghĩ đến những chuyện đã không thể nào cải biến, y ngẩng đầu lên, lập tức thấy Hồ Sinh đang đứng dưới một tảng đá lớn chờ y.

Gương mặt ngựa vừa dài vừa ốm của Hồ Sinh bóng loáng dưới ánh mặt trời.

Thấy gã thiếu niên bước lại, trong lòng y bất giác nổi lên cảm giác vừa đắc ý vừa kiêu ngạo.

Đây là một thanh niên trẻ tuổi ưu tú, thông minh kiên cường, còn có thứ bản năng gần như dã thú, có thể ngửi được mùi nguy hiểm đang ở đâu và lúc nào.

Y biết gã thiếu niên này nhất định sẽ trở thành một tay hảo thủ xuất sắc, điều này đối với y và bạn bè y rất có giá trị.

Hiện tại những người không ham hừng thụ, chịu huấn luyện thành hảo thủ không còn nhiều lắm, ánh mắt của y đăm đăm về phía gã thiếu niên này bước lại trước mặt mình:

- Ngủ ngon không ?

Nhạc Dương nói:

- Không, tôi ngủ không được.

Y nói câu đó là sự thật, trước mặt đại ca của mình, y trước giờ chỉ nói thật.

Người ta thông thường chỉ vì tôn kính mà trở nên thành thực.

Hồ Sinh cũng rất hài lòng chuyện đó:

- Cái gã có bốn hàng lông mày còn quấy nhiễu chú nữa hay không ?

Nhạc Dương nói:

- Không.

Hồ Sinh nói:

- Thật ra chú cũng chẳng cần phải để ý đến hắn, hắn ta vốn chẳng phải người đáng ngại gì cả.

Nhạc Dương nói:

- Tôi biết.

Dưới cặp mắt những người này, Lục Tiểu Phụng thành ra chẳng đáng ngại gì, đây cũng là lần đầu tiên.

Hồ Sinh móc trong người ra một phong thư niêm kín cẩn thận, đưa cho Nhạc Dương:

- Đây là tờ chỉ thị cuối cùng của chú trước khi lên thuyền, chú làm xong, lên thuyền được rồi.

Nhạc Dương tiếp lấy, mở ra xem, vừa liếc qua mấy hàng, gương mặt anh tuấn của y bỗng lộ vẻ sợ hãi, hai bàn tay run rẩy cả lên.

Hồ Sinh hỏi:

- Chỉ thị muốn chú làm gì ?

Nhạc Dương không trả lời, một hồi thật lâu, mới hồi phục lại vẻ trấn định, Y xé nát lá thư ra, bỏ vào miệng nhai một hồi, rồi chậm chậm nuốt trọn.

Hồ Sinh lộ vẻ khen ngợi, chỉ thị chỉ giao cho một người, trừ người đó ra, nhất định không có người thứ ba nào thấy được.

Nhạc Dương quả thật đã làm được chuyện đó.

Hồ Sinh lại hỏi:

- Lần này muốn chú làm chuyện gì ?

Nhạc Dương lại yên lặng một hồi thật lâu mới nói từng chữ một:

- Muốn tôi giết anh.

Gương mặt của Hồ Sinh nhăn nhúm lại, làm như mới bị quất vào người một roi:

- Chú có ngày hôm nay là do ai thành toàn cho ?

Nhạc Dương nói:

- Là anh.

Hồ Sinh nói:

- Nhưng chú lại muốn giết ta.

Ánh mắt của Nhạc Dương lộ đầy vẻ thống khổ, nhưng giọng nói của y rất bình tĩnh:

- Tôi không hề muốn giết anh, nhưng tôi không giết không được.

Hồ Sinh nói:

- Nhưng cũng chẳng ai biết, không lẽ chú không thể kháng lệnh một lần được sao ?

Nhạc Dương nói:

- Tôi làm không được.

Hồ Sinh nhìn y, ánh mắt biến ra sắc bén như lưỡi đao, y chậm chậm nói:

- Vậy thì chú không nên nói cho ta biết.

Nhạc Dương hỏi:

- Tại sao ?

Hồ Sinh lạnh lùng nói:

- Nếu chú thừa cơ ám toán ta, không chừng cũng thành công đấy, hiện giờ ta đã biết, người phải chết là chú.

Nhạc Dương mím miệng lại, cặp môi mỏng dính lại càng lộ vẻ tàn bạo, y bỗng nhảy xổ lại như một con báo.

Y biết đối phương xuất thủ còn hung bạo hiểm độc hơn mình, chỉ cần y xáp vào sát người hắn, y có thể dùng thể lực của mình đàn áp đối phương.

Hồ Sinh hiển nhiên không ngờ tới chuyện đó, cao thủ đánh nhau, vốn không thể dùng phương pháp như vậy được.

Đợi đến lúc y phát giác ra, Nhạc Dương đã chồm tới người y, hai người lập tức dính chùm vào nhau, lăn từ trên mặt đất nhám xuống biển, ôm nhau cầu xé như dã thú.

Hồ Sinh đã bắt đầu thở hổn hển.

Tuổi tác của y so với gã thiếu niên lớn hơn nhiều, thể lực rốt cuộc có phần thua kém, động tác cũng không dẻo man bằng.

Y tính thò tay bóp cổ họng đối phương, Nhạc Dương bỗng thọc cùi chỏ vào sườn của y, xoay ngược bàn tay chém vào cổ họng của y, tiếp theo đó đè lên người, vùng quyền đâm vào sống mũi y.

Nắm quyền còn chưa kịp đâm tới, Hồ Sinh bỗng la lớn:

- Chờ một chút, chú xem còn có chỉ thị nữa trong người ta.

Nhạc Dương do dự một chút, rồi cũng đâm cho y một quyền, đợi cho gương mặt Hồ Sinh đầm đìa những máu, không còn sức lực phản kháng, y mới móc trong người Hồ Sinh ra một phong thư, người thì cười trên người Hồ Sinh, lấy một tay mở thư ra đọc.

Y biến sắc, chậm chậm đứng dậy, biểu tình trên gương mặt không biết là vui hay là buồn.

Hồ Sinh cũng lồm cồm bò dậy, vừa thở vừa nói:

- Đây chẳng qua là thử thách chú thôi, xem chú có thể tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh hay không.

Mặt y đầy máu me, sống mũi đã bị gãy ra, càng làm cho gương mặt y thêm méo mó đáng sợ.

Nhưng y còn đang cười:

- Hiện tại chú đã qua được một cửa ải, hoàn toàn xứng đáng rồi, mau mau lên thuyền thôi.

Nhạc Dương lập tức quay lưng lại, đi nhanh về phía trước. Lúc y xoay người lại, ánh mắt hình như có rướm lệ, nhưng y ráng nhịn lại. Y thề sẽ không bao giờ rơi nước mắt nữa, tất cả đều là do y chọn lựa, y không thể oán ai, cũng chẳng cần phải đau khổ.

Đối với y, “cảm tình” đã biến thành một thứ xa xỉ, không những xa xỉ, mà còn nguy hiểm nữa.

Nguy hiểm đủ để lấy mạng của y, nhất định y phải ráng sống cho được, nếu có người muốn chết, người chết không phải là y !

Thời điểm khởi hành lại bị dời nữa, dời tới trưa mai, bởi vì một số hàng hóa cuối cùng còn chưa được chất lên hết, những người thủy thủ đang chuẩn bị chờ đi bây giờ lại bắt đầu đánh bạc uống rượu, chọc phá đàn bà, vui thả dãn những giây phút cuối cùng trước khi lao đầu vào những ngày làm việc khổ cực, những ngày khổ hạnh còn hơn nhà tu, nửa đêm thức giấc tình dục nổi lên, chỉ còn biết dùng tay giải quyết.

Canh thịt bò trong bụng của Lục Tiểu Phụng cũng đã hoàn toàn tiêu hóa, chàng đang tính đi tìm tí gì cho vào bụng, lập tức thấy Nhạc Dương áo quần rách nát đầy máu me, từ bờ biển đi thất thểu về.

Y làm sao ra nông nỗi vậy ? Bây giờ y làm chuyện gì ? Có phải đi liều mạng với người khác không ? Đi liều mạng với ai ? Có phải là với gã đại ca mặt ngựa dài ngoẵng ấy không ?

Lần này Lục Tiểu Phụng không lại hỏi y, ngay cả một tí kinh hãi cũng không lộ ra nét mặt, Nhạc Dương đang đi tìm nước uống.

Bất cứ người nào vừa nuốt chửng hai tờ giấy xong, cũng đều nhịn không nổi phải uống miếng nước.

Trên quầy chường quầy trong phòng, tẩu xảo có một bình nước, nơi đây vốn là chỗ để mấy bình trà, chẳng qua ít có ai dùng.

Bình trà này lúc này có gã đánh cá một mắt vừa đem lại, này giờ vẫn chưa có ai đụng vào.

Một người vừa mới trải qua một trận đánh nhau sống chết, tinh thần và thể lực không khỏi bị suy nhược, làm chuyện gì cũng bốt đi mấy phần cảnh giác, huống gì y nghĩ là mình đã an toàn rồi.

Lục Tiểu Phụng bỗng sực nhớ ra một chuyện.

Gã đánh cá một mắt hai ngày liên tiếp không uống một giọt nước, tại sao bây giờ bỗng dưng cầm bình nước vào ?

Cái lối suy nghĩ đó làm cho Lục Tiểu Phụng nhớ ra thêm một điều, trong hang hồ ly, chỉ có gã thiếu niên này là người duy nhất uống nước, y uống nước cũng không phải là chuyện gì đáng chú ý, nhưng gã đánh cá này giờ cứ nhìn y lom lom, biểu tình trên gương mặt làm như hận y không uống cho xong ly nước vậy.

Miệng của Nhạc Dương đã kề vào cái vòi của bình nước, Lục Tiểu Phụng bỗng rút bàn tay trong người ra, hai ngón tay búng một cái, một thỏi bạc vụn bay ra, tình lên một cái, đụng vào bình nước.

Cái vòi bị đụng trật qua một bên, méo mó đi.

Nhạc Dương cảm thấy bàn tay chấn động lên, bình nước rớt xuống đất, bàn tay của y cũng dính vài giọt nước, y đưa tay lên mũi ngửi một cái, gương mặt lập tức biến sắc.

Lục Tiểu Phụng không cần phải hỏi thêm, chàng đã biết trong nước có độc.

Gã đánh cá một mắt xoay người lại, đang chuẩn bị chuồn ra, Lục Tiểu Phụng đã xông lại.

Gã đánh cá vùng vằng lên phản kích, xuất thủ vừa nhanh, lực đạo vừa mạnh, chỉ tiếc, y gặp phải Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng còn nhanh hơn, bàn tay thò ra, chụp lấy cánh tay của gã, còn bàn tay kia xốc nguyên người gã lên, đưa lại trước mặt Nhạc Dương.

- Tên này của người đây.

Nhạc Dương nhìn chàng, hình như không hiểu, y lạnh lùng hỏi:

- Ta muốn y làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không lẽ người không muốn hỏi ai là người tính hại người ?

Nhạc Dương nói:

- Ta không cần hỏi, ta đã biết ai muốn hại ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai ?

Nhạc Dương nói:

- Người !

Lục Tiểu Phụng dần mặt ra.

Nhạc Dương lạnh lùng nói:

- Ta muốn uống nước, người đi đánh rót bình nước, không phải người hại ta, còn ai nữa !

Gã đánh cá chậm chậm rón rén đứng dậy:

- Không những người hại y, người còn hại cả ta, xương sườn của ta sắp bị ngón tay người móc cho gãy đứt ra, ta muốn người bồi thường.

Lục Tiểu Phụng bỗng cười phì lên:

- Muốn ta bồi thường ? Đinh bạc đó cho người uống rượu đấy !

Gã đánh cá chẳng khách khí tí nào, nhặt đinh bạc dưới đất lên rồi bỏ đi, chẳng thèm nhìn tới Nhạc Dương.

Nhạc Dương cũng chẳng nhìn tới y, y hần học tròng mắt tới Lục Tiểu Phụng, bỗng nói:

- Người giúp giùm ta một chuyện được không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người cứ nói.

Nhạc Dương nói:

- Đi xa xa ta giùm một chút, càng xa càng tốt.

Nhạc Dương đã ngồi xuống, hiện tại Lục Tiểu Phụng đã cách y một khoảng thật xa, thật ra, y còn không thấy ngay cả cái bóng của chàng đâu.

Cái người trời sinh chuyên môn đi xen vào chuyện người khác, không biết đã đi xen vào chuyện của người nào khác, gã đánh cá cũng biến đi đâu mất.

Nhạc Dương bỗng nhảy dậy, xông ra ngoài.

Y nhất định phải cản trở Lục Tiểu Phụng, không để cho chàng đi hỏi gã đánh cá, bọn họ hầu như đồng thời tìm ra gã đánh cá.

Bởi vì bọn họ đồng thời nghe có tiếng rú thê thảm từ mé bên này bờ biển, đợi đến lúc bọn họ lại đó, gã đánh cá suốt đời sinh sống trên biển, đã bị chết đuối ở dưới nước, mỗi người ai ai cũng rất có thể bị chết đuối.

Nhưng rõ ràng là y đang tính đi uống rượu, tại sao bỗng vô duyên vô cớ, ăn mặc đàng hoàng nhảy vào nước chết đuối ?

Lục Tiểu Phụng nhìn nhìn Nhạc Dương, Nhạc Dương nhìn nhìn Lục Tiểu Phụng, bỗng nghe từ xa có tiếng người gọi lớn:

- Thuyền sắp khởi hành, thuyền sắp khởi hành !

3. Bổng Bị Âm Toán

Nhỏ neo!

- Giương buồm! Thuận gió!

Những tiếng hô lớn, vang lên hết bên này tới bên kia, chiếc hải thuyền đồ sộ của lão hồ ly cuối cùng cũng đã ra khơi dưới ánh tà dương vàng óng cả bầu trời.

Thuyền chìm rất sâu xuống nước, hiển nhiên hàng hóa tải rất nhiều, nhược điểm duy nhất của hồ ly là tham lam, vì vậy mới bị thợ săn bắt được.

Xem ra lão hồ ly cũng thế.

Lục Tiểu Phụng cũng rất muốn chụp lão hồ ly lại hỏi thử, trên thuyền này rốt cuộc có những thứ hàng hóa gì, có thể nào vì nặng quá mà sẽ bị nguy hiểm không.

Chàng không chụp được lão hồ ly, nhưng lại suýt nữa đụng ngã Ngư Nhục Thang.

Cửa phòng thuyền chủ mở hé, lúc chàng đang tính bước vào, Ngư Nhục Thang cũng đang từ trong đi ra.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc nhìn cô:

- Sao cô lại lên đây ?

Ngư Nhục Thang chớp mắt:

- Bởi vì các anh cũng lên đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chúng tôi lên thuyền, cô cũng phải lên theo sao ?

Ngư Nhục Thang hỏi ngược lại:

- Em hỏi anh, các anh lên thuyền, sẽ ăn uống không ?

Dĩ nhiên là ăn, người ta còn sống, là tùy tiện ở đâu cũng phải cần ăn, cần ăn thì phải cần người nấu.

Ngư Nhục Thang chỉ vào mũi mình:

- Em là người nấu ăn đây, không những nấu cơm, còn nấu thịt bò.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô đổi nghề lúc nào vậy ?

Ngư Nhục Thang cười, cười thật ngọt ngào:

- Em vốn làm nghề nấu ăn mà, chẳng qua có lúc đổi nghề làm chuyện khác một chút thôi.

Trên thuyền chủ yếu có tám phòng, trước cửa có giếng màn, có chốt cửa làm bằng đồng sáng loáng, xem ra rất hào hoa tinh trí.

Ngư Nhục Thang nói:

- Nghe nói những người đi trên thuyền này đều có thân phận.

Lục Tiểu Phụng cười khở thờ ra:

- Tôi cũng đã nghĩ đến điểm đó, nếu không làm sao còn chịu nổi chi phí của lão hồ ly ?

Ngư Nhục Thang liếc mắt nhìn chàng:

- Anh là một người có thân phận sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không!

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh chỉ có tiền ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cũng không, giao tiền xong, tôi hầu như đã bị phá sản.

Chàng đang nói thật.

Ngưu Nhục Thang lại cười:

- Không có tiền cũng không sao, nếu lúc nào anh ngẫu nhiên ăn lộn thuốc, em cũng có thể ngẫu nhiên đổi nghề một lần.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước thở ra, thật tình chàng không thể tưởng tượng ra một cô gái như vậy làm sao biết nấu ăn.

Ngưu Nhục Thang chỉ vào gian thứ ba bên trái nói:

- Gian phòng ấy là của anh đấy, cái gã du đảng chỉ ăn trứng gà ở phòng thứ nhất bên phải.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô đổi giùm tôi phòng khác được không ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì những phòng khác đều đã có người.

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Lão hồ ly kia bảo tôi phải bao hết cả chiếc thuyền, mà bây giờ phòng nào cũng đều có người ?

Ngưu Nhục Thang hững hờ nói:

- Không những tám phòng đều có người, mười sáu phòng phía dưới khoang cũng đều có người, lão hồ ly trước giờ vốn thích nhiệt náo, càng nhiều người lão ta càng cao hứng.

Cô vừa cười vừa nói tiếp:

- Chẳng qua, người ở phòng trên mới là quý khách, lão hồ ly còn đặc biệt vì các anh đặt một bữa ăn ngon, tối nay anh tính ăn gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ muốn ăn thịt hồ ly nướng, thịt lão hồ ly, nướng cho nhuyễn cả tới xương.

Cơm tối tuy không có thịt hồ ly nướng, đồ ăn lại rất phong phú, Ngưu Nhục Thang quả thật là tay đầu bếp thượng hạng.

- Bởi vì bà ngoại em thường nói, muốn được trái tim của chàng nào, trước hết phải cho y ăn ngon cái đã, chỉ có đàn bà nấu ăn ngon, mới lấy được người chồng tốt.

Cô nói thế, quý khách đều cười ầm lên, chỉ có Lục Tiểu Phụng là cười không nổi.

Thật tình chàng không biết lão hồ ly tìm đâu ra bao nhiêu đây quý khách, người này còn chán hơn cả người kia.

Không những vậy, Nhạc Dương cũng không thò mặt ra, y vừa vào phòng là từ đó về sau không hề lộ mặt.

Chờ cho được tới giữa đêm yên lặng hết tiếng người, Lục Tiểu Phụng một mình ra ngồi ngoài khoang, mặt biển mênh mông, ánh sao sáng lấp lánh, trời đất phẳng phất chỉ còn lại mình chàng, lúc đó chàng mới cảm thấy thoải mái ra một chút.

“Cô độc” có lúc cũng là một thứ hưởng thụ. Nhưng có lúc nó lại làm người ta cứ nghĩ đến những chuyện mình không nên nghĩ.

Bao nhiêu kỷ niệm bi thương, không những làm người ta già đi, thường thường còn làm cho người ta thay đổi.

May mà Lục Tiểu Phụng vẫn không thay đổi gì nhiều.

Lục Tiểu Phụng vẫn là một Lục Tiểu Phụng đầy nhiệt tình, xung động, có lúc ngu xuẩn muốn chết luôn, có lúc lại thông minh tuyệt đỉnh, đối với chuyện gì cũng không màng đến, nhưng lại cứ thích đi xen vào chuyện người khác.

Nhạc Dương là người như thế nào nhỉ ?

Áo quần của y không những chất liệu quý giá, mà còn cắt xén rất hợp thân, đối với chuyện tiền bạc y không hề bận tâm, tùy tiện có thể đưa không ra năm trăm lượng bạc cho người khác.

Hai bàn tay của y tuy thon dài mạnh mẽ, nhưng xem ra không có vẻ là đã làm qua chuyện lao động, mỗi cử động đều rất có khí phái, làm như người khác sinh ra là phải chịu thuộc quyền y chỉ huy.

Từ những điểm đó có thể thấy rằng y là con nhà thế gia hào phú, nhưng sao y lại quá tinh minh, quá tàn bạo, con nhà thế gia thông thường không phải như vậy.

Y liên tiếp bị người ta ám toán, hầu như lần nào cũng bị giết mất xác, vậy mà không những y chẳng màng đến, mà còn chẳng thêm đi tra xét.

Gã đánh cá một mắt kia rõ ràng là muốn hạ độc cho y chết, rõ ràng là y biết vậy, thế mà y còn làm bộ hồ đồ như không biết gì.

Có phải y đang trong tình trạng chạy trốn chuyện gì, y đã biết người đang đối phó mình là ai ?

Nhưng y chẳng tìm cách ẩn náu hành tung của mình, xem ra lại không có vẻ là một người đang chạy trốn ai.

Ngược lại, y lại có vẻ như đang chạy trốn Lục Tiểu Phụng, nhất định không chịu đi chung thuyền với chàng, nhưng Lục Tiểu Phụng chẳng có tí gì muốn hãm hại y, chỉ bất quá muốn làm bạn với y.

Bao nhiêu nghi vấn đó, Lục Tiểu Phụng đều nghĩ không ra.

Đang lúc chàng nghĩ ngợi, bỗng nghe ào một tiếng vang lên phía trên, một miếng ván thuyền đang rớt xuống đầu chàng, tiếp theo đó lại nghe có tiếng gió thoảng qua, một tấm ván nữa phạt ngang qua hông chàng.

Người của chàng đang ở trên khoang thuyền, con đường duy nhất là nhảy xuống phía dưới.

Phía dưới chính là mặt biển.

Đợi đến lúc chàng nghe tùm một tiếng, người của chàng đã chìm vào trong nước.

Nước biển lạnh như băng, mặn muốn điên người.

Chàng đập vào nước, muốn tá sức nhảy lên, bám vào thân thuyền rồi tính sau.

Có điều, trên kia, một cây chèo thuyền đã đập xuống liên hồi.

Thân thuyền rất cao, chàng không thấy rõ mặt người trên thuyền, nước biển phản chiếu ánh sao, người bên trên thì thấy rất rõ chàng bên dưới.

Chàng chỉ còn nước thoái lui, thuyền thì cứ tiếp tục đi về phía trước, người và thuyền cách nhau càng lúc càng xa, dù chàng có thủy tính như đi trên nước, cũng chẳng còn cách nào rượt theo kịp, đã tạm thời còn chưa bị chết đuối, nhất định cũng sẽ không bao lâu nữa, hôm sau mặt trời vừa lên, nhất định chàng sẽ chìm sâu vào đại dương.

Lục Tiểu Phụng vốn trước giờ không có gì là không làm được, không có vấn đề gì là không giải quyết xong, tại sao bây giờ lại hồ đồ chết đuối nơi đây ?

Dĩ nhiên chàng không thể chết đuối dễ dàng như thế này được.

Một người bị rút xuống biển, không nhất định là sẽ bị chết đuối.

Chính trong một khoảnh khắc đó, chàng đã nghĩ ra mấy phương pháp để ứng phó với tình thế nguy ngập.

Thả tung toàn thân ra, để cho mình trôi nổi trên mặt biển, chỉ cần qua được một đêm, sáng sớm mai, rất có thể sẽ có thuyền đi qua, nơi đây còn chưa xa hải cảng lắm, lại nằm trên đường thuyền đi qua lại.

Tìm cách bắt cá sống uống máu bổ sung thể lực, rồi dùng bao cá làm tăng độ nổi.

Bao nhiêu đó phương pháp tuy chắc gì chàng sẽ làm được, nhưng cũng phải thử xem, chỉ cần có chút hy vọng, chàng không hề bỏ qua.

Chàng tin rằng mình có khả năng chịu đựng thống khổ, có sức để ứng phó, hơn người bình thường rất nhiều.

Quan trọng nhất là, chàng có ý chí cầu sinh bất khuất, không chùn vì cái ý chí kiên cường mãnh liệt ấy mà chàng đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm, vẫn còn sống tới bây giờ.

Chàng còn muốn tiếp tục sống!

Nào ngờ bao nhiêu đó phương pháp chàng còn chưa kịp thi thố ra, trên mặt biển lại phạch lên một tiếng, một thứ gì đó từ trên thuyền rút xuống, lại là một chiếc thuyền cứu cấp nhỏ.

Người đẩy chàng xuống nước, hình như không muốn chàng bị chết đuối, chỉ bất quá muốn bức bách chàng ra khỏi thuyền thế thôi.

Trừ Nhạc Dương ra, còn ai làm chuyện như vậy ?

Chiếc thuyền nhỏ từ trên cao rút xuống, không hề bị lật ngược lại, người ném chiếc thuyền nhỏ xuống, dùng sức quá thật xảo diệu vô cùng.

Lục Tiểu Phụng búng người từ dưới nước lên, chàng lại càng chắc chắn người này là Nhạc Dương.

Trên thuyền nhỏ có một bình nước, mười trái trứng gà luộc, còn có một bao bố rất nặng, chính là cái bao hôm đó Nhạc Dương đưa lại để trên bàn cho chàng, trong bao dĩ nhiên là năm trăm lượng bạc bồi thường vào tiền thuyền chàng đã trả.

Gã thiếu niên này làm chuyện thật tuyệt, không những quang minh chính đại, mà còn cố ý nói cho Lục Tiểu Phụng biết:

- Ta không cho người đi chiếc thuyền này, người làm gì được ta ?

Lục Tiểu Phụng thở ra, bất giác bật cười lên.

Chàng thích gã thiếu niên, thích cái kiểu như vậy, có điều bây giờ, xem ra chàng rất có thể vĩnh viễn không còn được gặp lại y.

Biển rộng mênh mông, vô bến vô bờ, liệu mạng rượt theo chiếc thuyền lớn của lão hồ ly, hay trở về lại chỗ cũ ?

Dĩ nhiên là liều mạng rượt theo.

Chiếc thuyền của họ còn chưa đi được ba bốn tiếng đồng hồ, nếu ráng sức rượt theo, thêm một chút may mắn nữa, khoảng trời sáng, chàng sẽ được ngồi lại trên thuyền lão hồ ly uống rượu.

Chỉ tiếc là chàng đã quên hai điều.

Thuyền ra biển lúc thuận gió. Hai cây chèo không thể nào bì lại với cánh buồm.

Không những vậy, vận khí của chàng dạo sau này không được tốt cho lắm.

Còn chưa đến lúc mặt trời mọc lên mặt biển, hai cánh tay của chàng đã vì dùng sức quá nhiều mà trở nên tê liệt, những động tác đơn điệu dễ dàng ấy, lúc làm lại rất là mất sức.

Chàng uống miếng nước ăn trái trứng, chỉ cảm thấy miệng mình sao nhạt nhẽo vô vị quá chừng, tính nằm xuống nghỉ một lát, nào ngờ vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi.

Đợi đến lúc chàng tỉnh dậy, mặt trời đã lên chói mắt, nhìn ra xa, biển nổi trời, trời nổi biển, chẳng thấy bóng đất liền nơi đâu.

Nhưng chàng lại thấy bóng một chiếc thuyền nhỏ tí teo, không những vậy, còn đang nhắm hướng chàng đi lại.

Chàng cơ hồ nhin không nổi muốn lộn tám mươi bảy vòng liên tiếp trong khoang thuyền để khánh hạ, dù cho ăn mày tự nhiên thấy có đỉnh bạc rớt từ trên trời xuống, cũng nhất định không cao hứng bằng chàng.

Thuyền lại thật nhanh, chàng bỗng phát hiện ra hình dáng chiếc thuyền sao có vẻ quen thuộc, trước thuyền có một người đang đứng, dáng điệu xem ra cũng rất quen, rõ ràng chính là lão hồ ly.

Lão hồ ly cũng có cặp mắt rất tinh, xa thật xa đã đưa tay lên hò hét, hai chiếc thuyền đã gần đến độ có thể thấy rõ nét nhăn nheo trên gương mặt lão.

Lục Tiểu Phụng bỗng phát giác gương mặt đầy nét phong sương dạn dày của lão hồ ly thật tình còn khả ái hơn cả các cô nương nhỏ tuổi.

Chàng cơ hồ nhin không nổi muốn nhảy lên la lớn, nhưng chàng ráng nhin lại, cố ý nằm soài ra chiếc thuyền nhỏ, làm ra vẻ nhàn nhã lắm.

Lão hồ ly đang gọi lớn:

- Tôi đi cùng khắp nơi tìm ông, còn ông thì nằm một mình ở đây, tính làm gì vậy ?

Lục Tiểu Phụng nhẩn nha nói:

- Tôi chịu không nổi cơm Ngưu Nhục Thang nấu, tính ở đây câu vài con cá nhắm rượu.

Lão hồ ly ngơ mặt ra:

- Ông câu được mấy con rồi ?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Cá thì chưa được con nào, nhưng lão hồ ly thì được một con.

Chàng nhin không nổi cũng hỏi:

- Các người rõ ràng đã đi rồi, tại sao còn về lại làm gì ?

Lão hồ ly cũng bật cười, cười như một con hồ ly già thật:

- Tôi cũng về lại để câu cá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Biển bên đó không có cá sao ?

Lão hồ ly cười nói:

- Bên đó cũng có cá, nhưng lại không có con nào chịu trả tôi năm trăm lượng bạc.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc nhin không nổi la toáng lên:

- Cái người này trái tim y hắc ám tới bao nhiêu vậy ?

Lão hồ ly cười cười nhẩn nha nói:

- Chỉ bắt quá hắc ám hơn lão hồ ly ông câu lên một chút thôi.

Dĩ nhiên không phải y quay về lại để câu cá.

Trên thuyền chở đầy hàng hóa, nhưng lại quên mang theo nước, trên mặt biển, ngay cả lão hồ ly cũng không có cách nào tìm được ra một giọt nước ngọt để uống.

Bọn họ chỉ còn nước trở về lấy nước.

Không chừng đó là mệnh vận, mệnh vận của Lục Tiểu Phụng đã có chủ định, không đi chiếc thuyền này ra biển không được.

Đây là mệnh vận tốt, hay mệnh vận xấu ?

Có ai biết được ?

Thuyền đã cập bến.

Lục Tiểu Phụng và lão hồ ly đứng ở đầu thuyền, bất kể ra sao, được thấy lại đất liền, cũng là một chuyện rất khoan khoái.

Bên cạnh tảng đá ở phía xa xa, có người đang đứng nhìn lại, cái mặt ngựa vừa dài vừa ốm, lộ vẻ kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng làm bộ không thấy, từ một bên thuyền len lén đi xuống, người bên tảng đá đang chú ý đến động tĩnh trên thuyền, không hề chú ý đến chàng.

Chàng đánh một vòng thật lớn, rón rén bước lại, bỗng nhảy ra trước mặt y nói lớn:

- Mạnh giỏi!

Chàng cho là người này sẽ giật bắn người lên, nào ngờ y chỉ bắt quá chớp mắt một cái, ánh mắt vẫn trấn định tàn bạo, lạnh lùng nhìn chàng nói:

- Mạnh giỏi!

Những giây thần kinh trong người của y hình như đều làm bằng sắt thép.

Lục Tiểu Phụng ngược lại thành ra có vẻ lúng túng, chàng gượng cười nói:

- Có phải ông đang lấy làm lạ, tại sao chúng tôi lại trở về ?

Hồ Sinh không phủ nhận.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chúng tôi về lại đây để tìm ông đây.

Hồ Sinh hỏi:

- Tại sao lại tìm tôi ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ông gọi hàng hóa nặng quá, chúng tôi sợ lật thuyền, chỉ còn nước trở về tìm ông!

Chàng phóng thử một cây thương, thám thính hư thực của người này. Nào ngờ, lần này Hồ Sinh ngay cả chớp mắt cũng chẳng thêm chớp một cái, y lạnh lùng nói:

- Hàng không phải của tôi, thuyền cũng không phải của ông, chuyện này chẳng liên quan gì với ông và tôi, ông tìm tôi làm gì ?

Lục Tiểu Phụng phóng cây thương chạm phải một tảng đá cứng ngắt.

Nhưng chàng không hề nản chí, lại hỏi:

- Nếu hàng không phải của ông, ông đến đây làm gì, có phải đặc biệt lại dùng Kê Minh Ngũ Canh Phản Hồn Hương đối phó với huynh đệ của ông ?

Ánh mắt lạnh lùng tàn bạo của Hồ Sinh nhìn dính vào mặt chàng như một lưỡi dao, thân hình của y bỗng nhiên nhấc lên, bay tà tà ra, người y búng lên một cái, như một con cá lội vào trong nước, chỉ trong khoảnh khắc đã biến đổi đi ba thứ khinh công thân pháp. Ừm một tiếng, người y đã chìm vào trong nước, khinh công của y chẳng kém gì gã độc hành đại đạo Tư Không Trích Tinh.

Bất cứ ai trong người có thứ khinh công tuyệt đỉnh như vậy, nhất định là kẻ có lai lịch lớn trong giang hồ.

Lục Tiểu Phụng nhìn sóng biển nhấp nhô nhấp nhô từng đợt, trong lòng nghĩ ngợi không biết bao nhiêu là chuyện, chàng quay đầu lại, lập tức phát hiện ra cặp mắt tàn bạo của Nhạc Dương đang trừng trừng nhìn mình như một lưỡi dao.

Chàng làm tỉnh bước lại, mỉm cười nói:

- Kỳ quá, chúng mình lại gặp lại nhau ở đây.

Nhạc Dương lạnh lùng nói:

- Ta chỉ lấy làm lạ, chỉ có mười cái trứng mà người ăn cũng không hết.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Vì vậy lần sau nếu người còn tính đẩy ta xuống nước, tốt nhất là nhớ lấy một điều.

Nhạc Dương hỏi:

- Điều gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không thích uống nước lã ăn trứng luộc, ta thích uống rượu mạnh ăn thịt bò.

Nhạc Dương nói:

- Lần tới người lọt xuống nước, chỉ sợ có một thứ ăn được thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thứ gì ?

Nhạc Dương nói:

- Thịt của chính người.

Lục Tiểu Phụng cười lớn, trên bờ bỗng có người đang kinh hô, có người bị sóng đánh đập lên bờ, lại là một cái xác chết.

Bọn họ đi nhanh lại, lập tức phát hiện ra, người chết chính là ông bạn lúc nãy mới vừa nhảy xuống biển.

Khinh công của y cao cường như thế, thủy tính lại quá tệ, chỉ có một thoáng chốc đã bị chết đuối:

- Người này không phải bị chết đuối.

Người đánh cá phát hiện ra thi thể của y nói bằng giọng chắc nịch:

- Bởi vì bụng của y chẳng có tí nước nào trong đó.

Có điều toàn thân từ trên xuống dưới của y không có chỗ nào có thương tích.

- Y chết cách nào ?

Lục Tiểu Phụng quay qua nhìn Nhạc Dương:

- Cái chết của y hình như giống hệt như của lão đánh cá một mắt.

Nhạc Dương đã quay lưng đi mất, cúi đầu mà đi, hiển nhiên y rất bị thương và mệt mỏi.

Muốn giết Hồ Sinh không phải là chuyện dễ dàng.

Người giết y dĩ nhiên không phải là Nhạc Dương.

Quanh đây chắc chắn còn có một kẻ giết người đáng sợ, dùng một thứ thủ pháp đáng sợ giết lão đánh cá và Hồ Sinh.

Hai người này có một điểm giống nhau duy nhất, chính là họ đã từng ám toán Nhạc Dương.

Không lẽ đó là nguyên nhân làm họ bị giết chết ?

Nếu vậy cái gã giết người này và Nhạc Dương liên hệ như thế nào ?

Lục Tiểu Phụng thở ra, từ chối nghĩ tiếp, hiện tại chàng chỉ muốn tắm một cái cho đã.

Bị nước biển thấm cho một hồi, nhất định phải tắm một trận mới xong.

Bất kể chàng giết hay không giết người cũng đều như vậy.

Chỗ tắm rất đơn giản, chỉ bất quá một dãy ba căn phòng làm bằng mấy miếng gỗ ghép lại, nếu có người nào muốn nhìn trộm người khác tắm, tùy tiện tại tắm gỗ nào cũng tìm ra được một cái lỗ hổng để nhìn vào.

Trừ những cái lỗ hổng nhỏ có lớn có ra, phía trong chẳng còn gì cả, người nào muốn tắm phải tự mình mang nước vào.

Lục Tiểu Phụng mang một thùng nước lớn vào, phòng bên cạnh đã có người đang tắm trong đó, còn đang hát nho nhỏ, nghe ra là một người đàn bà.

Bình thời nơi đây cũng ít có người tắm, đàn bà có dũng khí lại đây tắm lại càng ít, biết mình đang tắm lúc nào cũng có người nhìn trộm, mùi vị đó thật không dễ chịu tí nào.

May mà Lục Tiểu Phụng không có cái tập quán nhìn trộm đó, nhưng làm cho chàng không ngờ đến là, cái lỗ hổng bên cạnh phòng lại có cặp mắt đang nhìn trộm mình.

Chàng lập tức quay người qua, người nhìn trộm chàng cười phì lên một cái, tiếng cười nghe thật là ngọt ngào.

Ngưu Nhục Thang. Lục Tiểu Phụng la lên, dĩ nhiên chàng nhận ra giọng của Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang cười ngặt nghẽo nói:

- Không ngờ gã này cũng ăn ở sạch sẽ, còn có thì giờ đi tắm rửa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có phải cô muốn nhìn trộm tôi tắm bên lại đây tắm không ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em nhìn trộm anh được, anh không được nhìn trộm em.

Câu nói ấy vừa thốt xong, tấm ván gỗ bỗng sụp xuống, Thân hình của Ngưu Nhục Thang vốn đang dựa vào tấm gỗ, lập tức cả người lẫn tấm gỗ ngã vào lòng Lục Tiểu Phụng, những thứ có thể dùng để che đậy trên người của cả hai, gom lại không đủ để làm một miếng tả cho hải nhi, vì vậy hiện tại chẳng ai cần phải nhìn trộm ai cả.

Một hồi thật lâu, mới nghe Ngưu Nhục Thang thở ra một hơi nhè nhẹ:

- Anh thật không phải là thứ tốt lành gì.

- Còn cô ?

- Em hình như cũng không phải luôn!

Hai người không phải là thứ gì tốt lành, chụm vào lại một nơi có thể tùy thời tùy lúc đều bị sụp xuống, tình huống thật là không hay ho tí nào.

Càng không hay ho nữa là, bây giờ ngoài xa bỗng nghe có tiếng người la lớn:

- Thuyền sắp đi, thuyền sắp đi!

Thuyền đi đã ba ngày. Ba ngày trôi qua thật bình lặng, trên mặt biển trời đẹp gió hiu hiu, trừ mỗi ngày phải cùng các vị quý khách ăn bữa cơm chung ra, Lục Tiểu Phụng cơ hồ không phải bị chuyện gì khác làm phiền mình. Bao nhiêu phiền phức hình như đã bị gió biển thổi đi sạch trơn, Nhạc Dương hình như cũng không có ý định đẩy chàng xuống nước, chàng cũng không cho y cái cơ hội đó lần thứ hai.

Hàng hóa trên thuyền, chỉ bất quá là những thứ đồ điều khắc bằng gỗ.

Chàng có hỏi qua lão hồ ly, không những vậy còn đến xem một lần.

- Người trên đảo Phù Tang, gần đây sùng tín Phật giáo, vì vậy tượng Phật và mô gỗ bán rất chạy.

Lão hồ ly giải thích:

- Bên đó cũng có người điêu khắc tượng Phật, nhưng không có nghệ thuật bằng.

Tượng Phật điêu khắc quả thật rất tinh mỹ, điêu khắc vốn là nghệ thuật lâu đời, dĩ nhiên không phải hạng người lùn xẹt tâm địa hẹp hòi tầm mắt hữu hạn này có thể lãnh hội.

Bọn họ thích những thứ đồ nghệ thuật tinh vi ấy, không chừng chỉ bất quá vì có mặc cảm tự ti dân tộc thâm căn để cố từ chối, chỉ cần lấy được thứ gì trong tay con cháu của Viêm Hoàng, bất cứ là thật hay giả, trộm hay tranh cướp, bọn họ đều cảm thấy rất khoan khoái vinh hạnh.

Những chuyện đó Lục Tiểu Phụng cũng chẳng hiểu cho lắm, mà cũng chẳng muốn đi tìm hiểu, bởi vì tại thời điểm đó, chưa có ai xem những kẻ rụt vai ngấn chân, tự cho mình là bất phàm ấy vào đâu.

Người mua những thứ hàng hóa là người mà những vị “quý khách tục không chịu được” ấy muốn làm quen, chính họ cũng không có mấy ai thích thú gì biết tới.

May mà Lục Tiểu Phụng có thể làm lơ họ đi, lúc chàng muốn tiêu khiển, chàng đi tìm lão hồ ly và Ngưu Nhục Thang.

Chàng không muốn tiêu khiển, thì một mình đóng cửa trong phòng, hưởng thụ sự cô độc và yên lặng ít khi chàng có được.

Chính lúc tâm tình của chàng đang bình tĩnh, chiếc thuyền bỗng biến thành không bình tĩnh. Chàng đang nằm yên ổn trên giường, bỗng nhiên cả người bị nảy lên, sau đó cơ hồ muốn đụng vào trong vách tường.

Chiếc thuyền bỗng biến thành một cái nồi, còn người thì biến thành gạo đang nấu trong đó.

Lục Tiểu Phụng lồm cồm một hồi mới ngồi dậy được, lập tức lại bị nảy qua bên đối diện, chàng chỉ còn nước chụp cứng vào một chỗ, chầm chậm mở cửa ra, bên nghe bên ngoài tiếng chân người đang chạy, tiếng kêu ó vang trời.

Mặt biển bình tĩnh không có sóng, bỗng dưng nổi cơn mưa gió toai bời lên.

Những người chưa từng tự mình trải qua, khó mà hình dung ra mưa gió có thể đáng sợ tới đâu.

Nước biển cuộn lên, như một hòn núi nhỏ áp xuống, còn đem theo tiếng gió rít ghê rợn, lại giống như thiết chùy đập từng nhát từng nhát vào chiếc thuyền, chỉ cần có một chỗ nứt, nước biển lập tức tràn vào, con người đang ở trong một lò nước sôi sùng sục.

Chiếc hải thuyền đồ sộ kiên cố, vào trong cơn sóng gió này, bỗng biến thành đồ chơi của con nít!

Bất kỳ hạng người nào, bất kể y có bao nhiêu kinh nghiệm, trong cơn sóng gió đó, cũng đều biến thành nhỏ bé yếu đuối, đối với chính mình cũng mất đi hết chủ ý và niềm tin.

Lục Tiểu Phụng tìm đủ cách chụp vào bất cứ thứ gì có thể chụp được, rốt cuộc cũng chụp được lão hồ ly.

- Chiếc thuyền này còn chịu được nổi không ?

Lão hồ ly không trả lời, đấy chắc chắn là lần đầu tiên lão không trả lời được câu hỏi người ta hỏi mình.

Có điều Lục Tiểu Phụng đã tìm ra được giải đáp, ánh mắt tuyệt vọng của lão hồ ly đã nói ra quá rõ ràng mọi thứ.

- Tốt nhất ông nên tìm cách chụp lấy miếng gỗ nào đó.

Đấy chính là câu cuối cùng chàng nghe lão hồ ly nói. Một trận sóng biển lại dồn tới, lão hồ ly bị đánh văng ra ngoài, trong chớp mắt đã không còn thấy đâu. Cũng tiếc là Lục Tiểu Phụng không nhớ rõ lời lão ta dặn.

Lục Tiểu Phụng chụp được không phải là miếng gỗ, mà là một bàn tay, chàng bỗng thấy Nhạc Dương. Nhạc Dương cũng đang lạnh lùng nhìn chàng, ánh mắt lộ một vẻ biểu tình khó hiểu, y bỗng nói một câu thật kỳ quái:

- Bây giờ người đã biết, tại sao ta nhất định không để người đi chiếc thuyền này!
- Không lẽ người biết trước chiếc thuyền này sẽ bị chìm sao ?

Nhạc Dương không trả lời, bởi vì lúc này, nước biển đã đổ ầm xuống.

Một cơn sóng thần như hòn núi áp xuống, chiếc thuyền như một món đồ chơi bị sóng đánh tan tành cả ra.

Lục Tiểu Phụng bỗng không còn thấy gì trước mắt của mình, sau đó chàng cảm thấy mình đang chìm sâu xuống nước.

Nước biển đen ngòm.

4. Mạo Hiểm Tìm Đào Nguyên

Mưa to gió lớn rồi cuộc rồi cũng qua, mặt biển đã hồi phục lại vẻ yên tĩnh, hình như chẳng có chuyện gì đã xảy ra cả, nhưng không biết bao nhiêu sinh mạng đã bị chôn vùi vào trong đáy biển sâu.

Trên mặt biển những miếng ván thuyền gãy vụn đang trôi lênh bênh, còn có đủ các thứ các dạng không ai có thể tưởng tượng được, nhưng bây giờ làm như là đồng xương tăn bị biển cả nhổ ra, trông thật bị thương tuyệt vọng không thể nào tả xiết.

Trải qua không biết bao lâu, mới có một người từ từ nổi lên mặt nước, chính là Lục Tiểu Phụng.

Chàng vẫn còn sống.

Đây không phải là vận khí chàng tốt hơn người khác, mà là vì con người của chàng đã qua bao nhiêu truỵ mài, sức chịu đựng sự đau đớn của chàng đã đến mức không ai tưởng tượng được.

Một thứ gì bóng loáng đang trôi qua trước mặt, chàng thò tay ra chụp lấy, thì ra là một ống bô làm bằng đồng.

Chàng bật cười.

Trong giờ phút như vậy chàng còn cười lên được, thật tình đã là điều khó ai tưởng tượng ra.

Nhưng không cười thì sao bây giờ ? Khóc thì được gì ? Nếu cứu được bao nhiêu người đã cùng chung hoạn nạn với mình, chàng sẽ tình nguyện khóc từ bây giờ cho đến hết ngày.

Hiện tại mặt biển không có người nào khác, ngay cả người chết cũng không thấy.

Dù tất cả mọi người đều chết đuối hết, thì ít nhất cũng có xác chết nổi lên đâu đây chứ.

- Không chừng bọn họ còn chưa nổi lên.

Lục Tiểu Phụng hy vọng tìm được vài người sống sót, hy vọng tìm thấy lão hồ ly, Ngưu Nhục Thang, Nhạc Dương ... Có điều chàng tìm không ra.

Người có mặt trên chiếc thuyền hình như đã bị biển cả nuốt trọn, ngay cả xương cốt cũng không nhả ra.

Lúc này người chàng tẩu xảo bị một khúc gỗ thuyền còn sót lại đụng vào, không những vậy còn hôn mê bất tỉnh một khoảng thời gian, không lẽ chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, có người lại cứu bọn họ đi hết cả ?

Chàng hy vọng như vậy, chàng thà một mình mình chết, chỉ tiếc là chàng cũng biết, nhất định không thể có chuyện đó. Không ai liệu trước được giông bão ừn ừn lại, lại càng không ai liệu được chiếc thuyền này sẽ bị ngộ nạn. Trong trận mưa gió kinh hồn đó, chẳng ai quanh quẩn trên mặt biển chờ có người để cứu.

Lục Tiểu Phụng bỗng sức nhớ tới Nhạc Dương, nhớ lại biểu tình kỳ dị trong ánh mắt của y:

- Bây giờ người đã biết, tại sao ta nhất định không để cho người đi chiếc thuyền này.

Không lẽ y quả thật biết rằng chiếc thuyền này sẽ bị chìm sao ? Vì vậy y mới tính cứu Lục Tiểu Phụng, bởi vì Lục Tiểu Phụng đã từng cứu y mấy lần.

Nhưng tại sao y lại muốn đi chiếc thuyền này ? Không lẽ y vốn đang đi tìm cái chết ?

Nếu y quả thật muốn chết, đã chết từ lâu rồi, ít ra cũng đã chết đi tám lần.

Những nghi vấn đó bây giờ vĩnh viễn không còn ai có thể giải đáp cho, Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước tự mình giải thích:

- Gã tiểu tử này nhất định muốn nói cho mình tức chơi, y có phải thần tiên đâu mà biết trước ba ngày sau đó chiếc thuyền này sẽ lật.

Hiện tại Lục Tiểu Phụng có thể suy tư thoải mái, bởi vì chàng đang ngồi trên một vật rất an toàn chắc chắn.

Chàng đang ngồi trên một pho tượng Phật.

Pho tượng Phật cao một trượng, tầu xảo lại là ông Phật Di Lặc có cái đầu to nhất, nằm úp xuống trên mặt nước, như một chiếc thuyền nhỏ.

Chỉ tiếc là trên chiếc thuyền nhỏ này không có rượu mạnh, ngay cả nước lã trứng gà luộc cũng chẳng có.

- Lần tới người rớt xuống biển, chỉ có một thứ người ăn được, đó là thịt của người.

Lục Tiểu Phụng quả thật muốn cắt thử miếng thịt trên người mình ra ném xem, chàng bỗng phát giác mình đang đói muốn chết đi được.

Phóng tầm mắt ra xa, chỉ có biển và trời, một khoảng mênh mông vô bờ bến.

Cái cảnh tượng ấy tuy rất đẹp, chỉ tiếc là cảnh tượng có đẹp bao nhiêu cũng không làm cho no cái bụng đã trải qua một cơn sóng gió, quanh đó, không có cả bóng dáng một con cá, con cá duy nhất chàng thấy được là cá gỗ.

Lớn có nhỏ có, đủ các thứ các dạng cá gỗ, đang theo dòng nước trôi qua trước mặt chàng.

Chỉ tiếc là chàng không nghĩ đến chuyện tụng kinh.

... Nếu các hòa thượng gặp phải bao nhiêu đó cá gỗ, trong lòng không biết sẽ nghĩ sao ? Có phải cũng hy vọng rằng cá gỗ sẽ trở thành cá thật có xương có thịt không ?

Trong biển hình như có một luồng nước ngầm, kéo những đồ cá gỗ và tượng Phật đi về phía trước. Phía trước là đâu ?

P phía trước vẫn là biển, biển cả vô bến vô bờ vô tình cảm. Dù mặt biển vẫn cứ yên lặng như thế, dù tượng Phật Di Lặc đang cười toe toét miệng đưa người qua Tây thiên, Lục Tiểu Phụng cũng đã hết chịu nổi.

Chàng không phải là người làm bằng gỗ, chàng muốn ăn, không ăn là phải chết đói, không chết đói cũng chết khát.

Bốn bề đều là nước, một người như vậy mà chết khát, không phải là chuyện châm biếm nực cười quá hay sao ?

Nhưng Lục Tiểu Phụng ngay cả cười cũng cười không muốn nổi, cặp môi của chàng đã khô queo, hầu như muốn cúi xuống uống tí nước biển.

Hoàng hôn đã qua, màn đêm buông xuống, một đêm dài đằng đẵng trôi qua, mặt trời lại mọc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chàng đã hầu như hôn mê hoàn toàn, nhin không nổi uống một ngụm nước biển, rồi sau đó bắt đầu nôn mửa ra, rồi không biết nôn bao lâu nữa, hình như ngay cả ruột cũng muốn nôn hết ra.

Trong cơn mê, hình như chàng đã lọt vào trong một cái lưới khổng lồ, cái lưới đang từ từ thu lại, thu chặt lại rồi kéo lên cao.

Người của chàng hình như cũng đang bị kéo lên cao, sau đó quả thật hôn mê luôn.

Thật tình chàng không thể tưởng tượng ra, lần này mình mê man rồi, có còn tỉnh lại được hay không, lại càng không tưởng tượng được mình tỉnh dậy xong, sẽ đến nơi nào.

Lúc Lục Tiểu Phụng tỉnh lại, chàng thấy mình đã đến cảnh tiên.

Ánh mặt trời sáng lạn, bãi cát trắng phau mịn màng, nước biển xanh biếc một màu, sóng vỗ nhẹ vào bờ mang theo những bọt nước mát mẻ xinh xắn, trời một màu xanh ngắt không vẫn một tí mây, khắp nơi cây cỏ xanh rì.

Đây không phải là cảnh tiên còn là gì nữa ?

Người còn sống làm sao vào được cảnh tiên!

Lục Tiểu Phụng vẫn còn sống đó, nhân gian cũng có cảnh tiên, nhưng chàng không dám tin đây là sự thật, những chuyện xảy ra từ lúc chàng nằm trong khoang thuyền cho đến bây giờ, hiện tại ngồi nghỉ lại mà ngỡ như là một giấc mộng dữ.

Pho tượng Di Lặc đang toét miệng cười cũng nằm lặn trên bãi cát gần đó, trải qua bao nhiêu tai nạn, pho tượng vẫn còn ôm bụng cười ha hả.

Lục Tiểu Phụng hẳn học tròng mắt nhìn pho tượng:

- Bao nhiêu người đi theo người đều chết sạch, người còn ôm bụng ở đó cười, người là thứ Bồ Tát phương nào ?

Bồ Tát, chẳng qua là dùng gỗ khắc ra, người ta sống chết thế nào, y cũng chẳng cần biết, người ta mắng y, y cũng chẳng nghe. Lục Tiểu Phụng lại thở ra:

- Người đối người ta tuy bất nghĩa, nhưng dù gì cũng đã cứu ta, ta không nên chửi mắng người mới phải.

Tai nạn đã qua, người còn sống sót duy nhất chỉ có một mình chàng, trong lòng chàng không biết nên mừng rỡ hay buồn bã ? Người khác không biết, mà chàng cũng không cách nào nói cho ai nghe, hình như đành phải xem tượng gỗ là bạn bè đã cùng qua cơn hoạn nạn với nhau.

Nếu người nào đã trải qua những kinh nghiệm như vậy, cũng sẽ biến thành thế thôi.

Hiện tại, tuy chàng còn sống đó, về sau có còn sống thêm được bao lâu, ngay cả chính chàng cũng không chắc chắn.

Trời đất mệnh mông, một người đến một nơi xa lạ hoàn toàn như thế này, dù có là cảnh tiên đi chăng nữa, cũng chịu không muốn nổi.

Chàng chấp choạng một hồi cũng bò dậy được, điều đầu tiên chàng nghĩ tới là nước.

Không có nước, cảnh tiên cũng biến thành địa ngục.

Chàng vỗ vỗ vào bụng pho tượng Di Lặc:

- Chắc người cũng khát lắm, ta đi kiếm miếng nước cho hai đứa mình uống.

Xem ra, nơi đây là một cái đảo, trên đảo có cây cối hoa cỏ, rất nhiều thứ chàng ít bao giờ thấy, cây ba tiêu đầy những trái, xem ra trái nào trái nấy như một cái bánh bao.

Chàng ăn xong vài trái ba tiêu, lại càng khát nước, bèn bẻ một cành đầy những trái đem đi, sau đó rồi chàng cũng tìm ra được một con suối chảy vòng quanh.

Cho đến bây giờ, chàng mới biết, thì ra mùi vị của nước ngon ngọt như thế, còn dễ uống hơn Trúc Diệp Thanh thượng hảo hạng nữa.

Ăn xong mấy trái ba tiêu, chàng mới sực nghĩ ra một chuyện đáng sợ:

- Nếu không có thuyền bè qua lại đây, không lẽ mình sẽ sống suốt đời một mình ở trên cái đảo này sao ?

Không có thuyền bè qua lại. Chàng đã chọn một chỗ cao nhất trên đảo là một tảng đá bên bờ biển, ngồi đó chờ luôn cả mấy ngày trời liên tiếp, không thấy một hình bóng chiếc thuyền nào qua lại.

Cái đảo hoang này hiển nhiên không nằm trên con đường thuyền bè qua lại, chàng chỉ còn nước nhìn pho tượng Di Lặc cười khổ:

- Xem ra chúng ta đành phải nằm yên tại đây một thời gian, chúng ta cũng không thể sống như một chó ghẻ thế này, ít ra cũng phải có vẻ gì một tí.

Trên người chàng trước giờ vốn không đeo theo vũ khí, may mà có cái bô bằng đồng, chàng bỏ cái bô ra, lấy đá đập cho bằng phẳng, lấy hai cây gỗ kẹp lại làm cán, lại bờ suối mài một hồi cả hai tiếng đồng hồ, rồi cũng làm ra được một con dao có thể xài được.

Chàng không hề nghĩ đến chuyện dùng con dao này đi giết người.

Hiện tại chàng mới biết rằng, trừ giết người ra, dao còn có thể dùng vào nhiều chuyện khác.

Chàng chặt cây làm sườn, lấy lá ba tiêu lợp lên thành mái, sau đó cũng đại khái xây được một cái nhà không đến nỗi khó coi bên cạnh dòng suối, rồi lại đi thu thập một đám cỏ đem lót dưới đất, trước hết đặt cho ông bạn Di Lặc nằm thoải mái xuống đó.

Xong rồi chàng mới nằm ra bên cạnh, nhìn ánh trăng xuyên qua kẽ lá ba tiêu chiếu xuống, lắng nghe tiếng sóng vỗ từ xa, bỗng thấy mắt mình ướt ướt, một giọt lệ lăn ra trên gò má.

Hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên chàng rơi nước mắt.

Gặp phải bất cứ tai nạn khổ cực tới đâu, chàng đều không sợ, chàng bỗng phát hiện ra, trên đời này, đáng sợ nhất, thì ra là tịch mịch.

Một thứ tịch mịch trống không, không nơi nương tựa, không có cái gì làm chủ tể.

Chàng quyết tâm không để cho mình đi nghĩ đến chuyện đó, chàng còn có bao nhiêu chuyện để làm.

Ngày hôm sau, chàng bèn đi dọc theo bờ biển tìm kiếm, đem tất cả những thứ gì tìm được về, trong đó có tượng Phật, có cá gỗ, còn đủ các thứ các dạng vỏ sò.

Buổi chiều, vận khí của chàng có vẻ tốt hơn, nước triều vừa xuống, chàng tìm ra được một cái rương gỗ.

Chàng cẩn thận vác về, ăn mấy trái ba tiêu xong, uống một bụng nước rồi, mới bắt đầu làm lễ mở rương ra.

Trước khi mở rương, chàng thấy trái tim mình nhảy thình thịch như một con hươu con, trước giờ chàng chưa bao giờ từng thấy mình khẩn trương hồi hộp như vậy.

Trong rương còn có một cái hộp châu báu nhỏ, đựng đầy đồ trang sức bằng trân châu, tiếc là bây giờ, chẳng dùng vào được chuyện gì cả.

Trong đó hữu dụng nhất là một cái lược, vài cây trâm, còn có hai bộ chuyện tiểu thuyết, một bộ là Ngọc Lê Kiều, còn bộ kia là Hiệp Nghĩa Phong Nguyệt Lục.

Trong rương còn có y phục xanh xanh đỏ đỏ, đều là của đàn bà.

Những thứ đó, bình thời Lục Tiểu Phụng chẳng thèm nhìn nửa mắt, bây giờ lại hứng phấn như một đứa bé vừa được thứ đồ chơi thích ý nhất, hứng phấn không ngủ được.

Cá gỗ bỏ ra có thể dùng làm chén, không cần phải uống nước phải múc bằng tay, cây trâm có thể dùng làm kim, lấy gai chà thành sợi chỉ, có thể may những đồ y phục sắc sỡ ấy thành màn cửa sổ, đầu tóc bù xù rối ren có thể dùng lược chải lại đàng hoàng, còn có hai bộ tiểu thuyết có thể từ từ ngồi đọc, tiêu khiển cho qua ngày tháng lâu dài tịch mịch.

Chàng nằm soài ra trên chiếc giường lớp bằng cỏ, trở qua trở lại, nghĩ này nghĩ kia, bỗng nhảy dậy, tát cho mình hai cái bạt tai.

Pho tượng Di Lặc đang toét miệng cười nếu có tri giác, ắt hẳn sẽ cho rằng gã này lại ăn lộn thuốc.

Chàng tát cho mình hai cái bạt tai còn chưa đủ, lại tát thêm bốn cái nữa, chỉ vào mũi mình mắng lớn lên:

- Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng, sao ngươi biến ra ngu ngốc hồi nào vậy, chỉ ngồi đó mà tính chuyện chi li như đàn bà con gái, không lẽ ngươi tính ở đây cả đời sao ?

Trời còn chưa sáng, chàng đã dậy, chọn một con cá gỗ lớn nhất, đục một lỗ, bỏ đầy nước vào, sau đó lấy vải quần bọc một bao ba tiêu lại, đeo lên vai, vỗ vỗ bụng Di Lặc vài cái nói:

- Tôi không phải như ông, cả ngày ngồi phệt ra đây, từ đây về sau, tôi và ông không thể nào ở với nhau cả ngày ở đây được nữa.

Chàng đã quyết định đi thám hiểm, tìm xem quanh đây còn có người nào khác không ? Có còn chỗ nào trở về được không ?

Dù chàng biết khu rừng dày đặc đó đầy những nguy hiểm, cũng không cải biến được lòng quyết tâm của chàng.

Mỗi sáng sớm chàng lại bắt đầu khởi hành, chiều về lại, gót giày đi đã muốn mòn rách, gai góc đâm đầy cả thân hình.

Trong rừng nơi đâu cũng đầy những rắn rít cực độc có thể cắn chết người như không, thậm chí còn có thứ cây biết ăn thịt người.

Có vài lần chàng đã suýt mất mạng, nhưng chàng không hề bận tâm.

Chàng tin rằng nếu mình có quyết tâm, bất cứ ở nơi nào cũng có thể kiếm ra một con đường thoát thân.

Ngày tháng qua mau, thám thoát mà đã được một tháng, chàng cơ hồ đã lục lọi hết từng tấc đất trên cái đảo này.

Trừ cặp giò vừa đau nhức vừa sưng vù ra, và thương tích đầy mình, chàng chẳng tìm được gì khác.

Trên đảo không những không có người, ngay cả chồn thỏ các loại dã thú cũng không có một con, nếu là người khác, nhất định đã tuyệt vọng.

Nhưng không phải Lục Tiểu Phụng.

Tuy chàng đã kiệt quệ, chàng vẫn chưa nản lòng, vào lúc hoàng hôn của ngày thứ ba mươi ba, chàng bỗng nghe hình như có tiếng nước chảy từ một bên kia núi chỗ có dãy đặng la che kín mít. Chàng vạch đặng la ra, phía trong bỗng thấy có khe hở, vừa đủ một người đi lách qua.

Có điều, càng đi sâu vào trong, càng thấy khoảng trống từ từ rộng ra.

Trong khe núi hình như có ánh sáng, tiếng nước chảy vốn rất khó nghe, bây giờ đã bắt đầu rõ ràng.

Rốt cuộc chàng đã tìm ra một con suối còn trong hơn, đi dọc theo con suối, bỗng thấy có thứ gì trôi trong nước, chỉ bắt quá là một đóa hoa lan đã bị khô héo.

Nhưng chàng vẫn nhặt đóa hoa lan lên, trước giờ chàng chưa hề thấy hoa lan ở nơi đây, chỉ cần có một điểm gì bất bình thường, chàng sẽ không bỏ qua.

Lần này chàng không bị thất vọng.

Hoa lan tuy đã héo, nhưng trên lá còn thấy được dấu vết có người đã ra công cất xén.

Chàng hứng phần đến độ hai bàn tay muốn run cả lên, trên đảo này, ngoài chàng ra, nhất định còn có người, chàng bỗng nhớ tới Đào Hoa Nguyên Ký của Đào Uyên Minh.

Đi một hơi tới trước chừng nửa tiếng đồng hồ, hình thể quả thật đã bắt đầu mở rộng ra, trong hang núi đã thấy xanh rì thơm ngát, như một vườn hoa lớn thật lớn, trong đó còn điểm chuyết một dãy đình đài lầu các.

Chàng nằm xoải người ra trên thảm cỏ mềm mại, trong lòng đầy vẻ sung sướng và cảm kích, cảm kích ông trời đã cho chàng thấy lại loài người.

Chỉ cần thấy lại được con người, dù có bị họ giết đi nữa, chàng cũng cam tâm tình nguyện.

Ở một nơi Đào Nguyên xa cách nhân gian thế này, làm gì có kẻ giết người!

Hiện tại, bất cứ ai cũng đều nghĩ rằng, trên đảo nhất định có người, nhưng bất cứ ai chỉ sợ cũng không ngờ được, người đầu tiên Lục Tiểu Phụng thấy trên đảo lại là Nhạc Dương.

Không những Nhạc Dương chưa chết, y còn mặc đồ hoa lệ, mặt mày tươi tắn, xem ra còn đặc ý phi thường.

Bên thăm cỏ như nhung dưới vách núi, có một con đường đá nhỏ, y đứng ở đó lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng vừa thấy mặt y đã nhãy cõn lên như thấy quỳ, chàng kêu lên lạnh lạnh:

- Tại sao ngươi lại ở đây ?

Nhạc Dương lạnh lùng nói:

- Ta không ở đây ở đâu bây giờ ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thuyền bị lật rồi ngươi đi đâu ? Sao ta không thấy ngươi ?

Nhạc Dương hỏi ngược lại:

- Thuyền bị lật rồi ngươi đi đâu ? Sao ta không thấy ngươi ?

Y hỏi một câu in hệt như Lục Tiểu Phụng, lúc lật thuyền, quả thật Lục Tiểu Phụng không trôi đầu lên ngay.

Lục Tiểu Phụng đành phải hỏi câu khác:

- Ai cứu ngươi vậy ?

Nhạc Dương hỏi lại:

- Ai cứu ngươi vậy ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Mấy hôm nay, ngươi đang ở đâu vậy ?

Nhạc Dương hỏi lại:

- Mấy hôm nay, ngươi đang ở đâu vậy ?

Y vẫn dùng câu hỏi của Lục Tiểu Phụng hỏi ngược lại chàng.

Lục Tiểu Phụng bật cười, nhưng Nhạc Dương không cười, bọn họ bị đại nạn mà không chết, còn gặp lại nhau, vốn đã là chuyện khó lắm, vậy mà chẳng thấy y lộ vẻ gì cao hứng, ngược lại làm như Lục Tiểu Phụng mà chết đi thì tình cảnh có vẻ khá hơn.

May mà Lục Tiểu Phụng chẳng hề bận tâm, chàng đã biết gã thiếu niên này là quái vật:

- Có phải ngươi vốn đã tính sẵn sẽ lại nơi này, chứ không phải đi Phù Tang gì phải không ? Có điều, làm sao ngươi biết được chiếc thuyền của lão hồ ly sẽ bị nạn ở đây ? Làm sao biết sẽ lại được đây ?

Những câu hỏi ấy dù có hỏi ra, nhất định cũng chẳng có câu trả lời, Lục Tiểu Phụng thôi kệ chẳng thèm hỏi. Hiện tại chàng chỉ quan tâm có một chuyện:

- Nơi đây còn có ai nữa ? Lão hồ ly, Ngưu Nhục Thang mấy người đó cũng lại đây luôn phải không ?

Nhạc Dương lạnh lùng nói:

- Những chuyện đó ngươi không phải hỏi làm gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đã lại đây rồi, tại sao còn không được hỏi ?

Nhạc Dương nói:

- Ngươi vẫn có thể trở lại đường cũ, hiện tại cũng còn kịp.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Dù ngươi có giết ta, ta nhất định cũng không về.

Nhạc Dương sa sầm nét mặt:

- Vậy thì ta phải giết ngươi.

Bàn tay phải của y xoay lên, bàn tay trái vẽ một vòng tròn, bàn tay phải bỗng từ trong vòng tròn xuyên ra, chém nhanh vào cổ Lục Tiểu Phụng. Y xuất thủ chiêu thức không những quái dị, mà còn nhanh và mạnh, chỉ trong khoảng thời gian có hai mươi ngày ngắn ngủi, vũ công của y hình như đã tăng tiến lên nhiều lắm.

Vũ công vốn không phải là may mắn mà có, nhưng thật tình y tiến triển nhanh quá, đến mức có thể nói là kỳ tích. Chỉ có một chiêu đó thôi mà đã bức Lục Tiểu Phụng không có cơ hội hoàn thủ. Lục Tiểu Phụng cả đời không biết đã gặp qua bao nhiêu cao thủ, có thể nói là thân trải trăm trận, đại địch hằng hà sa số, nhưng chàng ít thấy ai vũ công cao như gã thiếu niên này. Những thứ chiêu thức biến hóa nguy dị như thế, trước giờ chàng chưa hề thấy qua.

Chàng bung người lên không, lùi lại tám thước. Nhạc Dương không hề đuổi theo, y lạnh lùng nói:

- Ngươi trở về đi, ta không giết ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi giết không chết ta, ta cũng không chịu đi.

Nhạc Dương hỏi:

- Ngươi không hối hận ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đã nói rồi, cả đời ta chưa bao giờ hối hận lần nào.

Nhạc Dương cười nhạt, y lại xuất thủ, y lập tức phát hiện ra, vũ công của Lục Tiểu Phụng cao hơn mức y tưởng tượng rất nhiều.

Bất kể y thi triển ra chiêu thức quái dị nào, cũng chạm không tới chéo áo của chàng, có lúc y rõ ràng ngỡ đã trúng rồi, nào ngờ, thân hình của Lục Tiểu Phụng lách đi một cái, đã tránh đi mất!

Lục Tiểu Phụng đã có mấy lần rõ ràng có thể đánh ngã y, nhưng chàng không xuất thủ, phảng phất có ý muốn xem lai lịch vũ công của y ở đâu ra, phảng phất lại không muốn đả thương y.

Nhưng Nhạc Dương làm như không hiểu, y ra tay càng mạnh bạo, bỗng nghe từ cuối con đường đá, có một người vừa cười vừa nói:

- Quý khách quang lâm, ngươi lại làm như vậy thật không đúng cách cư xử với khách quý tí nào.

Cuối con đường đá nhỏ là bụi hoa, một người chấp tay sau lưng, đứng trong đám hoa màu sắc lẫn lộn, gương mặt tròn tròn, đỉnh đầu bị hói một nửa, nụ cười rất hòa khí trên môi, nếu không phải lão ta mặc đồ làm bằng chất liệu cực kỳ quý giá, xem ra rất giống như một ông già làm vườn.

Vừa thấy người đó, Nhạc Dương lập tức ngừng tay, bước lùi từng bước một, hai bên con đường đá cũng đều là hoa, y lùi vào bụi hoa, xoay người lại, bỗng biến mất tầm mắt dạng.

Lão đầu mặt mày hòa khí đó chậm chậm đi lại, mỉm cười nói:

- Người trẻ tuổi lễ mạo khiếm khuyết, xin các hạ đừng trách móc.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Không sao, tôi với y là bạn lâu năm.

Lão đầu vỗ tay nói:

- Bạn bè lâu ngày gặp lại, quả thật không còn gì tốt hơn, một lát nữa đây tôi sẽ bày tiệc chúc mừng hai vị trùng phùng.

Lão lại cười nói tiếp:

- Chỗ núi non tịch mịch, ít có giai khách, chỉ cần có cơ hội gì để chúc mừng, chúng tôi nhất định không bỏ qua, huống gì là một chuyện lớn như thế này!

Lão ta nói chuyện nhàn nhã, dáng điệu an lạc thái bình, từ trong ngôn ngữ lưu lộ tự nhiên ra, Lục Tiểu Phụng là người đã trải qua bao nhiêu hoạn nạn, bây giờ nghe vào tai, chàng cảm thấy ngưỡng mộ muốn chết đi được.

Lão đầu lại hỏi:

- Không biết quý khách tôn tính đại danh ?

Lục Tiểu Phụng lập tức nói ra tên họ, trước mặt lão đầu dáng điệu hòa nhã này, bất cứ ai cũng không muốn để tâm phòng bị.

Lão đầu gật gật đầu nói:

- Thì ra là Lục công tử, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu.

Miệng của lão ta tuy nói là ngưỡng mộ đã lâu, thật ra chẳng có lấy một vẻ gì là ngưỡng mộ.

Lục Tiểu Phụng lúc còn trẻ đã lừng danh thiên hạ, nhưng lão ta nghe trong tai, như nghe Trương Tam, Lý Tứ, A Miêu, A Cầu gì đó, không có tí gì khác biệt, đấy cũng là chuyện Lục Tiểu Phụng gặp phải lần đầu. Lão đầu lại cười nói:

- Hôm nay tấu xảo chúng tôi lại có mở một buổi tiệc ăn mừng, không biết quý khách có vui lòng ghé thăm ?

Dĩ nhiên là Lục Tiểu Phụng vui lòng, nhưng chàng nhịn không nổi phải hỏi:

- Hôm nay ông ăn mừng chuyện gì ?

Lão đầu nói:

- Hôm nay là ngày đầu tiên con gái tôi ăn cơm một mình, vì vậy mọi người tụ lại, đem thức ăn hôm đó ăn thêm một trận nữa.

Ngay cả chuyện nhỏ nhất như vậy cũng ăn mừng, trên đời những chuyện đáng mừng sợ e quá nhiều chẳng.

Trong lòng Lục Tiểu Phụng thì nghĩ vậy, ngoài miệng thì chẳng nói gì, chàng chỉ hy vọng hôm đó, con gái của lão không ăn cháo ăn bột, mấy tháng trời nay, miệng của chàng đã nhạt muốn rót cả lưỡi ra.

Lão đầu nói:

- Lục công tử chắc trong lòng đang lấy làm buồn cười, ngay cả chuyện nhỏ nhất như vậy cũng ăn mừng, trên đời những chuyện đáng mừng sợ e quá nhiều chẳng, tôi có thể nói cho ông biết, con gái tôi hồi nhỏ ham ăn, vì vậy lần đầu tiên ăn một mình, bèn sai người làm một bàn tiệc thật lớn.

Lão nói ngay ra những gì đang ở trong lòng của Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng cũng không lấy gì làm kinh ngạc, lối suy nghĩ của chàng cũng như người thường, bất kỳ ai, nghe nói chuyện như vậy, cũng đều sẽ nghĩ như vậy.

Lão đầu lại cười nói:

- Nơi đây lâu lắm rồi không có khách bên ngoài, hôm nay Lục công tử quang lâm, xem ra cũng là cái may cho tiểu nữ.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Đợi tôi ăn uống hết rượu thịt của các vị rồi, các vị sẽ biết nay không phải là chuyện may mắn.

Lão đầu cười lớn, vòng tay mời khách. Lục Tiểu Phụng nói:

- Chủ nhân đa lễ, nếu tôi không thỉnh giáo tôn tính đại danh, không phải là không đủ tư cách làm khách lắm sao ?

Lão đầu nói:

- Tôi họ Ngô, tên là Ngô Minh, Ngô là chữ khẩu và chữ thiên, Minh là chữ nhật và chữ nguyệt.

Lão cười lớn nói:

- Thật ra tôi chỉ có cái mồm là ăn nhiều mà lại khoái ăn thế thôi, còn sáng như trời trăng thì ngay cả một chút xiu cũng chẳng có.

Lão cười, Lục Tiểu Phụng cũng cười.

Trải qua bao nhiêu ngày gian khổ, gặp được một người hiểu khách trọng lễ, hoà khí mà lại hoạt bát như vậy, thật cũng là vận khí.

Lục Tiểu Phụng trong lòng rất khoan khoái, không muốn cười cũng không xong.

Đi hết con đường trồng hoa, lại tới con đường trồng hoa khác, qua tới bụi hoa này, lại tới bụi hoa khác, bốn bề núi non xanh rì, trời xanh một màu như họa, phía trước có cửu khúc kiêu trên một cái hồ bán nguyệt, có thủy các lan can màu đỏ, nóc màu xanh.

Lúc bọn họ đến, trong thủy các đã có mười mấy người ở đó, có người đứng, người ngồi, có người già người trẻ, có đàn bà đàn ông, có người mặc đồ kiểu thời thượng cổ rất trang nghiêm, có người thì chỉ tùy tiện khoác lên người một chiếc áo trường bào.

Thái độ của mọi người rất ung dung, thần tình ra vẻ thoải mái, bao nhiêu phiền não ưu lự trong chốn hồng trần, đều đã bị cách trở ở bên ngoài dãy núi xanh.

Đây mới đúng là kiếp sống con người, đây mới là người hiểu biết thế nào là hưởng thụ sinh mệnh, Lục Tiểu Phụng trong lòng vừa cảm khái, vừa ngưỡng mộ, chàng nhìn muốn ngắm cả người ra.

Lão đầu nói:

- Nơi đây mọi người không ai câu nệ lễ số, Lục công tử xin đừng khách khí tí nào cả nhé.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mọi người không câu nệ, tại sao còn gọi tôi là Lục công tử ?

Lão đầu cười lớn, nắm tay chàng bước lên cửu khúc kiêu.

Một người trung niên mặc y phục nhất phẩm thời Đường, eo lưng đeo đai bằng ngọc, đầu đội tử kim quan, tay cầm một ly rượu, đi lao chao lại, đưa một ly rượu cho Lục Tiểu Phụng, rồi lao chao đi mất.

Lão đầu cười nói:

- Y họ Hạ, chỉ cần có tí rượu vào là cứ nhất định nói mình là Hạ Tri Chương thời Đường đầu thai, vì vậy, mọi người bèn gọi đại y là Hạ thượng thư, nhưng y thì thích tự xưng mình là Tứ Minh Cuồng Khách.

Lục Tiểu Phụng cũng cười:

- Thảo nào y cũng có tí ngà ngà, đã làm Trung Bát Tiên, không say là không đúng rồi.

Miệng chàng thì nói, nhưng mắt thì đang chú ý một người đàn bà, người đàn bà đáng cho chàng để ý, thông thường sẽ không khó coi cho lắm.

Không chừng nàng cũng hơi cao một chút, nhưng đường nét trên thân người rất thuần dài và mềm mại, toàn thân phát ra một thứ mỹ lực vô hình không thể kháng cự được, gương mặt nàng rất sáng, cặp mắt như mắt mèo một màu xanh như nước biển, lộ vẻ vừa thông minh vừa lãnh đạm, nhưng cũng được một vẻ gì đó lười biếng, phảng phất như chán chường với sinh mệnh.

Hiện tại nàng đang rời khỏi mọi người, đi lại chỗ bọn họ, còn chưa đến gần lắm, Lục Tiểu Phụng đã cảm thấy cổ họng khô ráo, trong bụng nóng ran cả lên.

Hình như nàng cũng có nhìn Lục Tiểu Phụng một lần, ánh mắt mèo lộ một nụ cười khinh mạn giễu cợt.

Sau đó nàng lập tức quay mặt qua, nhìn lão đầu, rồi từ từ đưa bàn tay ra.

Lão đầu đang thở than:

- Lại thua sạch hết rồi phải không ?

Nàng gật gật đầu, mái tóc dài đen nhánh lay động như sóng biển trong đêm tối.

Lão đầu nói:

- Cô còn muốn bao nhiêu nữa đây ?

Nàng đưa ra năm ngón tay, ngón tay thon dài mà chắc, biểu hiện một nội tâm kiên cường.

Lão đầu nói:

- Chừng nào cô trả lại tôi đây ?

Nàng trả lời:

- Lần sau.

Lão đầu nói:

- Được, lấy đồ trang sức của cô ra thế, lúc trả tiền lại, tôi sẽ tính lời.

Nàng lập tức đồng ý, lấy hai ngón tay cầm lấy tấm ngân phiếu lão đầu đưa ra, đi một mạch chẳng quay đầu lại, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Lục Tiểu Phụng một nửa mắt.

Lão đầu nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Ở đây chúng tôi không có quy củ gì cả, nhưng mọi người ai ai cũng phải tuân theo một nguyên tắc.

Lục Tiểu Phụng còn đang nhìn đăm đăm vào sau lưng của nàng, thuận miệng hỏi:

- Nguyên tắc gì ?

Lão đầu nói:

- Tay làm hàm nhai.

Lão ta lại giải thích:

- Nơi đây có nhà bếp có rượu thượng hảo hạng, bất cứ hường thụ chuyện gì cũng đều là thượng đẳng, nhưng giá cả cũng rất cao, người không kiếm ra được tiền, rất khó mà sống được ở đây.

Lục Tiểu Phụng cuối cùng cũng dời ánh mắt ra khỏi thân người nàng, chàng bỗng nhiên phát giác ra tài sản duy nhất trên người mình là cây đao làm từ cái bô bằng đồng ra.

Lão đầu lại cười nói tiếp:

- Hôm nay dĩ nhiên ông là khách, chỉ cần không đi đánh bạc với bọn họ, hoàn toàn không phải dùng tới một xu tiền.

Hôm nay là khách, ngày mai thì sao nhĩ ?

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi:

- Các vị đánh bạc thế nào ?

Lão đầu nói:

- Bọn họ thích đánh lớn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi lại xem được không ?

Lão đầu đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Lão ta cười rất thoải mái:

- Chỉ bất quá nếu ông muốn đánh bạc, nhất định phải để ý Sa Mạn.

Sa Mạn, cái tên thật kỳ quái.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sa Mạn là cái cô hồi nãy lại mượn tiền của ông ?

Lão đầu cười cười:

- Cô ta thua rất nhanh, thng cũng rất nhanh, chỉ cần không để ý một chút, không chừng ông thua luôn cả chính mình đó.

Lục Tiểu Phụng cũng cười.

Nếu mà thua được mình cho cái cô con gái này, cũng không đến nỗi gì, chẳng qua, dĩ nhiên chàng còn đang hy vọng thắng.

Trên bàn chất đầy những trân châu và ngân phiếu, trước mặt Sa Mạn chất đầy nhất, Lục Tiểu Phụng vừa lại đó, nàng lập tức thắng liền liền.

Bọn họ đánh bạc quả thật đơn giản mà mau mắn, chỉ dùng ba hột xúc xắc, điểm số Lục Báo Tử dĩ nhiên là ăn cả bàn, Tứ Ngũ Lục cũng không nhỏ, Nhất Nhị Tam chắc chắn là thua.

Trừ một đôi ra, còn thừa một hột xúc xắc nếu là sáu điểm, cơ hội thắng bàn đó cũng rất cao.

Nàng quăng xúc xắc năm lần liên tiếp đều là sáu điểm, cặp mắt mèo đã sáng rực lên màu xanh biếc.

Người làm cái là một gã đàn ông bắt đầu đã muốn mập, xem ra so với những người bình thường gặp ở trà lâu tửu quán hàng ngày không có điểm gì khác lạ, nhưng y rất trấn tĩnh lạ thường, thua luôn năm trận, mặt mày không hề biến đổi, ngay cả mồ hôi cũng không thấy ra giọt nào.

Bọn họ đánh bạc còn lớn hơn Lục Tiểu Phụng tưởng tượng nhiều, nhưng cách ăn thua lại không thấy tình vi gì cả, đã không ăn gian mà cũng không gỡ mánh.

Chỉ cần biết một tí nghề, tới đây đánh bạc, nhất định sẽ rinh về cả làng.

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng đã bắt đầu ngứa ngáy.

5. Một Trận Đánh Bạc Hào Hứng

Mấy năm gần đây, Lục Tiểu Phụng chưa đánh bạc lần nào, chàng vốn là một tay cờ bạc, sáu bảy tuổi đã biết mánh lới đồ xúc xắc.

Đến mười sáu tuổi, bao nhiêu mánh lới trong nghề, chàng đều tinh thông lầu thuộc, xúc xắc đồ chì, thủy ngân, đáy chén có nam châm, dưới mắt chàng, chỉ bất quá là đồ chơi trẻ con.

Sáu hột xúc xắc tầm thường đó, lọt vào tay chàng, như biến thành sống dậy, không những vậy còn nghe lời nữa, chàng muốn hết cả là đồ, xúc xắc không thể có hột nào có điểm đen.

Đánh bạc cũng như uống rượu vậy, đối với những kẻ lãng tử, không những là thứ để tiêu khiển, mà còn là một cách để mưu sinh.

Gần đây chàng không đánh bạc, không phải là chàng đã thắng quá nhiều, không còn ai dám đánh với chàng, mà là vì chàng cảm thấy chuyện đó không còn có gì hứng thú đối với mình.

Dĩ nhiên chàng không còn phải dùng chuyện đánh bạc để mưu sinh nữa, vì vậy chàng có thể tìm những thứ khác kích thích hơn.

Có điều tình thế bây giờ lại có khác đi, chàng muốn ở lại đây, chàng phải tìm cách kiếm tiền, hiện tại chàng không thể nào không ở lại đây, nơi đây cơ hội duy nhất để kiếm tiền hình như là ở ba hột xúc xắc này.

Nhà cái đã quăng xúc xắc vào chén, lắc lên tinh tinh một tràng dài, hô lớn:

- Mau mau đặt tiền, đặt càng lớn càng tốt.

Lục Tiểu Phụng bỗng nói:

- Tôi đặt năm trăm lượng xuống đây.

Tuy chàng không có năm trăm lượng, nhưng chàng nắm chắc trong tay nhất định mình không bị thua.

Chỉ tiếc là người khác không có niềm tin mãnh liệt như chàng, nhà cái lạnh lùng liếc chàng một cái:

- Sao ta còn chưa thấy năm trăm lượng của người đâu cả vậy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tôi còn chưa lấy ra.

Nhà cái nói:

- Quy củ của chúng ta ở đây, phải thấy tiền mới tính.

Lục Tiểu Phụng đành phải lấy ra, lấy cây đao làm bằng cái bô bằng đồng của chàng ra.

Nhà cái hỏi:

- Người lấy cây đao này ra thế năm trăm lượng ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ừ.

Nhà cái nói:

- Hình như ta nhìn không ra cây đao này giá trị năm trăm lượng bạc.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Người nhìn không ra, chỉ vì trước giờ người chưa từng thấy qua cây đao nào như vậy.

Nhà cái hỏi:

- Cây đao này đặc biệt lắm sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Rất đặc biệt.

Nhà cái hỏi:

- Đặc biệt ra sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cây đao này làm từ cái bô ra.

Chính chàng cũng không nhịn nổi cười, những người khác lại chẳng có ai cười cả, nơi đây sáu người đánh bạc tuổi tác nam nữ không giống nhau, nhưng có một điểm tương đồng, đấy là ai ai cũng rất bình thản đến xuất thần, ngay cả cười cũng không cười một tiếng.

Mọi người đang lạnh lùng nhìn chàng, ánh mắt hình như đang nhìn một kẻ cùi lở.

Lỡ rút đao ra khó bỏ lại vào vỏ, Lục Tiểu Phụng có muốn thu cây đao lại, cũng khó khăn quá.

Chàng đang lúnh quýnh không biết làm sao hạ đài, bỗng có một bàn tay đẩy năm trăm lượng bạc ra, rồi cầm lấy cây đao lên.

Một bàn tay rất dễ coi, ngón tay thon dài mà chắc, tuy có vẻ giống bàn tay đàn ông, nhưng đẹp thì vẫn cứ đẹp.

Lục Tiểu Phụng thở phào một hơi, nhìn nàng ra vẻ cảm kích, rồi cười nói:

- Rốt cuộc cũng có người biết của.

Sa Mạn lạnh lùng nói:

- Tôi mà biết của, đã chẳng đưa năm trăm lượng bạc cho ông.

Gương mặt nàng không một nét biểu tình:

- Tôi cho ông mượn, chẳng qua là vì hình như ông mang lại vận khí cho tôi, tôi đánh lớn keo này, cho nên không muốn ông bỏ đi thể thôi.

Những kẻ đánh bạc vốn thực tế, nàng là một tay chân chính cờ bạc.

Nhà cái hô khẽ lên một tiếng:

- Ăn hết.

Xúc xắc ném xuống chén, hai hột đều là sáu điểm, hột còn lại đang xoay tít.

Nhà cái la lên “Sáu điểm”, những người còn lại la “một”, nhưng Lục Tiểu Phụng biết hột xúc xắc sắp gieo xuống thành ba điểm.

Bởi vì chàng đã lấy hai ngón tay nhấn xuống mặt bàn, chàng rất tự tin vào hai ngón tay của mình.

Chàng hy vọng nhà cái sẽ thua một chút, gã này xem ra có thua cũng còn thua được nổi.

Xúc xắc ngừng lại, quả thật là ba điểm.

Ba điểm không thể coi là nhỏ lắm, có người ba điểm còn không gieo tới, đến lượt Sa Mạn, nàng gieo xuống lại được sáu điểm tiếp.

Nàng thua không được, nàng đã lấy luôn đồ nữ trang ra đặt vào.

Hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng, không những có thể kẹp cứng một lưỡi kiếm bay lại như điện xẹt, có lúc cũng làm cho một hột xúc xắc đang xoay biến thành bất cứ mặt điểm nào chàng muốn.

Chàng làm chuyện đó mà không xấu hổ tí nào.

Để cho một người chịu thua được, thua chút đỉnh cho một người chịu thua không được, điều đó cũng không phải là một chuyện gì không đúng.

Hiện tại xúc xắc đang nằm trong tay chàng, chàng chỉ muốn hai mặt ba điểm, một mặt bốn điểm.

Bốn điểm thắng ba điểm, thắng vừa đúng, cũng không làm người khác chú ý.

Dĩ nhiên chàng cũng không nhờ bàn tay người khác ở dưới bàn trợ giúp mình, tuy chàng đã lâu ngày chưa luyện tập lại, nhưng xúc xắc nhất định còn chịu nghe lời chàng.

Chàng rất chắc ăn, tuyệt đối chắc trong tay.

“Tình tang” lên một tiếng, xúc xắc rơi vào trong chén, hột đầu tiên ba điểm, hột thứ nhì ba điểm, hột thứ ba dĩ nhiên phải là bốn điểm.

Chàng nhìn hột xúc xắc đang xoay không ngừng, như bà mẹ hiền đang nhìn đứa con yêu ngoan ngoãn.

Hiện tại chàng đã có thể thấy mặt bốn điểm bày ra trước mắt, màu đỏ hồng, đỏ một cách kiêu diễm, một cách dễ thương, cũng như năm trăm lượng bạc trắng phau phau thật dễ thương vậy.

Xúc xắc đã sắp ngừng lại, tiền đã sắp lọt vào tay.

Nào ngờ, chính cái lúc tối hậu đó, xúc xắc bỗng nảy lên một cái, mặt bày ra lại là hai điểm.

Lục Tiểu Phụng ngớ mặt ra.

Chàng nằm mộng cũng không ngờ được rằng, trong bàn còn có một tay cao thủ, rất có thể còn cao tay hơn cả chàng nữa.

Sa Mạn lạnh lùng nhìn chàng một cái:

- Tuy ông đem lại cho tôi tí vận khí, nhưng vận khí của chính ông không khá lắm.

Người giở trò dĩ nhiên không thể là nàng, nàng đã thua rất nhiều, may nhờ vào Lục Tiểu Phụng mới thắng được lại.

Nhà cái đang thu tiền vào.

Người này không những thua, mà còn thua không ít, nếu y có thể giở mánh lời ra, y đã không thua như vậy.

Người khác xem ra cũng không giống, Lục Tiểu Phụng thật tình nhìn không ra cái vị cao thủ đó.

Chàng giống như gã câm ăn phải hoàng liên, khổ mà nói không ra lời.

Chỉ cần làm lại lần nữa, nhất định chàng có thể nhìn ra, chỉ cần chú ý một tí, nhất định sẽ không bị thua.

Chàng vẫn còn chắc ăn lắm.

Chỉ tiếc là chàng đã hết vốn, lão đầu lễ mạo mà khách khí ấy bỗng đi đâu mất tiêu, làm như sợ bị Lục Tiểu Phụng tìm lại mượn tiền vậy.

Một gã tuổi tác còn trẻ, để ria mép bỗng cười nói:

- Chúng ta đều để ria mép, chúng ta làm bạn bè một phen.

Y bèn “trượng nghĩa dũng vi” đưa ra cho Lục Tiểu Phụng tờ ngân phiếu năm trăm lượng bạc. Lục Tiểu Phụng cả mừng, đang tính thò tay ra nhận, nào ngờ gã để ria mép bỗng thụt tay lại hỏi:

- Dao đâu ?

- Dao nào ?

- Cây dao tương tự như cây vừa rồi ?

Không có dao, không có tiền, vì vậy Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ.

- Tương tự như vậy, e tìm khắp thiên hạ chỉ có một cây đó thôi.

Gã để ria mép thở ra, thâu tờ ngân phiếu lại.

Nhà cái lại gieo xúc xắc xuống, thất, chính là ma, hai, ba bồi hết làng. Lục Tiểu Phụng thấy miệng đắng nghét, đang tính đi tìm tí rượu uống rồi tính sau, chàng quay đầu lại, lập tức phát hiện lão đầu đang đứng bên cạnh cái bàn bày rượu thịt, nhìn chàng mỉm cười.

Trên bàn đủ các thức các dạng rượu, Lục Tiểu Phụng chọn cho mình một bầu Trúc Diệp Thanh, rót rượu uống một mình, cố ý không nhìn lão ta.

Lão đầu hỏi chàng:

- Vận khí thế nào ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Cũng không tệ lắm, chẳng qua, đáng thắng thì không thắng, không đáng thua thì lại thua.

Lão đầu thở ra nói:

- Trên đời này vô số chuyện đều như vậy, nếu ông chắc ăn một chuyện gì quá, sẽ có chỗ sơ suất, vì vậy nên thắng thành ra lại bị thua, chỉ cần có một cơ hội thứ hai, nhất định sẽ có cách thắng chắc.

Đấy chính là điều Lục Tiểu Phụng đang nghĩ, lại bị lão ta nói thẳng ra.

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên:

- Nếu ông chịu đầu tư, để tôi lại chơi một ván, thắng chúng ta sẽ chia đôi.

Lão đầu nói:

- Còn bại thì sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bại thì tôi bồi thường.

Lão đầu nói:

- Bồi thường làm sao ? Lấy cây đao thiên hạ vô song của ông ra bồi thường ? Chỉ tiếc là cây đao đó không còn thuộc của ông.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bất kể ra sao, tôi nhất định không thể thua, ông cho tôi mượn một vạn lượng, đánh bạc xong tôi nhất định sẽ đưa lại cho ông một vạn năm ngàn lượng.

Chàng vốn không phải là thứ quý cở bạc hung hãn như thế, bán vợ đợ con đi đánh bài, nhưng thật tình chàng không phục tí nào, huống gì chỉ có một vạn lượng bạc, dưới mắt chàng cũng chẳng trị giá bao nhiêu.

Trước giờ chàng tiêu pha vàng bạc như cỏ rác, không xem tiền tài vào đâu.

Kỳ quái nhất là, những người như vậy, lại càng dễ mượn tiền, ngay cả lão đầu xem ra cũng có bề bị thuyết phục, lão chần chừ nói:

- Lỡ ông bị thua thì sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thì đem tôi ra bồi thường.

Lão đầu không nói gì nữa, lập tức đưa ngay cho chàng tờ ngân phiếu một vạn lượng bạc.

Lục Tiểu Phụng cả mừng nói:

- Ông yên tâm, tôi nhất định sẽ không để ông hối hận.

Lão đầu thở ra:

- Ta chỉ sợ Ông hối hận thì có.

Nhà cái còn chưa đổi người, Lục Tiểu Phụng đi xong, y gieo xúc xắc mấy lần đều được điểm lớn, thu hồi lại được một mớ tiền.

Sa Mạn thì bị thua lại, thua gần hết cả tiền, thấy Lục Tiểu Phụng đi rồi còn trở lại, gương mặt lạnh lùng như băng sương, bất giác lộ ra một nụ cười:

- Lão đầu tử cho ông mượn tiền phải không ? Lão ta tin được ông sao ?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Y cũng không hẳn là tin vào tôi, chỉ bất quá y tin vào vận khí sẽ chuyển ngược lại.

Sa Mạn nói:

- Tôi cũng hy vọng ông được vậy, chuộc lại cây đao giùm, cây đao này năm đồng tiền cũng chẳng ai thèm nhận.

Nhà cái đã hô đặt tiền vào, Lục Tiểu Phụng nói:

- Đợi tôi thắng bàn này rồi tính.

Chàng tính xếp một góc tờ ngân phiếu, đặt xuống một ngàn lượng, nhưng đến lúc sắp làm, lại bỗng đổi ý để nguyên tờ ngân phiếu xuống.

Con quý cở bạc có thua cũng thua ngay một cú cho xong.

Nhà cái lạnh lùng nhìn y một cái, tùy tiện gieo xúc xắc xuống, được hai hột hai điểm, vậy mà gương mặt vẫn tỉnh bơ.

Mọi người thay phiên nhau gieo xuống, người thắng người thua, Sa Mạn được sáu điểm, nàng nhin không nổi nhìn Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Hình như ông lại đem cho tôi vận khí.

Nàng không cười, Lục Tiểu Phụng đã động lòng, nàng vừa cười lên, Lục Tiểu Phụng cảm thấy thần hồn điên đảo, chàng bỗng cầm lấy tay nàng nói:

- Tôi đem lại cho cô vận khí, cô có thể cho lại tôi chút ít chăng ?

Nàng muốn giựt tay mình ra, nhưng Lục Tiểu Phụng cầm chặt quá, nàng bèn sa sầm nét mặt nói:

- Tay của tôi chẳng phải là xúc xắc, ông nắm chặt cứng làm gì thế ?

Câu nói ấy tuy là vênh mặt lên mà nói, thật ra ai cũng thấy được nàng không tức giận gì cả. Lục Tiểu Phụng từ từ buông tay nàng ra, đưa tay cầm mấy hột xúc xắc lên, hồi nãy chỉ có tám phần tin tưởng, hiện tại đã biến thành đủ mười phần, chàng hô lên một tiếng lớn:

- Báo tử.

Muốn thắng hai điểm cũng chẳng cần gì tới báo tử, những tay chân chính hành gia muốn thắng hai điểm, tới đa cũng chỉ gieo bốn điểm là đủ rồi, dù không gỡ trò gì ra, muốn thắng hai điểm cũng chẳng khó.

Nhưng Lục Tiểu Phụng hình như bỗng biến thành một đứa bé, chỉ cần người mình thương ngồi một bên nhìn, đứa bé vô duyên vô cớ cũng muốn lộn cù mèo vài cái chơi. Hiện tại tâm tình của Lục Tiểu Phụng cũng không khác gì đó lắm, chàng quyết tâm biểu diễn tài nghệ trước mặt nàng, gieo ba hột sáu điểm chơi cho vui.

“Tinh linh linh” một tiếng, xúc xắc gieo vào trong chén, bàn tay của chàng đã thò vào dưới bàn. Lần này dù có ai muốn gỡ trò gì, chàng cũng nắm chắc trong tay mình sẽ thao túng được xúc xắc lại.

Hai hột xúc xắc đã ngừng lại, dĩ nhiên đều là sáu điểm, hột thứ ba cứ xoay tít không ngừng trong chén.

Nhà cái trừng mắt nhìn hột xúc xắc, lạnh lùng nói:

- Hột xúc xắc này có quỷ nhập.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Quỷ ở đâu, mọi người cùng đi tìm thử xem.

Bàn tay của chàng lấy sức, chiếc bàn bỗng giở hồng lên. Gã để ria mép lúc nãy muốn kết bạn với Lục Tiểu Phụng, hai bàn tay đang ấn xuống bàn, chiếc bàn vừa nhấc lên, chỉ nghe bộp lên một tiếng, hai mảnh gỗ hình hai bàn tay rớt xuống đất, hai bàn tay của y xuyên thấu qua mặt bàn. Cái chén còn nằm trên bàn, xúc xắc còn đang xoay.

Lục Tiểu Phụng thổi một cái, mảnh gỗ rớt trên mặt đất bị thổi thành ra bụi bay lên, trong chớp mắt đã bị gió thổi bay mất tiêu.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng đáng lý ra phải nhìn dính vào hột xúc xắc, nhưng chàng nhin không nổi liếc qua gã để ria mép hai lần, chàng thật nhìn không ra cái gã trêu tuổi ăn mặc như công tử kia, lại luyện thành công phu Hóa Cốt Miên Chương đã tuyệt truyền từ lâu.

Miên Chương là tuyệt kỹ của phái Vũ Đương, nội gia chính tông, nhưng Miên Chương cộng thêm hai chữ Hóa Cốt, lại khác hoàn toàn. Thứ chương lực này không những âm độc đáng sợ, mà còn rất khó luyện, luyện xong, đánh một chương vào thân thể người nào, người đó sẽ không cảm thấy gì, nhưng hai tiếng đồng hồ sau, chương lực phát tác, toàn thân xương cốt sẽ mềm ra như bún, dù thân tiên cũng không chữa sống nổi, so với Đại Thủ Ấn của phái Mật Tông bên Tây Tạng, Thiên Tuyệt Địa Tạng Thủ bên Tinh Tú Hải đều lợi hại hơn nhiều.

Từ khi người đã một mình xông vào Tinh Tú Hải, ban đêm lên vào Triều Thiên Cung, giết Đại Thích Ma của Hoàng Giáo năm xưa, là Hóa Cốt Tiên Nhân qua đời, trong giang hồ không còn thấy thứ chương lực đó xuất hiện, bây giờ không biết gã để ria mép này làm sao luyện được. Lục Tiểu Phụng nghĩ không ra, cũng không có thì giờ ngồi không để suy nghĩ.

Hột xúc xắc còn đang xoay chuyển không ngừng, mỗi khi sắp ngừng lại, lão già ngồi bên cạnh của Lục Tiểu Phụng bàn tay lại búng nhẹ một cái, hột xúc xắc lại xoay tít lên. Lão này đầu tóc bạc phơ, tướng mạo

nghiêm nhiên, xem ra giống một lão đồ nho chuyên môn mài cữu thi sử, này giờ vẫn ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh Lục Tiểu Phụng, ngồi trong bàn, chỉ có lão là người duy nhất nhìn thẳng không liếc qua Sa Mạn lần nào.

Lục Tiểu Phụng bình sinh rất sợ đánh bạn với các lão đạo học tiên sinh, này giờ cũng không chú ý đến lão ta. Đến lúc xúc xúc sắp ngừng lại, Lục Tiểu Phụng bỗng nghe chúi một tiếng, một luồng gió thổi ngang qua tai, chính là do ngón tay của lão bung ra.

Ngón tay của lão xương xẩu vàng khè, để móng tay dài cả hơn một tấc, chắc là dùng thuốc ngâm, mười cái móng tay bình thời đều tumpul lại, nhưng chỉ cần lão ta bung một cái, móng tay trở thành thẳng cứng, trắng phau lóng lánh, như là những cây đao.

Không lẽ đây chính là Chỉ Đạo năm xưa đã từng nổi tiếng ngang hàng với Đàn Chỉ Thần Thông của Nhất Dương Tử phái Hoa Sơn ?

Đây cũng là công phu đã tuyệt truyền trong vũ lâm từ lâu, thậm chí ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng chưa từng thấy qua. Linh Thử Chỉ của chàng cũng là một thứ tuyệt kỹ vô song trong thiên hạ, chàng thò hai ngón tay ra, cách không nén vào hột xúc xúc, hột xúc xúc đang xoay tít bỗng ngừng lại, trên mặt xúc xúc đã thấy hiện ra ít nhất là năm điểm. Nào ngờ trong một khoảnh khắc nhỏ, mọi người còn chưa chắc là điểm gì, nhà cái bỗng chu môi lại, hít vào một hơi thật dài, xúc xúc bị hút ra khỏi chén. Lão già tóc bạc bung một cái, “ba” lên một tiếng, hột xúc xúc đã bị bung vỡ tan tành, bụi bay lả tả xuống, lọt lại vào trong chén, không còn ai nhìn ra được là mấy điểm.

Lục Tiểu Phụng đánh bạc trận lớn trận nhỏ, không biết đã bao nhiêu trận, đây là lần đầu tiên chàng gặp phải một chuyện như vậy, thế này là không thắng không thua, hay là nhà cái thua ? Ngay cả chàng cũng không biết cách nào xử lý.

Sa Mạn bỗng quay mặt qua nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai hột sáu điểm, thêm vào hột một điểm, là mấy điểm ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vẫn là một điểm.

Sa Mạn lại hỏi:

- Tại sao chỉ là một điểm ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì hột cuối cùng mới tính điểm.

Sa Mạn hỏi:

- Hột cuối cùng mà không có điểm nào thì sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không có điểm thì không có điểm.

Sa Mạn hỏi:

- Không có điểm lớn hơn, hay là một điểm lớn hơn ?

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Hai điểm dĩ nhiên là lớn hơn một điểm, cũng lớn hơn không có điểm.

Thật ra Sa Mạn vừa mở miệng hỏi chàng câu đầu tiên, chàng đã hiểu ngay ý nàng muốn nói gì, nếu người khác hỏi, ít nhất chàng cũng sẽ có vài cách để đối phó.

Lục Tiểu Phụng cơ trí lanh lợi, hoa dạng vô số, trong giang hồ ai ai gặp phải cũng điên cả đầu, nhưng trước mặt cô gái có cặp mắt mèo này, ngay cả một cách cũng thi triển không ra. Bởi vì chàng không muốn giở trò

ra trước mắt nàng, nếu nàng đã muốn chàng thua ván này, chàng thua thì đã sao ! Chỉ có một vạn lượng bạc, làm sao so được với một nụ cười của nàng.

Sa Mạn quả nhiên cười thật:

- Nếu hai điểm lớn hơn không có điểm nào, ông đã thua mất một vạn lượng rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đã thua từ lâu.

Sa Mạn hỏi:

- Ông thua như vậy không đau lòng sao ?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Đừng nói chỉ thua có một vạn lượng, dù thua mười vạn tám vạn, tôi cũng không đau lòng.

Câu nói ấy vốn không phải là nói dõc, nhưng chàng nói ra rồi, mới sực nhớ hiện tại ngay cả mười lượng tám lượng, mình còn không thể thua được.

Chỉ tiếc là nhà cái đã lừa tiền của chàng vào từ lâu, y còn tỉnh bơ làm mặt lạnh lùng nói:

- Có tiền đặt xuống, không có tiền xin mời đi chỗ khác.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước đi chỗ khác. Lão đầu kia làm như không chú ý lắm tới chuyện đánh bạc bên này, lão ta còn đang ngồi nơi đó nhâm nhi ly rượu, gương mặt ra chiều tự mình vui với mình, chỉ chờ Lục Tiểu Phụng đem một vạn năm ngàn lượng lại giao.

Lục Tiểu Phụng đành phải mặt dạn mày dày bước lại, ngượng ngừng hỏi:

- Ông đang uống gì thế ?

Lão đầu nói:

- Trúc Diệp Thanh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi cũng thích uống Trúc Diệp Thanh.

Lão đầu nói:

- Tôi vốn cũng không thích lắm, hiện tại hình như bị Ông lây qua.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tốt, tôi kính ông ba ly.

Lão đầu nói:

- Ba ly chỉ sợ say mất rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhất túy giải thiên sầu, nhân sinh nan đắc kỷ hồi túy. Mời.

Lão đầu nói:

- Ông còn trẻ tuổi như vậy, ông có chuyện gì mà sầu ?

Lục Tiểu Phụng cười khổ:

- Tôi thua tiền người khác, nhưng trong lòng không khỏi có chỗ khó chịu.

Lão đầu cười cười:

- Đấy không phải là tiền người khác đâu, tiền của ông đấy.

Lục Tiểu Phụng vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ:

- Thật là của tôi sao ?

Lão đầu nói:

- Tôi đã đưa tiền giao cho ông, dĩ nhiên đó là của ông.

Lục Tiểu Phụng cả mừng nói:

- Không ngờ ông là một người khảng khái quá như vậy.

Lão đầu cười khở:

- Khảng cái khái người khác cũng chẳng có gì hay, chẳng qua ...

Lão ta ngập ngừng nói tiếp:

- Tiền là của ông đấy, nhưng người của ông thì thuộc về tôi.

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Tôi tính Lục, ông tính Ngô, ông không phải con tôi, tôi cũng không phải con ông, tại sao tôi lại thuộc về ông ?

Lão đầu hững hờ nói:

- Bởi vì ông còn chưa giao lại cho tôi một vạn năm ngàn lượng, ông chỉ còn cách giao người ông cho tôi, trượng phu nhất ngôn ký xuất, khoái mã nhất tiên, vì để thành toàn cho danh dự của ông, tôi không nhận không được.

Lục Tiểu Phụng dần mặt ra, cười khở nói:

- Con người tôi vừa tham rượu, vừa hiếu sắc, vừa ham đánh bạc, tiêu tiền như nước, tôi là của ông, ông phải đi nuôi tôi.

Lão đầu nói:

- Tôi nuôi được ông.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Nhưng tôi vẫn nghĩ không ra, ông muốn một kẻ đại hỗn đản như tôi làm gì ?

Lão đầu cười nói:

- Tôi nhiều tiền quá, đang tính tìm người tiêu giùm, để tôi khỏi mất công chịu tội.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao tiêu tiền lại là chịu tội ?

Lão đầu nghiêm nét mặt:

- Tại sao lại không chịu tội, rượu mà uống nhiều, ngày hôm sau đầu sẽ nhức như búa bổ, như bị bệnh nặng, đánh bạc hung bạo, không những thần kinh căng thẳng, còn như ngồi trên bàn chông, thời vận chưa đến, không chừng còn bị tức muốn chết đi được, nếu ham mê chuyện trai gái ...

Lão ta thở ra, nói tiếp:

- Cái chuyện làm thân thể có hại đó, một người tuổi tác như tôi, ngay cả đề cập đến cũng không nên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trừ tiêu tiền ra, ông còn muốn tôi làm gì nữa ?

Lão đầu nói:

- Ông còn trẻ tuổi, thân thể tráng kiện, vũ công cũng không tệ lắm, chuyện tôi nhờ ông làm, cũng không ít đâu.

Lão nói đến chỗ “vũ công cũng không tệ”, giọng nói nghe ra có chiều khinh thị, bất kể lão ta có ý như vậy, hay Lục Tiểu Phụng nghe ra như vậy, đại khái là có vẻ như vậy.

Lục Tiểu Phụng còn trẻ tuổi đã nổi danh, tung hoành trong giang hồ, dù không nói được là vô địch thiên hạ, nhưng chưa từng gặp phải người đánh bại được chàng, dĩ nhiên là chàng không phục tí nào, nhưng hôm nay gieo xúc xắc bị thua luôn hai bàn liên tiếp, nếu nói là người khác gỡ trò ra, không phải chính chàng cũng đã gỡ trò ra sao ?

Gã để ria mép có Hóa Cốt Miên Chương, lão già có Chỉ Dao, đều là thứ tuyệt kỹ hiếm thấy trong giang hồ, tối hậu có nhà cái dùng miệng hút hột xúc xắc lên, hai hột bên cạnh không hề bị ảnh hưởng, cái môn khí công ấy quả thật không thể tưởng tượng được.

Xem ra cái nơi Đào Nguyên hoà bình cách xa trần thế này, cũng là nơi tàng long ngoạn hổ.

Còn cái lão đầu hòa khí này, xem ra rất thật thà, tâm sự người khác ra sao, lão ta nhìn một cái là đoán ra ngay, chính là hạng người đại trí nhược ngu, giả dạng heo mà ăn được cọp.

Không chừng cả bàn đánh bạc này cũng là cái bẫy của lão ta bày ra, bây giờ Lục Tiểu Phụng đã nhảy vào rồi, còn không biết lão ta sẽ gỡ trò quỷ quái gì cho chàng làm.

Bất kể là chuyện gì, nhất định không phải là chuyện hay ho.

Lục Tiểu Phụng nghĩ đi nghĩ lại, càng nghĩ càng không thấy hay chút nào, trong lòng chàng đã bắt đầu cảm thấy mình không nên lại đây.

Lão đầu cười nói:

- Hiện tại chắc ông đang cảm thấy hối hận, cảm thấy mình không nên lại đây, nhưng lại cứ đoán không ra, tôi đang tính gỡ trò gì ra, không khỏi nổi tính hiếu kỳ, vì vậy mà không đành lòng bỏ đi.

Lão ta lại nói đúng phóc tâm sự trong lòng Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng bật cười, nói lớn lên:

- Không đúng, hoàn toàn không đúng.

Lão đầu hỏi:

- Không đúng chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông nói không đúng tí nào.

Chàng đưa ly rượu lên miệng uống cạn một hơi, nhón một miếng thịt bò, bắt đầu nhai nhóc nhách, rồi cười nói:

- Nơi đây có rượu có thịt, có đàn bà đẹp như tiên, lại có người sàon sàng cho tôi tiền để tiêu phở, tôi còn gì không thỏa ý nữa chứ, tại sao lại đi hối hận ?

Lão đầu cười cười nhìn chàng nói:

- Bởi vì trong lòng ông còn đang thấp thỏm, không biết tôi đang tính nhờ ông đi làm gì ?

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Hạng người như tôi, còn có chuyện gì làm không được ? Dù kêu tôi đi giết người, tôi cũng sẽ một đao một người, chẳng nghĩ ngợi gì cả.

Lão đầu hỏi:

- Thật sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dĩ nhiên là thật.

Lão đầu nhìn chàng, ánh mắt bỗng lộ một nét biểu tình thật kỳ quái, lão ta mỉm cười nói:

- Chỉ cần ông nhớ ông nói gì hôm nay, tôi bảo đảm ông bình an khoái lạc một đời.

Tuy lão ta còn đang cười, giọng nói nghe ra rất thật, làm như lão ta thật tình muốn chàng đi giết người vậy.

Có điều, nơi đây là chốn tàng long ngọa hổ, cao thủ vô số, Hoá Cốt chương và Chỉ Đạo đều là những thứ công phu tuyệt đỉnh mà âm độc, dùng những thứ vũ công đó đi giết người, vốn thích hợp không còn chê vào đâu được, tại sao phải bỏ đi không xài mà lại nhờ vào người khác ?

Lục Tiểu Phụng rất cuộc cũng đã suy nghĩ thông suốt, chàng đã thưởng thức qua ba món ăn, một đĩa thịt bò cắt rất mỏng, một đĩa thịt bò xào thật mềm nhũn, một đĩa thịt bò nướng đỏ hỏn. Nào ngờ ăn tới đĩa thứ tư, vẫn còn là thịt bò, đĩa thịt bò tái ngâm cay.

Canh cũng dùng nguyên cả miếng thịt bò chưng thành, ngọt mà không bị rả nát ra, hỏa hầu vừa đúng, thật là hiếm thấy.

Ngoài ra còn có lưỡi bò, ruột bò, tim bò, bò viên, đuôi bò não bò, các thứ các dạng đều rất ngon miệng.

Chỉ bất quá, thứ gì cũng đều là từ bò ra, thành thử mùi vị có ngon, ăn hoài cũng muốn ớn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nơi đây, có phải bò cũng nhiều như tiền của ông không ?

Lão đầu nói:

- Hôm nay là tiệc làm bằng thịt bò, bởi vì, con gái tôi đặc biệt thích ăn thịt bò.

Lục Tiểu Phụng sực nhớ ra, món ăn hôm nay đều là thức ăn con gái ông ta đã làm cho bữa ăn đầu tiên ăn một mình của cô ta.

Lúc đó cô ta chỉ bất quá có năm ba tuổi, vậy mà đã làm ra bao nhiêu đó một mâm thịt bò để ăn.

Lục Tiểu Phụng lại thở ra trong bụng, xem ra cái cô con gái của lão đầu này cũng là một thứ quái vật.

Lão đầu nói:

- Thật ra, tiểu nữ cũng không có chỗ nào khác lạ, chỉ bất quá bữa ăn phải có thịt bò, ăn mười mấy năm nay, ăn cũng không chán, nếu có ai cho nó là quái vật, là người đó sai lầm.

Lục Tiểu Phụng trừng mắt nhìn lão ta, nhin không nổi phải hỏi:

- Trong bụng tôi nghĩ gì ông đều biết cả sao ?

Lão đầu cười cười:

- Cái bản lĩnh xem người đoán ý đó, tôi cũng không dám tự hạ thấp mình quá.

Lục Tiểu Phụng đảo quanh tròn mắt hỏi:

- Ông có biết tôi đang nghĩ gì không ?

Lão đầu nói:

- Ông đang tính nghĩ chuyện gì kỳ kỳ cổ quái làm khó khăn tôi, nhưng ông lại cứ nhin không nổi muốn xem thử mặt mày đứa con gái ăn thịt bò của tôi ra sao.

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Không đúng không đúng, con gái của ông có lấy tôi đâu, tôi xem mặt mày cô ta làm gì ?

Ngoài miệng thì chàng nói không đúng, thật ra trong lòng không thể không bội phục, bất giác lại hỏi:

- Hôm nay cô ta là chủ, tại sao không thấy bóng hình đâu ?

Lão đầu hỏi:

- Cô ta là ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô ta là con gái của ông.

Lão đầu nói:

- Ông chẳng muốn nhìn mặt nó, tại sao còn đi hỏi làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói không ra lời.

Thì ra lão đầu này ngoài mặt có vẻ thật thà hòa khí, thật ra lại xảo hoạt gian manh, còn hơn cả lão hồ ly gấp trăm lần.

Lão đầu nói:

- Chỉ tiếc là dù ông quả thật không muốn gặp mặt nó, sớm muộn gì rồi cũng gặp thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi không muốn gặp cô ta cũng không được ?

Lão đầu nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Lão đầu nói:

- Bởi vì hiện tại nếu ông quay đầu lại, ông thấy nó ngay.

Lục Tiểu Phụng quay đầu lại, lập tức thấy ngay Ngưu Nhục Thang.

Nếu không phải vì Lục Tiểu Phụng nhìn cô, nhìn còn kỹ càng hơn người khác, hiện tại chàng nhất định không nhìn ra cô chính là Ngưu Nhục Thang đáng thương đi đâu cũng bị người ta ăn hiếp.

Hiện giờ cô đã biến thành hoàn toàn một người khác, từ một con nhỏ a đầu nấu cơm cho thiên hạ, cô biến thành cô công chúa ai ai cũng giành nhau nấu cơm cho cô ăn. Không những vậy, cô còn là công chúa của các công chúa, bất cứ ai gặp cô, đều cảm thấy rằng, chỉ cần mình được cơ hội nấu cơm cô ăn, thật là một vinh hạnh vô cùng.

Người nào cũng có thể biến đổi.

Trong những người Lục Tiểu Phụng quen biết, có rất nhiều người biến đổi, có người từ nghèo xơ xác biến thành phú ông, từ quân tử biến thành tiểu nhân, từ anh hùng biến thành cẩu hùng, cũng có người từ phú ông biến thành xơ xác, từ tiểu nhân biến thành quân tử, từ cẩu hùng biến thành anh hùng, nhưng trước giờ chưa có ai biến đổi nhanh chóng mà quá mức như cô.

Cô thật đã hoàn toàn thoát thai hoá cốt.

Nếu không phải vì Lục Tiểu Phụng nhìn cô đặc biệt rất kỹ lưỡng, nhìn chỗ không thể bị người khác thấy được trên người cô, chàng thật không thể nào tin được rằng đây chính là Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang đang lạnh lùng nhìn chàng, làm như trước giờ chưa bao giờ thấy qua có người nào như vậy. Lão đầu hỏi chàng:

- Ông biết nó sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi cứ tưởng là có quen biết.

Lão đầu hỏi:

- Bây giờ thì sao ?

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Bây giờ xem ra, cô ta không nhận ra tôi, mà tôi cũng không nhận ra cô ta.

Ngưu Nhục Thang không thừa nhận, mà cũng không phủ nhận, những lời nói đó cô tựa như có nghe, mà tựa như không nghe gì cả.

Lão đầu cũng không màng đến Lục Tiểu Phụng nữa, lão đi lại nắm tay cô, ánh mắt đầy vẻ từ ái:

- Ta đã nói con đi ngủ sớm đi, sao còn lên chạy ra đây ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Con nghe a đầu nói, có người bên ngoài về, không biết có tin tức gì của Cửu ca không ?

Lão đầu nháy mắt:

- Con đoán xem ?

Ngưu Nhục Thang sáng mắt lên:

- Con biết nhất định là có rồi, Cửu ca nhất định không quên con đâu.

Lão đầu cười nói:

- Ta tính ngày mai sáng sớm sẽ nói cho con biết, lão Cửu không những có đem tin lại, còn sai gã tùy tùng y mới thu là Mộc Nhất Bán đem đồ lễ vật lại cho con đấy.

Ngưu Nhục Thang cười tươi như hoa nở, ánh mắt sáng rực, hình như cô lại biến thành một người khác:

- Gã Mộc Nhất Bán đâu rồi, mau mau kêu y ra lại, đem đồ lễ vật của Cửu ca cũng đem lại luôn.

Lão đầu mỉm cười đưa tay ra búng một cái, trên Cửu Khúc Kiều lập tức có mười sáu người trọc đầu mình trần, mặc một cái khố, khiêng tám cái rương thật lớn vào.

Đi trước bọn họ còn có một người nữa, một tay một chân, chống một cái nạng, đùi bị chặt từ háng, tay bị chặt từ vai, gương mặt một nhát đao từ mắt bên trái kéo xuống, không những làm điếc con mắt, ngay cả mũi cũng bị xẻ làm đôi, lỗ tai cũng không thấy đâu.

Người này không biết lúc trước xấu xí hay đẹp trai, nhưng bây giờ xem ra, đầy vẻ nguy bí và khủng bố không thể nào tả xiết.

Ngưu Nhục Thang thấy y lại lộ vẻ rất vui vẻ, vừa cười vừa nói:

- Ta nghe Cửu ca có nói qua, người chắc là Mộc Nhất Bán phải không ?

Mộc Nhất Bán cong chân trái lại, làm lễ thật cung kính:

- Tiểu nhân là Mộc Nhất Bán, tham kiến công chúa.

Y còn chưa quỳ xuống, Ngưu Nhục Thang đã thò tay ra đỡ dậy, cô đối với cái gã tàn phế vừa xấu xí vừa quái dị này còn khách khí hơn cả Lục Tiểu Phụng nhiều lắm, chắc là cô nể mặt Cửu ca.

Lục Tiểu Phụng ở xa xa nhìn lại, trong lòng cảm thấy sao sao đó, chỉ thấy bàn tay cô thò ra, dưới ánh dương quang trông thật trắng ngần mỹ lệ, so với lúc trước dính đầy những mỡ màng bụi bặm thật khác xa nhau, chàng nhớ đến lúc cùng ở trong phòng chỗ lão hồ ly với cô, bất giác cảm thấy động lòng.

Mộc Nhất Bán đang sai những gã nô bộc mình mặc quần áo sẫm màu, mở nắp cái rương ra, trong rương đầy những vải vóc, phấn son, rương thứ năm vừa mở ra, trên châu ngọc ngà lóa cả mắt, trong đó đựng đầy các thứ các dạng phẩm thúy mã não, kim châu vàng ngọc.

Những thứ đó không có thứ nào là không phải đồ đàn bà con gái yêu thích nhất, bình thường các cô con gái gặp phải, chỉ e đã sung sướng muốn xỉu xuống đất.

Nhưng Ngưu Nhục Thang ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn tới nữa mắt, ngược lại còn trề môi nói:

- Cữu ca cũng không phải là không biết mình không hiếm những thứ đó, tại sao còn kêu người đem lại làm gì ?

Mộc Nhất Bán cười nói:

- Công chúa thử xem ba cái rương này có gì.

Y cười xem ra có vẻ thần bí, ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng không nhìn nổi lòng hiếu kỳ, nghĩ sao cũng không ra được có thứ gì làm các cô sung sướng hơn cả đồ trên châu trang sức.

Đợi đến lúc ba cái rương được mở ra, Lục Tiểu Phụng nhìn không nổi muốn la cả lên.

Trong rương có đựng người, một rương một người, ba người Lục Tiểu Phụng biết mặt được hai.

Người thứ nhất đầu tóc bạc phơ, tướng mạo oai vũ, tuy bị bỏ vào trong rương lâu ngày, vừa nhảy ra đã đứng thẳng người lên, lão chính là tổng tiêu đầu của Quân Anh tiêu cuộc, tên là Thiết Chương Kim Dao Tư Đồ Cương.

Thiết Sa chương của người này đã luyện tới mức hỏa hầu, thanh Kim Bội Khảm Dao Sơn, thi triển Ngũ Hồ Đoạn Môn Dao, trong giang hồ hiếm có địch thủ, tại sao lão lại bị người ta giam vào trong rương ?

Người thứ hai tinh hãn ốm nhách, hai bên thái dương huyết nhô cao, xem ra chắc chắn là một tay cao thủ vũ lâm kiêm cả nội công ngoại công.

Chân chính làm cho Lục Tiểu Phụng kinh ngạc là người thứ ba.

Người này mặc quần ngắn, đi giày cỏ, mặc một chiếc cà sa đã mòn muốn rách cả ra, gương mặt tròn tròn đang lộ vẻ mỉm cười, rõ ràng là người bày hàng thứ ba trong Tứ Đại Cao Tăng, Lão Thực Hòa Thượng.

Chẳng ai biết gã hòa thượng này là chân thánh thật thà hay giả thật thà, nhưng ai ai cũng biết, võ công của y rất cao cường, đó là chuyện không thể giả được, nếu có tên ăn cướp đạo tặc nào chọc tới y, tuy rằng y sẽ cười cười không tức giận gì, nhưng tên đó sẽ rất có thể nửa đêm bị mất mạng không biết vì nguyên nhân gì.

Vì vậy, mấy năm gần đây không còn mấy ai đi quấy rầy đến y, ngay cả Lục Tiểu Phụng gặp y cũng muốn điên cả đầu lên.

Nửa năm gần đây y bỗng biến đâu mất, không ai biết y đã đi làm gì ở đâu, nào ngờ y lại bỗng nhiên từ trong cái rương nhảy ra, người bắt y bỏ vào rương, võ công cao cường, làm cho người ta nghe muốn hãi hùng, nếu Lục Tiểu Phụng không chính mắt trông thấy, chàng không cách nào tin được.

Lão Thực hoà thượng hình như không trông thấy chàng, hai bàn tay chấp lại nhìn Ngưu Nhục Thang cười hì hì.

Nhìn thấy ba người đó, Ngưu Nhục Thang quả thật vui vẻ lên, cô cũng cười nói:

- Quái sự năm nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều hơn, trong rương lại nhảy ra một hòa thượng !

Lão Thực hoà thượng nói:

- Tiểu cô nương tức giận, hoà thượng sẽ bị bỏ vào rương, A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai !

Mộc Nhất Bán nói:

- Cữu thiếu gia biết ba người này đắc tội với công chúa, vì vậy sai tiểu nhân cấp tốc đem lại, cho công chúa hả tức.

Y mở miệng một hai công chúa, Ngưu Nhục Thang chẳng thấy xấu hổ gì, làm như cô thật sự là công chúa vậy.

Mộc Nhất Bán nói:

- Không biết công chúa muốn xử trí làm sao cho hả cơn tức ?

Ngưu Nhục Thang chớp chớp mắt:

- Nhất thời ta chưa nghĩ ra được gì cả, người giúp ta nghĩ ra một ý kiến gì được không ?

Mộc Nhất Bán nói:

- Còn phải xem công chúa muốn hả tức nhiều hay ít.

Ngưu Nhục Thang có vẻ cảm thấy y ăn nói rất thú vị, cô cười ngặt nghẽo hỏi:

- Hả tức thì sao ?

Mộc Nhất Bán nói:

- Cởi quần bọn chúng ra, đánh cho bảy tám chục côn, là được rồi.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Còn hả tức nhiều thì sao ?

Mộc Nhất Bán nói:

- Cắt đầu chúng ra, phơi khô đưa cho tiểu nhân làm đồ uống rượu.

Ngưu Nhục Thang vỗ tay cười nói:

- Hay, rất hay, thảo nào mà Cửu ca thích người.

Mộc Nhất Bán đưa ra chủ ý quả thật thâm độc, cắt đầu đi cũng là xong chuyện, biết đầu mình bị cắt đi rồi còn bị người khác phơi khô làm đồ nhắm rượu, mùi vị không sao nói được, nếu quả thật bị người ta cởi quần ra đánh vào mông đít, mùi vị đó thà chết còn dễ chịu hơn.

Gã cao cao ồm nhách tinh hân đã biến hẳn sắc mặt, không còn tí máu nào, Lão Thực hoà thượng thì vẫn còn cười hì hì không sao cả.

Tư Đồ Cương tính nóng như lửa, lại rất cương liệt, lão gần giọng; - Chúng ta đã lọt vào tay các người, muốn xẻo da cắt thịt cứ việc tùy tiện, không một chút chau mày, các người tính làm nhục chúng ta, ta ... ta có chết cũng không tha các người.

Tư Đồ Cương tung hoành giang hồ, vốn không phải là hạng người yếu hèn thấp kém dưới tay người khác, có điều lão thốt ra câu “ta có chết cũng không tha các người” xem ra đã yếu thế quá chừng, hiển nhiên lão biết mình không phải đối thủ của Ngưu Nhục Thang, tình nguyện chịu thua.

Ngưu Nhục Thang nhoeo miệng cười nói:

- Người sống còn không làm được gì ta, chết đi còn làm được gì ? Người không tha ta, không lẽ sẽ biến thành quỷ to đầu, nửa đêm lại bóp cổ ta sao ?

Tư Đồ Cương nghiêng răng, mồ hôi chảy đầm đìa ra cả mặt, lão ta bỗng gầm lên một tiếng, đưa ngược tay lên vỗ mạnh vào thiên linh cái của mình.

Năm ngón tay của lão cơ hồ dài ngắn như nhau, móng tay cắt sạch sẽ, lòng bàn tay ửng ửng màu đen, Thiết Sa chưởng của lão đã luyện đến tám thành hỏa hầu, lão đánh xuống tuy là đầu của mình, nhưng cũng là cú trí mệnh.

Nào ngờ Ngưu Nhục Thang lắc mình một cái. bàn tay mũm mĩm của cô giống như cánh lan phất qua nhẹ nhàng, cánh tay của Tư Đồ Cương đã thổng xuống, ngay cả động đậy cũng không động đậy được.

Mộc Nhất Bán lập tức lớn tiếng ca tụng:

- Hảo công phu.

Ngưu Nhục Thang hững hờ nói:

- Đấy chẳng qua là một thế đơn giản trong Như Ý Lan Hoa Thủ, cũng chẳng có gì là hảo công phu !

Cô nói nghe hững hờ, Lục Tiểu Phụng nghe lọt vào tai muốn giật nảy cả mình lên, Như Ý Lan Hoa Thủ nghe thì hay ho, nhưng lại là một trong những thứ công phu đáng sợ nhất trong vũ lâm, bêu gân đứt mạch, giết người vô hình. Tư Đồ Cương hiện giờ xem ra thương tích không có gì nặng, thật ra, cánh tay đó vĩnh

viễn đã tàn phế. Một tiếng đồng hồ sau, thương thế phát tác, càng khổ sở không thể nào chịu đựng nổi, trừ phi chặt đi cánh tay đó ra, không còn đường nào khác.

Tư Đồ Cương mặt mày xám ngoét, lão lớn tiếng nói:

- Người ... người còn không để cho ta chết nữa sao ?

Tuy lão ta lớn tiếng la hét, giọng nói không khỏi run rẩy, hiển nhiên trong lòng lão đã sợ đến cực độ.

Ngưu Nhục Thang thở ra:

- Chết sung sướng không bằng sống khổ sở, tại sao người cứ muốn đi tìm cái chết ?

Dùngười biết đã đắc tội với ta là đáng chết rồi, người cũng có thể tìm người khác thế người chết.

Mộc Nhất Bán nói:

- Người nơi đây tôi xem ra, chắc lão ta không dám tìm ai thế mình.

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Một người thì không dám, còn nửa người thì sao ?

Mộc Nhất Bán thở ra:

- Tôi tính đi tính lại, tối đa lão ta cũng chỉ đi tìm một mình tôi thôi.

Tư Đồ Cương hét lớn:

- Đúng vậy, ta đang tìm người đây.

Lão vừa hét vừa vung bàn tay ra.

Quần Anh tiêu cuộc oai danh chấn động giang hồ, lương bổng của tổng tiêu đầu năm vạn thạch, cơ hồ đã gần bằng với quan nhất phẩm trong triều bấy giờ.

Vợ của lão rất ôn nhu hiền tuệ, lâm hành còn thân mật với lão như thời tân hôn.

Con cái của lão thông minh hiếu thuận, con gái đầu đã hứa gả cho cháu đầu của Trung Nguyên đại hiệp Hùng Thiên Kiện, cửu phụ của lão, môn đăng hộ đối, thân lại càng thêm thân.

Chỉ cần sống được tí nào, lão còn chưa muốn chết.

Tuy cánh tay trái của lão không còn cử động được, may mà lão luyện thành song chưởng, nhất chưởng đánh ra, chiêu thức trầm mãnh, không hổ danh là Kim Dao Bách Thắng, Thiết Chưởng Vô Địch.

Mộc Nhất Bán chỉ còn thừa lại nửa người. Thân hình y khẽ nghiêng qua, cây nạng dưới nách đâm xéo, lấy cây nạng làm trường kiếm, một chiêu Tiểu Chỉ Thiên Nam, chính là chiêu đích truyền kiếm pháp phái Hải Nam.

Hải Nam kiếm pháp chuyên đi đường chéo, y chỉ còn thừa nửa người, tẩu xảo đem kiếm pháp của phái này phát huy lâm ly tuyệt diệu, chỉ nghe phập phập phập ba tiếng, một tiếng kêu la thảm thiết, cây nạng dài bốn thước đã xuyên qua lưng bên phải, một tia máu tươi bắn ra tung tóe như mưa rào.

Ngưu Nhục Thang vỗ tay cười nói:

- Hảo kiếm pháp.

Mộc Nhất Bán cười nói:

- Đây chỉ bất quá là ba chiêu đơn giản nhất trong Thiên Tàn Thập Tam Thế, cũng chẳng có gì là hảo kiếm pháp.

Y học theo giọng của Ngưu Nhục Thang, cố ý nói ra vẻu hời hợt, nhưng Lục Tiểu Phụng lại giật nảy mình lên.

Thiên Tàn Thập Tam Thế vốn là kiếm pháp trấn sơn của Hải Nam phái, chỉ tiếc là ba trăm năm trước đã bị thất truyền, ngay cả chương môn của Hải Nam phái cũng chỉ luyện được có hai chiêu, gã một nửa người này tùy tiện sử ra ba chiêu, Tư Đồ Cương lập tức táng mạng dưới lưỡi kiếm.

Gã một nửa người này rốt cuộc từ đâu lại ?

Lấy vũ công kiếm pháp của y, tại sao còn khuất thân làm nô bộc cho người khác, làm tùy tùng cho gã Cửu thiếu gia ?

Người mặc áo đen cao cao ốm nhách hiển nhiên cũng nhận ra kiếm pháp của y, đang kinh ngạc nhìn nhìn, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi.

Mộc Nhất Bán cười nói:

- La trại chủ cái môn Yến Tử Phi Vân Tung và Phi Yến Khử Lai tung hoành thiên hạ, giết người vô số, tôi đã ngưỡng mộ từ lâu, không biết La trại chủ có thể cho một nửa người tôi được hân hạnh.

Người áo đen này là trại chủ đệ nhất trại của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ tên là Hắc Yến Tử La Phi, người này lấy khinh công làm sở trường, chiêu Phi Yến Khử Lai quả thật là tuyệt kỹ sát thủ hiếm thấy trong vũ lâm.

Y trừng mắt nhìn Mộc Nhất Bán, chân đi giựt lùi lại, bỗng tung thân bay lên, nhắm người đang nằm say rượu ở đầu lan can Cửu Khúc Kiều chồm tới.

Đây chính là chiêu tuyệt kỹ Phi Yến Khử Lai của y, thân pháp xảo diệu, tư thế uy mỹ, dù đánh một phát không trúng cũng còn thoát thân kịp.

Người nằm nơi lan can đã say khướt, trên đầu chiếc mũ tử kim quan đã bị lệch xuống, xem ra in hệt một người đã chết rồi.

Người chết dĩ nhiên lại càng dễ đối phó hơn nửa người, La Phi hiển nhiên đã chọn đúng vào y.

Lục Tiểu Phụng trong bụng thở ra, bất kể ra sao, cái vị Hạ Thượng thư này vừa rồi có đưa cho chàng ly rượu, nếu y chết một cách hồ đồ như vậy, chàng có chỗ không nữa.

Bỗng nghe có tiếng la thê thảm, tiếp theo đó ồm một tiếng, nước bắn tung tóe, một người đã rớt vào trong hồ, người đó gương mặt lòi ra khỏi mặt nước, chính là La Phi.

Hạ Thượng Thư trở mình, lại ngủ tiếp, cái mũ Tử Kim Quan trên đầu đã rớt xuống. Mộc Nhất Bán lập tức bước lại cung kính nhặt cái mũ lên đội giùm cho y:

- Tây Ngọa Lưu Vân Thất Sát Thủ, chỉ có người lãnh hội được mới được chân truyền, Hạ thượng thư quả thật hảo công phu.

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Mộc Nhất Bán quả thật hảo nhân lực, ngay cả Tây Trung Thất Sát Thủ tuyệt truyền tám mươi năm nay cũng nhận ra.

Lão Thực hòa thượng thở ra:

- Một Sát đã đủ chết người rồi còn cần chi tới Thất Sát ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Hòa thượng cũng muốn thử sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hoà thượng còn tỉnh táo lắm, tại sao lại đi núm kéo vào kẻ say rượu.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Ông tính tìm ai đây ?

Mộc Nhất Bán hỏi:

- Có phải tìm ta không ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng ít nhất cũng còn là một người, không đấu với nửa người.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Ta cũng là một người.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng ít nhất cũng là đàn ông, không đánh nhau với đàn bà.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cha ta là đàn ông.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng còn trai tráng, không đánh nhau với già lão.

Bên kia, người khác còn đang chăm chú đánh bạc, bên này đã có hai người bị giết, bọn họ dường như chẳng thèm nhìn tới, những chuyện như vậy, xem ra đã xảy ra như ăn cơm bữa.

Tính mệnh người khác dưới cặp mắt bọn họ, còn không bằng một lượng bạc.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ông xem những người kia ra sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng tứ đại giai không, gặp kẻ bài bạc là sợ lắm.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ông chọn qua chọn lại đều không chọn được ai, chỉ bằng ta chọn cho ông một người.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Ai ?

Ngưu Nhục Thang tùy tiện chỉ về phò trước:

- Ông thấy gã này ra sao ?

Bàn tay mủm mủm trắng ngần của cô, chỉ đúng vào Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng giật bắn người lên, Lão Thực hòa thượng quay đầu lại nhìn chàng, cười nói:

- Hòa thượng nói thật, nếu hòa thượng muốn sống, hình như chỉ còn cách chọn y ...

Ngưu Nhục Thang cười lớn nói:

- Thì ra nhân lực của hòa thượng cũng không tệ lắm.

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu, lớn tiếng nói:

- Sai sai sai, sai đi mười vạn tám ngàn dặm.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Sai chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi và gã hòa thượng này là bạn bè, nhất định y không muốn lấy mạng tôi, nhất định tôi cũng không muốn lấy mạng y.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng quả thật không muốn lấy mạng người, nhưng hiện tại ...

Y thở ra nói:

- Tính mạng người khác quá quý giá tới đâu, cũng không bằng tính mệnh của mình, cái mạng của hòa thượng tuy không trị giá gì, nhưng cũng là của hòa thượng ...

Đây cũng là lời nói thật, Lão Thực hòa thượng chỉ biết nói thật.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng hòa thượng đã là tứ đại giai không, nếu ngay cả tính mạng của bạn bè cũng đòi, không phải là sai quá sao, sai lại càng sai ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chết sung sướng không bằng sống khổ sở, chó còn sống cũng cắn được sư tử đã chết vài miếng, đến lúc sống còn, dù có sai chút đỉnh cũng đành phải vậy thôi.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Tại sao ngươi không đi tìm ai, lại cứ tìm ta ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chỉ vì ngươi sai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta sai chỗ nào ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi đã chẳng biết Thiên Tàn Thập Tam Thức, cũng chẳng biết Như Ý Lan Hoa Thủ, không phải là sai quá hay sao ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng ta có muốn lấy mạng người đâu ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi không muốn lấy mạng của hòa thượng, nhưng hòa thượng lại muốn lấy mạng của ngươi, vì vậy, ngươi lại càng sai quá, sai đến mức không chết không được.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Hạng người như vậy, sai một người giết một người, sao ông còn chưa động thủ cho rồi ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô nương nói đúng lắm, hòa thượng động thủ đây.

Y quả nhiên nói động thủ là động thủ, ống tay áo cà sa rách nát phát lên một cái, một luồng kinh phong tạt tới mặt Lục Tiểu Phụng.

Thì ra y ngán hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng, chỉ sợ chỗ nào trên người mình bị chàng kẹp trúng, dù không bị kẹp chết, cũng chịu không thấu.

Nhưng ống tay áo rách nát thì y tha hồ làm sao thì làm, cũng chẳng quan hệ, huống gì, chân lực quán vào ống tay áo, sắc bén như lưỡi dao, muốn kẹp dính vào đó, cũng không có mấy ai.

Lão đầu này giờ vẫn đang tụ thủ bàng quan, bỗng nói:

- Lục Tiểu Phụng, ngươi tính chết thay cho gã hòa thượng này, hay tìm cho người một con đường sống, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ càng.

Thật ra, Lục Tiểu Phụng đã nghĩ đến điều này không biết bao nhiêu lần, tuy chàng không nỡ nhìn Lão Thực hòa thượng chết ở nơi đây, nhưng chàng cũng không muốn để Lão Thực hòa thượng đưa mắt nhìn mình chết.

Lão đầu vừa nói dứt lời, chỉ nghe phạch một tiếng, ống tay áo của Lão Thực hòa thượng đã bị xé rách, lộ ra cánh tay còn trắng hơn cả thiếu nữ, hiển nhiên lâu năm chưa từng thấy ánh nắng mặt trời.

Bóng hình qua lại, hình như có vô số bướm đang bay dập dờn, mảnh áo cà sa trên người của y chỉ trong khoảnh khắc đã bị xé nát không thành hình dạng.

Lục Tiểu Phụng lớn tiếng nói:

- Hòa thượng còn chưa chịu ngừng tay, tiểu hòa thượng sẽ bày ra đây.

Câu nói ấy thật tình có vẻ bất nhã, nhưng muốn làm cho lão Thực hòa thượng ngừng tay, chỉ còn cách nói như vậy cho y nghe thấy khó chịu.

Nào ngờ Lão Thực hòa thượng chẳng thèm để ý tí nào, miệng lẩm bẩm:

- Tiểu hòa thượng bày ra, còn đỡ hơn đại hòa thượng nằm ngay đơ.

Y nói chưa dứt lời, bàn chân bỗng bị xác của Tư Đồ Cương chặn cho một cái, loạng choạng muốn ngã.

Đây chính là cơ hội quá tốt cho Lục Tiểu Phụng, nhưng hình như chàng còn đang suy nghĩ, không biết có nên xuất thủ hay không.

Nhưng Lão Thực hòa thượng thì không suy nghĩ tí nào, y thừa lúc loạng choạng sắp ngã, bỗng chồm lại ôm lấy eo lưng của Lục Tiểu Phụng, chính mình ngã xuống trước, đè lên người của chàng.

Ngưu Nhục Thang vỗ tay cười nói:

- Không ngờ hòa thượng cũng biết đô vật xứ Mông Cổ.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đây không phải là đô vật xứ Mông Cổ, đây là Nhu đạo của xứ Phù Tang, trừ hòa thượng ra, ít có ai biết, Lục Tiểu Phụng ngay cả thấy còn chưa thấy qua, vì vậy mới bị hòa thượng khống chế.

Đây cũng là lời nói thật, Lục Tiểu Phụng quả thật đã bị đè ngay đơ ra, ngay cả động đậy cũng không động đậy được tí nào.

Lão đầu lại nói:

- Câu này không có thật thà.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng trước giờ chưa bao giờ nói câu nào không thật thà.

Lão đầu nói:

- Dù y chưa bao giờ gặp phải thứ công phu này, y cũng chẳng bị người khống chế như vậy, nếu không phải vì y không nỡ giết người, hiện tại chỉ e hòa thượng ngay cả nói thật cũng nói không ra lời.

Lão Thực hòa thượng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Dù y có nhường ta chút ít, hòa thượng cũng có thể làm lơ không biết.

Lão đầu thở ra nói:

- Đây quả là lời nói thật.

Lục Tiểu Phụng nằm phục người xuống đất, eo lưng bị đầu gối y đè xuống, cánh tay cũng bị bẻ ngược lại, nghĩ đến chuyện lúc này mình bỏ lỡ thời cơ, lại nghe những lời nói thật đó, cơ hồ tức muốn chết đi được.

Chết thật đi cũng là chuyện khoan khoái, hiện giờ, chàng còn chưa biết mình sẽ bị chết bằng cách nào.

Bàn cờ bạc bên kia đã tan, hình như có người đang nói:

- Ta thua mất bảy vạn lượng, còn người thì sao ?

- Ta cũng không hơn người bao nhiêu.

Đã có người thua thì cũng có người thắng đem tiền về, chỉ tiếc là người thắng không phải là chàng. Không những chàng đã thua luôn cả mình, hiện tại xem ra, ngay cả tính mạng còn muốn bồi thường luôn.

6. Địa Huyệt Thần Bí

Một vài người đang từ đó đi lại, chỉ có một người là bước chân có vẻ nặng nề, chắc là trên người đầy những vàng bạc ngân phiếu.

Lục Tiểu Phụng rất muốn biết người đó là ai, nhưng đầu của chàng đưa lên không nổi, nghe Ngưu Nhục Thang nói:

- Các người đều lại đây gặp gã tùy tùng Cửu ca mới thu, y tên là Mộc Nhất Bán.

Hình như y là môn hạ của Hải Nam Cô Nhạn, Cửu ca còn đặc biệt sai y đem lễ vật về cho tôi.

Giọng của cô đầy vẻ sung sướng, lập tức có người hỏi:

- Mấy hôm nay lão Cửu lại đi đâu thế ? Chờng nào mới về lại ? Y dạo này khỏe không ? Có uống rượu say sưa lắm không ?

Mộc Nhất Bán lập tức cung kính trả lời tất cả mọi người, nhưng hành tung của cái vị Cửu gia này, ngay cả y cũng không rõ ràng lắm.

Nghe nói Cửu thiếu gia không biết chờng nào mới về, mọi người đều có vẻ thất vọng, nghe nói y vẫn khỏe mạnh bình an, mọi người rất vui vẻ.

Đối với kẻ lãng tử cách biệt thiên nhai, hành tung vô định ấy, mọi người đều lộ vẻ quan hoài, nhưng cái người vừa rồi mới đánh bạc với họ, hiện giờ đang nằm lẩn ra mặt đất là Lục Tiểu Phụng kia, không thấy có ai thăm hỏi, người này chết sống ra sao, bọn họ chẳng để vào lòng.

Ngay cả Sa Mạn cũng không nhìn chàng đến nửa con mắt, Ngưu Nhục Thang đang hỏi nằng:

- Cửu ca có đem đồ gì về cho chị không ?

Sa Mạn hững hờ nói:

- Y biết ta chẳng hứng thú gì tới những thứ ngoại thân đó, hà tất phải làm chi mất công.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Chị chẳng có hứng thú gì tới những thứ ngoại thân của y ? Có phải chị chỉ có hứng thú với người của y ?

Sa Mạn làm thinh mặc nhận.

Ngưu Nhục Thang cười nhạt:

- Chỉ tiếc là y nhất định sẽ không cho chị thứ đó.

Hai người nói qua nói lại, hình như có vẻ có tí gì ghen tức trong đó, Lục Tiểu Phụng nghe lọt vào tai, lại càng cảm thấy không có mùi vị.

Chàng trước giờ vẫn là kẻ được người giang hồ ưu ái, người biết chàng lấy đó làm vinh hạnh, đến đâu cũng được người khác hoan nghênh, rượu ngon tàng trữ lâu năm của chủ nhân Ngọa Vân Lâu chỉ có chàng mới uống được, ngay cả Khổ Qua đại sư là người cô tỵ cao ngạo như vậy, mà chàng lại thăm, lập tức thân tự xuống nhà bếp nấu vài món ăn chay cho chàng.

Mấy cô con gái gặp chàng là không có cách nào kháng cự, ngay cả núi tuyết cũng chảy thành nước.

Nhưng đến xứ này, chàng lại bỗng biến thành không đáng một đồng xu, còn không đáng đi xách giày cho cái vị Cửu thiếu gia đó.

Một người đã sống tới như vậy, thà chết đi cho xong, nhưng Lão Thực hòa thượng vẫn còn chưa chịu động thủ.

Ngưu Nhục Nhang hình như cũng không muốn nói chuyện với Sa Mạn, cô quay đầu lại trừng mắt nhìn Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Người còn chưa động thủ sao ?

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Động thủ làm gì ?

Ngưu Nhục Nhang nói:

- Động thủ giết người.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Các người muốn giết y thật sao ?

Ngưu Nhục Nhang nói:

- Dĩ nhiên là không giả.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Được, các người tùy tiện kiếm người lại giết y, hòa thượng chỉ cần thắng nửa chiêu là quá đủ, hòa thượng không giết người.

Y phải phải tay, đứng dậy bỏ đi, chớp mắt đã tới chỗ Cửu Khúc kiều, cũng chẳng có ai ngăn trở, xem ra nơi đây tuy người nào cũng có vẻ nguy bí, họ vẫn còn là những tay hảo hán ăn nói giữ lời.

Ngưu Nhục Nhang cười nhạt:

- Muốn tìm người giết còn không dễ quá sao, các người ai giết hắn, ta sẽ giao cho một vạn lượng.

Lục Tiểu Phụng nằm sóng soài ra mặt đất, nằm ỉ ra luôn ở đó chẳng thèm dậy, muốn giết một người như vậy, xem ra cũng không phải là chuyện khó, Ngưu Nhục Nhang lại bỏ ra một vạn lượng, không biết có phải là vì tiền bạc của cô nhiều quá, hay là ở đây muốn giết người phải trả bằng bao nhiêu đó tiền.

Tùy tiện giết người là được một vạn lượng, Lục Tiểu Phụng cứ nghĩ sẽ có nhiều người lại giành giật động thủ.

Nào ngờ mọi người chẳng ai có phản ứng gì.

Sa Mạn lạnh lùng nói:

- Người muốn giết người, tại sao không tự mình lại làm ? Không lẽ người chưa giết người lần nào ?

Ngưu Nhục Nhang chẳng thèm để ý đến nàng, trừng mắt nhìn mấy gã khiêng rương:

- Các người mấy ngày rày vác rương khổ cực, tối đa cũng chỉ có tám chục một trăm, giết người được một vạn lượng, các người còn không muốn làm chuyện dễ dàng ngon lành vậy sao ?

Những người khiêng rương đứng trơ ra đó như người gỗ, thì ra bọn họ không ai nghe cô nói gì.

Ngưu Nhục Nhang nói:

- Mộc Nhất Bán, còn người ?

Mộc Nhất Bán thở ra:

- Tôi cũng muốn kiếm một vạn lượng đó, chỉ tiếc là Cửu thiếu gia đã dặn, mỗi ngày chỉ được giết một người, tôi không dám không nghe lời Cửu thiếu gia.

Ngưu Nhục Nhang hiển nhiên cũng không dám không nghe lời Cửu thiếu gia, cô cười nhạt:

- Ta biết các người chê ít, ta bỏ ra năm vạn lượng, giao tiền trước giết sau.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy dậy nói:

- Có tôi.

Ngưu Nhục Nhang hỏi:

- Người làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bất kể ai giết tôi, cô đều giao trước cho y năm vạn lượng ?

Ngưu Nhục Nhang nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi lại kiếm năm vạn lượng đây.

Ngưu Nhục Nhang hỏi:

- Người muốn chính mình giết mình ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mình giết mình chẳng phải là chuyện gì khó, nhưng năm vạn lượng không phải là ít.

Ngưu Nhục Nhang hỏi:

- Người chết rồi còn muốn tiền bạc để làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trả nợ.

Chàng thở ra nói:

- Hiện tại tôi còn nợ đầy cả đít, nếu không trả hết, làm quỷ cũng không an lòng.

Ngưu Nhục Nhang lạnh lùng nhìn chàng, bỗng cười nhạt nói:

- Được, năm vạn lượng ấy cho người đấy.

Cô tùy tiện móc trong người ra một tập ngân phiếu, tờ nhỏ nhất cũng là năm ngàn lượng, Lục Tiểu Phụng đếm mấy tờ vừa đúng năm vạn, đưa cho lão đầu trước một tờ, nói:

- Đây là một vạn năm ngàn lượng, một vạn trả lại ông, năm ngàn là tiền lời.

Lão đầu cười tươi rói:

- Tiền lời thật không ít.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi thế đáng lý ra ông phải nên cho tôi mượn nhiều hơn một chút, con người tôi rất rộng rãi.

Lão đầu thở ra:

- Quả thật rộng rãi lắm, rộng rãi muốn chết người.

Lục Tiểu Phụng đang tìm Sa Mạn:

- Đây là năm ngàn năm trăm lượng, năm trăm lượng cây đao, năm ngàn lượng là tiền lời.

Sa Mạn nói:

- Tiền lời từ năm trăm lượng mà tới năm ngàn lượng sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Năm trăm lượng hay một vạn lượng cũng là thua như nhau, tiền lời dĩ nhiên cũng thế.

Sa Mạn nhìn chàng, ánh mắt lạnh nhạt hình như có nụ cười:

- Bây giờ tôi mới biết tại sao ông nghèo quá vậy, tiêu tiền như ông vậy, làm sao mà không nghèo được.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Dù gì tiền này cũng đến dễ dàng quá, hiện tại tôi mới biết ra, thiên hạ e rằng không có chuyện gì kiếm tiền dễ dàng hơn bằng giết người.

Gương mặt của Sa Mạn lại biến thành lạnh lùng, không một biểu tình, nàng lấy cây đao làm bằng cái bô ra:

- Có phải ông chuẩn bị dùng cây đao này để giết mình ?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu:

- Cây đao này không được, cây đao này khai lắm.

Chàng nhìn nhìn ngân phiếu trên tay, lẩm bẩm:

- Còn có hai vạn năm trăm lượng, còn có hai vạn năm trăm lượng, tiền còn chưa tiêu sạch, chết không phải là oan uổng lắm sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Vậy thì người mau mau tiêu đi.

Lục Tiểu Phụng suy nghĩ một chút, lại tìm lão đầu:

- Lúc này ông có nơi đây rượu ngon nhất thiên hạ, chỉ bất quá giá tiền hơi cao.

Lão đầu nói:

- Tôi cũng có nói, hôm nay ông là khách, uống miễn phí.

Lục Tiểu Phụng cười nhạt:

- Con gái ông đòi giết tôi, tôi còn muốn uống rượu miễn phí của ông ? Đây, năm trăm lượng ông cầm lấy, tôi muốn rượu ngon nhất, bán bao nhiêu trả bấy nhiêu.

Gã để ria mép bỗng cười lên một tiếng nói:

- Lại tiêu hết năm trăm lượng, hình như còn thừa hai vạn lượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lúc này người thua bao nhiêu ?

Gã để ria mép nói:

- Ta đại thắng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chúng ta đánh bạc một phen được không ? Thua quách hết lại càng khỏe khoản.

Gã để ria mép cười lớn:

- Được, ta thích cái người khỏe khoản như người.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Không những y khỏe khoản, mà còn không mấy chốc sẽ còn khỏe nữa, bất kể cắt cổ họng hay chặt đầu đều rất khỏe.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Tôi có biết một cách chết khỏe khoản.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Chết làm sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chết vì thua bài.

Xúc xắc lại nằm trong chén, rượu cũng được đem đến, cả mười vò lớn, có Nữ Nhi Hồng, cũng có Trúc Diệp Thanh.

Chín ngàn chín trăm lượng bạc chỉ mua được mười vò rượu, giá tiền không khỏi mắc quá, nhưng Lục Tiểu Phụng chẳng hề gò, chàng mở vò Trúc Diệp Thanh trước, đưa miệng lại uống trước nửa vò, lớn tiếng nói:

- Rượu ngon.

Gã để ria mép cười nói:

- Uống như trâu uống thế kia, mà còn phân biệt được rượu ngon hay dở, quả thật không phải là dễ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra, ta cũng chưa chắc đã phân biệt ra, chẳng qua rượu mắc như vậy, nhất định là ngon, rượu ngon, bất kể uống nhiều hay ít, ngày hôm sau, đầu cũng không bị nhức.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Đầu đã rớt ra rồi, còn nói gì đến chuyện nhức hay không nhức.

Lục Tiểu Phụng chẳng để ý đến cô, chàng cầm hột xúc xắc lên, quậy quậy vào bên miệng chén:

- Người đánh bao nhiêu ?

Gã để ria mép nói:

- Một vạn lượng được không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một vạn lượng ít lắm, tốt nhất là hai vạn, chúng ta đánh một vạn là xong thắng thua.

Gã để ria mép nói:

- Tốt, phải như vậy mới khỏe khoắn.

Ngân phiếu của y còn chưa đặt ra, Lục Tiểu Phụng đã gieo xúc xắc xuống, xoay vòng vòng trong chén mấy cái, lập tức ngừng lại, ba hột đều là sáu điểm, nhà cái ăn hết, có muốn rượt theo cũng không kịp.

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Người ta sắp chết tới nơi, vạn khí có bề chuyển ngược lại.

Gã để ria mép trong tay còn đang cầm ngân phiếu, lớn tiếng nói:

- Nhưng tôi đã đặt tiền vào đâu ?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Không sao cả, ta tin được người mà, trước sau ta cũng chết, người không muốn ăn gian với người chết phải không ?

Gã để ria mép trong bụng không muốn tí nào, ngoài miệng chẳng nói một tiếng.

Lục Tiểu Phụng tiếp lấy xấp ngân phiếu, hỏi tiếp:

- Còn đánh nữa không ?

Gã để ria mép nói:

- Đánh dĩ nhiên là đánh, chẳng qua, kỳ này ta làm cái.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được, mọi người thay phiên nhau làm cái, chỉ cần người gieo được ba hột sáu điểm, cứ việc hốt bạc, không cần phải khách khí.

Chàng lấy xấp ngân phiếu hai vạn lượng bạc mới vừa thắng xong đặt thêm xuống, cười nói:

- Ta xem người cũng chẳng gieo được ba hột sáu điểm.

Gã để ria mép sáng mắt lên, chụp lấy xúc xắc, quay đầu lại hỏi lão học cừu đầu tóc bạc phơ đứng bên cạnh:

- Người xem ta gieo được ba hột sáu điểm không ?

Lão già tóc bạc mỉm cười:

- Ta xem người phải ném ra được mấy chứ, nếu ném không ra mới là chuyện quái lạ.

Gã để ria mép phần khởi tinh thần, hét lên một tiếng, xúc xắc rơi vào trong chén, thấy rõ ràng sắp ra hết sáu điểm, nào ngờ có một hột bỗng nảy lên một cái, rồi lại nhảy dội lên không trung mấy thước, lúc rơi xuống đã biến thành một đám bụi.

Xúc xắc trong chén đã ngừng, là hai hột sáu điểm.

Lục Tiểu Phụng bỗng quay qua Sa Mạn hỏi:

- Hai hột sáu điểm, thêm vào hột một điểm, là mấy điểm ?

Sa Mạn nói:

- Vẫn là một điểm, bởi vì hột cuối cùng mới tính điểm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hột cuối cùng nếu không có điểm thì sao ?

Sa Mạn nói:

- Không có điểm tức là không có điểm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không có điểm lớn hay một điểm lớn ?

Sa Mạn nói:

- Dĩ nhiên là một điểm lớn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu ngay cả một điểm cũng lớn hơn, nhà cái gieo xuống không có điểm thì làm sao ?

Sa Mạn nói:

- Nhà cái bồi hết.

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Ba mươi năm phong thủy luân lưu di động, không ngờ lần này người gieo được cái không điểm.

Gã để ria mép không nói một tiếng, lập tức chung ngay cho chàng bốn vạn lượng, lấy chén đẩy qua cho Lục Tiểu Phụng:

- Lần này đến phiên người làm cái, hy vọng người đừng gieo phải cái không điểm.

Miệng y thì nói như vậy, trong bụng thì đang nghĩ:

- Lần này người mà không gieo phải cái không điểm mới là chuyện quái lạ.

Người khác cũng suy nghĩ như y vậy, dù Lục Tiểu Phụng có thay vào ba hột xúc xắc bằng sắt, bọn họ muốn hủy đi một hột, cũng còn dễ dàng hơn đâm chết một con kiến.

Đánh bạc gỡ mảnh, vốn là chuyện che đậy giấu diếm, không để ai thấy, bây giờ lại trở thành chuyện quang minh chính đại.

Lão học cứu đầu tóc bạc phơ giành đặt xuống ba vạn lượng.

- Chỉ tiếc là nhà cái chỉ có tám vạn tiền vốn.

Gã để ria mép nói:

- Tôi là người thua, để y bồi lại cho tôi trước, các ông mới có phần.

Y đã lấy trong người ra hết mấy tập ngân phiếu, một mình y đã không chỉ có tám vạn lượng thôi, y phải thắng thua một trận, mới tới phiên người khác, có điều, mọi người đều thấy Lục Tiểu Phụng không thể nào không thua.

Lão học cứu thở ra:

- Xem ra bọn ta chỉ còn nước húp canh.

Nhà cái hết tiền chung, gọi là húp canh, dưới mắt của người đánh bạc, không có chuyện gì xui xẻo cho bằng bị húp canh.

Lão ta đang tính lấy tiền về, bỗng nghe có người nói:

- Cú này để ta giúp nhà cái, có bao nhiêu chỉ việc đặt vào, ăn hết chung hết.

Người nói câu đó là lão đầu, lão đưa một xấp ngân phiếu đặt phạch một tiếng xuống bàn trước mặt Lục Tiểu Phụng:

- Đây là ba trăm năm mươi vạn lượng, coi như tôi cho ông mượn, không đủ tôi còn có thêm, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lục Tiểu Phụng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ:

- Ông biến ra rộng rãi hồi nào thế ?

Lão đầu cười nói:

- Ông mượn tiền của tôi rất có tín dụng, lại có nhiều lợi tức, tôi không cho ông mượn còn cho ai mượn bây giờ ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cú này mà thua, người lại chết mất tiêu, ông đi đâu lấy lại tiền bây giờ ?

Lão đầu nói:

- Làm ăn kiểu nào cũng có tí mạo hiểm trong đó.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Mạo hiểm kỳ này có vẻ hơi lớn đấy, e rằng vốn liếng hoàn không.

Lão đầu hững hờ nói:

- Tiền bạc của ta nhiều quá muốn phát rầu, dù có thua cả vốn liếng cũng không sao.

Nhà cái vốn liếng bỗng tăng lên ba trăm năm mươi vạn lượng, không những Lục Tiểu Phụng phấn khởi tinh thần, người khác cũng mặt mày sáng rỡ, hình như đã coi xấp ngân phiếu ấy là của riêng mình bỏ trong túi, bấy tám bàn tay lập tức thò ra, kim châu ngân phiếu lập tức đầy ngập trên bàn, tính ra ít nhất cũng tới vài trăm vạn lượng.

Bên cạnh có một cái hộp trong đó đựng chính tề mười mấy hột xúc xắc còn chưa dùng đến, Lục Tiểu Phụng lấy ra ba hột, đang tính gieo xuống, bỗng lắc lắc đầu, lăm bắm nói một mình:

- Xúc xắc nơi đây có vẻ quỷ quái lắm, cái nào cái nấy như trứng cóc, nhảy lên nhảy xuống vô duyên vô cớ, điểm lớn bao nhiêu cũng chịu không nổi nó nhảy một cái, mình phải kiếm cách nào mới được.

Chàng bỗng cầm lấy một ly rượu đằng sau lưng, uống cạn hết rượu trong ly, bàn tay phải quăng xúc xắc xuống, bàn tay trái ụp ly lại, chỉ nghe xúc xắc trong ly kêu loảng xoảng một hồi, Lục Tiểu Phụng nói:

- Lần này xem người có nhảy được không ?

Lão học cứu, gã để ria mép nhìn nhau, chẳng ai đề phòng tới chuyện này.

Đợi đến lúc ly rượu mở ra, ba hột xúc xắc đã ngừng lại, quả nhiên là ba hột sáu điểm. Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Ba hột lục mười tám điểm, ăn hết.

Tám tiếng vừa nói xong, kim châu ngân phiếu trên bàn đã toàn bộ bị chàng lừa vào hết trong người.

Gã để ria mép thở ra một hơi cười khố:

- Lần này quả thật người đã ăn hết, tiền vốn tiền lời gì của ta đều bị người ăn hết sạch lảng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Còn đánh còn chưa thua, chơi tiếp.

Gã để ria mép lại thở ra một hơi:

- Hôm nay chúng ta vốn liếng đã cạn queo, còn gì để mà đánh.

Y liếc mắt nhìn Lục Tiểu Phụng, thở ra nghe rất nặng nề, tuy không nói gì cả, nhưng ý tứ đã rõ ràng lắm.

- Một người khăng khải như Lục Tiểu Phụng, trong tình huống này, ắt hẳn là phải đem tiền ra, cho mỗi người mượn tạm tiếp tục gỡ vốn.

Nào ngờ Lục Tiểu Phụng hoàn toàn không thông cảm tí nào ... lừa hết đồng tiền vào người, lập tức đứng dậy cười nói:

- Hôm nay không đánh, còn có ngày mai, chỉ cần ta chưa chết, các người còn có cơ hội gỡ vốn lại.

Gã để ria mép hỏi:

- Nếu người chết rồi thì sao ?

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Nếu ta chết, bao nhiêu đây tiền bạc đành phải theo ta vào quan tài thôi.

Chàng lấy ra một trăm bốn chục vạn lượng trước, đưa cho lão đầu, tính lại mình còn dư tới hơn chín mươi vạn.

Lão đầu cười tươi rói:

- Chỉ có một ván đã ăn được năm vạn lượng, làm ăn kiểu này nhất định sẽ cứ làm hoài.

Lục Tiểu Phụng đếm số ngân phiếu trên tay một lần nữa, bỗng hỏi:

- Nếu ông có chín mươi ba vạn lượng, ông có còn vì năm vạn lượng đi giết người không ?

Lão đầu nói:

- Còn phải coi người mình giết là ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu là giết chính mình nhỉ ?

Lão đầu nói:

- Chuyện đó chẳng ai làm cả.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy tôi cũng không làm.

Chàng lại đưa tấm ngân phiếu năm vạn lượng đã chuẩn bị sẵn đó cho Ngưu Nhục Thang:

- Cô đi tìm người cao minh nào khác thôi.

Câu nói ấy vừa chưa thốt xong, chàng đã ra tới đầu cây cầu, cười lớn:

- Bất kể các người muốn tiền hay muốn mạng, đều có thể lại tìm ta, dù sao ta cũng chẳng chạy đi đâu mất.

Nói xong chàng đã đi vào trong bụi hoa, chẳng thèm nhìn nửa mắt tới mọi người đang nhìn trừng trừng vào mình, cũng không ai lộ vẻ ngăn trở.

Ánh tà dương ngập cả bầu trời, trăm hoa rực rỡ sáng lạn.

Lục Tiểu Phụng trong lòng thật khoan khoái, bất kể ra sao, hôm nay chàng cũng đã toàn thắng trở về.

Còn như về sau, có người sẽ đi tìm mình, chàng có thể trốn ra khỏi đây không, đây là chuyện sau này, chuyện sau này có ai đi lo cho một thân ?

Chàng vốn đã nhìn đứng lối ra khỏi nơi đó, nhưng vào bụi hoa chuyển qua chuyển lại mấy lần, chuyển mắt cả mười mấy vòng vẫn trở về lại con đường lúc mới vào, ngẩng đầu lên nhìn, trời đã tối.

Mặt trời đã lặn sau rừng núi, hang núi một màn đen nghịt, ngay cả cái Cửu Khúc Kiều hồi nãy cũng tìm không ra.

Chàng ngừng chân lại, định thần một hồi, nhận đứng vào một phương hướng, lại đi thêm một nửa tiếng đồng hồ nữa, vẫn còn ở trong bụi hoa, chàng nhảy lên bụi hoa, nhìn quanh tứ phía, ngoài bụi hoa còn có hoa, trừ hoa ra, chẳng còn thấy gì khác, ngay cả bóng hoa cũng đã thành mập mờ.

Trong hang núi không có lấy một cây đèn, cũng không có trăng sao, mùi hoa sực nức, tuy rất thơm ngọt, nhưng nồng nặc muốn chóng cả mặt.

Những người ở đây không lẽ ban đêm không đốt đèn lên sao ?

Nếu như cứ đi bừa trong bụi hoa thế này, không phải cũng như người mù cưỡi ngựa mù sao, không biết lúc nào sẽ lọt vào trong hố, chết cũng oan uổng quá.

Bất cứ ai bây giờ cũng phải nhận ra, nơi đây không phải là chỗ ai ai cũng tùy tiện đi qua đi lại.

Những người nơi đây, trừ lão đầu ra, ai ai cũng đều là tay vũ lâm cao thủ có tuyệt kỹ trong mình, nhưng lại không thấy ai đã từng qua lại trong giang hồ.

Dù cho bọn họ có từng qua lại giang hồ, nhất định cũng không có ai đã thấy qua vũ công của họ.

Lục Tiểu Phụng trước giờ nhân lực không tệ, nhưng lần này, chàng đã nhìn trệt Ngưu Nhục Thang.

Gã đánh cá một mắt và gã mặt ngựa rất có thể bị chết dưới tay Ngưu Nhục Thang.

Gã mặt ngựa bị chết dưới biển rồi, Lục Tiểu Phụng đi tắm, Ngưu Nhục Thang không phải cũng đang ở đó tắm sao ?

Chiếc thuyền của lão hồ ly có thể khởi hành bất cứ lúc nào, người trên thuyền dù có muốn xuống thuyền đi dạo, cũng nhất định sẽ không đi tắm trong lúc đó, trừ phi cô ta vừa mới giết người dưới biển.

Gã đánh cá bị chết đuối dưới nước, cũng tầu xảo chỉ có Ngưu Nhục Thang mới có cơ hội làm chuyện đó. Lục Tiểu Phụng hiện tại cũng hiểu được nhiều chuyện, nhưng chàng vẫn còn không hiểu vô số chuyện khác.

Tại sao cô ta lại đi giết hai người đó làm gì ? Tại sao hai người đó đi ám toán Nhạc Dương ? Nhạc Dương và y có quan hệ gì với nhau ? Rồi sao Nhạc Dương lại biết thuyền của lão hồ ly nhất định sẽ bị chìm ?

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cảm thấy mùi vị Yên La Bốc ở sau núi Vũ Dương trong căn phòng chứa củi đó, còn dễ ngửi hơn mùi hoa ở đây.

Chàng đã bắt đầu cảm thấy hối hận, không chừng chàng nên nghe lời Nhạc Dương, đừng đi chiếc thuyền của lão hồ ly, nếu vậy không chừng bây giờ, chàng đang ở trên đảo Phù Tang, ôm một cô gái ở đó vừa ôn nhu vừa biết nghe lời, nhâm nhi thứ rượu cực kỳ thơm ngon.

Nghe nói nơi đó có hai thứ rượu Nguyệt Quế Quan và Đại Danh rất nổi danh, cũng giống như các cô gái bản xứ, uống vào miệng rất ngon ngọt êm dịu, hậu kinh lại rất mạnh.

Lục Tiểu Phụng bắt giắc lại thở ra, chàng đang chuẩn bị kiểm một nơi nào trong bụi hoa nằm ngủ đại một hồi rồi tỉnh, bỗng thấy phía trước có ánh đèn.

Trong khoảng bóng tối vô bờ bến đó, bỗng có một ánh đèn, thật còn khả ái hơn mặt sáu điểm trên hột xúc xắc nhiều.

Lục Tiểu Phụng lập tức bay lại chỗ có ánh sáng, như một con thiêu thân bay lại ánh lửa, dù có bị ánh đèn thiêu chết, chàng cũng không màng.

Được chết trong một chỗ sáng sủa, ít nhất còn hơn sống vĩnh viễn trong màn đêm tối mịt.

Ánh đèn chiếu ra từ một khung cửa sổ có vẽ hình hoa lá.

Có cửa sổ, dĩ nhiên là có nhà.

Một gian nhà kiến trúc rất hoa mỹ tinh trí, có hiên bên sáng bên tối, lan can màu đỏ, hành lang đi dọc quanh nhà.

Một cái cửa sổ được chống xiên lên, xa xa nhìn lại, có thể thấy trong nhà có chín người.

Một người ngồi, tám người đứng.

Người ngồi mặt mày trắng trẻo, có để râu ngắn, mặc cẩm bào mũ trên châu, đang nhìn một bức họa dưới ánh đèn.

Tám người đang đứng thái độ cung kính, nghiêm chỉnh yên lặng, hiển nhiên là thị tòng môn hạ của y.

Chín người đó lúc này không có trong thủy các, ăn mặc đáng điệu, xem ra cao quý hơn những người kia rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng vẫn không nhận ra được lai lịch bọn họ. Dĩ nhiên chàng cũng không dám ngang nhiên xông vào. Trong sân có một cái ao nước, nước trong vắt nhìn thấy đáy, ánh đèn chiếu lại, sóng nước lấp lánh, dưới ao hình như có một người nằm yên không động đậy gì ở đó.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi bước lại xem, phía dưới quả thật có một người, hai mắt trợn ngược trng dĩa, đang nhìn trừng trừng lên phía trên.

Trừ người chết ra, chẳng có ai nhìn như vậy.

Lục Tiểu Phụng trước hết giật mình, sau đó thở phào một hơi, người này dĩ nhiên đã chết.

- Y là ai ? Tại sao lại chết nơi đây ?

Lục Tiểu Phụng suy nghĩ một chút, bỗng phát hiện có chỗ không đúng, người chết rồi, nhất định phải nổi lên, tại sao còn chìm dưới nước ?

Xem ra, nơi đây, chuyện quái lạ thật tình không phải là ít.

- Bất kể y chết hay còn sống, quan hệ gì đến mình ?

Lục Tiểu Phụng quyết định không quan tâm đến chuyện đó, chàng đang chuẩn bị bỏ đi, bỗng nghe bùm một tiếng, có thứ gì ở xa bay lại, rớt vào trong ao nước, thì ra là một con mèo đen.

Nước vừa mới bắn tung tóe lên, người dưới ao bỗng trôi lên như cá, trong tay cầm một con dao mỏng dính, xé nước đi lại không một tiếng động.

Ánh đao lóe lên một cái, đã thọc sâu vào bụng con mèo.

Con mèo còn chưa kịp meo lên một tiếng, đã mất mạng, người này lại chìm xuống dưới đáy ao, nằm yên ở đó, xem ra lại trở thành hoàn toàn là một người chết.

Giết một con mèo tuy chẳng phải là chuyện gì ghê gớm, nhưng người này xuất thủ quá nhanh nhẹn, quá hiểm độc, không những vậy hành tích quá quái dị, quá nguy bí, Lục Tiểu Phụng nhìn thấy, nhin không nổi muốn rùng mình lên một cái.

Trong ao, cặp mắt như cá chết kia lại đang trừng trừng nhìn chàng, hình như cũng coi chàng như con mèo đen lúc này.

Lục Tiểu Phụng bỗng quay người lại, nhảy vào song cửa.

Bất kể ra sao, người đang ngồi xem bức họa, cũng còn khả ái hơn người nằm dưới đáy ao giết con mèo đen nhiều lắm.

Ánh đèn không sáng quá, người này còn đang ngồi đó chăm chú nhìn bức họa.

Lục Tiểu Phụng thật cũng muốn lại xem bức họa đó có gì trong đó, làm cho người này chăm chú nhìn thật lâu như vậy, ắt hẳn cũng có gì đáng xem.

Chàng đã tính đứng vào bộ vị, vừa lướt qua song cửa là búng người một vòng, đáp xuống trước cái bàn người đó đang ngồi.

Chàng cũng đã nghĩ ra sẵn vài câu khách sáo nói cho người ta vui lòng, chỉ hy vọng người này cao hứng lên, không những sẽ không đuổi mình đi, mà còn mời mình tí rượu ngon.

Nào ngờ những lời đó, ngay cả nói cũng không có cơ hội nói ra, chàng không kịp mở miệng nói gì.

Chính trong cái khoảnh khắc chàng vừa hạ chân xuống, tám người đang đứng đồng thời nhắm chàng xông lại.

Tám người đó tuy động tác không nhanh nhẹn gì lắm, nhưng phối hợp rất chặt chẽ, một giọt nước cũng không lọt được ra ngoài.

Tám người có kẻ quyền múa, có kẻ chân đá, có kẻ chườm đánh, có kẻ tay chặt, bốn phương tám hướng đổ xô vào, trong chớp mắt đã vây Lục Tiểu Phụng vào chính giữa, tám chiêu đồng thời đánh ra, đều là những thứ sát thủ chết người. Lục Tiểu Phụng đỡ được sáu chiêu, tiếp theo đó, đón lấy một quyền một chườm, đang tính mở miệng giải thích, gọi bọn họ ngừng tay.

Nhưng chàng vừa chạm vào bàn tay của một người, lập tức phát giác, bất kể mình có giải thích cách nào cũng vô dụng, bởi vì tám người này nhất định sẽ không nghe mình nói.

Tám người này toàn bộ đều là người gỗ !

Người gỗ cũng có nhiều loại, có thứ thậm chí còn đáng sợ hơn cả người thật.

Lục Tiểu Phụng tuy chưa xông qua Mộc Nhân Hạng của chùa Thiếu Lâm, nhưng đệ tử chùa Thiếu bị tàn phế vì Mộc Nhân Hạng, chàng đã từng thấy qua, trong đó cũng có nhiều người vũ công không tệ tí nào.

Chàng vẫn thường lấy làm lạ, tại sao người còn sống sờ sờ đó lại để cho người gỗ đánh cho trọng thương như vậy.

Nếu Thiết Phiến đại sư mà không ba lần bảy lượt khuyên chàng, chàng đã tính lên chùa Thiếu Lâm thỉnh giáo cái món người gỗ ấy lợi hại như thế nào từ lâu.

Hiện tại xem như chàng đã có lãnh giáo qua.

Tám người này, chắc chắn là căn cứ vào nguyên tắc của Mộc Nhân Hạng chùa Thiếu Lâm chế tạo ra, so với trâu ngựa bằng gỗ của Gia Cát Lượng còn tinh xảo, bá đạo hơn, không những tay chân như sắt, chiêu thức trăm mãnh mà đánh ra toàn là những chiêu Thiếu Lâm thần quyền, bày ra La Hán trận.

La Hán trận vốn là tuyệt kỹ trấn sơn của chùa Thiếu Lâm, năm xưa Cao Sơn đã từng đánh bại liên tiếp bảy vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, nhưng lại bị vây khốn trong La Hán trận, đầu ba ngày ba đêm cũng không xông ra được, cuối cùng kiệt sức, chết trong trận.

Từ đó về sau, La Hán trận oai danh lừng lẫy thiên hạ, giang hồ không ai còn dám khinh thị chùa Thiếu Lâm.

Thứ trận pháp này do các người gỗ thi triển ra, oai lực thậm chí còn lớn hơn thường, bởi vì người gỗ đánh không chết, dù có bị đánh gãy đi một tay, chặt gãy đi một chân, bọn họ cũng không chịu ngã ra, đối với trận pháp cũng không có gì tổn hại.

Còn nếu bị bọn họ đánh cho mình một quyền vào người, chẳng ai chịu cho nổi, vì vậy, họ đánh quyền ra chẳng có gì ngại ngần, còn mình thì vừa khó tránh né, lại không thể ngăn trở, muốn xông ra khỏi trận, còn khó như lên trời.

Lục Tiểu Phụng bỗng phát giác ra, mình chỉ có nước chịu đòn, chịu đòn tới chết.

Mình đánh họ, họ chẳng đau đớn gì, họ đánh mình, mình đau muốn chết, mình đánh không chết họ, nhưng họ lại đánh chết mình.

Cái thứ đánh nhau như vậy không phải là cách làm ăn tốt, cũng giống như cường đạo đánh quan binh, chỉ có thua chứ không bao giờ thắng được.

Huống gì, dù có đánh thắng, cũng chẳng có gì là hay ho, dù có đánh cho tám người gỗ đầu một nơi tay chân một nẻo, cũng chẳng có ý tứ gì.

Những chuyện ngu xuẩn như vậy, Lục Tiểu Phụng không bao giờ chịu làm, chỉ tiếc là hiện tại chàng không muốn đánh cũng không xong.

Quyền phong người gỗ đánh ra ào ào, ánh đèn trên bàn lập lòe như muốn tắt.

Liều mạng đánh nhau với người gỗ trong bóng tối, càng là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Gã thư sinh mặt mày trắng trẻo mặc áo cẩm bào, cặp mắt xoay qua xoay lại hình như nhện không nổi muốn bật cười lên.

Gã này cũng là một người gỗ, cặp mắt người gỗ tại sao lại chuyển qua chuyển lại được ? Không những vậy còn chuyển theo động tác của tám tên thị tòng kia ? Không lẽ gã ta cũng hiểu quyền thuật chùa Thiếu Lâm ?

Lục Tiểu Phụng nhìn muốn ngớ cả người, muốn xuất cả thần, cặp mắt cũng đảo quanh cả lên, bỗng nghe bình lên một tiếng, đầu chàng đã bị đánh cho một quyền cơ hồ muốn vỡ tung cả não ra.

Tuy chàng chưa bị đánh vỡ tung não ra, linh cơ cũng đã được đánh cho tung ra.

Lúc quyền đầu đánh vào đầu chàng một cái, cặp mắt của gã thư sinh ngừng đi một giây, quyền đầu bắt đầu chuyển động, cặp mắt của gã lại chuyển động tiếp.

Tám người này và cặp mắt của gã thư sinh, hình như có liên hệ vô hình gì đó.

Lục Tiểu Phụng bỗng xuất thủ, dùng hai ngón tay của chàng, bẻ gãy hai ngón tay của người gỗ.

Chỉ nghe xéo một tiếng, hai đốt ngón tay bay từ bàn tay của chàng ra, bốp bốp hai tiếng, trúng vào cặp mắt của gã thư sinh.

Người gỗ dĩ nhiên không biết đau, gã vẫn còn ngồi yên ổn ở đó, nhưng tám người kia bỗng toàn bộ đều ngã ầm xuống.

Lục Tiểu Phụng cũng lướt ra ngoài cửa sổ.

Tám người gỗ té ầm ỉ thành một đám, chàng chẳng thèm quay đầu lại nhìn nửa mắt.

Chàng không tính đứng đó thưởng thức chiến tích huy hoàng của mình, dù có đánh ngã tám ngàn tám vạn người gỗ, mình cũng chẳng có gì thêm vinh dự, chỉ cần thoát ra khỏi căn phòng đó mà không thiếu thứ gì trên người đã là đại cát đại lợi.

Đánh xong trận này, trên người chàng đại khái cũng không bị mất đi tí gì, trái lại còn thêm vài cục thịt bầm tím trên người, đầu thì sưng lên một cục.

Trừ chuyện đó ra, chàng còn được dạy cho một bài học quý giá ... Trong khoảng tích tắc nhỏ bé lúc chàng nhảy ra khỏi cửa sổ, chàng đã thể với mình rằng, sau này dù có phải bị ép đánh nhau với ai, ít ra cũng nhìn

cho rõ đối phương là hạng người gì mới động thủ, nếu là người thật, còn nói qua nói lại vài câu, nếu là người giả, lập tức phải bỏ chạy.

Trong lòng chàng đang suy gẫm về bài học đó, thì bài học thứ hai đã tiếp theo, chàng bỗng phát hiện ra, dưới chân mình là ao nước.

Bị người giả đánh cho sưng mắt sưng mũi tuy là khó chịu lắm, bị người đâm cho một đao vào ngực như đâm con mèo đen lúc này, không phải là càng oan uổng lắm sao ?

Tuy chàng không nhìn xuống ao, chàng cũng có thể cảm thấy cặp mắt như con cá chết đang trừng trừng nhìn mình.

Còn có cây khoai đao còn mỏng hơn tờ giấy.

Một người đã bị rớt xuống rồi, bất kể thân thể hay linh hồn, có muốn nhảy ngược lên lại, đều không phải là một chuyện dễ dàng.

Hiện tại chàng đã thở ra hết, có muốn đổi hơi thở nữa, người nhất định cũng đã rớt xuống nước.

Chính ngay lúc chàng đổi hơi, cây đao đó nhất định đã đâm vào trong phổi của chàng.

Sau khi lưỡi đao rút ra, chàng sẽ trôi lên mặt nước như con mèo lúc này, và cũng như gã đánh cá và gã mất ngựa, toàn thân từ dưới lên trên không có lấy một điểm thương tích, người khác nhất định sẽ cho là chàng say rượu té xuống ao chết đuối.

Chết như vậy tuy nhanh, và không đau đớn gì, nhưng lại quá oan uổng.

Nào ngờ chàng còn chưa rớt vào trong nước, trong đó đã có người trôi lên, trong tay sáng chói lạnh lùng, chính là cây đao mỏng như tờ giấy.

Người này không những xuất thủ nhanh nhẹn hiểm độc, mà còn có thể nằm yên không cử động trong nước nhìn ra, thủy tính cực kỳ cao siêu, có thể thấy mà biết.

Nếu ở trên đất bằng, Lục Tiểu Phụng không chừng cũng có cách đối phó với cây đao của y. Lọt vào trong nước, Lục Tiểu Phụng hoàn toàn không xong.

Chỉ tiếc là lần này y hành động hơi nhanh một tí.

Lục Tiểu Phụng tuy không cách nào tung người lên lại, nhưng muốn hạ người xuống nhanh hơn một tí, không phải là chuyện khó khăn, chỉ nghe “ùm” một tiếng, người của chàng đã lọt vào nước, lập tức chìm sâu xuống đáy ao, dưới nước chàng lại một chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh lộn người đi một vòng, dùng sức chụp lấy cặp đùi của người đó.

Người đó chẳng thấy vùng vẫy gì, cây đao cũng không thấy xoay ngược lại đâm.

Lục Tiểu Phụng tuy động tác bị chậm lại trong nước, cũng không thể nói là chậm lắm, chỉ trong khoảnh khắc đã nắm chặt vào huyết đạo trên cổ chân của y, kéo y xuống dưới đáy ao.

Ánh đèn từ trên mặt nước chiếu mờ mờ xuống, người này mặt mày nhăn nhó, cặp mắt lờ lờ, y đã bị ai bóp cổ chết mất rồi.

Lúc này Lục Tiểu Phụng nghĩ y là người chết, nào ngờ y còn sống nhăn, hiện tại chàng nghĩ y còn sống, nào ngờ y đã chết queo.

Chàng bỏ ra bao nhiêu công phu ra đối phó với một người chết, thật tình trong bụng không biết nên cười hay nên khóc.

May mà không có ai thấy, chàng vội vã buông cổ chân người đó ra, ló đầu ra khỏi mặt nước, bỗng nghe có người vỗ tay cười lớn:

- Hảo công phu, ngay cả người chết cũng bị người dìm cho chết luôn, bội phục bội phục.

Một người đang ngồi bên bờ ao, cái đầu trọc lóc, hai chân để trần, chính là Lão Thực hòa thượng.

Đầu y ướt đầm, tăng bào rách nát cũng bị sưng cả nước, hiển nhiên y cũng vừa mới từ trong nước ra.

Lục Tiểu Phụng trừng mắt hằn học nhìn y một cái:

- Thì ra hoà thượng cũng biết giết người đấy.

Lão Thực hoà thượng cười nói:

- Hòa thượng không giết người, chỉ bắt quá lắm tưởng y là con cá, vì vậy mà lỡ tay.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây cũng là lời nói thật sao ?

Lão Thực hoà thượng thở ra:

- Hình như không phải.

Lục Tiểu Phụng bật cười, nhảy ra khỏi ao, ngồi xuống bên cạnh y, hỏi:

- Hòa thượng sao còn chưa bỏ đi ?

Lão Thực hoà thượng hỏi lại:

- Sao ngươi còn chưa đi ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đi không được.

Lão Thực hoà thượng nói:

- Ngay cả ngươi còn không đi được, hòa thượng làm sao đi được ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao hòa thượng lại đến đây ?

Lão Thực hoà thượng nói:

- Hòa thượng không vào địa ngục ai vào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông biết nơi đây là địa ngục ? Ông lại địa ngục làm gì vậy ? Cái vị Cửu thiếu gia là hạng người gì vậy ? Tại sao lại bỏ ông vào rương làm gì ?

Lão Thực hoà thượng chẳng nói gì nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông đã biết, tại sao không chịu nói ?

Lão Thực hoà thượng lắc đầu lẩm bẩm:

- Thiên cơ bất khả lậu, Phật dạy:

không nói được, không nói được.

Lục Tiểu Phụng nóng nảy lên, bỗng nhảy dậy, chụp lấy mũi của y hỏi:

- Ngươi không nói thật sao ?

Lão Thực hoà thượng bị bóp mũi, đã không lắc đầu được, cũng nói không ra lời, chỉ còn cách chỉ vào mũi mình thở dốc.

Lục Tiểu Phụng cười nhạt:

- Ông tham sống sợ chết, bán đứng bạn bè, làm những chuyện không có mặt mũi, chẳng bằng tôi móc cái mũi của ông ra cho xong.

Miệng của chàng tuy nói hung dữ vậy, bàn tay đã nói ra.

Lão Thực hoà thượng hít thở được mấy hơi, y cười khổ nói:

- Tuy hoà thượng sợ chết, bán đứng bạn bè còn chưa dám làm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao ông đòi tôi chết thế cho ông ?

Lão Thực hoà thượng nói:

- Bởi vì ta biết người nhất định không chết được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Lão Thực hoà thượng nói:

- Ta xem tên đại lão bản đó có ý muốn thu người làm nữ tể.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đại lão bản là ai ?

Lão Thực hoà thượng nói:

- Người xem đứng đó không phải là đại lão bản còn là ai nữa ?

Y thuận tay chỉ về phía trước một cái, Lục Tiểu Phụng bắt giắc theo ngón tay của y quay đầu nhìn lại, người của y đã như mũi tên bắn ngược ra đằng sau, lộn đi một vòng, biến vào trong bóng đêm. Kinh công của Lão Thực hoà thượng, vốn số một số hai trong giang hồ. Chẳng qua Lục Tiểu Phụng cũng không phải là đồ bỏ, chàng lắc eo một cái, rượt nà theo.

Tuy bóng đêm rất u ám, tuy chàng chậm đi một bước, nhưng chàng vẫn còn thấy được bóng dáng Lão Thực hoà thượng đang bay ở phía trước.

Thật ra chàng cũng không tính bóp mũi Lão Thực hoà thượng, chỉ bắt quá, ở một nơi xa lạ như thế này, có một người quen bên cạnh đại khái cũng an lòng hơn nhiều, chính như một người rớt xuống nước, gặp phải một miếng gỗ, sẽ chụp cứng vào.

Lão Thực hoà thượng tuy chạy nhanh, chàng cũng không chậm, hai người chạy một hồi khoảng cách đã gần lại. Trước mặt bỗng thấy có ánh đèn.

Ánh đèn từ một gian nhà rất lớn và cao chiếu ra, ngói cao, có phi thiềm, như một cái chùa, mà cũng giống như một nơi phủ vệ khí phái rất lớn. Nơi đây dĩ nhiên là không có quan phủ.

Lão Thực Hoà thượng bỗng một chiêu Phi Yến Đầu Lâm, bay vào trong phủ vệ.

Lục Tiểu Phụng cười thầm trong bụng:

- Lần này người chạy cho thoát được hoà thượng, cũng không thoát được nhà chùa.

Chàng bắt kể ra sao, cũng nhảy luôn vào, trong viện lạnh lẽo vắng vẻ, trong đại điện ánh đèn lại càng sáng trưng, một ông quan lại khí phái vô cùng đang ngồi phía sau một cái bàn cũng rất khí phái, hai bên có hai hàng vệ sĩ nghiêm cẩn đứng hầu, còn có nha dịch bộ khoái đầu đội mũ hồng anh, lưng đeo quỳ đầu đao.

Nơi đây không phải chùa chiền, mà là một chỗ quan phủ. Nhưng ở một cái nơi thế này, làm gì có quan liêu trong triều đình cư trú ? Cái phủ vệ này dĩ nhiên là giả bộ, những người này dĩ nhiên đều là người giả.

Gặp người giả, Lục Tiểu Phụng đã thấy muốn nhức cả đầu, bất kể Lão Thực hoà thượng có ở trong đó hay không, chàng đang tính chuồn.

Nào ngờ cái vị quan liêu đang ngồi phía sau công án bỗng đập mạnh tấm gỗ kinh đường xuống bàn, lớn tiếng nói:

- Lục Tiểu Phụng, người đã lại đây, còn tính chạy đi đâu nữa ?

Thì ra người ở đây không có ai là người gỗ. Lục Tiểu Phụng ngược lại đã trấn định tinh thần lại, đối với chàng, người sống không đáng sợ bằng người gỗ.

Chàng không bỏ đi nữa, sải bước vào trong, nhìn kỹ càng qua một lượt, trên bệ cái vị quan liêu mặc áo nhất phẩm thời Đường, đầu đội tử kim quan, chính là Hạ thượng thư kẻ tham uống rượu.

Chỉ bất quá, hiện giờ tay của y đang cầm, không phải là ly rượu, mà là miếng gỗ kinh đường.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Thì ra là Tứ Minh Cuồng Khách Hạ tiên sinh, có phải ông mời tôi vào uống rượu không ?

Ánh mắt của Hạ thượng thư tuy còn vẻ say rượu, biểu tình lại rất nghiêm trang, lão vênh mặt lên nói:

- Người đến hình bộ đường, còn dám nghênh ngang sao.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nơi đây là hình bộ đường ?

Hạ thượng thư nói:

- Không sai.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Người không những sai, mà còn sai bét quá đi thôi.

Hạ thượng thư hỏi:

- Sai chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hạ Tri Chương là lễ bộ thượng thư, sao lại ngồi ở hình bộ đường ?

Chàng không rõ sự tích của Hạ Tri Chương lắm, chỉ bất quá nói đại một tí, nào ngờ lại trúng phong phóc.

Thật ra, lúc Hạ Tri Chương còn sống, quan hàm có cao lắm cũng chỉ tới lễ bộ thị lang kiêm tập hiền viện học sĩ, sau này mới làm công bộ, Tiêu Tông làm thế tử, chuyển qua làm tân khách, thụ bí thư giám, già rồi làm đạo sĩ, lễ bộ thượng thư là chức truy tặng sau khi lão ta đã qua đời.

Nhưng cả đời lão ta chưa từng vào hình bộ bao giờ, đây là chuyện đích xác có thật.

Cái vị Hạ thượng thư mạo bài này mặt mày đã lộ vẻ khó coi, mắc cỡ quá thành ra tức giận, lão đập mạnh miếng gỗ kinh đường một cái xuống bàn:

- Ta là Hạ thượng thư ngồi ngay ở hình bộ đường đây, người làm được gì ?

Lục Tiểu Phụng cười khở:

- Tôi chẳng làm gì cả, ông muốn ngồi đâu cứ việc ngồi, chẳng có quan hệ gì đến tôi.

Hạ thượng thư nói:

- Có quan hệ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có quan hệ gì đến tôi ?

Hạ thượng thư nói:

- Ta lại đây, là để thẩm vấn người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi chẳng phạm tội gì, ông thẩm vấn để làm gì ? Thẩm vấn chuyện gì ?

Hạ thượng thư lại dùng sức đập mạnh miếng gỗ kinh đường xuống bàn, gằn giọng nói:

- Đến giờ phút này, người còn chưa nhận tội ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ biết tôi làm sai một chuyện duy nhất là, đi lộn chỗ, kết lộn bạn bè.

Hạ thượng thư giận dữ nói:

- Người thu tiền người ta, giao ước hãn hòi lại không chịu làm, dối trá gian lận, người còn chưa biết tội sao ?

Lục Tiểu Phụng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Giao ước rồi đổi ý, hình như là có.

Hạ thượng thư nói:

- Dĩ nhiên là có rồi, người nhận của người ta năm vạn lượng, phải hoàn thành giao ước, chuyện này có chứng cứ hãn hòi, người có chối cũng chối không xong.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi có muốn chối đâu, chỉ bất quá cái tội giết người, còn nặng hơn tội của tôi, tại sao ông không đi bắt cô ta thẩm vấn vài câu ?

Hạ thượng thư nói:

- Ta cứ thẩm vấn người trước đây, người làm được gì ?

Lục Tiểu Phụng cười khổ:

- Quỷ say rượu ngồi làm thẩm phán, dĩ nhiên tôi là đạo tặc đánh nhau với quan binh, chỉ có thua không có thắng.

Hạ thượng thư nói:

- Người giao ước đổi ý, đó là tội thứ nhất, chơi bài gian lận, đó là tội thứ hai, la ó ở chốn công đường, đó là tội thứ ba, hiện tại ba tội đều đã khai ra, người chịu ăn đòn hay là nhận phạt ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chịu ăn đòn thì sao ?

Hạ thượng thư nói:

- Nếu chịu ăn đòn, ta sẽ kêu người đánh người cho đến chết mới thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn nhận phạt thì sao ?

Hạ thượng thư nói:

- Thì ta sẽ cho người đi khổ sai ba mươi năm, ta bảo người làm gì, người làm đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn nếu không chịu ăn đòn, không chịu nhận phạt thì sao ?

Hạ thượng thư ngó mặt ra một cái, hình như y không ngờ chàng còn hỏi được một câu như vậy.

Lục Tiểu Phụng phán tội luôn dùm y:

- Nếu vậy, tôi chỉ còn nước lẹ lẹ thoa dầu vào chân, chạy trốn cho xong chuyện.

Bày thiết công đường, tự phong thượng thư, đều là những chuyện thật buồn cười.

Nhưng Lục Tiểu Phụng biết, nơi đây chuyện nào dù có buồn cười đến đâu cũng đều có thể biến ra nghiêm trọng, nếu nghĩ bọn họ nói chuyện khổ sai ba chục năm là chuyện đùa, là sẽ sai lầm lắm.

Nhưng chàng cũng thấy rằng, những người sống này cũng chẳng dễ dàng đối phó gì so với người gỗ, cái vị Tứ Minh Cuồng Khách này tuy có vẻ điên điên khùng khùng, y chắc chắn là một tay cao thủ đầy tuyệt kỹ trong mình, cách đối phó duy nhất của chàng là bỏ chạy cho xong, càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt.

Khinh công của Lục Tiểu Phụng, ngay cả Tư Không Trích Tinh cũng chắc gì đã vượt qua được, về phương diện đó, chàng vốn rất tin tưởng vào chính mình.

Hai ba cái nhấp nhô, chàng đã lướt ra khỏi công đường, lướt ra tới hai ba chục trượng, vừa tính ngừng lại thở, đã nghe phía sau có tiếng người lạnh lùng nói:

- Khinh công của ngươi không tệ lắm, chỉ tiếc dù ngươi có mọc cánh đi nữa, cũng không cách nào chạy thoát cho được.

Chàng nghe ra đây là giọng nói của Hạ thượng thư.

Hạ thượng thư vẫn như bóng hình kèm sát theo sau lưng chàng, không cách xa bao nhiêu. Cái vị Tứ Minh Cuồng Khách điên điên khùng khùng này, khinh công còn cao hơn chàng tưởng tượng rất nhiều.

Chàng dùng hết tốc độ, bất kể đi đến đâu, Hạ thượng thư vẫn như chiếc bóng theo sát sau lưng, trước mặt lấp lánh có nước, chàng bỗng phát hiện mình lại trở về chỗ cũ cái ao lúc nãy, trong ao cái xác không còn thấy đâu, không biết gã đó đã chết chưa hay lại sống lại ? Hay là vốn chưa chết bao giờ ? Những người ở đây, sống hay chết, thật hay giả, vốn rất khó mà phân biệt rõ ràng.

Hạ thượng thư bỗng nói:

- Dù ngươi có nhảy xuống ao, ta cũng nhất định truy cho tới nơi, dù ngươi có chạy tới long cung, cũng không chạy thoát khỏi tay ta.

Lục Tiểu Phụng vốn không nghĩ đến chuyện nhảy xuống nước, trong nước không những có người đang mở to cặp mắt cá, trong tay cầm lưới đao mỏng như tờ giấy chờ chàng ở đó, nhưng Hạ thượng thư đã nói vậy, chàng ngược lại nhảy ngay xuống nước, tung người một thể Ngư Ưng Nhập Thủy, lặn sâu xuống đáy ao.

Chờ cả nửa ngày, phía trên ngay cả một điểm phản ứng cũng không thấy gì cả.

Nếu không phải ở trong nước, Lục Tiểu Phụng đã bật cười lên tiếng. Hai người cãi nhau, nếu một người nói:

- Ngươi có giỏi đánh nhau với ta một trận, xem ta có sợ hay không ?

Người đó chắc chắn là trong lòng sợ muốn chết đi được, nếu không sợ y đã động thủ từ lâu rồi, chỉ vì sợ, mới nói vậy ?

Hạ thượng thư nếu không sợ chàng nhảy xuống nước, nhất định không thành linh nói ra câu hỏi này. Đạo lý ấy, Lục Tiểu Phụng hiểu rất rõ.

Chàng lại chờ thêm nửa ngày nữa, mới thò đầu ra khỏi mặt nước đổi hơi, lập tức phát hiện ra, Hạ thượng thư còn đang đứng trên bờ chờ mình, không biết tìm đâu ra được bình rượu, đang ngồi đó uống thoải mái, miệng còn lẩm bẩm một mình:

- Ngươi chui vào trong nước, ta ngồi đây vừa uống rượu vừa câu cá, tùy ngươi muốn tranh hơi tới lúc nào cũng được, ta sẽ vui vẻ phụng bồi.

Đợi đến lúc Lục Tiểu Phụng thò đầu ra đổi hơi thở lần thứ hai, y đã tìm đâu ra được một cái cần câu, ngồi đó vừa uống rượu vừa câu cá, thật là một chuyện quá phong nhã. Lục Tiểu Phụng vốn không có tính kiên nhẫn, nhưng nếu bắt chàng ngồi đó vừa uống rượu vừa câu cá ba ngày ba đêm, chàng cũng không phản đối. Chỉ tiếc là chàng không phải là người câu cá, mà là con cá sớm muộn gì cũng bị người câu.

Càng đáng tiếc là chàng không phải như cá cứ nằm luôn dưới nước. Đợi đến lúc chàng thò đầu lên đổi hơi lần thứ ba, lập tức có sợi dây câu cá bay lại đầu mình, nếu không phải chàng thụt đầu kịp, dù không bị câu mất đi, mặt mày cũng bị rút đi mất miếng thịt.

Xem ra cái vị Hạ thượng thư này không những khinh công cao cường, nội lực cũng cực kỳ thâm hậu, có thể đem chân lực quán vào trong dây tơ, dẫn thương người khác ngoài trăm bước.

Cái ao nước này không sâu lắm, cũng không lớn lắm, Lục Tiểu Phụng có thò đầu ra chỗ nào cũng sẽ bị dây tơ bay tới nơi móc chàng.

Lưỡi câu trên dây lóng lánh sáng rực, như một thứ binh khí ngoại môn thật lợi hại.

Lần này chàng tránh kịp, lần sau chắc gì đã có vận khí tốt như vậy. Nếu một người chỉ còn nước đưa đầu ra khỏi mặt nước để thở, thật tình không khác gì tấm bia, bởi vì cả người chàng ở trong nước, chỉ có đầu là có thể cử động, dù gì cũng không nhanh được.

May mà chàng có luyện qua khí công, hơi thở có dài hơn người thường chút đỉnh, đang lúc chàng bắt đầu cảm thấy chịu không muốn nổi rồi, chàng bỗng thấy dưới nước còn có một người nữa.

Phía trên vẫn không nghe động tĩnh gì, cũng không nghe có tiếng người rớt xuống nước, người này nhất định không thể nhảy từ trên xuống dưới nước. Vậy thì y từ đâu lại ?

Lục Tiểu Phụng núp sau một tảng đá dưới ao, người này không thấy chàng, hình như không ngờ trong ao lại còn có người, hai chân nhồi lên, y đã bung lên khỏi mặt nước, động tác nhẹ nhàng, tư thế đẹp đẽ, xem ra là một kẻ có thủy tính cực giỏi.

Nhưng Lục Tiểu Phụng biết rằng, đầu của y vừa nhô ra khỏi mặt nước, lập tức sẽ ném mùi đau khổ ngay.

Sóng nước rẽ ra, trên mặt nước quả vọng lại tiếng la thất thanh, cái người lội nước tung tăng như con cá này, hai bắp đùi đã cứng thẳng đơ ra, hiển nhiên cổ họng đã bị lưỡi câu móc trúng.

Lục Tiểu Phụng chẳng công phu đâu đi đồng tình với y, chàng lập tức bơi về hướng y vừa mới hiện ra, quả nhiên chàng tìm ra một cái hang động có thể chui vào được, trên miệng hang có tấm thạch bản đang từ từ dật lại.

Thạch bản mà đóng lại, cửa động sẽ không còn thấy đâu, trong động rốt cuộc có gì vậy nhỉ ? Tại sao lại làm ra vẻ bí mật như vậy ? Trong đó, có phải còn có người nào khác ?

Lục Tiểu Phụng chẳng công phu đâu ngồi đó suy nghĩ, lấy hết sức bình sinh bơi lại chui vào trong hang động, chỉ nghe cách một tiếng, thạch bản đã đóng lại. Bốn bề lại càng hắc ám, ngay cả bàn tay cũng không thấy được. Lục Tiểu Phụng cứ nghĩ mình đã tìm được lối ra, nào ngờ tuy chàng đã ra khỏi hang rộng, chàng lại lọt ngay vào địa ngục.

7. Tiền Nhân Hậu Quả

Cái địa ngục này tuy không có lửa thiêu, nhưng bốn bề đều là nước, bất kể chàng bơi tới chỗ nào, đều gặp phải tường đá chặn lại, ngay cả chỗ để đổi hơi cũng không có, cứ như vậy mà chết đuối dưới nước, chẳng như bị thiêu chết còn khỏe khoắn hơn.

Chàng đang nóng nảy muốn phát điên lên, phía trên bỗng “cách” lên một tiếng, một tia sáng chiếu xuống, có một cửa hang mở ra.

Dù cái cửa ấy có dẫn ngay xuống địa ngục, Lục Tiểu Phụng cũng chẳng màng, chàng lập tức nhảy lên, phía trên là một đường địa đạo dùng đá tảng xây thành, ngay cả một giọt nước cũng không có, địa đạo tuy rất u ám, nhưng đối với chàng mà nói, đã không khác gì là thiên đường. Cả hôm qua tới giờ, chàng đã gặp bao nhiêu chuyện, mà như đang nằm mộng, chàng gặp người chết mà hóa ra còn sống, người sống lại hóa ra người chết, người thật lại là người giả, người giả lại là người thật.

Chàng đã hôn văng cả đầu não, hiện tại mới có dịp để ngồi thở. Địa đạo có đèn, nhưng không có người, chàng vất vả y phục, đi về phía trước, đi được bước nào hay bước đó, bất kể là đi đến đâu, chàng chỉ còn biết nghe ông trời bảo sao thì vậy thôi.

Cuối địa đạo có một cái cửa sắt. Cửa không có khóa, chàng thử gõ vài cái, chẳng có ai trả lời, chàng bèn dùng sức đẩy cửa bước vào, bên trong là một gian phòng đá rất rộng rãi, chứa đầy các thứ các dạng những pho tượng Phật và cá gỗ lớn có nhỏ có.

Lục Tiểu Phụng dần mặt ra. Một cái nơi bí mật như vậy, chỉ bất quá dùng để chứa những thứ cá gỗ sao, chuyện này nói ra ai tin ? Càng làm cho người ta không tin được là, những con cá gỗ và tượng Phật đó, lại

là những thứ lão hồ ly đã chở trên thuyền, chàng đã từng thấy qua, thuyền chìm rồi, những thứ này tại sao lại đến nơi đây ?

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi thật dài, trong lòng đang cảnh cáo mình, tốt nhất là mau mau chạy, chạy càng xa càng tốt, làm như trước giờ chưa bao giờ đến đây, trước giờ chưa bao giờ thấy những thứ cá gỗ này.

Chàng đã nhận ra, những con cá gỗ và tượng Phật này ẩn chứa một bí mật gì đó cực kỳ lớn lao.

Không chừng chàng vốn đang tính tìm đường để sinh tồn, người khác nếu biết chàng phát hiện ra bí mật, không chừng sẽ không để cho chàng cơ hội còn sống để mở miệng. Lối suy nghĩ của chàng rất chính xác. Chỉ tiếc là chàng không còn đường nào khác để đi, hướng gì lòng hiếu kỳ đã nổi dậy, làm cho chàng mà như vậy bỏ đi thì sao cam lòng cho được.

Cá gỗ rốt cuộc có gì bí mật trong đó ? Chàng biết những thứ cá gỗ đó rỗng ruột, chàng cũng đã từng nhặt mấy cái trên bãi cát, bỏ ra làm đôi, dùng để uống nước.

Nhưng nếu là người có tí đầu óc, nhất định sẽ không công đâu khổ cực đi lượm mấy con cá gỗ đó về, chất vào một nơi bí mật như thế này, còn sai một người mở to con mắt nằm phía ngoài dưới đáy nước canh giữ, bất cứ người hay mèo, chỉ cần nhảy vào ao, là cho ngay một đao. Những người ở nơi này, hình như đều có đầu óc, tại sao đi làm chuyện như vậy ?

Lục Tiểu Phụng nhìn không nổi cầm một con cá gỗ lên, lắc lắc mấy cái, trong ruột trống rỗng, lắc thêm mấy cái nữa, trong đó hình như có gì đang chạm vào nhau nghe rất êm tai. Cây đao làm bằng cái bô còn ở trong người, chàng lập tức rút ra, bỏ con cá gỗ ra làm đôi. Chỉ nghe có tiếng lạo xạo vang lên, mấy thứ đồ từ trong ruột cá gỗ rút ra, lại là những viên ngọc bích bảo thạch chói lóa hoa cả mắt.

Lục Tiểu Phụng lại dần mặt ra. Chàng vốn là người biết cửa, dĩ nhiên chàng nhận ra những thứ bích ngọc bảo thạch này đều thuộc hạng thượng đẳng giá trị liên thành.

Tùy tiện lấy ra một thứ trong đó, đưa cho một cô bé, cô ta nhất định sẽ biến thành một người nghe lời nhất trong thiên hạ, những người như Ngưu Nhục Thang rốt cuộc cũng không có nhiều.

Chàng lại bỏ ra một con cá gỗ nữa, trong đó toàn là những hạt trân châu chừng đầu ngón tay. Trong phòng đá ít ra cũng có tới ba bốn trăm con cá gỗ, nếu bên trong đều là trân châu bảo ngọc thì giá trị biết bao nhiêu mà kể nhỉ ?

Lục Tiểu Phụng ngay cả tính cũng không dám tính. Chàng không phải là một người tham của, nhưng bao nhiêu đồ của cải đang bày trước mặt mình, bất cứ ai cũng không khỏi tâm thần mê loạn.

Trong cá gỗ là châu bảo, trong tượng Phật là gì bây giờ ? Tượng Phật cũng rỗng ruột, chàng tìm một pho tượng Phật còn cao lớn hơn người thật, trước hết lấy con dao làm bằng cái bô của chàng nạy vào khe hở, trong lòng chỉ hy vọng chẳng có gì bên trong cả.

Pho tượng Phật lớn bao nhiêu đó, nếu đều chứa trân châu bảo ngọc vào trong, quả thật là chuyện hoang đường nhất trong các giấc mộng hoang đường. Cách một tiếng, pho tượng đã bị chàng nạy ra một kẽ hở, không có trân châu bảo ngọc rút ra. Chàng thở ra một tiếng, không biết là vì thất vọng hay là mừng rỡ.

Bỗng chàng nghe hình như có tiếng người đang thở ra. Pho tượng Phật rõ ràng là làm bằng gỗ, tại sao biết thở ra ? Từ đêm qua đến giờ, chàng đã gặp không biết bao nhiêu chuyện quái lạ, còn nhiều hơn một người cả tám chục năm trong đời đã gặp, nghe tiếng thở ra, chàng vẫn không khỏi giật bắn người lên.

Chính ngay lúc đó, bỗng có người chồm ra, chụp ngay lấy cổ họng chàng bóp chặt, hai bàn tay lạnh băng băng, không biết là ma quái hay là cương thi ?

Lục Tiểu Phụng có là người gan bằng trời đến đâu cũng cơ hồ sợ muốn té xỉu xuống đất. Chàng không xỉu xuống, bởi vì hai bàn tay vừa chụp lấy cổ họng của chàng, đã biến ra mềm xèo, không có lấy một chút sức lực.

Chàng định thần lại, mở mắt ra, lập tức thấy có cặp mắt cũng đang nhìn mình.

Dưới cặp mắt dĩ nhiên còn có cái mũi, dưới cái mũi còn có cái miệng. Miệng người ấy mấp máy mấy cái, bỗng thốt ra ba chữ:

- Lục Tiểu Phụng.

Trong pho tượng Phật có người, đã là chuyện lạ không thể tưởng tượng được.

Những pho tượng này được chở trên thuyền lã hồ ly, sau khi đắm thuyền, lại chuyển đến nơi đây, trước sau có tới ba bốn chục ngày. Trong tượng Phật lại có chứa người, mà vẫn còn chưa chết, vẫn còn nói chuyện được, còn nhận ra được Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cả một đêm gặp phải chuyện lạ, cộng lại còn không lạ bằng chuyện này.

Càng kỳ quái là, chàng cũng nhận ra người này. Y ở trong nghề bảo tiêu còn lâu hơn cả Thiết Chương Trọng Dao Tư ồ Cương, thực lực còn lớn hơn, danh tiếng còn nổi hơn, y chính là tổng tiêu đầu của ả.i Thông tiêu cuộc, Đại Lực Thần Ứng Cát Thông.

Đại Lực Ứng Trảo Công của Hoài Nam Ứng Trảo Vương trước giờ không truyền ra người khác họ, nhưng Cát Thông lại ngoại lệ. Bởi vì không những y là con nuôi của Ứng Trảo Vương đời thứ ba, y còn là con rể cưng của Vương gia, tính người rất bộc trực thành thực, làm chuyện gì cũng rất đàng hoàng quy củ, mười tám tuổi gia nhập Đại Thông tiêu cuộc, hai mươi tuổi đã thăng lên làm tổng tiêu đầu, trước giờ chưa từng sẩy mất chuyện bảo tiêu nào.

Chỉ cần tìm thấy Cát Thông, mọi sự đều đạt thông.

Có người thà bỏ ra gấp bội tiền phí tổn, cũng phải tìm Cát Thông bảo tiêu cho được.

Lục Tiểu Phụng nằm mộng cũng nghĩ không ra, một người như vậy lại bị giam vào trong một pho tượng Phật. Cát Thông gặp chàng lại càng kinh ngạc, đôi môi mấp máy mấy cái, hình như muốn nói biết bao nhiêu chuyện, khổ nỗi thể lực quá yếu ớt, miệng lưỡi khô ran, nói không ra lời.

Lục Tiểu Phụng cũng có nhiều điều muốn hỏi y. Bị người ta nhốt trong pho tượng Phật, còn kỳ lạ hơn bị người ta bỏ vào rương nhiều, hai chuyện này có phải là kiệt tác của cùng một người? Làm vậy để làm gì? Bao nhiêu câu hỏi đó, Lục Tiểu Phụng chẳng hề mở miệng ra hỏi câu nào, bởi vì Cát Thông đã hoàn toàn là người ra.

Tuy chỉ cần một tô thịt bò nóng hổi, đầy chất bổ, là có thể làm y hồi phục lại nguyên khí, nhưng giờ phút này, nơi chốn này muốn một tô thịt bò như thế, e rằng còn khó hơn lên trời.

Lục Tiểu Phụng dần mặt ra nhìn y cả nửa ngày, trong lòng chàng bỗng nghĩ tới một chuyện rất kinh khủng. Nơi đây có tới hơn một trăm pho tượng Phật, nếu như mỗi pho đều có một người, thì sao bây giờ? Lục Tiểu Phụng không dám nghĩ tới chuyện đó, chàng cũng không có dũng khí đi tới một pho tượng khác cạy ra xem.

Chính ngay lúc đó, địa đạo bỗng nghe có tiếng chân bước vào, Lục Tiểu Phụng giật thót cả người, ai lại đây vậy?

Chàng ướm loi nhoi đi vào, trong địa đạo thế nào dấu vết cũng còn sờ sờ ra đó, bất kể là ai, chần chần đã phát giác ra có khách lạ thăm bất ngờ, Hạ thượng thư dĩ nhiên biết người khách đó là ai.

Người đó đã dẫm vào đây, dĩ nhiên y đã có cách để đối phó với chàng.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng ngồi ì ra chờ ở đó.

Tiếng chân đi gần lại, một người tay cầm một tô canh thịt bò bốc khói ngùn ngụt bước vào, chính là Ngưu Nhục Thang.

Canh thịt bò trong bát tuy đang bốc khói, gương mặt của Ngưu Nhục Thang lại lạnh lùng như băng giá.

Hiện tại không những cô không nhận ra Lục Tiểu Phụng, cô còn không thấy trong hang đá có một người như Lục Tiểu Phụng ngồi đó, cô chậm chậm bước vào, đặt tô canh thịt bò xuống mặt đất, lấy một cái thìa thật dài, từ từ múc canh đổ vào trong miệng một pho tượng Phục Hổ La Hán.

Pho tượng bằng gỗ cũng có tiếng húp canh vang lên.

Ngưu Nhục Thang lẩm bẩm:

- Canh thịt bò không những ngon lành, còn bổ béo nữa, người ngoan ngoãn uống vào, là sống thêm được tí nữa.

Một thìa canh đút vào, là nghe có tiếng rên rỉ yếu ớt vọng ra.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ta biết các người chê ít, nhưng canh thịt bò chỉ có một nồi, mỗi người chỉ vừa đủ một thìa, ngay cả Phật Di Lặc bụng bự như thế cũng chỉ được một thìa.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chìm xuống.

Mỗi người vừa đúng một thìa, không lẽ mỗi pho tượng Phật đều có người ?

Hiện tại chàng đã thấy ra, người trong pho tượng đều có miệng để đút vào miệng của pho tượng, vì vậy không những họ có thể húp canh, họ còn có thể hô hấp được.

Những người đó còn sống đến bây giờ, chỉ nhờ vào một húp canh mỗi ngày.

Bọn họ bị đóng chết cứng vào trong pho tượng Phật, ngay cả một đầu ngón tay cũng không cựa được, mỗi ngày chỉ nhờ vào một thìa canh thịt bò để duy trì mạng sống.

Bọn họ đã qua được ba bốn chục ngày như vậy, nghĩ đến những đau khổ bọn họ phải trải qua, Lục Tiểu Phụng không còn nhin nổi, chàng bỗng nhảy bật dậy, xông tới, xuất thủ như điện.

Thật tình chàng rất muốn nhốt Ngưu Nhục Thang vào trong đó, cho cô ta ném thử mùi vị đó ra sao.

Ngưu Nhục Thang không quay đầu lại, cũng chẳng tránh né, bỗng nghe phạch một tiếng xé gió bay lại, một sợi dây câu cá từ bên ngoài bắn tới, lưỡi câu lóng lánh nhằm vào cặp mắt của chàng, hình như sắp móc tròng mắt của chàng ra.

May mà Lục Tiểu Phụng không còn ở trong nước, may mà bàn tay của chàng đã có thể cử động được.

Chàng bỗng xoay người lại, thò hai ngón tay ra, kẹp đúng vào lưỡi câu.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Hai ngón tay này cũng có tí mảnh lồi đó, ta cũng thưởng cho người một muống canh đây!

Thìa canh dài ngoẵng đã chìa lại trước mặt Lục Tiểu Phụng, đánh vào huyệt Nghinh Hương chỗ trên môi và bên cánh mũi.

Nước canh thịt bò trong thìa đã bắn ra trước, tạt vào mặt Lục Tiểu Phụng.

Cô hời hợt đánh ra một chiêu thức, thật ra rất là hiểm độc, không những thìa canh điểm được huyệt đạo, nước canh cũng trở thành một thứ ám khí lợi hại, Lục Tiểu Phụng có muốn tránh cũng khó lòng tránh được.

Huống gì tuy chàng đã kẹp lưỡi câu, chàng vẫn còn chưa kẹp được bàn tay của Hạ thượng thư, trước mắt bóng người thoáng qua, Hạ thượng thư đã quăng cần câu đi, nhảy nhẹ nhàng lại.

Khinh công thân pháp của y như quỷ mỵ, xuất thủ lại rất nặng. y đánh ra một chưởng vào vai của Lục Tiểu Phụng, công phu đang sử dụng, chính là Mật Tông Đại Thủ Ấn!

Lục Tiểu Phụng bị tấn công hai mặt, mắt nhìn thấy sắp bị tai họa đến nơi, nào ngờ chàng bỗng mở miệng ra hít vào một hơi, nuốt hết nước canh vào trong miệng, rồi hít dính luôn cả thìa canh.

Bàn tay của Hạ thượng thư vừa đánh xuống, bỗng thấy có vật gì lóng lánh bay tới mạch môn của y, lại là lưỡi câu tính móc mắt Lục Tiểu Phụng lúc nãy. Chiêu thức đánh ra vừa đỡ vừa công, cơ biến vô cùng, trừ Lục Tiểu Phụng ra, thật không còn ai đánh ra được vậy.

Chỉ tiếc là răng của chàng chỉ hít dính thìa canh, không hít dính bàn tay trắng ngần như hoa lan của Ngưu Nhục Thang, bàn tay đó đang nhằm vào phía màng tang bên trái của chàng phất qua một chiêu Như Ý Lan Hoa Thủ Phân Cân Thác Mạch, không những âm hiểm cay độc, thủ pháp biến hóa thật nguy bí phiêu hốt, Lục Tiểu Phụng vừa lắc người, bàn tay của cô ta đã chụp tới huyệt Ngọc Châm sau não của chàng.

Huyệt Ngọc Chấm là tử huyệt yếu hại nhất của cả toàn thân, dù bị một người tầm thường nhất cho một quyền vào đó cũng chịu không nổi, Lục Tiểu Phụng thở ra một tiếng trong bụng, kinh lực vận sẵn vào hai tay, chuẩn bị đưa ra sát thủ ép địch thủ chết một chỗ với mình, nào ngờ chính trong cái đường tơ kẻ tóc đó, Ngưu Nhục Thang bỗng kêu lên một tiếng kinh hãi, cả người cô bay ra ngoài, đụng vào tường đá, Hạ thượng thư thì đã bị văng ra khỏi cửa, một hồi lâu, bỗng nghe bình lên một tiếng, hiển nhiên y đã đụng vào vách đá bên kia, đụng rất nặng nề.

Trước mặt của Lục Tiểu Phụng đã đổ vào đó một người, gương mặt đang cười thật thân thiết hiền hòa, rõ ràng là lão đầu. Lúc này lão dùng cách gì, chỉ trong khoảnh khắc đã quăng hai tay cao thủ là Ngưu Nhục Thang và Hạ thượng thư ra, ngay cả Lục Tiểu Phụng nhân lực như vậy cũng chẳng thấy rõ ràng, đến bây giờ chàng mới biết, lão đầu này lại là một tay cao thủ tuyệt đỉnh tới mức độ chàng trước giờ chưa từng gặp qua.

Ngưu Nhục Thang đã đứng dậy, gương mặt cô lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ.

Lão đầu mỉm cười dịu dàng hỏi:

- Con té có đau lắm không ?

Ngưu Nhục Thang lắc lắc đầu.

Lão đầu nói:

- Nếu vậy con nhất định cũng giống Hạ thượng thư, uống rượu uống say quá mức quên cả lời cha dặn.

Giọng của lão lại càng ôn nhu, nhưng ánh mắt của Ngưu Nhục Thang lại biến ra sợ hãi. Lão đầu nói:

- Người say rượu đáng lý ra phải đi vào giường nằm ngủ. Con cũng nên đi ngủ thôi!

Ngưu Nhục Thang lập tức gằm đầu bước ra, cô đi qua Lục Tiểu Phụng, bỗng nhoèn miệng cười một cái, cười rất ngọt ngào.

Bất cứ ai nhìn thấy nụ cười đó, cũng không thể ngờ được rằng cô là người vừa mới tức thời muốn lấy mạng của Lục Tiểu Phụng cho bằng được.

Lục Tiểu Phụng cũng không ngờ tới.

Nhìn cô bước ra ngoài, lão đầu bỗng hỏi chàng:

- Ông có biết ngoại hiệu của nó là gì không ?

Lục Tiểu Phụng không biết. Ngoại hiệu của cô dĩ nhiên không phải là Ngưu Nhục Thang.

Lão đầu nói:

- Nó có biệt hiệu là Mật Phong.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Mật Phong ?

Lão đầu nói:

- Chính là cái loại ong mật cùng với ong ọc giao phối rồi, sẽ nuốt tình nhân vào trong bụng.

Lục Tiểu Phụng đỏ mặt lên.

Nhưng lão đầu vẫn còn cười thật khoan khoái:

- Tôi cũng biết bậc cha mẹ không nên đi phê bình con cái mình như vậy, nhưng tôi nhất định cho ông biết rõ ràng, tại sao nó phải giết ông cho được.

Lão ta vỗ vỗ vào vai Lục Tiểu Phụng:

- Hiện tại chắc ông biết, đây không phải là ý của tôi!

Lục Tiểu Phụng hỏi dò:

- Chỉ vì không phải ý của ông, cho nên tôi còn sống nơi đây ?

Lão đầu không phủ nhận, lão mỉm cười:

- Giết người cũng chẳng phải là chuyện gì khó khăn, nhưng nếu muốn giết cho khéo léo, thì chẳng dễ dàng tí nào.

Bàn tay của lão tỳ nhẹ lên vách đá, lập tức lại có một cánh cửa mở ra, bên trong là một gian thạch thất bố trí rất tinh nhã. Lão đưa Lục Tiểu Phụng vào, lấy trong vách ra một bình rượu bằng thủy tinh, nhẵn nhụi nói:

- Bỏ dào mỹ tửu dạ quang bôi, đây là rượu bỏ dào tôi đã đặc biệt sai người đi Ba Tư đem về đây, ông uống thử!

Lão ta lại lấy ra một bình vuông vuông, bên trong có đựng thứ tương gì đen đen, mỉm cười nói:

- Đây là trứng Điệp Sa, về phía bắc Côn Luân, nhiều người gọi nó là “Biện Duy Tịnh”, có nghĩa là lấy trứng cá làm thành tương, nhắm với rượu, phong vị tuyệt ngon.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi nếm thử một chút, chỉ cảm thấy vừa tanh vừa mặn đầy cả miệng, chẳng có gì là ngon lành.

Lão đầu nói:

- Điệp Sa là thứ trứng, sinh sản rất nhiều hằng ngàn hằng vạn năm trước, bây giờ đã sắp tuyệt tích, trong số của Mao Thi Nghĩa có nói:

- Lớn có Vương Kinh, nhỏ có Vị Hối. Kim Nghi Đô Quận từ Kinh môn đi lên đầu sông, đầy dẫy những loại cá Lự Kinh. Bản Thảo Cương Mục và Lữ Thị Xuân Thu cũng có ký tải đến loại cá này. Ông thử nếm lại xem, sẽ thấy nó có vị lạ cho coi!

Xem ra lão đầu này không những ăn uống cực kỳ khảo cứu, mà còn là một kẻ sĩ phong nhã bao học thi thư.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi lại nếm thêm một miếng nữa, quả thật ngoài vị tanh mặn, còn có phong vị không thể hình dung, tươi ngon vô cùng.

Lão đầu cười nói:

- Cái này là do tôi lần vừa rồi đi Phù Tang đem về, còn thừa lại cũng không nhiều, xem ra không bao lâu nữa, tôi sẽ lại phải đi Phù Tang lần nữa rồi!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông thường lại nơi đó ?

Lão đầu gật gật đầu:

- Hiện tại ở Phù Tang, Phong Thần Tầu Cát đang nắm quyền, đây là một tay gian hùng, dã tâm rất lớn, lâu nay đã có ý muốn lấn tới nước chúng ta và Triều Tiên.

Lão cười càng khoan khoái, nói tiếp:

- Mấy thứ châu báu để ngoài kia, vốn là do một vị quý nhân trong triều đặc biệt đem tặng cho y đấy, nhưng lại bị tôi cướp mất giữa đường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chiếc thuyền của lão hồ ly là bị Ông làm đắm đấy sao ?

Lão đầu nghiêm mặt nói:

- Tôi mà lại đi làm chuyện thô lỗ như vậy sao ? Tôi chỉ bất quá biết được lúc đó trên biển sẽ có sóng gió thế thôi!

Sóng gió trên biển, vốn là chuyện có thể dự đoán được. Lão đầu này hiển nhiên cũng rất thông hiểu về thiên văn địa lý.

Lục Tiểu Phụng càng lúc càng cảm thấy người này thật là một tay kỳ tài của một thời, vũ công, tài học đều cao thâm vô hạn độ, chàng nhin không nổi lại hỏi dò:

- Vì vậy ông mới cố ý làm chậm chiếc thuyền của lão hồ ly lại, để cho thuyền của lão ta sẽ tẩu xảo gặp phải sóng gió!

Lão đầu cười nói:

- Chỉ tiếc là tôi vẫn còn đoán trật đi mất nửa ngày, vì vậy không thể không bắt lão ta phải trở về lại chỗ thêm nước!

Thuyền phu của lão hồ ly đều là những tay thủy thủ kinh nghiệm đầy mình, sao lại quên mất đi chuyện trọng yếu nhất là đem theo nước ?

Lục Tiểu Phụng đến bây giờ mới hiểu ra được chuyện này nhiều khê ra làm sao.

Lão đầu nói:

- Chỗ khó nhất là, phải làm sao cho chiếc thuyền ấy bị nặn đúng vào lúc có luồng nước ngầm nổi lên!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Lão đầu nói:

- Bởi vì luồng nước ấm ấy chạy lại đảo này. Bị gió bão xong, bao nhiêu thứ trong thuyền đều sẽ trôi lại nơi đây, chẳng cần chúng tôi phải bỏ công sức ra làm gì cả!

Lão mím cười nói tiếp:

- Cũng vì luồng nước ấm ấy, mà ông mới trôi lại đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ông phải phí bao nhiêu đó chuyện làm gì ? Chính mình đi cướp thuyền không phải là tiện lợi hơn sao ?

Lão đầu hững hờ nói:

- Bởi vì tôi không phải là cường đạo, cướp hàng hóa đốt thuyền, là chuyện của bọn thất phu ngoài phố chợ, tôi chẳng thêm làm.

Lục Tiểu Phụng thở ra, cái chuyện vốn không thể nào giải thích được, hiện tại đại khai chàng đã hiểu được phân nửa.

Nhạc Dương dĩ nhiên cũng là môn hạ của lão, y đã biết trước thuyền sẽ bị nguy hiểm, vì vậy mới hai ba phen ngăn trở chàng, không cho chàng đi chiếc thuyền này, thậm chí còn không tiếc đánh chàng rất xuống biển.

Lão đầu cười nói:

- Những thứ châu báu đó nếu đem lại Phù Tang, trung thổ chúng ta sẽ bị một phen đại loạn, tuy tôi đã sống lâu năm ngoài hải ngoại, trong lòng vẫn còn nhớ về cố quốc, làm chuyện này cũng không phải là hoàn toàn cho riêng tôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ông biết được chuyện này ? Vị quý nhân cầu kết với Phong Thần Tầu Cát là ai ?

Lão đầu nhâm nhi miếng rượu, lại ném một tí Điệp Sa, mới nói:

- Trong nghề chúng tôi, có bốn chữ không thể nào quên được!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bốn chữ gì ?

Lão đầu nói:

- Thủ khẩu như bình!

Lục Tiểu Phụng rót cuộc cũng hỏi ra được câu chàng muốn hỏi:

- Ông làm nghề gì vậy ?

Lão đầu nói:

- Giết người!

Lão nói nghe hơi hợt vô cùng, Lục Tiểu Phụng tuy đã ngấm ngầm nghĩ vậy trong bụng, mà vẫn không khỏi giật mình một cái.

Lão đầu nói:

- Đây vốn là cái nghề lâu thứ hai trên thế gian, nhưng so với cái nghề lâu nhất, lại còn kích thích hơn, đa dạng hơn, làm người ta phấn khởi hơn ...

Lão ta cười cười:

- Cái nghề này thu nhập vào cũng nhiều hơn chút đỉnh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cái nghề lâu nhất là nghề gì ?

Lão đầu nói:

- Mãi dâm!

Lão mỉm cười lại nói tiếp:

- Từ xưa đến giờ, đàn bà đã biết làm nghề mãi dâm, đủ các loại phương pháp mãi dâm, nhưng giết người lại chỉ có một thứ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chỉ có một thứ ?

Lão đầu nói:

- Tuyệt đối chỉ có một thứ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thứ gì ?

Lão đầu nói:

- Thứ hoàn toàn tuyệt đối.

Lão ta lại bổ sung:

- Giết người xong, không những tuyệt đối phải toàn thân thoái lui, mà còn tuyệt đối không được để lại dấu vết, vì vậy công cụ giết người tuy nhiều, phương pháp chính xác nhất chỉ có một thứ!

Lão ta nói chữ “tuyệt đối” liên tiếp hai ba lần, để nhấn mạnh vào cái chính xác cần thiết, sau đó lại nói tiếp:

- Đây không những phải cần kỹ xảo cực kỳ lớn lao, còn phải cần có kế hoạch cực kỳ chu mật, trí tuệ và kiên nhẫn vô cùng , vì vậy mấy năm sau này, những người có tư cách gia nhập vào cái nghề này càng ngày càng ít!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải làm sao mới đủ tư cách ?

Lão đầu nói:

- Thứ nhất, thân thể phải thanh bạch!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người đi giết người, tại sao phải cần thân thể thanh bạch ?

Lão đầu nói:

- Bởi vì y chỉ cần để lại trong ký ức người ta điểm gì bất lương, trước và sau khi xuất thủ, thể nào cũng có người nghi ngờ đến y, vạn nhất hành động của y bị người điều tra ra, chúng tôi sẽ không khỏi bị liên lụy!

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Có lý!

Đến giờ chàng mới biết, thì ra chỉ có những người thân thể thanh bạch, mới có đủ tư cách đi giết người.

Lão đầu nói:

- Thứ hai, dĩ nhiên là phải có trí tuệ và kiên nhẫn, thứ ba, phải có thể chịu khổ chịu cực, nhẫn nhục chịu đựng, người nào thích tiếng tăm, nhất định không thể nào làm được!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì vậy những người làm chuyện này, đều phải là những kẻ vô danh?

Lão đầu nói:

- Không những phải là kẻ vô danh, còn phải biết ẩn hình.

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt:

- Ẩn hình ? Người làm sao ẩn hình được ?

Lão đầu cười nói:

- Cách ẩn hình có nhiều thứ, không phải là yêu thuật!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không hiểu.

Lão đầu đưa ly rượu lên:

- Ông có thấy trong rượu này có gì không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có rượu.

Lão đầu đổ ly rượu lại vào trong bình:

- Bây giờ ông còn thấy rượu trong ly không ?

Dĩ nhiên là không thấy, bởi vì ly rượu ấy đã trộn vào chỗ rượu khác. Lão đầu nói:

- Ông nhìn không thấy, vậy ly rượu không phải là đã ẩn hình rồi sao ?

Lục Tiểu Phụng suy nghĩ, chàng phảng phất đã hiểu ra đạo lý, nhưng còn chưa hoàn toàn hiểu thấu.

Lão đầu nói:

- Bọt sóng nhập vào biển, rượu đổ vào bình, là như đã ẩn hình rồi, bởi vì người khác chẳng còn thấy chúng đâu, chẳng còn tìm ra chúng đâu, có một số người cũng vậy!

Lão mỉm cười nói:

- Những người ấy chỉ cần vào trong một đám người, sẽ giống như một hạt gạo rơi vào trong thúng. Bất cứ người nào muốn tìm hạt gạo lấy nó ra cũng rất khó khăn, như vậy xem như y đã ẩn hình rồi!

Lục Tiểu Phụng thở phào một hơi, cười khỏ nói:

- Bình thời dù ông có đi qua đi lại trước mặt tôi, tôi cũng nhất định không nhìn ra được ông có chỗ nào đặc biệt!

Lão đầu vỗ tay:

- Đúng là cái đạo lý đó, tôi biết ông nhất định sẽ hiểu mà!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trừ chuyện đó ra, còn có một cách khác!

Lão đầu hỏi:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu ông còn là một kẻ có thân phận, ví dụ như, nếu ông là một đại hiệp Giang Nam, thì coi như ông cũng đã ẩn hình rồi, bởi vì người khác chỉ thấy thân phận đại hiệp của ông, mà không thấy được ông là tay thích khách giết người!

Lão đầu cười nói:

- Học một biết mười, nho tử quả nhiên khả giáo.

Lão lại nói tiếp:

- Nhưng một người đã có bao nhiêu đó điều kiện, cũng còn chưa đủ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn phải có điều kiện gì nữa ?

Lão đầu nói:

- Muốn làm nghề này, còn phải có một thứ bản năng kỳ dị như dã thú, phải phản ứng nhanh nhẹn, nguy hiểm còn chưa lại, đã có cảm giác mà chuẩn bị trước, vì vậy tôi nhìn trúng người nào, còn phải khảo nghiệm y có phải có thứ bản năng đó không.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Khảo nghiệm ra sao ?

Lão đầu nói:

- Một người chỉ ở trong hoàn cảnh sống chết như mảnh treo chuông, mới đem hết tiềm lực ra phát huy, vì vậy tôi phải nhất định để cho y gặp phải đủ các thứ nguy hiểm!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có phải ý của ông là, ông còn sai đủ các thứ các dạng người lại ám toán y ?

Lão đầu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc hiểu ra:

- Những người ám toán Nhạc Dương, đều là người ông phái lại khảo nghiệm y ?

Lão đầu nói:

- Đúng vậy!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu y chịu không nổi khảo nghiệm, không phải sẽ bị chết dưới tay những người đó sao ?

Lão đầu hững hờ nói:

- Nếu y chịu không nổi khảo nghiệm, sau này có hành động cũng sẽ bị chết thôi, chi bằng chết sớm hơn một chút, khỏi liên lụy người khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Gã đánh cá một mắt và gã mặt ngựa đều là môn hạ của ông ?

Lão đầu nói:

- Bọn họ chỉ bắt quá là cái vỏ bên ngoài của trai đào, vĩnh viễn không bao giờ chạm vào được tới bên trong.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Con gái ông giết họ, chỉ vì bọn họ đã để lộ thân phận trước mặt tôi ?

Lão đầu thở ra nói:

- Tiểu nữ cũng là một thiên tài, cái tật duy nhất của nó là thích giết người quá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn Hạ thượng thư ?

Lão đầu nói:

- Tôi đã nói rồi, nó là một thiên tài, nhất là lúc đối phó với đàn ông.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc hiểu ra, Hạ thượng thư muốn giết chàng, chỉ bắt quá vì muốn làm vui lòng Ngưu Nhục Thang.

Lão đầu cười khổ:

- Chỉ bắt quá, cái thứ thiên tài ấy trời sinh, có chỗ nó không giống tôi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng Như Ý Lan Hoa Thủ không phải là trời sinh.

Như Ý Lan Hoa Thủ và Hóa Cốt Miên Chương đều là những tuyệt kỹ vũ công đã thất truyền trong giang hồ lâu năm, mấy năm gần đây trong giang hồ không những không có ai sử dụng được, ngay cả gặp cũng còn chưa gặp qua.

Lão đầu lại nhâm nhi thêm miếng rượu, nhẩn nha nói:

- Tư chất luyện võ của nó cũng không tệ, chỉ bắt quá thân thể hơi yếu một tí, vì vậy tôi chỉ dạy cho nó một hai loại công phu.

Lục Tiểu Phụng thay đổi sắc mặt:

- Ông truyền thụ cho cô ta Như Ý Lan Hoa Thủ ?

Lão đầu mỉm cười nói:

- Cái thứ công phu ấy không khó lắm, có người tuy vĩnh viễn luyện không xong, nhưng nếu biết được khiêu quyết, thêm vào tí kiên nhẫn, tối đa là năm năm luyện thành.

Lục Tiểu Phụng la lên thất thanh:

- Chỉ cần năm năm là luyện thành ?

Lão đầu nói:

- Năm xưa Như Ý tiên tử người cùng Hóa Cốt Tiên Nhân tề danh, luyện môn công phu này, chỉ mất có ba năm. Tiểu nữ lười lẫm, cũng chỉ bắt quá mất năm năm.

Như Ý tiên tử vốn là kỳ tài của một thời trong vũ lâm, bất cứ vũ công môn nào phái nào, chỉ cần bị bà ta thấy qua một hai lần là sử ngay ra được liền, nhưng con gái bà ta, luyện môn Như Ý Lan Hoa Thủ, mất cả ba chục năm, cuối cùng tâm sức kiệt quệ, thổ máu ra mà chết.

Ngưu Nhục Thang chỉ luyện có năm năm, coi như đã là một kỳ tích. Lục Tiểu Phụng nhin không nổi hỏi lão:

- Còn ông thì luyện môn công phu đó mất bao lâu ?

Lão đầu nói:

- Tôi nhanh hơn một chút!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhanh hơn bao nhiêu ?

Lão đầu chần chờ một chút, phảng phất không muốn nói ra, khỏ nổi Lục Tiểu Phụng còn chưa bỏ cuộc, nhất định phải hỏi cho ra mới được, lão chỉ còn nước cười cười:

- Tôi luyện chỉ mất có ba tháng.

Lục Tiểu Phụng dần mặt ra.

Lão đầu nói:

- Hóa Cốt Miên Chưởng khó hơn nhiều, tôi luyện mất cả năm mới có chỗ thành tựu, Chỉ Đạo và Hồn Nguyên Khí cũng không dễ gì, còn như những môn công phu chỉ dùng chiêu thức biến hóa, hoàn toàn đều là đồ chơi trẻ con thôi!

Lão nói hời hợt có mấy câu, Lục Tiểu Phụng nghe vào tai, há hốc mồm trừng mắt nhìn ... Một người thật tình mà đã luyện bao nhiêu đó vũ công, đấy quả là một kỳ tích trong các kỳ tích, không thể nào tưởng tượng được.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi lại hỏi:

- Ông nói những thứ vũ công đó, chính ông cũng đã luyện hết cả ?

Lão đầu nói:

- Cũng không thể nói là đã luyện thành, chỉ bất quá biết một hai thể thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Công phu của Hạ thượng thư và gã để ria mép, đều do ông dạy cả ?

Lão đầu nói:

- Bọn họ chỉ bất quá biết sơ sơ ngoài vỏ, chưa tới đâu cả.

Lục Tiểu Phụng thở ra, cười khỏ nói:

- Công phu của bọn họ, tôi đã thấy rồi, bất cứ người nào đều cũng có thể là tay cao thủ tuyệt đỉnh trong giang hồ, nếu ngay cả bọn họ còn chưa đi tới đâu, trong giang hồ những tay anh hùng thành danh không phải đều thành ra đồ phế thải sao ?

Lão đầu hững hờ nói:

- Những người đó vốn là đồ phế thải.

Câu nói đó nếu từ miệng người khác nói ra, Lục Tiểu Phụng nhất định sẽ cho y là một tên điên cuồng tự đại, nhưng từ miệng của lão đầu này nói ra, Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cảm miệng.

Lão đầu lại rót cho chàng một ly rượu nói:

- Tôi biết ông thành danh rất sớm, hiện tại đã danh mãn thiên hạ, có một câu tôi vẫn muốn hỏi ông !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông hỏi gì tôi xin trả lời.

Lão đầu nói:

- Ông xem, nếu một người muốn nổi danh, có khó lắm không ?

Lục Tiểu Phụng không suy nghĩ gì, lập tức nói ngay:

- Không khó!

Lão đầu nói:

- Một người như tôi và ông, nếu muốn vĩnh viễn sẽ là kẻ vô danh thì sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Khó lắm!

Thanh danh có lúc cũng như bệnh tật vậy, bệnh tật mà lại, chẳng ai nhốt nó lại được. Lão đầu cười nói:

- Ông là người thông minh, vì vậy ông mới nói thế, muốn nổi danh quả thật không khó, tôi mà có ý đó, năm chục năm trước đã có thể lừng danh thiên hạ rồi.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước đứng nghe, chàng biết đó là lời nói thật.

Lão đầu nhìn chàng đăm đăm:

- Hiện giờ chắc ông cũng đã hiểu rõ tại sao tôi nói cho ông nghe những chuyện này!

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi dài:

- Ông muốn tôi gia nhập vào nghề của ông ?

Lão đầu trả lời rất mau mắn:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng cười khổ:

- Nhưng bất hạnh quá, tôi đã là một người rất nổi danh.

Lão đầu nói:

- Danh tiếng của ông, chính là chỗ che đậy tốt nhất, như ông đã nói, người ta chỉ thấy ông là Lục Tiểu Phụng, không thấy ông giết người.

Lão không để cho Lục Tiểu Phụng mở miệng, lại nói tiếp:

- Những người tôi muốn giết, đều có những lý do rất đáng chết, nhất định không để cho ông cảm thấy phải xấu hổ, tài năng và trí tuệ của ông, đều vượt xa Nhạc Dương, tôi đang cần những người như các ông, nhưng tôi không muốn ép buộc ông!

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi:

- Có phải tôi còn có chỗ để chọn lựa ?

Lão đầu nói:

- Dĩ nhiên ông có quyền chọn lựa, không những vậy còn có thể suy nghĩ thông thả, suy nghĩ xong rồi nói cho tôi biết.

Lão mỉm cười nói tiếp:

- Hiện tại ông đã là người rất có tiền, ở nơi đây chắc chắn sẽ rất thoải mái, tôi có thể bảo đảm, từ đây trở về sau, sẽ không có ai lại quấy rầy ông.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tùy tôi muốn suy nghĩ bao lâu cũng được ?

Lão đầu nói:

- Dĩ nhiên là tùy ông, tôi không hạn chế ông lúc nào cả, cũng không cấm đoán ông làm gì, ông muốn làm gì, muốn đi đâu cứ tùy tiện.

Lão đứng dậy, bỗng cười nói:

- Chỉ bất quá ông cần phải đề phòng một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Lão đầu nói:

- Đề phòng Mật Phong.

8. Bật Vô Tin Tức !

Mồng tám tháng sáu. Đêm.

Đại sảnh ở tổng đà của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, đèn đuốc sáng choang, bên ngoài đại sảnh phòng thủ nghiêm mật.

Trải qua chuyện đã xảy ra vào ngày tết Đoan Dương tháng Năm, phòng thủ ở nơi đây đã được gia tăng gấp bội, nhất là hôm nay, ba người được phái đi làm công chuyện điều tra, đều đã về lại, đang tập trung trong sảnh đường, từng người một báo cáo kết quả cuộc điều tra.

Người đầu tiên đứng lên là Hùng Thiên Kiện.

Y xuất lĩnh một nhóm người về lại chỗ tiểu trấn dưới chân núi Thái Hành Sơn, sau hai mươi ba ngày tra xét, vừa ngoài mặt vừa lén lút, kết quả là:

- Khách sạn bọn tiêu sư đã tá túc tên là Duyệt Lai, bởi vì chỗ đó hơi xa, tiền đất đai không mắc mớ, vì vậy khách sạn xây rất rộng rãi, tất cả có tới ba mươi chín phòng.

- Chúng tôi đã lục soát kỹ từng ba mươi chín phòng đó, không thấy có dấu máu, không thấy có dấu vết binh khí để lại, cũng không có chỗ nào khả nghi.

- Trong tiểu trấn có một trăm bảy mươi tám nhà, đa số là sinh trưởng tại đó, chúng tôi đều có lại từng nhà hỏi, mấy hôm trước và sau khi đã xảy ra chuyện cướp, có người nào khả nghi ở quanh vùng phụ cận.

- Chỗ khả nghi duy nhất là, sáng hôm trước khi xảy ra chuyện, có một số thợ mộc lại đó, đem theo xe chở rất nhiều gỗ, nghe nói là làm tượng Phật và cá gỗ gì đó.

- Nhưng những người đó làm xong tối đó là bỏ đi mất, chúng tôi theo đường dây đó truy lùng, mới phát hiện ra, bọn họ đều là thợ mộc trong Thái Bình vương phủ, không có tí gì khả nghi.

Do đó lần này kết quả của cuộc điều tra, vẫn là chẳng có kết quả gì cả.

Nhóm thứ hai do Diệp An Sĩ xuất lĩnh cũng thế, các tay danh gia sử dụng đao trong giang hồ, trước buổi trưa tết Đoan Dương hai tiếng đồng hồ, đều không ở trong vòng trăm dặm gần Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, không những vậy, mỗi người đều có nhân chứng.

Nhóm thứ ba do Vương Nghị xuất lĩnh đại khái có chút thu hoạch, nhưng cách mục tiêu ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc còn xa lắm. Vì vậy hy vọng của mọi người đều ký thác vào trong Ung Nhân Lão Thất, hiện tại chỉ còn cách hạn kỳ của Thái Bình Vương thế tử có bảy ngày.

Câu trả lời của Ung Nhân Lão Thất càng làm cho mọi người nản lòng:

- Lục Tiểu Phụng đã xuất dương viễn hành, chỉ sợ vĩnh viễn không còn trở lại !

Y rời Ngụy Vân Lô xong, lập tức hối hả ra tới các bãi biển tìm kiếm.

Y tìm tới chỗ hang hồ ly.

Nhưng cái chỗ phong nguyệt lừng danh ấy, từ hôm lão ta đi, đã trở thành một nơi hoang tàn lạnh lẽo.

Bởi vì cái tin tức về chiếc thuyền của lão hồ ly bị đắm, đã được loan truyền ra, nghe nói tất cả những người trên thuyền đều bị ngộ nạn, không có lấy một người sống sót.

Ứng Nhân Lão Thất còn chưa chịu bỏ cuộc, y lại hỏi:

- Các người có thấy một người có bốn hàng lông mày không ?

Bọn họ có gặp qua, không những vậy, mà còn nhớ rõ. Người có hàm râu giống hệt như lông mày, rớt cuộc không nhiều, Lục Tiểu Phụng trước giờ là người rất dễ để lại ấn tượng sâu đậm trong đầu người chàng đã gặp.

- Người đó cũng ở trên chiếc thuyền của lão bản.

- Là chiếc thuyền bị đắm đó ?

- Đúng vậy.

Kết quả của ba nhóm đều hoàn toàn như nhau. Một trăm lẻ ba người tiêu khách tinh minh cán luyện, ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc, đều như đá chìm trong biển khơi, không hình không bóng. Hạn kỳ bảy ngày chỉ trong chớp mắt là qua, mọi người đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai biết mình phải làm sao bây giờ.

Ứng Nhân Lão Thất bỗng nói:

- Tôi có một cách !

Mọi người lập tức hỏi ngay:

- Cách gì vậy ?

Ứng Nhân Lão Thất đứng dậy, nhìn cột đá lớn bên ngoài đại sảnh:

- Mọi người đục đầu vào cột đá tự tử thôi.

9. Cơ Hồ Gặp Long Vương

Lúc Lục Tiểu Phụng từ trong mật thất của lão đầu bước ra, hôm đó là buổi sáng mùng tám tháng sáu.

Trời quang đãng, ánh mặt trời sáng lạn, gió biển tuy bị bốn bề núi non ngăn trở, khí hậu nơi đây vẫn rất mát mẻ khoan khoái.

Chàng không đi trở lại bằng đường lúc vào, vì vậy không qua gian phòng đầy những cá gỗ và tượng Phật, cũng không phải đi qua ao nước.

Lối ra khỏi địa đạo lên trên mặt đất, là bên cạnh ao sen dưới cây cầu cử khúc, chàng ra khỏi đó mới sực nhớ ra, mình quên hỏi lão đầu một chuyện.

- Nếu muốn đi ngủ một giấc, nên đi đâu mới phải ?

Lão đầu hiển nhiên cho rằng chuyện đó chàng nhất định tự mình giải quyết được, vì vậy không đề cập tới, nhưng có biết đâu, ngủ cũng như ăn uống vậy, đều là chuyện lớn lao trọng yếu nhất trong đời sống con người.

Hiện tại Lục Tiểu Phụng hy vọng tìm ra được Nhạc Dương. Dù Nhạc Dương không tìm cho chàng một nơi để nghỉ ngơi, thì ít nhất, cũng có cái nhà tranh nào đó.

Hang vàng hang bạc, rớt cuộc cũng không bằng cái hang chó của mình, huống gì nơi đó còn có người bạn cũ đang cười toe toét chờ mình. Nghĩ đến ông bạn già đó, chàng bỗng nhớ ra một chuyện.

- Trong bụng ông bạn già đó, có phải cũng có một người nằm trong đó không ?

Người này không có canh thịt bò, không biết đã chết chưa ?

Nghĩ đến điểm đó, Lục Tiểu Phụng muốn chạy bay về. Chàng đã nhớ nhà rồi, điều đó chính chàng cũng cảm thấy buồn cười. Chỉ tiếc là chàng tìm không ra Nhạc Dương, nhưng lại gặp Sa Mạn.

Trăm hoa đua nhau nở rộ, dưới ánh mặt trời lại càng diễm lệ, Sa Mạn đứng trong bụi hoa, nàng mặc một chiếc áo mỏng màu lạt, gương mặt không thoa son phấn, trăm hoa bên cạnh nàng đều mất đi cả nhan sắc.

Nàng đứng tùy tiện nơi đó, không cử động, cũng không mở miệng.

Lục Tiểu Phụng bất giác bước về phía nàng. Nàng bỗng quay người lại bỏ đi, Lục Tiểu Phụng cũng bất giác đi theo, đi qua một con đường trải đá hoa cương, trước mặt một bụi hoa đào đang nở rộ, có một gian nhà nhỏ.

Nàng mở cửa bước vào, gian nhà này chắc hẳn là nhà của nàng. Lục Tiểu Phụng bỗng nhớ tới U Linh sơn trang. Xem ra nơi đây quả thật có nhiều thứ rất giống U Linh sơn trang, nhưng thực chất thì có chỗ không tương đồng, hoàn cảnh Lục Tiểu Phụng gặp phải cũng không giống.

Đến U Linh sơn trang, trong lòng chàng đã có chuẩn bị, chàng đã biết đó là nơi như thế nào. Người trong U Linh sơn trang, đều đã có chết qua một lần, rồi mới ẩn tính mai danh. Người ở đây thì vốn là những kẻ vô danh.

Lão Dao Bả Tử tuy là một nhân vật siêu quần, lão đầu này lại càng là một tay kỳ tài xuất chúng, thâm bất khả trắc, Lão Dao Bả Tử so với lão này, chỉ bất quá như một con suối bên cạnh biển thế thôi.

Cửa nhà vẫn còn đang mở, trong nhà không có tiếng người. Lục Tiểu Phụng bất giác cũng bước vào nhà. Sa Mạn đang đứng sau cửa, nàng đóng cửa lại, ôm choàng lấy chàng. Môi của nàng thật nóng, người nàng hừng hực như lửa.

Lúc Lục Tiểu Phụng tỉnh lại, trời đã về chiều. Nàng đang đứng trước song cửa, quay lưng về lại chàng, chiếc eo lưng nhỏ uốn ra thành chiếc vòng tròn đầy đặn, cặp đùi thẳng tắp rắn chắc. Lục Tiểu Phụng nhìn cơ hồ muốn si ngốc. Chuyện này như một giấc mộng, thật hoang đường, mà ngọt ngào, chàng không bao giờ biết được tại sao nàng lại đối chàng như vậy.

Chàng tỉnh ngồi dậy, bước lại ôm nàng vào lòng lần nữa, nhưng tứ chi mềm nhũn bất hoại, ngay cả cử động cũng muốn lười lã. Nàng không quay đầu lại, nhưng biết chàng đã tỉnh, nàng bỗng hỏi chàng một câu rất kỳ quái:

- Có phải anh đã giết Phi Thiên Ngọc Hồ ?

Giờ này phút này, chẳng ai ngờ rằng nàng có thể hỏi một câu như vậy.

Phi Thiên Ngọc Hồ là một người giáo hoạt tàn bạo, trong trận Ngân Cầu Đồ Phường, Lục Tiểu Phụng suýt chết về tay y. Lục Tiểu Phụng không ngờ nàng đề cập tới y, chàng hỏi:

- Cô biết y ?

Sa Mạn vẫn chưa quay đầu lại, nhưng bờ vai nàng run rẩy, trong lòng hình như rất kích động. Một hồi thật lâu, nàng mới chậm chậm nói:

- Tên thật của y là Giang Ngọc Phi, tên của tôi vốn là Giang Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng giật mình lên:

- Các người là anh em ?

Sa Mạn nói:

- Đúng vậy.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chìm hẳn xuống, chàng bỗng hiểu ra tại sao nàng đối xử với chàng như vậy, thì ra nàng muốn báo thù cho anh mình.

Nhưng nàng không chắc đối phó được Lục Tiểu Phụng, vì vậy nàng chỉ còn cách dùng khí giới hoang sơ nguyên thủy nhất của đàn bà.

Cái thứ vũ khí đó trước giờ rất hữu hiệu. Hiện tại tứ chi của chàng bải hoải, chắc là trong cơn tiêu hồn đó, chàng đã bị nàng hạ độc thủ. Lục Tiểu Phụng chỉ còn cách an ủi lòng mình:

- Mình sống được bao nhiêu đây, đã là vận khí quá tốt rồi, được chết dưới tay một người đàn bà như thế, coi như cũng là vận khí, mình còn oán trách gì nữa ?

Một người đã nghĩ ra được chuyện gì, trên đời này sẽ chẳng còn có gì làm cho y oán trách khổ não nữa cả.

Lục Tiểu Phụng bỗng cười lên một tiếng:

- Tuy tôi không tự tay giết y, nhưng y vì tôi mà bị chết, nếu như tôi còn có cơ hội lần thứ hai, không chừng tôi sẽ chính tay mình phải giết y thôi !

Sa Mạn lại yên lặng một hồi lâu, mới chậm chậm nói:

- Tôi đã từng thề thốt không biết bao nhiêu lần, bất cứ người nào giết y, tôi đều sẽ đem thân mình ra báo đáp. Tôi không còn cách gì khác để biểu lộ tấm lòng cảm kích của tôi.

Giọng nói của nàng đầy vẻ bi thương và oán hận, Lục Tiểu Phụng lại giật mình thêm lần nữa:

- Tại sao ?

Người của Sa Mạn đang run rẩy:

- Bởi vì tuy y là anh tôi, y hại tôi cả một đời.

Lục Tiểu Phụng không hỏi thêm nữa. Chàng rất hiểu, hạng người như Phi Thiên Ngọc Hổ, bất cứ chuyện gì vô sỉ thế nào, y cũng đều làm được. Sa Mạn vẫn còn chưa quay đầu lại, nàng nói tiếp:

- Chuyện tôi thề, tôi đã làm xong, anh có thể đi thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không đi.

Sa Mạn bỗng quay phắt đầu lại, nước mắt còn chưa khô trên gương mặt trắng bệch, cặp mắt mỹ lệ vì tức giận mà biến ra sắc bén như lưỡi đao, nàng lạnh lùng hỏi:

- Anh còn muốn gì nữa ? Không lẽ còn muốn thêm ?

Câu nói ấy cũng sắc bén như một lưỡi đao.

Lục Tiểu Phụng biết nếu mình mà bỏ đi lúc này, lần sau có gặp lại cũng như người qua đường, nếu lại ôm nàng lần nữa, dù nàng có không từ chối, e chẳng còn có cơ hội gặp lại nhau, còn nếu không đi cũng không ôm, thì làm sao còn lừng khờng được ở chốn này ?

Chàng dần mặt ra, thật tình dần mặt ra. Sa Mạn nhìn chàng, ánh mắt dần dần lộ vẻ ôn nhu. Nếu chàng là một gã bạc hãnh như trong truyền thuyết, hiện tại dù không đi, cũng nhất định sẽ thừa cơ lại ôm nàng thêm lần nữa, dù gì chàng cũng đã được nàng một lần rồi, tại sao còn phải ở lại đây để tìm cách gặp nàng sau này ?

Nàng thấy ra được trong lòng của chàng, cái bề mặt đa tình yếu ớt đó, nhưng nàng nhất định phải để chàng đi.

Bên ngoài bỗng có người đang gọi lớn:

- Cửu thiếu gia đã về, Cửu thiếu gia đã về.

Gương mặt của Sa Mạn bỗng biến thành rất kỳ quái, làm như một đứa bé đang làm chuyện gì đó sai trái bỗng bị cha mẹ bắt gặp.

Nhưng Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Cô đi trước đi không sao cả, tôi sẽ đi ngay bây giờ, chuyện hôm nay, tôi nhất định sẽ quên rất nhanh.

Chàng đang cười, chỉ bất quá, bất cứ ai cũng nhìn ra được, nụ cười ấy gượng gạo đến thế nào. Sa Mạn không đi, ngược lại còn ngồi xuống, ngồi ngay bên đầu giường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô nhất định phải để tôi đi trước ?

Sa Mạn nói:

- Anh có thể không đi cũng được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô ...

Biểu tình trên gương mặt của Sa Mạn càng kỳ quái:

- Tôi làm chuyện gì, chẳng sợ người khác biết, tùy tiện anh muốn ở đây bao lâu cũng được.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng, chàng bóp nhẹ vào bàn tay nàng một cái.

Chàng bước xuống giường mặc y phục vào, bỗng cười nói:

- Tôi có cái này tặng cô, không biết cô có chịu nhận không ?

Sa Mạn hỏi:

- Anh đưa cho tôi thứ gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cây đao bằng cái bô của tôi !

Sa Mạn lại nhìn chàng, cặp mắt mỹ lệ lộ một nụ cười, rốt cuộc nàng cũng bật cười lên.

Lục Tiểu Phụng chưa bao giờ thấy nàng cười.

Nụ cười của nàng như nước sông đóng băng đã bị tan ra, xuân đã trở về trên đại địa, hoa cỏ đang tung bừng nở rộ dưới ánh nắng mặt trời.

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười lên.

Không biết hai người cười được bao lâu, bỗng nhiên, một giọt lệ từ trong mắt nàng ứa ra lăn xuống gò má trắng nõn mỹ miều.

Nàng bỗng nhiên cũng đứng dậy, nắm chặt lấy tay Lục Tiểu Phụng, nói nhỏ:

- Anh không được đi !

Giọng nói của Lục Tiểu Phụng cũng thành ú ớ:

- Tại sao ?

Sa Mạn nói:

- Bởi vì em ... em không muốn anh đi !

Nàng lại ôm choàng lấy chàng. Đôi môi của nàng lạnh băng, nhưng mềm mại thơm tho, ngọt ngào như hoa cỏ. Lần này bọn họ không còn có dục vọng điên cuồng như lửa bỏng, mà chỉ có thứ tình cảm ôn nhu dịu dàng như nước.

Cách đây lâu lắm, có một vị giả đã từng nói một câu rất khó quên. Ông ta nói:

- Tình bạn ngày càng tích lũy, tình yêu thì đột nhiên, tình bạn cần phải có thời gian khảo nghiệm, tình yêu thường thường chỉ trong khoảnh khắc là phát sinh. Cái khoảnh khắc ấy xiết bao là huy hoàng, vinh quang, mỹ lệ.

Cái khoảnh khắc ấy đã đủ cho muôn đời.

Gió bên ngoài song cửa thổi nhẹ vi vu, xuân sắc đã trùm xuống vạn vật.

Bây giờ đang là giữa mùa hạ, những buổi hoàng hôn mùa hạ vừa sáng vừa mờ lung, vừa nhẹ nhàng, vừa nhiệt tình ... đời người kỳ diệu biết bao, tình cảm kỳ diệu biết bao.

Cũng không biết có phải cửa không khóa, hay cửa sổ không đóng lại, có một người nhẹ bước vào như áng mây, rồi lại phiêu phiêu biến đi. Bọn họ không thấy y, cũng không phát giác ra, có người đã đến và đã đi.

Nhưng bọn họ thấy đóa hoa y đã để lại, một đóa băng hoa. Hiện tại là giữa mùa hạ, đóa hoa này lại làm bằng nước đá, cánh hoa trong suốt còn chưa bị tan ra. Phải đi tới nơi nào xa xôi mới kiếm ra được chỗ giữa nước đá ? Phải tốn bao nhiêu công phu mới đem đóa hoa này nguyên vẹn trở về lại nơi đây ? Tuy chỉ là một đóa băng hoa nhỏ, nhưng giá trị của nó ai mà tính ra cho được ?

Lại có ai biết được trong đó có hàm chứa bao nhiêu là nhu tình ? Bao nhiêu là thương yêu ? Trừ cái vị Cửu công tử như con thần long ấy ra, còn có ai làm được chuyện như vậy ?

Y biết nàng trước giờ không thèm đến những thứ ngoại thân. Y biết nàng rất sợ nóng, tại cái hòn đảo ở Nam Hải này, quanh năm không hề thấy băng, vì vậy, y đặc biệt đem đóa băng hoa này về, chính mình lại trao tặng cho người yêu quý.

Nhưng lúc y lại, nàng đang nằm trong vòng tay người khác, y chỉ còn nước để lại đóa băng hoa, lẳng lặng bỏ đi.

Lục Tiểu Phụng nhìn đóa băng hoa, trong lòng bỗng nổi lên một thứ cảm giác chua cay không sao tả được, không biết có phải cho cái người đa tình mà cô độc ngạo mạn kia, hay cho chính mình ?

Chàng không nhìn nàng đang có biểu tình gì, chàng không dám nhìn.

Nhưng chàng nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Có phải là y ?

Sa Mạn chậm chậm gật đầu, gương mặt trắng nõn không có một chút biểu tình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y rốt cuộc là một người như thế nào ?

Sa Mạn hững hờ nói:

- Tại sao chúng ta lại đi nói chuyện người khác ? Sao anh không nói chuyện anh cho em nghe đi.

Nàng gài nút áo giùm cho Lục Tiểu Phụng, rồi nhoẽn miệng cười:

- Phía sau có cái nhà bếp nhỏ, em xuống dưới làm cho anh tý đồ ăn, trong kệ còn có chút rượu, em uống với anh vài ly.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng, không những chàng thấy nàng cười, còn thấy tình cảm của nàng đối với mình. Trong lòng chàng hình như sắp nổ tung ra vì chứa quá nhiều tình cảm, chàng nhin không nổi muốn bước lại ôm nàng. Bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa, có người đang nói nhỏ:

- Em là Tiểu Ngọc đây, Cửu thiếu gia sai em lại mời Mạn cô nương ăn cơm.

Nụ cười trên gương mặt của Sa Mạn đã biến mất, nàng lạnh lùng nói:

- Ta không đi, ta không rảnh.

Tiểu Ngọc còn chưa chịu đi, cô đứng ngoài cửa năn nỉ:

- Mạn cô nương không đi, Cửu thiếu gia sẽ mắng em.

Sa Mạn bỗng xông lại mở cửa:

- Người có thấy nhà ta hôm nay có khách không ?

Tiểu Ngọc ngẩng đầu lên, lộ vẻ kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Phụng, cô ấp úng nói:

- Em ... Em ...

Sa Mạn sa sầm nét mặt nói:

- Người đã biết vậy, thật ra y cũng đã thấy rồi, nếu y thật tình muốn mời ta lại ăn cơm, tại sao lúc nãy không tự mình mời ?

Tiểu Ngọc không dám nói gì thêm, cô cúi gầm đầu, rón rén đi mất, trước khi đi còn lén nhìn Lục Tiểu Phụng một cái, lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ, hình như trước giờ chưa bao giờ tưởng tượng ra, trong phòng Mạn cô nương lại có người đàn ông nào.

Nhưng Sa Mạn làm chuyện gì, quả thật nàng không hề sợ ai nhìn thấy, cũng không sợ ai biết.

Nếu nàng đã quyết tâm làm chuyện đó, dù người khác có nghĩ có nhìn ra sao, nàng chẳng thêm để ý tới.

Cửa đóng lại, nàng bỗng quay người lại hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Anh có thể ở đây chờ em một tí không, em ra ngoài một chút, rồi về ngay.

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Đáng lý ra nàng phải nên đi, bọn họ vốn đã quen nhau lâu năm, huống gì y mới từ phương xa về.

Sa Mạn hiểu tâm ý của chàng, nàng lại nói:

- Không phải em đi ăn đâu, nhưng em có chuyện muốn nói với y.

Nàng mặc nhanh quần áo vào, cầm lấy đóa băng hoa đã sắp tan rã ra, đi ra tới cửa còn quay đầu lại:

- Nhất định anh phải ở đây chờ em nhé !

Lục Tiểu Phụng lấy trong kệ ra bình rượu, ngồi xuống đó, nhưng chàng không muốn rót rượu ra uống. Chàng cảm thấy căn nhà nhỏ bé tinh trí này bỗng trở thành sao mà troông lổng tịch mịch quá, làm cho chàng bất giác phải tự hỏi mình:

- Mình là hạng người như thế nào ? Mình làm vậy có phải là đang hại mình hại người không ?

Tuy lão đầu có nói, chuyện gì cũng đều do chàng quyết định, thật ra, mệnh vận của chàng hoàn toàn đã bị người ta thao túng trong tay, hiện tại, ngay cả sức lực để bảo vệ chính mình, chàng còn không có, làm sao có sức đi bảo vệ nàng ? Nhưng hiện tại chàng nhất định đã làm cho nàng lọt vào trong hoàn cảnh khốn khổ, cái vị Cửu thiếu gia tại nơi đây chắc chắn là người có quyền lực thao túng mệnh vận người khác.

Chàng muốn bỏ đi, nhưng lại không nỡ, đứng lên rồi lại ngồi xuống, vừa mới rót ly rượu ra tính uống, bỗng nghe có tiếng người vừa cười vừa nói:

- Uống rượu một mình lãng xẹt quá, sao không rót giùm em một ly ?

Tiếng cười ngọt ngào êm ái, chính là của Ngưu Nhục Thang.

Tuy chàng đã lâu lắm chưa nghe cô ta cười, giọng cười của cô chàng còn nhận ra được.

Ngưu Nhục Thang cười vang như chuông ngân, cô bước vào, nụ cười vừa ngọt ngào vừa tươi tắn, lúc cô cười quả thật còn mê người hơn lúc cô không cười nhiều lắm.

Nhưng Lục Tiểu Phụng chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái, rồi hững hờ nói:

- Cô biến ra biết tôi lúc nào thế ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Dù anh có cháy thành tro, em cũng nhận ra anh, chỉ bất quá có người khác kề bên, làm sao em dám thân mật được với anh chứ ?

Cô giành lấy ly rượu trên tay Lục Tiểu Phụng, đặt móng xuống ngồi trên đùi chàng, dịu dàng nói:

- Nhưng bây giờ mình có thể thân mật với nhau được rồi, anh tùy tiện thân mật với em sao cũng được !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cửu ca của cô đã về, tại sao cô không đi uống rượu với y ?

Ngưu Nhục Thang bật cười:

- Anh ghen đấy à ? Anh có biết y là gì của em không ? Y là anh ruột của em đấy.

Lục Tiểu Phụng hiển nhiên có điểm bất ngờ, chàng nhin không nổi hỏi cô:

- Y rốt cuộc là một người như thế nào ?

Câu này chàng đã hỏi Lão Thực hòa thượng, cũng đã hỏi Sa Mạn, không ai trong bọn họ chịu trả lời.

Ngưu Nhục Thang thở nhẹ ra một hơi:

- Thật ra, em cũng không sao nói được y rốt cuộc là hạng người như thế nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì con người của y quá phức tạp, quá lạ kỳ, nhưng ngay cả ông già bảo bối của em, cũng nói rằng, y là một thiên tài thật xuất sắc.

Nhắc đến người đó, ánh mắt của cô sáng rõ lên, cô lại nói tiếp:

- Có lúc y xem ra rất ngu xuẩn, thường thường hay lạc đường, thậm chí ngay cả bên trái bên phải cũng không phân biệt rõ, nếu anh hỏi có trăm người chết đi mười bảy người còn lại bao nhiêu, không chừng y sẽ đi tìm một trăm người lại, giết đi mười bảy người, rồi đếm số người còn lại, mới trả lời cho anh.

Cô lại nói tiếp:

- Nhưng bất cứ vũ công dù có khó luyện đến đâu, y đều học hết cả, bất kể phòng thủ nghiêm mật đến đâu, y cũng vào ra như không, chuyện gì anh nghĩ trong đầu, còn chưa nói ra, y đã biết rồi, nếu như y muốn giết người nào, dù người đó có trốn đi chỗ nào, dù người đó có bao nhiêu người bảo vệ, y đều không thất thủ bao giờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhất định không bao giờ ?

Ngưu Nhục Thang cười cười:

- Không chừng anh không tin, Lão Thực hòa thượng thì đã tin !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn họ đã có đánh nhau rồi ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cỡ vũ công như Lão Thực hòa thượng, đánh với y không quá ba chiêu.

Lục Tiểu Phụng không nói gì.

Chàng biết đây cũng chẳng phải là lời nói dóc, Lão Thực hòa thượng nhảy trong rương ra, tình cảnh đó chàng cũng đã chứng kiến tận mắt.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Y không đánh bạc, không uống rượu, chuyện đàn ông thích làm, y hoàn toàn không thích làm.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

- Trừ chuyện giết người ra, y còn làm được gì ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Những lúc ở không, y sẽ ngồi một mình bên bờ biển như một người ngu si, có lúc hai ba hôm liền không nói một câu, có hôm y ngồi bên bờ biển ba ngày, không ăn uống gì cả.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng y có lên ăn vài con cá, các người không thấy được thể thôi.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không chừng anh cũng không tin, nhưng sức nhẫn nại của y quả thật rất ít người nào làm được, y có thể nằm sâu dưới đáy biển một ngày một đêm không thò đầu lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không lẽ y là cá, có thể hô hấp ở dưới nước ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Y làm như chẳng cần phải hô hấp vậy, có lần lão đầu tử cũng không biết tức giận y chuyện gì, đem y bỏ vào trong cỗ quan tài đóng lại, chôn dưới đất bốn năm ngày, sau đó người khác nhin không nổi lên đem quan tài moi lên, mở nắp quan tài xem thử.

Cô nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Anh đoán xem y thể nào ?

Lục Tiểu Phụng vênh mặt lên:

- Y đã biến thành ra cương thi, không chừng trước giờ y vẫn là cương thi !

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Y đứng dậy phúi phúi quần áo bỏ đi mất, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra !

Lục Tiểu Phụng tuy ngoài miệng nói có vẻ chua cay xiên xỏ, thật ra, trong lòng cũng không khỏi lấy làm bội phục người này lắm. Chàng cũng biết, đây chẳng phải là thần thoại, nếu một người luyện Du Già của Thiên Trúc đến mức hỏa hầu, y sẽ làm những chuyện người ta không thể nào tưởng tượng ra được.

Chàng đã từng chứng kiến tận mắt một nhà sư khổ hạnh người Thiên Trúc bị người nhốt vào trong rương sắt, bỏ vào trong đáy nước, ba ngày sau, còn sống sờ sờ đi ra khỏi rương.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Tuy y vừa cổ quái vừa cô tịch, nhưng ai ai cũng thích y, bởi vì y thường làm giùm cho mọi người rất nhiều chuyện, nhưng chính mình lại không cần gì, đối tiền tài y lại càng không xem vào trong mắt, anh chỉ mở miệng ra hỏi y, ney y có, dù hỏi bao nhiêu, y cũng sẽ đưa cho anh !

Cô lại nói:

- Các cô con gái lại càng không cách gì cưỡng lại không mê y được, chỉ tiếc là trừ cái vị tẩu tẩu vị lai của em ra, trước giờ y chưa hề xem ai lọt vào mắt !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vị tẩu tẩu vị lai của cô là ai ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Chính là người đàn bà vừa ôm nhau với anh lúc nãy.

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra, một hồi thật lâu, mới nhin không nổi hỏi cô:

- Bọn họ đã dính thân với nhau ?

Ngưu Nhục Thang gật gật đầu nói:

- Anh đoán xem ca ca của em đem chị ấy từ đâu về ?

Lục Tiểu Phụng không muốn đoán.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Từ một chỗ không ai dám gặp ai là kỹ viện về !

Cô lại thở ra nhè nhẹ:

- Lúc đó chị ấy vừa mới bị Ông anh ruột đem bán vào trong kỹ viện, nếu không phải nhờ ca ca của em, hiện tại chị ấy không biết đã bị vui hoa dập liễu bao nhiêu lần rồi !

Lục Tiểu Phụng cảm thấy tỳ vị của mình đang co rút lại, cơ hồ muốn mửa cả ra.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ca ca em đối đãi với chị ấy như vậy, ít ra chị ấy cũng phải có gì để biểu lộ lòng cảm ơn, nào ngờ lại đi chọc ca ca em tức giận, cỡ hạng người như ca ca em, lại đi thích hạng người đàn bà như vậy, anh xem có kỳ quái không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không kỳ quái.

Ngưu Nhục Thang mở to đôi mắt ra nhìn chàng.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

- Nàng vốn là một người đàn bà thật khả ái, ít ra là không đi nói xấu người khác sau lưng !

Ngưu Nhục Thang thở ra:

- Thì ra anh cũng thích chị ấy, như vậy có chỗ phiền phức thật đấy, em cứ ngỡ anh muốn trở về, vì vậy mới len lén đi tìm cho anh một chiếc thuyền.

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Cô nói gì ?

Ngưu Nhục Thang hững hờ nói:

- Bây giờ anh đã yêu chị ấy, dĩ nhiên nhất định sẽ ở lại đây, em còn biết nói gì nữa ?

Cô từ từ đứng dậy, còn muốn đi ra.

Lục Tiểu Phụng chụp lấy tay cô hỏi:

- Cô ... cô tìm được cho tôi một chiếc thuyền thật sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Chiếc thuyền ấy cũng chẳng lớn gì lắm, cũng chẳng có gì là khó khăn, chỉ bất quá ...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chỉ bất quá làm sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Anh đã thích chị ấy, còn đi đâu nữa ?

Cô giựt tay mình ra khỏi bàn tay Lục Tiểu Phụng, lạnh lùng nói:

- Nhưng em thì muốn đi đây, khỏi cho người khác về đây lại ghen tương !

Lục Tiểu Phụng chỉ thấy miệng mình đắng nghét, chàng nhìn cô đi ra khỏi cửa, nhịn không nổi lại xông ra chụp lấy tay cô. Ngưu Nhục Thang vênh mặt lên:

- Đàn ông gì, muốn ở thì ở, muốn đi thì đi, kéo qua kéo lại ra thể thống gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được, tôi đi theo cô !

Câu ấy nói xong, chàng ngẩng đầu lên, lập tức thấy Sa Mạn đang đứng nhìn mình.

Đêm khuya lắm, bóng hoa mờ lung.

Nàng yên lặng đứng trong bụi hoa, gương mặt trắng ngần phảng phất trắng như muốn trong suốt, ánh mắt mỹ lệ đầy vẻ bi thương.

Lúc Lục Tiểu Phụng nhìn nàng, nàng đã cúi đầu đi qua một bên bọn họ, đi vào trong nhà, ngay cả nhìn cũng không nhìn Lục Tiểu Phụng nửa mắt.

Nàng không nói gì, không nói ngay cả một câu.

Lục Tiểu Phụng còn biết nói gì hơn.

Ngưu Nhục Thang nhìn bọn họ, nói:

- Anh đã muốn đi, tại sao còn chưa đi ?

Lục Tiểu Phụng bỗng xông lại, kéo tay Sa Mạn, lớn tiếng nói:

- Đi, anh đem em đi một lượt !

Sa Mạn xoay lưng lại chàng, không quay đầu lại, nhưng chàng có thể cảm thấy thân nàng đang run rẩy, nàng bỗng lạnh lùng nói:

- Anh đi đi, mau mau đi thôi, ngày ... ngày mai tôi lấy chồng rồi, đáng lý ra là không nên gặp anh lại !

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng bỗng lạnh cứng, một hồi thật lâu, mới từ từ buông tay nàng ra, chàng bỗng cười lớn lên:

- Đây là chuyện vui, cung hỉ cô, chỉ tiếc là tôi uống không được ly rượu mừng cho hai người.

Chàng móc trong người hết ra tập ngân phiếu, đặt xuống bàn:

- Chút ý tứ, cũng là đồ lễ mừng của tôi.

- Cảm ơn anh.

Tuyệt diệu, tuyệt diệu quá. Một người vừa mới nguyện ý dâng hiến cho mình tất cả, bây giờ lại đi cảm ơn đồ lễ vật của mình tặng cho cô ta ngày đi lấy chồng. Mà thứ đồ mình tặng lại là thứ cô ta không bao giờ thèm để mắt đến. Đây không phải là điều tuyệt diệu quá sao, tuyệt diệu đến độ muốn đập đầu vào đâu đó chết quách cho rồi.

Lục Tiểu Phụng không đập đầu chết đi cho rồi. Chàng theo Ngưu Nhục Thang ra ngoài bờ biển, lần này Ngưu Nhục Thang không hề gạt chàng.

Bờ biển quả thật có một chiếc thuyền, trên thuyền còn có sáu bảy người chèo chèo.

Ngưu Nhục Thang nắm tay chàng hỏi:

- Anh có biết tại sao em để anh đi không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không biết !

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em vốn không muốn để anh đi đâu, nhưng hiện tại không thể không để cho anh đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết !

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Rất cuộc anh biết hay là không biết ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi vừa biết, cũng vừa không biết.

Ngưu Nhục Thang thở ra nói:

- Thật ra là em biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô biết gì ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em biết trong lòng anh đang đau khổ lắm, nhưng nếu anh cứ ở đây hoài, có ngày anh sẽ nhất định chết về tay Cửu ca của em.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết !

Ngưu Nhục Thang nói:

- Anh về lại rồi, nhớ tìm cách thưởng tiền cho bọn chèo thuyền, bọn họ đều là những người đáng tin cậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết !

Ngưu Nhục Thang nói:

- Lão đầu tử mà biết em thả anh đi nhất định sẽ tức giận lắm, không chừng còn đem em đi chôn sống, nhưng ...

Cô lại thở ra:

- Nhưng chúng mình dù gì cũng có một đoạn nhân duyên, nếu em mà giết anh, em cũng cam lòng, nhưng nếu người khác giết anh, em sẽ nhất định đau lòng lắm !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết !

Ngưu Nhục Thang bật cười:

- Hiện tại hình như chuyện gì anh cũng biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra chuyện gì tôi cũng đều không biết.

Chàng quả thật chuyện gì cũng đều không còn biết, bởi vì lòng chàng đã tán loạn, hoàn toàn tán loạn.

Chàng thông minh, khoát đạt, cơ trí, dưỡng cảm, kiên cường, chàng sống cuồng nhiệt, thích mạo hiểm. Chàng không phải là thứ hỗn đản mà người ta tưởng tượng, nhưng chàng có một khuyết điểm lớn nhất. Trái tim của chàng quá mềm yếu.

Tại sao một người cá tính càng kiên cường, ngược lại trái tim lại mềm yếu ?

Tại sao một người càng thông minh, ngược lại càng dễ làm chuyện ngu xuẩn ?

Hiện tại Lục Tiểu Phụng đã ở trên biển, biển cả trắng lè mênh mông, đại khái cũng làm cho người ta quên đi chút nào phiền khổ ưu tư. Nhưng Lục Tiểu Phụng không quên được. Hiện tại đã khuya lắm, gần như đã gần tới bình minh, nhưng chàng còn đang nghĩ tới hoàng hôn.

Cái hoàng hôn làm chàng vĩnh viễn không bao giờ quên được. Tại sao nàng lại đối với chàng như vậy ? Tại sao nàng muốn chàng đi ? Rồi lại không muốn chàng đi ?

Rồi lại để cho chàng đi ? Tại sao lại biến đổi nhanh chóng quá ?

Nếu chân tình đều không thể tin tưởng vào được, trên đời này còn có gì làm người khác tin được vào ?

Trở về được, dĩ nhiên đó là một chuyện hấp dẫn không thể kháng cự được.

Về xong rồi, chàng lại trở thành Lục Tiểu Phụng nổi danh thiên hạ, trên hoang đảo, chàng có là gì đâu ? Về lại rồi, chàng sẽ lập tức được mọi người hoan nghênh, rượu ngon người khác không mở ra được, sẽ mở ra vì chàng, chuyện người khác làm không được, chàng đều làm được cả.

Nhưng về lại rồi, chàng có thật sự sẽ sung sướng không ? Mấy năm nay chàng đã hưởng bao nhiêu vinh dự rồi, bất cứ ai đề cập đến cái người có bốn hàng lông mày Lục Tiểu Phụng, đều cảm thấy rất bội phục, vừa ái mộ vừa ghen tức.

Có thật chàng đang sung sướng chẳng ? Chỉ có mình chàng mới biết được.

Nếu một người không thể căng với người mình thật tình thương yêu ở cùng một nơi, thì dù có đem hết vinh quang của cải trên đời này đưa cho y, đợi đến lúc giữa đêm tĩnh mịch, không ngủ được, y cũng sẽ ngồi đó mà rơi nước mắt.

Dù cho mắt y không có tí lệ nào, trong lòng cũng sẽ rơi lệ.

Một người nếu được cùng một người mình thật tình thương yêu ở một nơi, dù cho ở trong một gian phòng chật hẹp cũng hơn ở trong một lâu đài vạn phòng.

Cái thứ tình cảm ấy không phải là kẻ thông minh nào có thể hiểu thấu.

Cái thứ tình cảm ấy nếu nói cho những kẻ thông minh ấy nghe, y sẽ nhất định cười như cười một kẻ ngốc, tại sao chỉ vì một cô gái mà bỏ tất cả mọi thứ. Nhưng bọn họ không biết rằng, có lúc cô con gái ấy chính là tất cả mọi thứ của người đàn ông đó.

Dù bao nhiêu là trân châu bảo ngọc tiền tài quyền lực trên đời này, cũng không sánh bằng hai tấm lòng chân thật với nhau.

Cái thứ tình cảm ấy chỉ có người chí tính chí tình mới hiểu được, chỉ cần y hiểu vậy, dù người khác có mắng y chửi y nhục mạ y, gọi y là kẻ ngốc, y cũng không màng.

Lục Tiểu Phụng chính là một kẻ ngốc như vậy. Lục Tiểu Phụng chính là một kẻ hỗn đản như vậy.

Đêm dài lê thê, biển cả mênh mang, chàng bỗng nhảy ùm xuống nước, nhảy xuống mặt biển. Bất kể ra sao, nhất định chàng phải trở về gặp nàng lại lần nữa. Dù cho gặp xong rồi sẽ len lén bỏ đi, chàng cũng cam tâm tình nguyện. Dù chàng đi không được, chàng cũng cam tâm tình nguyện.

Một người không ngốc, một kẻ lãng tử không nhà không cửa, một người rất thành công được bao nhiêu người mơ tưởng như mình với bao nhiêu là quyền lợi danh vọng, tại sao lại đi làm một chuyện như vậy ?

Bởi vì y là Lục Tiểu Phụng.

Nếu chàng không làm vậy, chàng đã không còn là Lục Tiểu Phụng, chàng đã là một người chết !

Nước biển lạnh ngọt, chàng nhảy ra khỏi thuyền xong, lại bơi thêm một hồi thật lâu, mới sực nhớ ra một chuyện, một chuyện chết người.

Lúc bắt đầu nhổ neo là đang giữa khuya, hiện tại đã gần sáng, thuyền đi cũng đã được hơn một tiếng đồng hồ, nếu chàng muốn bơi ngược lại, không biết còn phải mất bao lâu, cũng có thể là ba bốn tiếng đồng hồ, cũng có thể là vĩnh viễn không bao giờ tới.

Nếu quay đầu trở lại thuyền, rất có thể sẽ rượt theo kịp, cũng rất có thể không rượt theo kịp. Chàng bỗng phát hiện ra mình đang bị treo giữa lưng chừng trời, tiến cũng chết người mà lui cũng chết người.

Chính ngay lúc đó bỗng nghe ỳnh lên một tiếng, chàng quay đầu lại nhìn, một làn khói xanh đang bốc lên từ chiếc thuyền ở đằng xa, rồi bỗng biến thành một biển lửa rực một góc trời.

Nước biển lạnh giá, người của chàng còn lạnh hơn cả nước biển. Chàng nhìn chiếc thuyền đang từ từ chìm xuống, nếu mình còn trên chiếc thuyền đó, e rằng đã bị nổ tan tành xương thịt, lần này chàng lại thoát được cái chết trong đường tơ kẽ tóc.

Chỉ tiếc là tình cảnh cũng không khá hơn bao nhiêu, hiện tại chàng có muốn trở lại hoang đảo, cũng khó như lên trời, nếu chìm xuống dưới đáy biển, thì là chuyện quá dễ dàng.

Xem tình cảnh như vậy, sớm muộn gì chàng cũng bị chìm xuống thôi.

Chiếc thuyền chàng đi sớm muộn gì cũng sẽ bị chìm, Ngư Nhục Thang dùng phương pháp hiển nhiên còn thô lỗ khích liệt hơn cha cô ta nhiều.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng bỗng phát giác ra mình có thêm một nhược điểm.

Chàng dễ tin vào người khác, nhìn người khác lúc nào cũng lương thiện hơn một chút, chàng từ chối không tin trên đời này có kẻ ác nào chân chính không có thuốc chữa, nhưng chàng lại quên mất người làm cha dĩ nhiên lúc nào cũng hiểu con mình rõ ràng hơn ai cả.

Chàng cứ ngỡ rằng Ngư Nhục Thang chỉ cần đuổi chàng đi là xong chuyện, nào ngờ cô ta nhất định phải giết chàng đi mới xong.

10. Uyên Ương Ly Tán

Một đêm dài đằng đẵng trôi qua, phương đông đã dần dần ửng đỏ, trên mặt biển vạn đạo kim quang đang bùng lên, thật là tráng lệ.

Ngày mai chàng còn thấy được mặt trời không ? Lục Tiểu Phụng không có lấy ngay cả một điểm gì làm chắc.

Chàng thả tung hết tứ chi, nửa chìm nửa nổi tùy theo dòng nước phiêu lưu, chỉ hy vọng nước triều lại đưa chàng trở về lại đảo, chàng không bao giờ tưởng tượng ra, giờ này phút này lại có chiếc thuyền nào đi qua gần đây.

Nào ngờ trên mặt biển cứ có một chiếc thuyền, chính là loại thuyền nhỏ lần trước chàng rớt xuống nước, Nhạc Dương đã ném cho, trên chiếc thuyền nhỏ đang có người dùng sức chèo, hiển nhiên nằm mộng cũng nghĩ không ra, còn có người sống sót đâu đây.

Lục Tiểu Phụng nhảy vọt lên, nhảy vào lòng thuyền, người đó sợ quá la lớn lên, làm như vừa thấy quỷ không bằng.

Y xem ra còn là một đứa bé, tuổi tác dĩ nhiên không lớn lắm, mặc áo xanh, là một đứa nhỏ làm tạp dịch trong thuyền.

Lục Tiểu Phụng vừa lên thuyền đã cảm thấy đứa nhỏ có hành động đáng nghi ngờ, dáng điệu có vẻ quen quen.

Chỉ bất quá lúc đó chàng đang thất hồn thất vía, chẳng đi để ý đến chuyện đó làm gì.

Gương mặt đứa nhỏ rất trắng trẻo dễ thương, xem ra không có vẻ là đứa nhỏ quen làm chuyện tạp dịch, sau khi thuyền chìm rồi, y còn tìm ra được thuyền nhỏ cấp cứu, vận khí quả thật không tệ.

Y kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Phụng, ngay cả cặp môi cũng trắng bệch ra:

- Người ... người còn chưa chết sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đã chết rồi, ta đi tìm người chết thế đây.

Đứa nhỏ nửa ngờ nửa tin, trong lòng vẫn còn kinh hoảng:

- Tại sao người lại đi tìm ta ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ngươi là người làm chìm thuyền chứ còn ai !

Đứa nhỏ lập tức lớn tiếng phủ nhận:

- Không phải tôi, tôi chẳng biết gì cả.

Lục Tiểu Phụng cười cười, bồng ôm y lên, kéo tung chéo áo ra, bày bộ ngực trắng nõn nà và cặp vú nhỏ, đứa bé này lại là Tiểu Ngọc, cô bé hôm qua Cữu thiếu gia sai đi tìm Sa Mạn.

Dĩ nhiên cô ta chẳng còn là đứa bé, cô đã đến tuổi biết sơ sơ chuyện phong tình, cô bỗng bị người ta bồng lấy cởi y phục, toàn thân đã mềm nhũn cả ra, trong lòng vừa kinh hãi, vừa tức giận, vừa xấu hổ, vừa nóng nảy, cô run rẩy hỏi:

- Người ... người tính làm gì thế ?

Lục Tiểu Phụng thần nhiên nói:

- Ta chẳng muốn gì cả, chẳng qua, trước giờ ta nổi danh là kẻ háo sắc, ai ai cũng biết !

Tiểu Ngọc sợ quá muốn ngất cả ra, nhưng trong lòng lại có cảm giác gì đó thật kỳ quái, cô cứ không chịu bất tỉnh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta thích các cô nhỏ hay nói xạo, không biết cô có biết nói xạo không ?

Chàng cố ý tít mắt lại, bày hai hàm răng ra, làm vẻ háo sắc vô cùng, giống như sắp nuốt cô vào trong bụng.

Tiểu Ngọc lập tức lắc đầu:

- Tôi không biết nói xạo, trước giờ tôi bao giờ nói xạo.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô không biết nói xạo sao ? Được, ta thử thử xem, tại sao thuyền lại bị thiêu rụi vậy ?

Tiểu Ngọc nhìn bàn tay của chàng, bàn tay của chàng hình như không có vẻ quy củ lắm, đáng điệu của chàng cũng làm cho người ta muốn hoảng cả lên.

Cô rút cuộc thở ra nói:

- Dưới đáy thuyền có dấu Phích Lôi Tử của Phích Lôi Đường ở Giang Nam, còn có mấy thùng dầu hôi, chỉ cần Phích Lôi Tử nổ tung lên dẫn mỗi, thuyền sẽ bị thiêu rụi !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ai dẫn mỗi vậy ?

Tiểu Ngọc nói:

- Không phải ...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải cô ?

Bàn tay chàng bỗng làm một chuyện thật đáng sợ, người của Tiểu Ngọc mềm ra, cô nói nhỏ:

- Không phải người khác !

Lục Tiểu Phụng hình như không hiểu lắm:

- Không phải người khác, không lẽ là cô ?

Tiểu Ngọc cắn môi, rốt cuộc gật gật đầu. Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai sai cô làm chuyện này ? Có phải là Cửu công tử của cô không ?

Tiểu Ngọc nói:

- Không phải y, là công chúa !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cha cô ta không phải là Hoàng đế, tại sao các người gọi cô ta là công chúa ?

Tiểu Ngọc nói:

- Không phải công chúa, là cung chủ, cung là hoàng cung !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao cô ta lại xưng là cung chủ ?

Tiểu Ngọc nói:

- Tại vì cô ta họ Cung, tên là Cung Chủ !

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Trước đây ta có quen một lão đầu tử, cô đoán xem y tên gì ?

Tiểu Ngọc hỏi:

- Tên gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y tên là Lão Đầu Tử, bởi vì y vốn họ Lão, tên là Lão Đầu Tử.

Tiểu Ngọc cũng bật cười, hình như cô đã quên mất hai bàn tay đáng sợ của chàng.

Nhưng Lục Tiểu Phụng đã buông cô ra, chàng cố ý vênh mặt lên nói:

- Cô quả thật không biết nói xạo, ta chẳng thích cô !

Tiểu Ngọc nhìn chàng, cô đảo quanh tròn mắt, bỗng hỏi:

- Ông tưởng tôi sợ Ông thích tôi lắm sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô không sợ ?

Tiểu Ngọc lắc lắc đầu nhún nhún nói:

- Tôi nói cho ông biết những chuyện đó, chỉ vì tôi vốn không biết nói xạo thế thôi !

Lục Tiểu Phụng cười lớn. Bấy giờ mặt trời đã lên, chiếu vào gương mặt trái xoan của cô, cũng chiếu vào bộ ngực phát dục đầy đặn của cô. Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Bất kể cô có nói thật hay không, hiện tại cô có thể mặc y phục vào rồi đấy !

Tiểu Ngọc chớp mắt:

- Cái gì của em, ông cũng đã thấy hết rồi, mặc y phục vào cho đàng hoàng để làm gì nữa ?

Cô gỡ chiếc mũ xanh trên đầu ra, mái tóc dài mềm mại bóng mượt rũ xuống, cô xoay người lại ánh mặt trời:

- Em ở đây lâu rồi mà chưa sưởi nắng bao giờ, em cũng muốn cởi hết y phục sưởi một trận !

Ánh mặt trời sáng lạn, nước biển xanh đậm một màu, được ở trần nằm sưởi ấm, quả thật là một chuyện thoải mái.

Lục Tiểu Phụng lớn tiếng nói:

- Cô đừng có làm vậy.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại vì ... tại vì ta là con quỷ háo sắc.

Tiểu Ngọc nhún miệng cười nói:

- Em không sợ quỷ háo sắc, không lẽ quỷ háo sắc lại đi sợ em sao ?

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Quỷ háo sắc cũng không sợ cô, hẳn chỉ sợ mình sẽ ...

Chàng chưa nói xong câu, đã biến hẳn sắc mặt, chàng bỗng phát hiện đáy thuyền có nước tràn vào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô có biết bơi không ?

Tiểu Ngọc nói:

- Không biết.

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Lần này chắc là tiêu rồi.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Chuyện gì tiêu rồi ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cái vị Cung Chủ của cô không những muốn giết tôi, còn muốn giết luôn cả cô để bịt miệng.

Tiểu Ngọc hững hờ nói:

- Em biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô biết ?

Tiểu Ngọc nói:

- Cô ta đục thủng hai lỗ dưới đáy thuyền, dùng sáp bịt lại, bị nước biển sát qua sát lại một hồi, sáp sẽ bị chảy ra, nước biển tràn vào, chiếc thuyền này sẽ bị chìm.

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Cô đã biết vậy, sao còn ngồi lên chiếc thuyền này ?

Tiểu Ngọc nói:

- Bởi vì em muốn thưởng thức mùi vị bị chết đuối ra sao.

Lục Tiểu Phụng dần mặt ra. Chàng không ngờ rằng cái cô bé xem ra thông minh và lanh lợi kia, lại là một đứa nhỏ hồn đần hồ đồ quá như vậy.

Tiểu Ngọc nói:

- Em biết trong lòng ông nhất định đang mắng em hồn đần, thật ra nếu ông không gặp phải em, ông cũng bị chết đuối thôi, có thêm một người chết với ông có gì là không tốt ?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Ta chỉ bất quá hơi hối hận một tý !

Tiểu Ngọc hỏi:

- Hối hận chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hối hận tại sao lúc này không thật tình ấy cô cho rồi.

Tiểu Ngọc đỏ mặt lên, nhưng lại nhin không nổi bật cười sảng sặc. Lục Tiểu Phụng trừng mắt hỏi:

- Cô cười gì ?

Tiểu Ngọc không trả lời, cô lấy từ trong khoang ở đầu thuyền ra một khối sáp màu vàng, chia ra làm hai, lấy tay nhét hai cái lỗ dưới đáy thuyền lại, miệng lẩm bẩm:

- Khối sáp này chảy ra rồi mình làm sao bây giờ ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không biết.

Tiểu Ngọc nói:

- Em biết, sáp như vậy em đã chuẩn bị mười bảy mươi tám khối để sẵn đó.

Lục Tiểu Phụng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ nói:

- Thì ra cô chẳng phải là hồn đản, cô là con hồ ly tinh !

Tiểu Ngọc cố ý thở ra nói:

- Tuy em cũng muốn thưởng thức mùi vị bị chết đuối ra sao, nhưng còn chưa được người ta ấy mình, chết hồ đồ như vậy, không phải là oan uổng lắm sao ?

Lục Tiểu Phụng cười lớn nói:

- Cái vị Cung Chủ của cô thấy cô còn sống sờ sờ trở về, không biết có bị giạt bắn người lên không ?

Tiểu Ngọc nói:

- Cô ta không gì đâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao cô biết cô ta sẽ không sao cả ?

Tiểu Ngọc nói:

- Bởi vì cô ta sai em làm chuyện gì, đều tính giết em luôn một lượt cho khỏe, nhưng tiếc là mỗi lần như vậy, em đều sống nhăn về lại, mỗi lần cô ta thấy em còn sống về lại, cảm thấy rất thích thú, bởi vì cô ta biết có thể sai em làm thêm được một chuyện nữa !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô đã biết cô ta muốn hại cô, tại sao còn đi làm chuyện cho cô ta ?

Tiểu Ngọc thở ra nói:

- Bởi vì em mà không làm, chắc chắn là chết thật luôn, chết ngay lập tức.

Lục Tiểu Phụng cũng không nhịn được, thở ra. Ở chung với con ong mật ấy, muốn sống sót cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chàng biết mình còn sống sót trở về lần này, con ong mật này nhất định lại đến tìm mình tiếp. Chàng có muốn trốn cũng trốn không khỏi.

Tiểu Ngọc nhìn chàng, bỗng nói:

- Ông là người tốt.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Nhân lực của cô quả thật không tệ lắm.

Tiểu Ngọc nói:

- Hàm râu như cặp lông mày của ông tuy thật dễ ghét, nhưng xem ra ông cũng không xấu trai lắm.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chờ cô lớn lên một tý, không chừng cô nhất định sẽ thích cái gã râu ria là tôi lắm đấy !

Tiểu Ngọc bỗng thở ra nói:

- Chỉ tiếc ông là Lục Tiểu Phụng !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Điều đó có gì là đáng tiếc ?

Tiểu Ngọc nói:

- Nếu ông không phải là Lục Tiểu Phụng, em nhất định sẽ lấy ông, dù có làm thiếp cũng không sao cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta là Lục Tiểu Phụng, tại sao cô không lấy ta được ?

Tiểu Ngọc nói:

-Bởi vì em không muốn làm quả phụ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lấy Lục Tiểu Phụng là sẽ làm quả phụ sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Cái vị Cung Chủ của em một lòng muốn đòi mạng ông, Cửu thiếu gia cũng vì tất muốn để ông sống sót, em mà lấy ông, không quá ba ngày sẽ làm quả phụ rồi.

Giữa trưa. Chiếc thuyền nhỏ rồi cũng đã cập vào bờ, hai người mệt bở hơi tai, nằm sóng soài ra bãi biển như chết, cũng không biết bao lâu, Tiểu Ngọc bỗng nói:

- Làm quả phụ hình như cũng là một chuyện thú vị.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không thú vị, không thú vị tý nào.

Tiểu Ngọc nói:

- Thú vị, nhất định là thú vị lắm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Đàn bà trước sau gì cũng lấy chồng, lấy chồng là có một ông chồng, quả phụ chẳng phải có, một thân tự do tự tại, cũng chẳng ai bắt buộc gì mình. Còn có thể đi mèo mả với chồng người khác, không phải là thú vị lắm sao.

Lục Tiểu Phụng lại dần mặt ra. Chàng thật tình nghĩ không ra, cái cô bé này tại sao lại đi nghĩ chuyện kỳ khôi như vậy, làm quả phụ là chuyện rất thú vị, đây là lần đầu tiên chàng được nghe.

Tiểu Ngọc nói:

- Sao không nghe ông nói gì nữa vậy ? Có phải là ông thấy em nói có lý lắm không ?

Lục Tiểu Phụng cười khổ:

- Thì ra không những cô là hồ ly tinh, cô còn là hồn đản nữa.

Tiểu Ngọc bật cười:

- Chẳng qua, ông cũng nên yên lòng đi, hồn đàn em đây cũng chẳng muốn đi lấy một đại hồn đản như ông.

Cô nháy bật dậy, nói:

- Em muốn về đây, còn ông ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta ...

Chàng không nói hết câu, bởi vì thật tình chàng không biết nên đi đâu.

Chàng không hề sợ người khác hại mình, chuyện đó chàng đã quá quen thuộc, nhưng hôm nay là ngày Sa Mạn thành thân, muốn chàng đưa mắt nhìn Sa Mạn đi lấy người khác, thật tình chàng chịu không nổi.

Từng trận từng trận sóng biển cuốn qua, chàng bỗng phát hiện ra nơi đây chính là chỗ mình lên bờ lần đầu tiên. Tiểu Ngọc lại hỏi:

- Ông rốt cuộc có về hay không đây ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta có cái nhà rất đẹp, ở gần đây, cô có muốn lại xem không ?

Tiểu Ngọc cười nói:

- Ông nói xạo, em không thích đàn ông nói xạo đâu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi còn có một ông bạn đang chờ tôi ở đó, ông bạn có cái bụng bự bự, không những thú vị cực kỳ, mà còn không biết nói xạo.

Tiểu Ngọc cười khom cả lưng lại:

- Thì ra không những ông nói xạo, ông còn nói dóc nữa, trên đời này bao nhiêu hạng người đều có, chỉ có người không nói xạo, em còn chưa gặp một ai.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô không tin, tại sao không lại đó xem ?

Tiểu Ngọc nói:

- Đi thì đi, có gì phải sợ, dù sao ...

Cô che miệng cười lại nói:

- Dù sao em cũng chẳng sợ gì ông, chỉ có ông sợ em thôi.

Nước suối vẫn còn chảy không ngừng, cái nhà nhỏ của chàng vẫn còn đó, trên đời này vốn có nhiều chuyện vĩnh viễn sẽ không hề thay đổi.

Tiểu Ngọc lại cười khom cả lưng lại:

- Đây là cái nhà đẹp của ông đấy hử ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Gian phòng này vừa thoáng, vừa mát, cô nói có chỗ nào không tốt ?

Tiểu Ngọc nói:

- Tốt ... tốt ... tốt muốn xấu hử luôn !

Lục Tiểu Phụng cười lớn, kéo tay cô đi vào, pho tượng Di Lặc vẫn còn đang nằm đó, vẫn còn cười toe toét.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Đây là ông bạn của ông đấy hử ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô xem ông ta có biết nói xạo không ?

Tiểu Ngọc chỉ còn nước thừa nhận:

- Không biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy tôi cũng không nói xạo.

Chàng khom lưng lại, vỗ vào bụng pho tượng Phật Di Lặc, cười nói:

- Ông bạn tốt, tôi biết ông nhất định chờ tôi ở đây, không những ông không biết nói xạo, cũng không biết bán đứng bạn bè.

Pho tượng Phật Di Lặc đang cười hì hì nhìn chàng, bỗng nói:

- Nhưng em biết cần người đấy.

Giọng nói quả thật phát ra từ pho tượng Phật, Lục Tiểu Phụng quả thật giật bắn cả người lên.

Pho tượng Phật Di Lặc này biến thành biết nói từ lúc nào thế ?

Pho tượng Phật bỗng thở ra nói:

- Không những biết cần người, còn biết nói xạo nữa.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy cẫng lên, ôm choàng lấy pho tượng Phật, vừa cười vừa nhảy. Tiểu Ngọc kinh ngạc nhìn chàng, cô cứ ngỡ chàng đã phát điên.

Lục Tiểu Phụng quả thật muốn điên lên, cao hứng quá muốn phát điên lên. Pho tượng Phật Di Lặc dĩ nhiên không biết nói, chỉ bất quá có người đang núp trong đó nói ra.

Lục Tiểu Phụng nhận ra giọng nói người này. Người này chính là Sa Mạn.

Gương mặt của Sa Mạn vẫn còn trắng bệch, tuy so với lúc xưa tiều tụy, nhưng ánh mắt đầy vẻ sung sướng.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng si ngốc, không biết bao lâu rồi mới hỏi:

- Sao em lại đến đây ?

Sa Mạn chớp mắt nói:

- Anh lại nhà em được, sao em lại nhà anh không được ?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Dĩ nhiên là được, tùy tiện lúc nào cũng được, nhưng ...

Trong lòng chàng đang bí tắc:

- Hôm nay em không nên lại !

Sa Mạn hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng tuy còn đang gằng gượng cười cười, nhưng cười không muốn nổi:

- Không phải hôm nay là ngày đám cưới của em sao ?

Nhưng Sa Mạn rười rười cười:

- Không phải lúc này em đã nói với anh rồi sao, không những em biết cần, em còn biết nói xạo nữa.

Lục Tiểu Phụng lại dằn mặt ra. Tiểu Ngọc nhin không nổi cười nói:

- Bây giờ em mới hiểu ra, tại sao ông thích mấy cô hay nói xạo, bởi vì ông thích Mạn cô nương.

Cô cũng chớp chớp mắt nói:

- Hiện giờ các người có thể ấy gì đó với nhau, nhưng em phải đi đây, em mà không đi chỉ sợ sẽ bị đuổi đi mất.

Cái cô bé này quả thật là người biết ý, cô nói đi quả là đi ngay, lần này Lục Tiểu Phụng chẳng lưu cô lại, đợi cô đi xa rồi, Sa Mạn mới hỏi:

- Hai người ấy với nhau là nghĩa làm sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nghĩa là thế này nè.

Chành bồng chồm qua, ôm chặt lấy nàng, hai người lặn qua đám cỏ mềm, gió biển ẩm áp và ướt át, sóng biển vỗ nhẹ trên bờ, ôn nhu như tiếng thở của tình nhân.

Hô hấp của bọn họ không nhẹ nhàng như gió và biển. Hô hấp của bọn họ rất ngắn, và rất gấp rút, cũng như trái tim của bọn họ vậy.

Tại sao em phải nói xạo vậy ? Tại sao lại bắt anh phải đi ? Bởi vì em muốn thử anh, nhưng em biết anh sẽ về lại. Những câu nói đó, bọn họ không hỏi, cũng không trả lời. Nhất thiết mọi chuyện đều không cần phải giải thích.

Những chuyện bọn họ đang làm, chính là lời giải thích, giữa cặp tình nhân thật tình yêu thương với nhau, đây chính là lời giải thích còn hay hơn gấp vạn lần.

Gió biển vẫn còn nhẹ nhàng, hô hấp của bọn họ cũng đã trở lại nhẹ nhàng.

Căn nhà nhỏ tí teo ấy, chính là cung điện của bọn họ, trong cung điện của bọn họ, chỉ có hoà bình, chỉ có tình yêu. Bao nhiêu chuyện thô bạo, tà ác trên đời này, hình như đã xa cách bọn họ, xa cách lắm. Nhưng bọn họ đã lắm.

Chính ngay lúc đó, cung điện của bọn họ bỗng sụp đổ, sụp đổ xuống người bọn họ. Lục Tiểu Phụng không động dậy. Sa Mạn cũng không động dậy.

Bọn họ vẫn còn ôm nhau chặt cứng, dù cho trời có sụp xuống, sụp xuống người bọn họ, đè nát bọn họ ra thành cám, bọn họ cũng chẳng màng. Bởi vì bọn họ đã đạt được cái chân tình mà bọn họ đã khát vọng cả một đời.

Bọn họ đã quá đủ trong nhau. Thậm chí bọn họ còn không nghe có tiếng động gì khác hơn, dù bọn họ không phải là không nghe đó, nhưng là không muốn nghe tí nào.

Đây quả thật là giọng nói bọn họ không muốn nghe. Đối với bọn họ, trên đời này không có tiếng cười nhạt nào khó nghe hơn của Ngưu Nhục Thang.

Hiện tại tiếng cười vọng vào bên trong, lại chính là tiếng cười nhạt của Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang không những đang cười nhạt, cô còn nói. Giọng nói của cô còn lạnh lẽo, còn điếc tai hơn cả tiếng cười, thậm chí cô còn đang vỗ tay:

- Tốt, quá tốt, vũ công các người mà được bằng một nửa động tác các người vừa làm, nhất định chẳng có người nào chịu cho nổi !

Lục Tiểu Phụng rút cuộc thở ra, gạt mấy miếng cỏ khô đang phủ trên mặt.

Ngưu Nhục Thang đang đứng trên đầu nhìn lom lom xuống bọn họ, ánh mắt cô đầy vẻ oán độc và đố kỵ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô mạnh giỏi ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Tôi không mạnh giỏi.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Đây là lời nói thật, quả thật cô không tốt tí nào.

Tiếng cười nhạt của Ngưu Nhục Thang bỗng biến thành tiếng cười quynh rũ:

- Em chỉ muốn anh theo lương tâm mà nói một lời.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nói gì ?

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Chuyện này, em làm hay hơn, hay chị ta làm hay hơn ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không so sánh được !

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì làm chuyện này có hai loại.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Hai loại gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một loại là người, một loại là dã thú.

Tiếng cười quynh rũ của Ngưu Nhục Thang lại biến thành tiếng cười nhạt:

- Người chết rồi thì sao nhỉ ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nhớ có người nói, một vạn người chết, không bằng một con chó cái còn sống.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Đây là lời nói của một người thông minh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô là người, hay là chó cái, không chừng tôi còn chưa phân biệt rõ ra, tôi chỉ biết có một chuyện !

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh biết chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ biết, chúng tôi còn đang sống, ít nhất chúng tôi còn đang sống đây.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Còn tới bao lâu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ cần được một ngày, còn sướng hơn một vạn năm của cô.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Anh sai rồi !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không chừng các người còn sống được thêm nửa ngày !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Đây là một hòn đảo rất lớn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Theo tính toán của chúng tôi, hòn đảo này có ít nhất là bảy trăm chỗ có thể ẩn núp.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Chỉ cần các người trốn được quá mười tám tiếng đồng hồ, không chừng các người còn có thể sống tới một trăm tám chục tuổi.

Cô cười nhạt:

- Chỉ tiếc là các người trốn không nổi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì, cho dù các người là hai con kiến, y cũng sẽ tìm được ra các người, và dậm cho chết bẹp dí.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô ? Hay là y ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Y !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y chính là Cửu ca của cô ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Dĩ nhiên.

Ánh mắt cô đầy vẻ kiêu ngạo:

- Thậm chí y còn nguyện ý nhường các người nửa tiếng đồng hồ trước !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhường làm sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, trong nửa tiếng đồng hồ, y sẽ không truy đuổi các người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhất định không ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Y thốt ra lời nào, mỗi chữ như đinh đóng vào tường, một cái đinh là một dấu !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Điều đó tôi tin được.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cho dù anh không tin, người nằm bên cạnh anh cũng nên tin.

Giọng nói của cô bỗng biến ra ôn nhu:

- Bởi vì lúc trước hình như chị ta cũng có nằm bên cạnh Cửu ca thôi !

Lục Tiểu Phụng không cảm thấy khó chịu, có được một chân tình mà mình hoàn toàn tin tưởng vào, trên đời này không còn thứ gì có thể làm họ khó chịu.

Nhưng nếu nói Lục Tiểu Phụng không tức giận tý nào, đó không phải là lời nói thật. Ít nhất gương mặt của chàng cũng đang biến đổi.

Ngưu Nhục Thang đang cười. Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây là những lời cô muốn lại nói cho chúng tôi nghe ?

Ngưu Nhục Thang gật gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại tôi đã nghe rồi đó !

Ngưu Nhục Thang nói:

- Nghe rõ từng chữ một chứ ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Từng chữ một.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh có muốn đánh cuộc với em không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đánh cuộc gì ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em cá là không đến ba tiếng đồng hồ, Cửu ca sẽ tìm ra các người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sau đó sẽ đâm chết chúng ta như đâm một con kiến ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không sai tý nào.

Gió biển vẫn còn nhẹ nhàng, hô hấp của bọn họ vẫn còn nhẹ nhàng, nhưng tâm tình của bọn họ không như vậy.

Kiểm pháp của Cung Cửu, thủ đoạn giết người của Cung Cửu, Dĩ nhiên Sa Mạn còn rõ hơn Lục Tiểu Phụng. Có điều trong lòng nàng bây giờ không nghĩ đến chuyện đó.

Nàng đang nghĩ đến câu nói Ngưu Nhục Thang nói lúc nãy. Làm chuyện đó, rốt cuộc cô ta hay hơn, hay là mình hay hơn ?

Đến giờ phút này, nàng còn đang ghen tương. Thật ra, đây cũng chẳng phải là điều kỳ lạ gì. Bất cứ lúc nào, nếu muốn lấy mạng một người đàn bà, chẳng phải là điều gì khó khăn, nhưng muốn một người đàn bà không ghen tương, đây chính là chuyện nằm mộng.

Lục Tiểu Phụng cũng đang có tâm sự. Chàng cũng không nghĩ đến kiếm pháp của gã họ Cửu, chuyện sống chết, chàng vốn không để vào tâm, chàng đáng lý ra đã chết bao nhiêu lần rồi.

Sa Mạn bỗng hỏi:

- Anh đang nghĩ gì vậy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đang nghĩ về em.

Sa Mạn hỏi:

- Nghĩ về em ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đang nghĩ không biết em có đang ghen hay không !

Sa Mạn cắn chặt môi:

- Sao em lại phải ghen ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi em có lý do để ghen.

Sa Mạn hỏi:

- Bởi vì anh quả thật thích ở với cô ta ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh đã từng thích nhiều người khác, cô ta chỉ bất quá là một trong những người đó thôi, em ...

Chàng cố ý ngừng lại, Sa Mạn lập tức nói tiếp giùm chàng:

- Em chỉ bất quá là một trong những người đó.

Lục Tiểu Phụng tuy không thừa nhận, nhưng chàng không có lấy một điểm gì ra chiều phủ nhận. Sa Mạn nhìn chàng, trừng mắt nhìn chàng một hồi lâu, rồi nói:

- Tại sao anh không hỏi em, có phải em cũng thích ở với người khác ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh bắt tất hỏi.

Sa Mạn hỏi:

- Có phải anh chẳng cần màng tới ?

Lục Tiểu Phụng không những không phủ nhận, chàng còn gật gật đầu. Sa Mạn lại trừng mắt nhìn chàng một hồi lâu, bỗng thở nhẹ ra nói:

- Nếu anh cho rằng em không hiểu ý anh ra sao, anh lầm rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Anh có ý gì ?

Sa Mạn nói:

- Anh cố ý làm em tức giận bỏ đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Sa Mạn nói:

- Anh nghĩ rằng, chỉ cần em rời khỏi anh, em sẽ sống tới một trăm tám chục tuổi.

Lần này Lục Tiểu Phụng không hề thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Sa Mạn nói:

- Chỉ tiếc là anh quên mất một điều !

Chàng không hề hỏi thêm. Nàng đã nói tiếp theo đó:

- Một người đàn bà dù có sống được tới một trăm tám chục tuổi, sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- So với sống chỉ có mười tám tiếng đồng hồ, còn có ý nghĩa hơn một chút !

Sa Mạn nói:

- Đó là cái lối suy nghĩ của anh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn của em ?

Sa Mạn nói:

- Chỉ cần ở với anh một chỗ, dù chỉ sống một tiếng đồng hồ, em cũng thấy thỏa lòng.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy bật dậy, kéo tay nàng nói:

- Mình đi thôi !

11. Chạy Trốn Truy Nã

Sau bãi cát phẳng lì là vách đá thẳng đứng, và khu rừng rậm rạp.

Ở một nơi thế này, ngay cả thỏ cũng khó mà thoát khỏi móng vuốt của hồ ly.

Lục Tiểu Phụng không phải là thỏ.

Không những chàng có cái tinh linh tốc độ của thỏ, chàng cũng có cái giáo hoạt của hồ ly, cái trung thành dũng cảm của chó.

Chàng vốn là thợ săn, những phương pháp sinh tồn trong vũng lầy rừng rậm, chàng còn hiểu rõ hơn cả ai. Chỉ cần dùng một nhành cây, chàng có thể chế ra một cái bẫy giết người như chơi.

- Nhưng người này không phải là người !

Sa Mạn đang nói đến Cung Cửu.

- Y là rắn độc, là hồ ly, là ma quỷ !

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Y rốt cuộc là thứ gì ?

Sa Mạn nói:

- Có người nói y làm bằng chín thứ cộng lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chín thứ gì ?

Sa Mạn nói:

- Nọc của rắn độc, tim của hồ ly, tuyết của bắc hải, đá trên núi Thiên Sơn, dũng mãnh của sư tử, độc ác của sài lang, nhần nại của lạc đà, thông minh của người, thêm vào những thứ quý hồn từ mười tám tầng địa ngục.

Tuy Lục Tiểu Phụng còn đang cười, nhưng bất cứ ai cũng đều nhìn ra được chàng cười không có vẻ khoan khoái lắm. Sa Mạn nói:

- Hòn đảo này quả thật có rất nhiều chỗ ẩn núp bí mật !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Em biết bao nhiêu chỗ ?

Sa Mạn nói:

- Em không biết ngàn chỗ, nhưng cũng không phải ít.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y biết bao nhiêu chỗ ?

Sa Mạn nói:

- Mỗi chỗ y đều biết ! Chỗ nào em biết, y đều biết, chỗ nào em không biết, y cũng biết. Vì vậy bất kể chúng ta trốn đi đâu, y sẽ nhất định tìm ra mình !

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một lúc, chàng bỗng cười lên.

Sa Mạn không lấy làm lạ, nàng biết trên đời này có hạng người bất kể ở trong trường hợp nào cũng cười được.

Nàng thích những hạng người đó, có điều, Lục Tiểu Phụng đang cười quá khoan khoái, nàng nhin không nổi phải hỏi:

- Anh cười gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh chợt nghĩ ra một chuyện rất thú vị.

Sa Mạn nói:

- Bây giờ còn có chuyện gì làm anh thích thú được vậy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chúng mình có thể trốn tới một nơi rất thú vị.

Sa Mạn nói:

- Bất kể chỗ đó có thú vị hay không, y tìm được đến nơi là chẳng còn thú vị gì nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nơi đó anh bảo đảm với em y tìm không ra.

Sa Mạn hỏi:

- Nơi nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trong trứng con gà.

Sa Mạn bắt đầu tức giận, giờ phút này, chàng thật tình không nên đùa giỡn như vậy.

Lục Tiểu Phụng không những còn đang cười, ánh mắt chàng cũng đang sáng rực lên. Sa Mạn nhìn không nổi nói dối:

- Chỉ có trứng mới chui vào trong vỏ mà nằm, chỉ có anh là cái thứ hỗn đản ấy !

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Em còn quên một chuyện.

Sa Mạn hỏi:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ có trứng mới có vỏ trứng.

Sa Mạn không hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Em có biết nơi đây cái gã hỗn đản nhất là ai không ?

Sa Mạn hỏi:

- Không phải anh sao ?

Lục Tiểu Phụng lắc lắc đầu.

- Anh đâu bì lại được với y, anh có tối đa cũng chỉ dùng sáu thứ cộng lại mà làm thành thôi.

Sa Mạn nói:

- Anh đang nói là Cung Cửu đấy à ?

- Đúng vậy.

Chàng lại bổ sung:

- Chính vì y là một kẻ hỗn đản lớn nhất, vì vậy, cái vỏ của y chắc chắn là dày nhất, bất cứ ai trốn vào đó, nhất định sẽ rất an toàn.

Sa Mạn cũng sáng mắt lên. Hiện tại nàng đã hiểu ý của Lục Tiểu Phụng.

Nếu Cung Cửu đi tìm bọn họ, phòng của y sẽ không có ai, nếu bọn họ trốn lại được chỗ Cung Cửu, nơi đó quả thật là chỗ an toàn nhất, bởi vì chẳng ai có thể ngờ tới được, thậm chí còn bao gồm luôn cả Cung Cửu.

Một nơi không ai nghĩ tới được, dĩ nhiên là một nơi an toàn nhất.

Sa Mạn nói:

- Hiện tại mình chỉ còn một vấn đề, làm sao mình trốn lại được chỗ đó ?

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên biết vấn đề này rất khó khăn, nhưng chàng tin tưởng bọn họ nhất định sẽ có cách. Dưới mắt chàng, trên đời này không có chuyện gì tuyệt đối không làm được.

Sa Mạn hỏi:

- Anh đã có cách giải quyết vấn đề này ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dĩ nhiên em biết cái vỏ ấy nằm ở đâu ?

Sa Mạn nói:

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì cái vấn đề ấy đã giải quyết xong rồi.

Sa Mạn nói:

- Anh cho là mình có thể ngang nhiên đi vào, mà không ai biết gì cả !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mình cũng chẳng cần phải ngênh ngang đi vào, mình cũng chẳng cần phải bước đi bước nào.

Sa Mạn hỏi:

- Ngay cả một bước cũng không, không lẽ mình biến thành con ruồi bay vào đó sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mình cũng cần gì biến, có biến cũng không biến thành con ruồi.

Chàng lại cười lên một tiếng nói:

- Ruồi bay một lăm, anh đang chuẩn bị thoả mái trốn vào đó !

Sa Mạn mở to mắt ra nhìn chàng, làm như con nít đang nghe kể chuyện thần thoại.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Anh biết trong bụng em nhất định không tin, nhưng anh bảo đảm em không cần phải lo chuyện đó.

Sa Mạn nói:

- Không lẽ anh còn có chuyện gì khác đáng lo hơn ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ có một chuyện.

Sa Mạn hỏi:

- Anh nói đi !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh chỉ có cách núp vào, nhưng không có cách thoát ra.

Sa Mạn nói:

- Vì vậy dù mình có trốn được mười tám tiếng đồng hồ đi chăng nữa, y cũng sẽ tìm ra mình thôi !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đến lúc đó, nếu y muốn giết mình, mình ...

Sa Mạn ngắt lời chàng:

- Anh không cần lo chuyện đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Sa Mạn nói:

- Bởi vì bên ngoài còn có chuyện y phải đi làm cho xong.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm:

- Trừ giết người ra, còn có chuyện gì y phải nhất định không đi làm không được ?

Sa Mạn nói:

- Không có gì cả !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y đi chuyến này sẽ giết ai ?

Sa Mạn nói:

- Đáng cho y đi giết, chỉ có những tay siêu quần.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai ?

Sa Mạn nói:

- Không biết.

Không chừng nàng không biết thật, không chừng tuy nàng biết, nàng không chịu nói ra. Bất kể ra sao, Lục Tiểu Phụng không hề hỏi thêm.

Chàng không hề hy vọng bất cứ người đàn bà nào sẽ vì chàng mà bán đứng người đàn ông của họ trước đó.

Sa Mạn nhìn chàng:

- Bây giờ anh tính biến thành thứ gì ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Em nghĩ sao ?

Sa Mạn nói:

- Theo em nghĩ, chỉ có người chết mới thoải mái đi vào trong nhà Cung Cửu.

Lục Tiểu Phụng cười cười:

- Em quên mất một chuyện.

Sa Mạn nói:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chết cũng có nhiều loại, không nhất định chỉ có người thôi. Không có sinh mệnh, tức là chết.

Cây cỏ có sinh mệnh, nhưng bị chặt xuống, lấy làm gỗ, làm thành rương, tức là chết rồi. Vì vậy rương là chết.

Trên con đường núi ngoằn ngoèo bí ẩn, mười người đang khiêng năm cái rương đi lại, những cái rương xem ra rất nặng, mọi người ai ai cũng lộ vẻ mệt nhọc.

Nhất là cái rương cuối cùng, hai gã đại hán khiêng rương mồ hôi chảy đầm đìa ra đầy mặt bọn họ đã bị lọt về phía sau một khoảng xa. May mà nơi đây đã gần chỗ miệng hang ra vào. Chính ngay lúc đó, bọn họ thấy Sa Mạn. Nàng hiện ra như một cơn gió, chắn đường bọn họ:

- Các người có nhận ra ta không ?

Dĩ nhiên bọn họ đều nhận ra.

Những người vào trong hang núi không ai là không nhìn lên nàng vài lần, tối đa cũng chỉ bắt quá nhìn lên hai ba lần.

Bởi vì nếu bị Cung Cửu gia phát hiện ra có người nhìn lên nàng, Cung Cửu gia sẽ nổi giận lên.

Chẳng ai dám chọc giận Cung thiếu gia.

Hai gã đại hán gầm đầu:

- Mạn cô nương có điều gì phân phó ?

Sa Mạn nói:

- Ta chẳng có gì, Cửu thiếu gia thì có.

Hai gã đại hán đang đồng tai nghe.

Cửu thiếu gia phân phó chuyện gì, chẳng ai dám không nghe.

Sa Mạn nói:

- Y đặc biệt gọi ta lại đây, kêu các người khiêng cái rương này về phòng ngủ của y.

Tuy lúc này bọn họ có nghe mệnh lệnh khác, nhưng chẳng ai nghi ngờ gì cả, lại càng không dám phản kháng. Mọi người đều biết, Mạn cô nương nói ra điều gì, điều đó không khác gì Cửu thiếu gia nói.

Sa Mạn nói:

- Cửu thiếu gia thích sạch sẽ, vì vậy các người đi đâu rửa sạch tay chân trước cái đã Gần đó có một con suối nhỏ, bọn họ mau mắn chạy lại, mau mắn trở về, chiếc rương còn ở đó, Mạn cô nương chẳng còn thấy đâu.

Tuy nàng không còn đó, nhưng lời nói của nàng vẫn còn hữu hiệu như thường.

Trong rương tối om mà yên tĩnh, nắp rương đã được nhẹ nhàng đóng lại.

Bên ngoài đầy những nguy cơ, sống chết trong đường tơ kẽ tóc, hai người ôm nhau trong rương, người này thở hơi thở của người kia.

Đợi đến lúc bọn họ có thể mở miệng được ra, Sa Mạn nhin không nổi phải hỏi:

- Sao anh biết y còn có rương để đem về nhà ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh nhìn ra y là hạng người rất giản cố, không những vậy còn thích dùng lễ vật làm động lòng người khác, y còn chưa lại, đã có rương khiêng về trước, huống gì chính y đã trở về.

Sa Mạn nói:

- Y về hôm qua, sao anh biết được những cái rương của y hôm nay mới đến Lục Tiểu Phụng nói:

- Theo y đi trên biển cả bao nhiêu đó ngày trời, mọi người nhất định ai ai muốn bệnh luôn, lên được đến bờ, dù không tìm ra được đàn bà, nhất định cũng phải uống cho say một trận, sáng hôm sau ắt hẳn bỏ dẫy không nổi.

Sa Mạn nói:

- Vì vậy anh tính đúng hôm nay những cái rương đồ mới lên tới bờ.

Lục Tiểu Phụng cười cười:

- Dĩ nhiên cũng là may mắn thôi !

Bởi vì chỉ có những người phán đoán chính xác, mới nắm chắc được cơ hội, cơ hội chính là vận khí. Giọng nói của Sa Mạn càng ôn nhu:

- Anh cũng tính đúng những người khiêng rương không biết gì về chuyện của em, nhất định sẽ còn nghe theo lệnh của em.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên là tính rất đúng, chuyện đó nếu Cung Cửu mà không nói, còn ai dám nói ra ? Một gã đàn ông kiêu ngạo tự phụ, nếu người đàn bà mình yêu đi phản bội mình, nhất định tự y sẽ không đi nói ra. Y thà để người ta cho là y bỏ người đàn bà đó, còn hơn để người khác cho y là bị phụ rẫy.

Thậm chí y thà chết, cũng không để người ta biết y đau khổ hay nhục nhã.

Lục Tiểu Phụng hiểu rõ tâm tình của y, bởi vì chính chàng cũng là hạng người như vậy.

Sa Mạn nói:

- Nhưng sao anh biết được những cái rương ấy sẽ được khiêng an toàn về nơi đây, dọc đường không bị ai hỏi ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì anh biết những người ở đây không thích xen vào chuyện người khác, nhất là những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Sa Mạn thở ra:

- Anh nhận xét đúng lắm, những người ở đây làm chuyện gì cũng phải được trả giá !

Rương đem về nếu không bị ai hỏi, dĩ nhiên sau đó lại càng không có ai hỏi.

Cung Cửu đang rượt theo bọn họ, dĩ nhiên sẽ không trở về.

Cái rương đã bị mở hé ra một đường khe, nhưng bọn họ vẫn còn ôm nhau chặt cứng trong đó, không hề muốn ra.

- Sau này anh chết đi, nếu Diêm Vương có hỏi anh, kiếp sau làm gì ?

- Anh sẽ nói anh muốn làm Tiểu Kê ?

- Trả lời đúng quá !

Cái rương ấy quả thật rất giống cái vỏ trứng, cái vỏ trứng ấy thật vừa an toàn, vừa ấm áp, vừa ngọt ngào.

- Anh tin là lúc gà con còn nằm trong trứng, chắc là không muốn ra ngoài gấp đâu.

- Tại sao ?

- Bởi vì chắc chúng nó biết, ra rồi, sẽ nhất định bị biến thành gà.

- Gà thường thường sẽ mau chóng biến thành gà hầm, gà nướng, gà luộc.

- Nghe nói chỉ có gà mái mới hầm được.

- Anh tính hầm em sao ?

- Anh không đành, nhưng thật tình em thơm quá, còn thơm hơn cả gà hầm.

- Anh tính ăn em sao ?

- Tính ăn muốn chết luôn !

Trời đã hoàng hôn.

Vỏ trứng gà rớt cuộc cũng có hai con gà con từ từ ló đầu ra.

Một con trống, một con mái.

Cửu thiếu gia ở một nơi dĩ nhiên không phải như vỏ trứng.

Căn nhà hoa mỹ, dụng cụ tinh trí, ánh tịch dương đang chiếu lên khung cửa dán giấy trắng toát.

- Y không có mặt ở nhà, không một ai lại đây sao ?

- Nhất định không !

Bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ có người dám xông vào nhà Cửu thiếu gia, ngay cả cha của y cũng chưa hề.

Y vốn là một người rất cô ti và tự phụ.

- Vì vậy y rất thích soi mặt mình trong gương.

- Tại sao ?

- Bởi vì, người y chân chính yêu thích, chỉ là một mình y.

Trong phòng quả thật có một tấm gương rất lớn, xem ra hiển nhiên do một tay thợ khéo làm ra, từ thứ đồng tốt nhất.

Và chắc chắn phải là một đôi bàn tay rất linh xảo ổn chắc.

- Tấm gương này do y mài thành đây, chính y cũng cho rằng đây là một tấm gương sáng nhất trong thiên hạ.

Bên cạnh tấm gương có treo một thanh kiếm, thân hẹp, hình dáng rất cổ nhả.

- Đây là thanh kiếm của y. Y muốn đi giết người, sẽ bỏ kiếm ở nhà. Y giết người chẳng cần phải dùng tới kiếm.

Lục Tiểu Phụng gõ gõ đầu ngón tay vào vỏ kiếm, chậm chậm nói:

- Anh biết còn có một người, kiếm thuật cũng đã luyện tới mức “vô kiếm”.

Sa Mạn hỏi:

- Tây Môn Xuy Tuyết ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Em cũng biết y sao ?

Sa Mạn chậm chậm nói:

- Em chỉ biết Cửu Cung luyện kiếm, cảnh giới không phải là mức đẳng phong của kiếm thuật.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Sa Mạn nói:

- Nếu đã luyện kiếm, thì hà tất phải chấp nhất vào hai chữ vô kiếm.

Lục Tiểu Phụng còn chưa kịp trả lời, bỗng nghe dưới trường có tiếng vỗ tay vang lên.

- Lão Thực hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng la lên, ánh kiếm lóe lên, thanh trường kiếm sáng chói đã kề ngay vào cổ Lão Thực hòa thượng. Kiếm đưa ra quá nhanh ! Thanh kiếm dựa vào tấm gương đã được rút ra khỏi vỏ, đang nằm trong tay Sa Mạn, nàng xuất thủ nhanh đến độ, ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng giật bắn cả người lên.

Lão Thực hòa thượng dĩ nhiên giật bắn người còn thê thảm hơn cả chàng, gương mặt y đã biến ra trắng bệch, y gương cười nói:

- Thật ra cô nương không cần phải xuất thủ, hòa thượng đã biết cô nương là tay nữ kiếm khách số một đương thời !

Sa Mạn lạnh lùng nói:

- Ông biết thế sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tuy hòa thượng chưa ăn thịt heo bao giờ, ít ra còn thấy heo đi qua đi lại, lúc nãy nghe cô nương nói, tôi đã bội phục muốn cúi rạp đầu xuống đất.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Thì ra Lão Thực hòa thượng cũng biết nịnh bợ.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng không phải nịnh bợ đâu, hòa thượng trước giờ luôn luôn nói thật !

Sa Mạn không cười, nàng vênh mặt lên:

- Chỉ tiếc là cô nương đây không muốn nghe nói thật.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô nương thích nghe nói thế nào ?

Sa Mạn nói:

- Cô nương đây thích nghe những lời nịnh bợ !

Lão Thực hòa thượng chớp mắt:

- Tuy hòa thượng không biết nịnh bợ, chuyện khác thì biết rất nhiều.

Sa Mạn hỏi:

- Ông biết gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Làm mai mối cho người khác, cầu thân, làm chứng, đều là nghề ruột của hòa thượng.

Sa Mạn hỏi:

- Ông tính vì ai cầu thân, thế ai làm chứng ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cho hai con gà con, một con trống, một con mái.

Sa Mạn cũng bật cười.

Chính lúc nàng bắt đầu cười, Lão Thực hòa thượng đã chui người ra ngoài, vừa chui ra đã núp vào sau lưng của Lục Tiểu Phụng:

- Con gà trống nhỏ là người mà không chịu lấy con gà mái nhỏ, hòa thượng là người đầu tiên không bằng lòng !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ai nói tôi không chịu ?

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Người chịu thật sao ?

Lục Tiểu Phụng chẳng thèm để ý tới ý, chàng chỉ yên lặng nhìn Sa Mạn. Tinh lên một tiếng, thanh kiếm trong tay của Sa Mạn đã rút xuống đất, hai người bỗng thình lình trở thành một người.

Lão Thực hòa thượng nhìn bọn họ, trên gương mặt lộ ra nét biểu tình gần như muốn khóc lên được, miệng y lẩm bẩm:

- Hòa thượng tại sao không đi làm gà trống con, tại sao lại đi làm hòa thượng !

Trong phòng không có rượu, ngay cả một giọt rượu cũng không. Lão Thực hòa thượng đang thở than:

- Một gã đàn ông nếu như trong phòng không có rượu, gã đàn ông ấy còn được coi là đàn ông không vậy nữa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không uống rượu không phải là đàn ông ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cho dù chính y không uống, cũng phải để một chút đâu đó cho người khác uống chứ !

Sa Mạn hỏi:

- Hòa thượng cũng tính uống rượu sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chỉ muốn uống một thứ rượu.

Sa Mạn hỏi:

- Uống rượu gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Uống rượu mừng của các người.

Sa Mạn nhướn miệng cười. Lục Tiểu Phụng cũng cười. Bọn họ bỗng phát hiện ra gã hòa thượng này quả thật dễ thương.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Thật ra không có rượu cũng không sao, hòa thượng tự mình đi uống miếng nước, cũng coi như là uống rượu mừng rồi.

Y quả thật uống ừng ực mấy ngụm nước.

- Hiện tại hòa thượng đã uống rượu mừng rồi, các người có muốn chạy làng cũng không xong.

Sa Mạn ngẩng mặt lên nhìn Lục Tiểu Phụng:

- Anh nói, như vậy được không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không được.

Hai người lại biến thành ra một người.

Gương mặt của Lão Thực hòa thượng lại lộ ra nét biểu tình như muốn khóc cả lên:

- Các người cứ làm vậy, có phải muốn ép hòa thượng hoàn tục phải không ?

Đêm cũng đã khuya, trong phòng có đèn, nhưng không đốt lên, cũng không thể được đốt lên.

Lục Tiểu Phụng chẳng màng, Sa Mạn chẳng màng nếu có tình cảm chân thật, cả trời không trăng không sao cũng chẳng hề gì, hướng gì là không có đèn. Lão Thực hòa thượng dĩ nhiên là chẳng màng rồi. Y đang mừng chẳng thấy gì, chẳng nghe gì cho rảnh rang đầu óc.

Trong phòng thật tối, chẳng thấy gì cả. Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Các người đang làm gì đó ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chẳng làm gì cả !

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Cái miệng của người có rảnh không ?

Sa Mạn giành nói:

- Rảnh.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Nếu rảnh, có thể tán chuyện với hòa thượng được không ?

Sa Mạn nói:

- Được Lục Tiểu Phụng nói:

- Hòa thượng làm gì mà trốn vào gầm giường người ta vậy ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì hòa thượng biết chủ nhân căn nhà này không thích uống rượu, nhưng lại thích ăn giấm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hòa thượng không ngu lắm.

Sa Mạn nói:

- Hòa thượng thông minh muốn chết luôn.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Nhưng gà trống con thì không thông minh tý nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không thông minh chỗ nào ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Gà trống con vốn có thể kêu hai gã ngu si kia vác rương về lại thuyền, như vậy không quá năm ba ngày nữa, hai con gà con có thể về lại nhà được rồi !

Lục Tiểu Phụng đỏ mặt ra. Bàn tay của Sa Mạn lạnh ngắt. Bọn họ lập tức phát hiện ra, đây quả thật là cơ hội duy nhất có thể thoát ly ra được hòn đảo này, cơ hội đã mất, sẽ không bao giờ trở lại.

Lão Thực hòa thượng đang than thở:

- Hai con gà con, một con lừa tọc đầu, nếu đều chết dí cả nơi đây, thật là ...

Y bỗng cảm miệng lại.

Lục Tiểu Phụng nhảy bật người dậy, Sa Mạn không động dậy, nhưng trái tim của nàng đang đập thình thịch, đập nhanh lên quá chừng.

Bọn họ đều đã nghe bên ngoài có tiếng chân, hình như tiếng chân của năm sáu người đang bước lại căn nhà này.

Trong phòng đã thấy có ánh đèn hé vào, không những vậy càng lúc càng sáng lên.

Lục Tiểu Phụng xông lại, mở nắp rương ra, hạ thấp giọng xuống nói:

- Mau chui vào lại.

Đợi đến lúc Sa Mạn đã vào rồi, chàng mới nhảy vào theo, nhẹ nhàng đóng nắp rương lại.

Chính ngay lúc đó, cửa đã mở ra.

Chàng nghe có tiếng mở cửa, rồi nghe có tiếng người bước vào, tất cả là năm người.

Người đang mở miệng nói là đàn bà, giọng nói rất hung dữ:

- Mấy cái rương này ai kêu các người đem lại đây ?

Trái tim của Lục Tiểu Phụng nhảy thót lên, chàng nhận ra giọng nói của Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc thì chẳng nói gì rồi, câu hỏi của cô mới là chết người.

- Mạn cô nương sai chúng tôi.

Trả lời câu hỏi ấy chính là hai gã khiêng rương lúc này.

- Mạn cô nương ?

Tiểu Ngọc đang cười nhạt:

- Các người nghe theo lệnh Cửu thiếu gia, hay là Mạn cô nương ?

Không ai dám trả lời.

- Các người có biết Mạn cô nương không còn là người của Cửu thiếu gia không ?

Giọng của Tiểu Ngọc càng hung dữ, trái tim của Lục Tiểu Phụng đang chùn xuống.

Chàng thật tình không hiểu, chuyện này vốn không có ai đi truy cứu, tại sao cái ả nha đầu này lại biết được ?

Cái ả nha đầu này mới thoát chết xong, tại sao lại đi xen vào chuyện người khác nữa ? Lục Tiểu Phụng hận không thể khâu cái miệng của cô ta lại.

- Khiêng đi.

Tiểu Ngọc đang la hét:

- Mau khiêng mấy cái rương này đi !

- Khiêng đi đâu ?

- Từ chỗ nào, khiêng trở về lại chỗ đó.

Câu nói ấy vừa thốt ra, Lục Tiểu Phụng lập tức biết ngay, mình đã hiểu lầm.

Cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn này, sao chàng có thể khâu lại được, đáng lý ra chàng phải hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ấy một cái, dù hôn thêm lần nữa cũng là đáng.

Cái rương từ trên thuyền vác xuống, thêm mười tiếng đồng hồ nữa, thuyền lại đi, chỉ cần đem cái rương khiêng trở về lại chỗ cũ, bọn họ cũng sẽ theo thuyền trở về lại.

Như vậy, vài ba ngày nữa, hai con gà con có thể về nhà lại được rồi.

Lục Tiểu Phụng đang sung sướng quá muốn mở miệng ra kêu:

- Tiểu Ngọc vạn tuế.

Cho tới bây giờ chàng mới hiểu ra, Tiểu Ngọc đang giúp đỡ mình, cái ả nha đầu quỷ tinh linh này, nhất định đã biết bọn họ núp trong rương.

Trong lòng chàng đầy sung sướng và cảm kích, chàng tin là Sa Mạn cũng nhất định cảm thấy y như vậy. Chàng nhịn không nổi đưa tay ra tìm tay nàng nắm. Trong rương tuy đen ngòm, nhưng chàng chẳng màng, bởi vì dù có đụng phải chỗ khác cũng không sao.

Chàng quả thật đụng trật chỗ, trật quá chừng, trật muốn chết đi được.

Chàng đụng phải một cái đầu trọc. Người núp chung với chàng trong rương, không phải là Sa Mạn, mà là Lão Thực hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng quả thật muốn gào lên. Chỉ tiếc là chàng vừa đụng vào cái đầu trọc, bàn tay của Lão Thực hòa thượng đã thò ra điểm lấy ba chỗ huyệt đạo trên người chàng, ba chỗ huyệt đạo chết người nhất, không những chàng không la lên được, ngay cả động đậy cũng không động đậy được tí nào.

12. Hòa Thượng Giở Trò

Còn Sa Mạn ?

Sa Mạn đâu rồi ?

Chiếc rương đã được vác lên, Tiểu Ngọc còn đang thôi thúc không ngớt:

- Mau, mau, mau.

Lục Tiểu Phụng nóng nảy muốn phát điên lên được. Nhìn chiếc rương bị mang đi, Sa Mạn nhất định cũng sẽ phát điên lên. Nhưng nàng chỉ đành lấy mắt nhìn. Nghĩ đến điểm đó, Lục Tiểu Phụng muốn tan nát cả trái tim.

Sa Mạn chắc cũng đau lòng lắm. Nhưng tan nát thì làm được gì ? Dù cho đụng đầu vào tường chết, cả người đụng cho tan nát thành mảnh vụn, cũng chẳng làm gì được.

Rốt cuộc chàng đã hiểu ra bốn chữ “không biết làm sao” mùi vị ra thế nào, mùi vị ấy chẳng có người nào chịu cho nổi.

Hai người khiêng rương không biết đã uống phải thứ thuốc gì, vừa vác rương lên đã chạy như bay. Lão Thực hòa thượng còn nắm lấy tay chàng, đặt vào trong bàn tay mình vỗ về mấy cái, làm như chàng là một đứa bé, an ủi cho chàng ngoan ngoãn nghe lời.

Lục Tiểu Phụng thì chỉ muốn nghe một thứ ... chàng chỉ muốn nghe cái đầu trọc của hòa thượng, bỗng bị đụng vỡ ra như vỏ trái trứng gà, chỉ tiếc là hai gã khiêng rương không những đi nhanh, còn đi rất êm, làm như từ trong lòng mẹ sinh ra là đã học khiêng rương rồi.

Lão Thực hòa thượng thở ra nhẹ nhẹ, hiển nhiên tỏ vẻ rất khoan khoái, rất bằng lòng.

- Gã hòa thượng này quả thật là sao chiếu mệnh của mình, gặp phải y mình chắc chắn trước sau gì cũng bị xui xẻo.

Tiếng mắng chửi người, Lục Tiểu Phụng không biết nhiều lắm, nam bắc mười ba tỉnh, các thức các dạng mắng người, chàng đều chỉ hiểu sơ sơ, cộng tất cả lại cũng chỉ không quá sáu bảy trăm thứ.

Chàng đã đem sáu bảy trăm câu mắng chửi đó toàn bộ ra mắng thăm trong bụng, chỉ hận không được mắng ra khỏi miệng.

- Còn Sa Mạn đâu ?

Mắt trừng trừng nhìn người ta chia rẽ nàng và con gà trống con của nàng, trong lòng nàng sẽ cảm thấy ra sao ? Nàng có chết đi không ? Chết rồi không chừng sẽ đỡ hơn, nếu không chết, làm sao nàng có thể một mình cô đơn lạnh lẽo qua ngày cho được ? Không chừng nàng có cách lên được thuyền, bản lãnh của nàng cao siêu hơn người ta tưởng tượng nhiều.

Nếu nàng không lên được thuyền, nàng có lên giường người khác không ?

Trái tim của Lục Tiểu Phụng như dầu đang bị đun sôi sục, càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng khó chịu.

Chàng vốn không phải là một người nhỏ nhen, nhưng Sa Mạn đã biến chàng ra như vậy. Một người đã yêu thật rồi, tại sao lại biến thành hồ đồ, tại sao lại biến thành nhỏ nhen ?

Hai gã khiêng rương bỗng bắt đầu mở miệng ra chửi:

- Chỉ vì cái rương quý này mà hại chúng ta muốn ăn một bữa ăn cũng không xong.

Con mẹ nó, đồ quý to đầu.

- Chúng mình lại chỗ nào không người quăng quách nó xuống biển cho xong, khỏi phiền phức gì cả.

Những tay thủy thủ đã từng qua sóng gió, dĩ nhiên họ chẳng phải là thứ gì, tức giận lên, không chừng quả thật làm thế. Lục Tiểu Phụng chẳng màng tí nào, ngược lại chàng còn mong bọn họ làm vậy thật. Không ngờ người khác lại thay đổi chủ ý:

- Nhưng mình ít ra cũng phải xem thử trong rương đựng gì trước cái đã chứ.

Đối với Lục Tiểu Phụng, cái chủ ý ấy hình như cũng không đến nỗi tệ lắm, chỉ tiếc là Tiểu Ngọc đã khóa cái rương lại.

- Người mở cái khóa này được không ?

- Không được.

- Người dám phá cái rương này ra không ?

- Tại sao không dám ?

- Nếu Cửu thiếu gia hỏi đến, ai chịu trách nhiệm ?

- Người !

- Con mẹ ngươi !

Người kia vừa cười vừa mắng:

- Ta đã biết người là cái thứ gian manh !

- Hình như ngươi cũng chẳng khác lắm.

- Vì vậy chúng ta cứ ngoan ngoãn khiêng rương đem về lại, đem vào đáy thuyền để đó là yên ổn mọi chuyện.

“Bình” một tiếng, hai người thả cái rương xuống thật mạnh, phía dưới nghe có tiếng gỗ kêu. Hai người đồng thời thở phào ra một cái, nơi đây hiển nhiên là đáy khoang thuyền của Cung Cửu.

Bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ, coi như là yên ổn lắm rồi. Lão Thực hòa thượng cũng thở nhẹ một hơi ra, hình như đang nói:

- Năm ba này nữa, một con gà trống con, một con lừa trọc có thể về lại nhà được rồi.

Y cũng sẽ yên ổn thái bình rồi. Còn Lục Tiểu Phụng thì sao ? Lục Tiểu Phụng thì ngay cả tức giận cũng chẳng còn cảm thấy gì, sờ sờ vào mũi của chàng, quả thật không cảm thấy gì cả.

Lão Thực hòa thượng cũng giật cả mình lên:

- Ngươi làm gì vậy ?

Không có phản ứng, không có hơi thở. Có ai bị người ta làm tức giận quá chết đi được không ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi đừng có chết, hòa thượng không muốn nằm chung rương với một người chết !

Vẫn còn không có phản ứng, vẫn còn không có hơi thở.

Lão Thực hòa thượng bỗng bật cười:

- Nếu ngươi tính gạt ta, để cho ta giải khai huyết đạo của ngươi, ngươi đã tính lắm rồi.

Y cười càng thoải mái:

- Ngươi tốt không sống lâu, họa hại thì sống mãi ngàn năm, ta biết ngươi chết không nổi.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc cũng thở phào ra, trong rương vốn đã ngạt thở muốn chết người, còn nín thở thêm thật là khó chịu. Chàng không tính vì tức giận mà chết đi.

Lão Thực hòa thượng càng cười khoái trá:

- Tuy ta chẳng muốn dồn chung một chỗ vào với ngươi để đánh nhau, nhưng một người lăm bắm một mình cũng chẳng có gì ý tứ, chỉ cần người ngoan ngoãn chút xíu, ta sẽ giải khai á huyết của ngươi !

Lục Tiểu Phụng rất ngoan ngoãn, một người đã bị điểm vào ba chỗ huyết đạo chết người nhất, y có muốn không ngoan ngoãn cũng không xong.

Lão Thực hòa thượng quả thật rất thủ tín, y lập tức giải khai á huyết cho Lục Tiểu Phụng.

- Con lừa trọc đầu nhà ngươi còn không mau đi đâu chết cho rồi !

Đấy vốn là câu đầu tiên Lục Tiểu Phụng muốn nói. Nhưng chàng không nói ra.

Có lúc chàng cũng là người rất thâm trầm, rất có tâm cơ. Chàng không muốn Lão Thực hòa thượng lại đi điểm á huyết của mình lại lần nữa. Giọng nói của chàng không có lấy một tí tức giận, chàng chỉ hững hờ nói một câu:

- Thật ra ngươi cũng chẳng cần làm vậy !

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Chẳng cần làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chẳng cần phải điểm huyết của ta !

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Nhưng hòa thượng sợ người tức giận lắm !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao lại tức giận ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Con gà mái con bỗng biến thành con lừa trọc, con gà trống con ắt là tức giận !

Lục Tiểu Phụng đang cười:

- Người lầm rồi.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Lầm chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Con gà trống con chẳng còn là con gà trống con.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Con gà trống già khác gà trống con chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Rất nhiều chỗ, chỗ lớn nhất là, gà trống già đã gặp gà mái, lớn có nhỏ có, không biết đã bao nhiêu con, nhưng chỉ có một con lừa trọc làm bạn.

Giọng chàng nói rất thành khẩn:

- Huống gì, cô ta vốn là người ở đây, có ở lại cũng không sao, lừa trọc nhà người mà ở lại, không chừng sẽ biến thành lừa chết, ta cũng không đến nỗi muốn thấy bạn bè biến thành lừa chết.

Lão Thực hòa thượng lại nắm chặt lấy tay chàng, hiển nhiên đã bị chàng làm cho cảm động:

- Người quả thật là bạn tốt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra người cũng phải biết rồi.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hiện tại biết, cũng còn chưa muộn !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại người giải khai huyết đạo của ta, cũng còn chưa muộn.

Lão Thực hòa thượng chậm chậm nói:

- Tuy chưa chậm lắm, chỉ tiếc là có hơi sớm một tí.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn sớm quá ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Sớm quá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người tính chờ chừng nào ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ít nhất là cũng tới lúc khai thuyền.

Lục Tiểu Phụng câm miệng lại. Thật tình chàng đang sợ mình bỗng mở miệng ra chửi, bởi vì chàng biết, chàng có mắng chửi ra sao, cũng mắng không chết con lừa trọc đó. Chàng chỉ còn nước nhẫn nhịn, chờ đợi. Nếu một người là Lục Tiểu Phụng, muốn họ bị dồn vào một chỗ trong rừng với một gã hòa thượng, họ sẽ khó chịu hay không ?

Lục Tiểu Phụng bỗng nói:

- Người có giúp được ta một chuyện không ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người cứ nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người có thể điểm giùm vào một chỗ huyết đạo khác của ta được không ?

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Người muốn ta điểm một huyết đạo khác trên người của người thật sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Huyết gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Huyết ngủ.

Trong giờ phút này, còn có chuyện gì sung sướng hơn là được ngủ một giấc.

Lão Thực hòa thượng thở ra nói:

- Xem ra vận khí của người quả thật không tệ.

Lục Tiểu Phụng cơ hồ muốn la lớn lên:

- Người còn nói vận khí của ta không tệ ?

Lão Thực hòa thượng gật gật đầu nói:

- Ít nhất người còn có một người điểm huyết giùm người, hòa thượng không có ai.

Lục Tiểu Phụng ngốc người ra.

Nghe câu đó, chàng quả thật không biết mình nên khóc ba tiếng, hay là nên cười ba tiếng ?

Chàng không khóc, cũng không cười.

Bởi vì chàng đã ngủ.

Bóng tối.

Trong giấc mộng là một màn đêm đen tối, tỉnh lại vẫn là bóng tối, trong giấc ngủ là ác mộng, tỉnh lại vẫn là ác mộng.

Sa Mạn đâu rồi ?

Trong giấc ngủ hình như chàng còn đang thấy nàng chạy trốn, không biết là chạy về nơi nào.

Cũng không biết là đang trốn chạy gì ?

Chàng muốn rượt theo, nhưng hai người càng lúc càng xa nhau ra, dần dần chỉ còn lại một bóng hình mờ mờ lung nhò nhò.

Chàng phảng phất như đang có cảm giác giác phiêu phiêu dang dang, chiếc thuyền này hiển nhiên đã nhỏ neo, đã ra biển khơi.

Tay chân của chàng đã thấy cử động lại được. Nhưng chàng không động dậy tí gì.

Chàng đang nghĩ cách chinh lý Lão Thực hòa thượng.

Mặc dù con lừa trọc này không hề thất ước, thuyền vừa ra khơi, y đã giải khai tất cả huyết đạo của chàng.

Nhưng nếu không phải con lừa trọc này, hai con gà con đang ân ái mặn nồng với nhau, làm sao lại bị chia rẽ ra ?

Nghĩ đến cơn ác mộng vừa rồi, nghĩ đến tình cảnh của Sa Mạn, Lục Tiểu Phụng thật tình muốn đập lũng một lỗ lớn trên cái đầu trọc đó.

Nhưng dù có đập lũng bảy tám chục cái lỗ lớn, thì sẽ được gì ?

Lục Tiểu Phụng đang thở ra trong bụng, bất kể ra sao, con lừa trọc này cũng là bạn thân của chàng, không những vậy, cũng còn là người không đến nỗi xấu xa, cho y ném tí đau khổ thì được, chinh lý nặng nề quá chắc chắn là không được.

Thuyền đi rất êm, hôm nay hiển nhiên là một ngày đẹp trời lặng gió.

Lục Tiểu Phụng rón rén thò tay ra, đang tính điểm vào huyết đạo của y, rồi từ từ cho y ném mùi đau khổ.

Nhưng chàng vừa thò tay ra, Lục Tiểu Phụng đã lập tức cảm thấy có gì không đúng.

Trong rương bỗng biến ra có vẻ thơm tho lên, đầy những mùi thơm mà chàng rất quen thuộc, nhưng chắc chắn không phải là của Lão Thực hòa thượng, bất cứ hòa thượng loại nào, trong người nhất định không thể nào có được một mùi thơm như vậy.

Chàng vừa lật tay qua, là chụp được bàn tay một người, một bàn tay ngọc vừa mềm mại vừa trơn láng.

Chắc chắn không phải là bàn tay của Lão Thực hòa thượng.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng bỗng đập nhanh lên, trong bóng tối chàng nghe có tiếng người nói:

- Anh tỉnh lại rồi.

Giọng nói vừa dịu dàng vừa êm ái, đầy vẻ sung sướng.

Giọng nói của Lục Tiểu Phụng vì phấn khởi mà biến thành run rẩy, cả người chàng cơ hồ nhịn không nổi muốn run lên:

- Em phải không ? Có phải thật là em không ?

- Em đây !

Lục Tiểu Phụng không thể tin được cũng không dám tin, trong rương rõ ràng là Lão Thực hòa thượng, sao bỗng biến thành Sa Mạn ?

Nhưng giọng nói rõ ràng là giọng của Sa Mạn.

Bàn tay của nàng đang cầm lấy tay chàng, kéo lại trên mặt nàng, trên ngực nàng.

Người của nàng đang run rẩy.

Cái run rẩy mê hồn ấy, cũng chính là cái chàng đã quá quen thuộc.

Chàng bắt chấp mọi thứ, lấy hết sức mình, ôm ghì lấy người nàng.

Dù đây chỉ bất quá là một giấc mộng, cũng là hay thôi, chàng chỉ hy vọng giấc mộng mình không bao giờ tỉnh.

Chàng ôm thật chặt.

Lần này chàng nhất định không để cho nàng thoát ra khỏi vòng tay mình chạy đi đâu khác.

Nàng cũng đang ôm ghì lấy chàng, vừa khóc vừa cười, vừa hôn, hôn đầy lên mặt chàng.

Môi của nàng vừa ẩm vừa mềm mại.

- Đây không phải là mộng, đây là thực !

Nàng đang rơi lệ:

- Đây quả thật không phải là mộng, quả thật là thực mà.

Nhưng cái thứ sự thật này còn hoang đường, còn ly kỳ hơn cả mộng.

- Sao em lại ở đây ?

- Không biết nữa !

- Lão Thực hòa thượng đâu ?

- Không biết nữa !

Nàng không biết thật:

- Em trốn dưới gầm trường, mắt nhìn bọn họ khiêng cái rương đi ra, em nôn nóng quá ngất xỉu luôn.

- Rồi sao ?

- Đợi đến lúc em tỉnh lại, em đã vào lại trong rương, thật là như nằm mộng vậy !

- Nhưng đây không phải là mộng, nhất định không phải.

Nàng cắn vào môi chàng, chàng thấy đau quá, vừa đau vừa ngọt ngào. Không lẽ đây lại là kỳ tích của Tiểu Ngọc, cô ta có bản lĩnh lớn như vậy sao ?

Tuy bọn họ không thể giải thích được bao nhiêu đó nghi vấn, nhưng đây không phải là chuyện quan trọng, quan trọng là, bọn họ đã được gặp lại nhau.

Chính ngay lúc đó, bỗng nghe tung lên một tiếng, bên ngoài có người đang đá vào rương một cái.

Chiếc rương đang bị chấn động lên.

Lục Tiểu Phụng không cử động, Sa Mạn cũng không.

Bọn họ còn đang ôm cứng lấy nhau, nhưng chàng có thể cảm thấy cặp môi của nàng đang lạnh giá.

Tung lên một tiếng nữa, lần này cái rương càng bị chấn động mạnh hơn.

Ai đang đá vào rương ? Sa Mạn liếm đôi môi vừa lạnh vừa khô, thì thầm hỏi:

- Không phải là Cung Cửu !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Sa Mạn nói:

- Y nhất định không đá vào rương, y không làm những chuyện vô duyên như vậy.

Lục Tiểu Phụng đang cười nhạt.

Trong bụng chàng bỗng cảm thấy tức giận lên, còn có chút ganh tị, tại sao nàng đề cập tới người này, giọng nói ít nhiều đượm vẻ tôn kính ?

Chàng bỗng duỗi lưng ra, đung mạnh vào trong rương một cái.

Nào ngờ ổ khoá ngoài rương đã bị mở ra, chàng dùng sức trườn người ra, thân hình đã bung ra ngoài, vào trong màn đêm hắc ám trong khoang thuyền, khoang thuyền chất đầy những đồ tạp vật và rương gỗ.

Bên ngoài rương, chẳng thấy có ai, trên rường nhà thì lại treo một người, giống như một con cá đang treo trên giá hàng cá, đang còn vùng vẫy không ngớt.

Hiện tại y đang thò chân ra đá vào rương cái nữa.

- Lão Thực hòa thượng !

Lục Tiểu Phụng la lên, hình như không tin nổi vào cặp mắt của mình.

Sa Mạn bỗng lọt vào trong rương, Lão Thực hòa thượng trong rương lại bị treo bên ngoài. Chuyện này ra làm sao ? Lão Thực hòa thượng đang ngậm đầy một miệng đắng nghét, đợi đến lúc Lục Tiểu Phụng lấy miếng giẻ trong miệng của y ra, y mới thở phào ra được một hơi:

- Trời mới biết chuyện này ra làm sao ?

Vẻ kinh hãi và ngơ ngác trên gương mặt y không có gì là giả:

- Ta đang tỉnh táo đang hoàng, không biết tại sao bỗng dưng hôn mê ngủ thiếp đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đợi đến lúc ngươi tỉnh lại, đã bị người ta trói treo lên như thế này ?

Lão Thực hòa thượng đang than thở:

- May mà ngươi còn nằm trong rương, nếu không, không biết ta còn phải bị treo đến chừng nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại ngươi cũng còn chưa biết đến chừng nào !

Lão Thực hòa thượng ngẩn người ra, lập tức lộ ra một nụ cười thật lương thiện, thân mật:

- Ta biết !

Y cười muốn đau cả thớ thịt trên mặt:

- Ta biết ngươi nhất định thả ta xuống mà.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không gấp lắm !

Lão Thực hòa thượng nói:

- Nhưng ta có gấp rút chút xíu !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Treo trên đó không thoải mái lắm sao ?

Lão Thực hòa thượng lắc lắc đầu.

Y quả thật gấp lắm, mồ hôi đã ướt đầm dề ra.

Lục Tiểu Phụng thì đã ngồi xuống, ngồi xuống trên ván thuyền, ngẩng đầu lên nhìn y, nhẩn nha hỏi:

- Trên đó có mát hơn dưới này không ?

Lão Thực hòa thượng lắc đầu muốn nhối cả lên, y nhin không nổi đã la lên:

- Mát lắm, mát muốn chết người luôn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì sao ngươi đổ mồ hôi nhiều thế ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì ta đang tức giận, ta tức giận chính mình, tại sao lại đi kết bạn tốt quá như vậy.

Lục Tiểu Phụng bật cười, cười lớn lên. Nhìn hòa thượng tức giận, cơn tức của chàng cũng đã nguôi đi hết quá nửa chàng đang chuẩn bị kéo y xuống, nào ngờ chính ngay lúc đó, ngoài cửa bỗng nghe có tiếng ho khẽ, hình như có người đang sắp vào.

Lục Tiểu Phụng lập tức nhảy vào lại trong rương, nhẹ nhàng kéo nắp rương đóng lại, trước khi kéo hết nắp rương vào, chàng còn thấy được, cửa đang mở ra, hai người bước vào, người đi trước hình như là một trong hai gã vừa khiêng rương vào.

Lục Tiểu Phụng thầm khấn trong bụng, cầu bọn họ lần này không khiêng rương ra lại. Bên trong rương bóng tối mịt mù, bên ngoài ngay cả một tiếng động cũng không nghe thấy.

Hai người này lại đây làm gì ? Bọn họ bỗng thấy Lão Thực hòa thượng đang bị treo trên xà nhà, tại sao lại không có tí gì phản ứng cả ?

Lục Tiểu Phụng nắm chặt lấy tay Sa Mạn, bàn tay nàng lạnh giá, bàn tay của chàng cũng không ấm áp gì.

Trong lòng chàng đã bắt đầu hối hận, lúc này nên phóng Lão Thực hoà thượng xuống mới phải. Bây giờ chàng mới biết, nếu một người trong bụng cứ nghĩ đến chuyện hành hạ người khác, thường thường người y hành hạ chỉ là mình thôi.

Đợi hết cả nửa ngày, cũng chẳng thấy có động tĩnh gì. Chàng lại càng nóng nảy, cơ hồ muốn đẩy nắp rương hé ra nhìn trộm xem bên ngoài rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Chính ngay lúc đó, bên ngoài bỗng nghe có người đang gõ vào rương. Tock tock tock, gõ rất nhẹ.

Cái thứ tiếng động đó chắc chắn không phải là lấy chân đá, dĩ nhiên cũng không phải là của Lão Thực hoà thượng đã bị người trói gô ra đó.

Tiếng động đó nghe ra giống như một người khách đang gõ cửa. Chỉ tiếc là chủ nhân không hoan nghênh y. Nam chủ nhân vốn đang tính mở cửa, nhưng nữ chủ nhân dùng sức kéo tay y lại không cho mở ra.

Người khách chỉ còn nước tự mình mở ra, chỉ mở một khe hở nhỏ. Một khe hở rất nhỏ. Lục Tiểu Phụng đang tính nhìn từ khe hở ra xem bên ngoài ra sao, bỗng có một làn hơi nóng từ bên ngoài thổi vào, vừa thơm vừa nồng vừa nóng, thơm làm người ta muốn nhỏ giải.

Dù cho là người chưa bao giờ ăn canh thịt bò bao giờ, cũng nhất định sẽ ngửi ra được mùi đó.

Lục Tiểu Phụng có ăn qua canh thịt bò. Chàng vốn rất thích ăn canh thịt bò, nhưng hiện giờ chàng chỉ muốn mua. Bởi vì tỷ vị của chàng đang co rút lại, trái tim thì đang chìm xuống.

Không lẽ nhất thiết mọi chuyện đều chỉ bắt quá là trò chơi đùa giỡn của Ngưu Nhục Thang ? Như là mèo đang vờn chuột vậy ?

Hơi nóng đã dần dần tan đi hết. Lục Tiểu Phụng lập tức phát hiện ra có cặp mắt đang nhìn trộm vào bọn chàng, ánh mắt đầy vẻ cười cợt. Một người còn đang ca hát lên bên ngoài:

- Bình bình bình, xin mở cửa giùm, ông là ai ? Tôi là cụ gà trống, ông lại đây làm gì ? Lại mời ăn canh thịt bò, gà con ăn vào thân thể trắng kiện, không sợ gió không sợ sóng.

Lục Tiểu Phụng ngốc người ra. Giọng hát này không phải của Ngưu Nhục Thang, ngay cả Lục Tiểu Phụng ca đồng ca lên, còn hay hơn cả gã này ca.

Thiên hạ e rằng chỉ có một người ca được như vậy. Lão Thực hoà thượng.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy ra khỏi rương, một người đang khom người bên ngoài, trong tay cầm một tô canh thịt bò, quả thật chính là Lão Thực hoà thượng.

Y rõ ràng đang bị treo lên xà nhà, bây giờ tại sao bỗng đứng xuống đây ?

Lão Thực hoà thượng chớp mắt:

- Hòa thượng lão thực, Bồ Tát phù hộ cho hòa thượng.

Chuyện này xem ra có vẻ huyền bí quá, xem ra không giống như sức người có thể làm tới được.

Lục Tiểu Phụng cũng chớp mắt:

- Bồ Tát có giết người không ?

Lão Thực hòa thượng lập tức lắc đầu:

- Ngã Phật cấm sát sinh, Bồ Tát làm sao lại giết người !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bồ Tát cũng biết cho hòa thượng ăn canh thịt bò sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Dĩ nhiên là không biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế thì tô canh thịt bò này từ đâu lại vậy ?

Lão Thực hòa thượng bỗng cười lên một tiếng:

- Người đoán xem.

Lục Tiểu Phụng đoán không ra. Tô canh thịt bò này, mùi vị và màu sắc chàng đã thấy qua không phải chỉ một lần, nhưng chàng chưa thấy một tô cứt chó, cũng không muốn thấy tô thịt bò vừa thơm vừa nóng hổi này, bởi vì chàng biết chỉ có một người có thể nấu được nó !

Chỉ có Ngưu Nhục Thang mới nấu được tô canh thịt bò như vậy.

Lão Thực hòa thượng nhần nha nói:

- Tô canh này của người đấy, một người bạn thân đã nhờ hòa thượng đem lại cho người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô ta nói, các người hai người mấy ngày nay nhất định lao lực quá độ, nhất định phải cân tẩm bổ một tý.

Chính y cũng có vẻ đỏ mặt lên:

- Có những lời không phải của hòa thượng đâu đấy, hòa thượng vốn không muốn nói, nhưng cô bạn thân của người nhất định bắt hòa thượng phải nói cho người nghe.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô ta đâu rồi ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô ta nói cô sẽ về đây gặp người bây giờ đấy, nói người đừng nôn nóng.

Lục Tiểu Phụng vênh mặt lên:

- Ta cũng có vài câu muốn người chuyển lại dùm cô ta !

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng rửa tai cung kính nghe !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người nói thà ta theo chó cái ăn cứt, cũng không muốn gặp cô ta, ăn canh thịt bò cô ta nấu !

Trong góc phía sau mấy cái rương, bỗng có người thở ra nói:

- Người tốt mã như vậy, tại sao lại đi theo chó ai ăn cứt thế ?

Đây cũng không phải là giọng của Ngưu Nhục Thang, giọng nói một người hơi còn nhỏ tuổi, hình như là của một cô bé. Câu nói ấy vừa thốt ra, quả nhiên có một cô bé từ sau những cái rương nhảy ra. Lục Tiểu Phụng lập tức thở phào một hơi:

- Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc cười hì hì nhìn chàng, chớp chớp cặp mắt đang mở to, nói:

- Ông đừng đi theo chó cái được không ? ông đi theo chó được được không Lục Tiểu Phụng nói:

- Không được !

Tiểu Ngọc hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tôi phải theo cô !

Tiểu Ngọc đỏ mặt lên.

Lão Thực hòa thượng bỗng hỏi:

- Tại sao cô nhất định không cho y đi theo chó cái ?

Tiểu Ngọc nói:

- Bởi vì tôi sợ Mạn cô nương sẽ ăn phải giấm.

Sa Mạn cũng đang cười:

- Y nhất định đòi theo em, ta cũng sẽ ăn phải giấm.

Lục Tiểu Phụng giựt lấy tô canh thịt bò trên tay Lão Thực hòa thượng:

- Các người ăn giấm, ta ăn canh thịt bò.

Mùi canh thịt bò quả thật ngon tuyệt. Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Thì ra trên đời này không phải chỉ có một người biết nấu thứ canh thịt bò này.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Còn ai nữa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

Tiểu Ngọc nói:

- Em chỉ biết ăn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây không phải là cô nấu sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Không những em biết ăn, em còn biết trộm nữa, đây là em ăn trộm trong nhà bếp ra đấy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trong phòng bếp còn có ai nấu được tô canh như thế này ?

Tiểu Ngọc nói:

- Chỉ có một người !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai ?

Tiểu Ngọc nói:

- Ngưu Nhục Thang !

Lục Tiểu Phụng cầm miệng lại.

Tiểu Ngọc đảo quanh tròn mắt:

- Thật ra ông cũng phải biết vậy, lần này cô ta dĩ nhiên cũng đi theo thuyền.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao phải lên theo ?

Tiểu Ngọc nói:

- Bởi vì em lên đầu đi một chiếc thuyền, vì vậy cô ta tưởng rằng các người đã trốn đi bằng thuyền, nếu không làm sao họ tìm không ra ?

Cô lại thở ra nói:

- Bởi vì tìm không ra các người, hai hôm nay Cửu thiếu gia và Cung Chủ tính khí nóng nảy muốn chết luôn, may mà bọn họ nằm mộng cũng nghĩ không ra ai làm chuyện này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Rốt cuộc ai làm chuyện này ?

Tiểu Ngọc đưa ngón tay chỉ vào mũi của mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Là cô sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Trừ em ra còn ai nữa ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô đem Sa Mạn tới đây sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Dĩ nhiên là em.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Treo gã hòa thượng này lên cũng là cô ?

Tiểu Ngọc nói:

- Thả y xuống cũng là em.

Lục Tiểu Phụng nhìn sững vào cô, hình như trên đầu cô bỗng mọc ra hai cái sừng.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Ông không tin em làm được như vậy ?

Lục Tiểu Phụng thật tình không thể tin được.

Tiểu Ngọc cười cười:

- Ngay cả ông cũng không tin, Cung thiếu gia và Cung Chủ dĩ nhiên là cũng không tin.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì vậy bọn họ cũng không ngờ đó là cô ?

Tiểu Ngọc nói:

- Ngay cả nằm mộng cũng nghĩ không ra.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cảm thấy cái câu nói “người không thể đoán được bằng tướng mạo” thật không sai tí nào. Lúc này trong khoang thuyền bỗng có chỗ phát ra tiếng rột rột, mọi người giật mình cả lên, sau đó mới phát hiện ra, thì ra đó là cái bụng của Lão Thực hòa thượng.

Tiểu Ngọc bật cười, nhìn cái bụng của y cười không ngớt. Lão Thực hòa thượng đỏ mặt lên:

- Có gì là đáng cười ? Hòa thượng cũng là người, bụng đói cũng biết kêu chứ !

Tiểu Ngọc nhoẻn miệng cười:

- Nhưng cái bụng của hòa thượng lại đặc biệt kêu thật dễ nghe !

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chỉ tiếc là hòa thượng chẳng muốn nghe tí nào.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Hòa thượng thích nghe gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng chỉ thích nhìn.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Canh thịt bò không dễ nhìn sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng không ăn mặn.

Tiểu Ngọc nói:

- Vậy thì hòa thượng đành phải nhịn đói, ngồi nghe cái bụng của mình kêu.

Cô lại hỏi Sa Mạn:

- Mạn cô nương cũng không ăn canh thịt bò sao ?

Sa Mạn nói:

- Không ăn !

Tiểu Ngọc hỏi:

- Mạn cô nương không đói sao ?

Sa Mạn nói:

- Không đói, dù có đói cũng không ăn.

Tiểu Ngọc bật cười:

- Thì ra Mạn cô nương ăn giấm thật.

Lão Thực hòa thượng bỗng chụp lấy tô canh:

- Cô ta không ăn, ta ăn.

Tiểu Ngọc cười hỏi:

- Hòa thượng ăn mặn lúc nào thế ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Lúc bị đói quá muốn phát điên.

Y ăn từng miếng lớn, đợi đến lúc ăn muốn mệt lả ra, y mới thở phào nói:

- Tử nhục xuyên trường quá, Phạt tại tâm đầu tọa, hòa thượng ăn tí canh thịt bò, thật ra cũng chẳng quan hệ gì lắm.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi cười:

- Đúng vậy không quan hệ lắm.

Lão Thực hòa thượng bỗng nhảy bật dậy nói:

- Có quan hệ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ouan hệ gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ouan hệ muốn chết người, hòa thượng ...

Y nói chưa xong câu, người y đã nằm lắn ra, khoe miệng sùi bọt mép lên.

Lục Tiểu Phụng lập tức cũng thấy đầu mình choáng váng, chàng thất thanh la lên:

- Trong tô canh này có hạ độc !

Tiểu Ngọc biến sắc:

- Ai hạ độc ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đang tính hỏi cô.

Càng tính nhảy chồm lại, chỉ tiếc là tay chân bỗng biến ra mềm nhũn.

Tiểu Ngọc lắc đầu lia lịa:

- Chuyện này không phải em làm đâu, không phải em ...

Cô thấy dáng điệu của Lục Tiểu Phụng, sợ quá muốn chạy. Chỉ tiếc là Sa Mạn đã chặn cô lại, nằng nạnh lùng hỏi:

- Không phải mi còn ai nữa ?

Tiểu Ngọc không biết.

Ngoài cửa bỗng có người nói giùm cho cô:

- Không phải nó, tôi đây.

Trên đời này chỉ có một người nấu một tô canh thịt bò như vậy, dĩ nhiên chỉ có một người có thể bỏ thuốc độc vào trong canh. Đây chính là Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang nấu canh vừa thơm vừa hấp dẫn, người của cô cũng rất thơm, cũng rất dễ nhìn, nhất là hôm nay. Xem ra cô đặc biệt trang điểm cho bữa nay, y phục vừa mới vừa hợp thân, gương mặt thoa phấn không dày lắm cũng không lạt lắm, vừa đủ thích hợp cho người của cô.

Cho đến bây giờ, Lục Tiểu Phụng mới phát hiện ra, không những cô biết mặc quần áo, cô còn biết trang điểm. Cô trang điểm cho ai nhìn ? Tuy Lục Tiểu Phụng ăn canh không nhiều lắm, hiện tại đầu chàng đã choáng váng, mắt nhìn đã hoa lên, như một người uống rượu say, chàng bỗng nói lớn lên:

- Tôi biết cô chẳng làm gì tôi cả.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô trang điểm đặc biệt đẹp như thế cho tôi nhìn, dĩ nhiên sẽ không muốn làm gì tôi.

Ngưu Nhục Thang vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Dĩ nhiên ta chẳng làm gì người, ta chỉ bắt quá muốn cho người theo một con chó cái ăn cứt.

Thì ra cô đã tới đây từ lâu, không chừng cô lại đây cùng một lúc với Tiểu Ngọc.

Nhưng xem dáng điệu của Tiểu Ngọc lại không giống. Tiểu Ngọc xem ra sợ muốn chết đi được, sợ muốn ngất xỉu xuống. Cô đang đi thụt lùi lại, cô tính chạy ra ngoài.

Ngưu Nhục Thang chẳng thèm để ý tới cô. Thuyền đang đi trên biển, người ở trên thuyền, đi đâu được bây giờ ? Tiểu Ngọc hình như cũng nghĩ ra được điểm đó, không những không chạy đi, ngược lại còn đóng cửa khoang thuyền lại.

Ngưu Nhục Thang quay phắt người lại, nhìn cô lom lom, gần giọng hỏi:

- Người tính làm gì đó ?

Tiểu Ngọc nói:

- Em chẳng tính làm gì cả, chỉ bắt quá muốn cô ăn canh với hòa thượng !

Tô canh thịt bò còn một nửa, Tiểu Ngọc nói:

- Tô canh này làm ngon quá, không ăn hết để bỏ uống.

Ngưu Nhục Thang biến hẳn sắc mặt.

Lớp phấn trên mặt cô nếu đậm hơn một chút không chừng người khác nhìn không ra.

Chỉ tiếc là cô tô không đậm lắm, cũng không lạt lắm, chính vừa đủ để người khác thấy mặt cô đang biến đổi.

Gương mặt của Sa Mạn không biến đổi.

Gương mặt nàng vốn đang xanh lè, ánh mắt vẫn đang chăm chú nhìn vào Ngưu Nhục Thang.

Tiểu Ngọc tuy còn đang cười, trong nụ cười có giấu một lưỡi dao.

Bọn họ rất hiểu Ngưu Nhục Thang, trên đời này ít ai hiểu Ngưu Nhục Thang bằng họ.

Điểm đó chính Ngưu Nhục Thang cũng rất rõ ràng.

Cô ta trừng mắt nhìn Tiểu Ngọc:

- Người dám à ?

Tiểu Ngọc nói:

- Tại sao em lại không dám ?

Cô mỉm cười nói tiếp:

- Em nhìn được ra cô đã sợ rồi, bởi vì cô tưởng bọn em sợ cô, nhưng bọn em chẳng sợ, vì vậy cô phải sợ thôi.

Cô nói nghe có vẻ phức tạp lắm, thật ra đạo lý ấy rất là đơn giản, người không sợ ta thì ta phải sợ người. quan hệ giữa người và người thường thường vốn là như vậy.

Sa Mạn từ từ rút trong tay áo ra một cây cương ty vừa dài vừa mỏng, cầm trên tay nhịp nhịp. Cương ty vừa mỏng vừa rắn, lóng lánh sáng rực. Bàn tay nàng dài và chắc chắn. Cương ty nằm trong tay nàng, sẽ biến rất nhanh chóng thành cái bóng của người đàn bà đang múa kiếm, đầu bên nhón bên kia chính là lưỡi kiếm.

Ngón tay của nàng nhẹ vuốt, kiếm thế đã bắt đầu triển động không ngừng.

Tiểu Ngọc anh én miệng cười:

- Không ngờ rằng kiếm pháp của Mạn cô nương thật là cao siêu.

Sa Mạn hững hờ nói:

- Trên đời này có rất nhiều chuyện bất ngờ.

Ngưu Nhục Thang chẳng nói lời nào, cô ta lập tức bước lại, uống sạch nửa phần còn lại của tô canh thịt bò.

Cô uống không kém gì Lão Thực hòa thượng, nhưng cô chẳng có tí phản ứng gì.

Dĩ nhiên cô đã uống sẵn giải được.

Tiểu Ngọc cười nói:

- Canh thịt bò cộng thêm nước miếng của hòa thượng, không biết có ngon thêm được tí nào không !

Ngưu Nhục Thang cầm miếng.

Tiểu Ngọc nói:

- Thật ra cô nên cao hứng lên mới phải, bất kể ra sao, nước miếng của hòa thượng cũng khó kiếm lắm đấy.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Ta rất cao hứng, cao hứng muốn chết luôn.

Tiểu Ngọc cười nói:

- Cô cao hứng là quá hay, em chỉ sợ cô không cao hứng thôi.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Hiện tại các người có chịu để cho ta đi chưa ?

Sa Mạn nói:

- Chưa được.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Người còn muốn ta làm gì ?

Sa Mạn nói:

- Cởi sạch ra.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Cởi sạch ra ? Cởi sạch gì ra ?

Sa Mạn nói:

- Cởi sạch đồ trên người của người ra, có gì cởi ra được, cởi sạch ra.

Ngưu Nhục Thang lại biến sắc, hần học nhìn nàng. Sa Mạn không có tí biểu tình gì, trong tay còn đang nhịp nhịp cây cương ty. Cây cương ty rắn chắc trong bàn tay nàng, mềm mại như một sợi tơ.

Ngưu Nhục Thang quay đầu lại nhìn Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng đang cười, nụ cười có vẻ si ngốc. Trừ chuyện cười ra, hình như chàng không có gì hơn để làm, tuy chàng chưa hôn mê ra, phản ứng đã trở nên rất chậm chạp.

Sa Mạn lạnh lùng nói:

- Người chẳng cần phải ngại ngần gì y, y cũng chẳng phải chưa nhìn thấy người cởi đồ ra.

Nàng còn đang ăn phải giấm chua. Một người đàn bà đang ghen, thông thường không phải là người biết lý luận. Ngưu Nhục Thang đã bắt đầu cởi y phục. Tiểu Ngọc cười nói:

- Cô ta cởi thật nhanh !

Sa Mạn nói:

- Bởi vì cô ta thường làm thế.

Tiểu Ngọc cố ý thở ra:

- Em chỉ lạ một chuyện, tại sao cô ta không bị cảm lạnh bao giờ.

Ngưu Nhục Thang hình như không nghe không thấy gì. Mặc đồ cô là một người thật đẹp, Cởi đồ ra cô lại càng đẹp. Cặp đùi của cô thật thon dài, thật rắn chắc, da thịt cô trắng nõn nà, cặp đùi khép lại, ngay cả một ngón tay cũng không đẩy lọt được vào giữa. Cô chính là thứ đàn bà có thể làm đàn ông tiêu hồn lạc phách, về điểm đó, cô cũng rất tin tưởng vào chính mình.

Tiểu Ngọc lại đang thở than:

- Thân hình đẹp quá, em mà là đàn ông, hiện tại nhất định đã ngất xỉu rồi !

Sa Mạn nói:

- Chỉ tiếc là người không phải đàn ông.

Tiểu Ngọc cười nói:

- May mà em không phải, chị cũng không phải !

Ngưu Nhục Thang bỗng nói:

- Các người cũng chẳng phải là đàn bà !

Tiểu Ngọc nói:

- Không phải ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Các người muốn làm một người đàn bà chân chính, còn phải học thêm chút xú !

Tiểu Ngọc nói:

- Cô có thể dạy bọn em !

Ngưu Nhục Thang nhìn cô, ánh mắt bỗng lộ ra một nét biểu tình kỳ quái, đầy nét dục vọng không tả được. Cũng không biết sao, Tiểu Ngọc bỗng đỏ mặt lên.

Ngưu Nhục Thang nhẹ nhàng nói:

- Sao em không cởi đồ ra đi, để chị dạy cho !

Tiểu Ngọc cảm thấy cổ họng khô ráo, ngay cả mở miệng ra nói cũng mở miệng không nổi. Ngưu Nhục Thang chậm chậm bước về phía cô, eo lưng uốn éo, đầy nhịp điệu kỳ dị tà ác.

Bỗng nhiên, hàn quang lóe lên, nháy cặp vú của cô đánh lại, cương ty duỗi ra thẳng như cây bút, như thanh kiếm, nhưng còn bén nhọn hơn cả kiếm. Ngưu Nhục Thang búng người lên không, chỗ ẩn bí nhất của cô hiện ra trước mắt Tiểu Ngọc. Đùi của cô thẳng tắp như cây bút.

Cương ty thẳng như kiếm bỗng biến thành ngọn roi, quất qua đùi cô. Đùi của cô co lại, người cô bỗng lướt tới sau lưng Lục Tiểu Phụng, bàn tay cô nhấn vào huyết Ngọc Châm của chàng:

- Người còn nhúc nhích, y sẽ chết ngay.

Sa Mạn không nhúc nhích. Tiểu Ngọc cũng không nhúc nhích, cô đang còn đỏ cả mặt lên, đang nhìn si mê vào tấm thân lửa thể đó.

Ngưu Nhục Thang bật cười, tí mắt lại cười nói:

- Tiểu Ngọc, tiểu bảo bối, chị thích em lắm, chị lúc nào cũng thích em lắm, em còn nhớ lúc nhỏ chị hay ôm em ngủ ?

Tiểu Ngọc lại càng đỏ mặt, nhưng cô bất giác gạt đầu lia lịa. Ngưu Nhục Thang nói:

- Bây giờ nếu em giết Sa Mạn giùm chị, chị nhất định sẽ vui với em !

Tiểu Ngọc ngần ngừ, nhìn vào cặp mắt của Ngưu Nhục Thang.

Ánh mắt của cô đầy những mỹ lực, vừa tà ác vừa dâm dăng. Tiểu Ngọc bỗng chồm về Sa Mạn, xuất thủ như điện, đoạt lấy cương ty trên tay nàng.

Sa Mạn hiển nhiên không đề phòng đến cô, lại càng không ngờ cô xuất thủ nhanh như vậy. Thanh cương ty bị cô đoạt lấy, hàn quang lóe lên, bỗng xẹt tới cổ họng của Ngưu Nhục Thang.

Chiêu này lại càng bất ngờ, càng nhanh nhẹn. Chỉ tiếc là Ngưu Nhục Thang không bị gạt, thân hình cô thụt vào, đã núp đằng sau người Lục Tiểu Phụng.

- Các người muốn y chết thật sao đây ?

Tiểu Ngọc cũng không dám động đây.

Ngưu Nhục Thang chậm chậm đứng lên, cô cười càng khoan khoái:

- Hiện tại ta có thể bắt các người làm một chuyện được không ?

Tiểu Ngọc hỏi:

- Chuyện gì ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cởi sạch ra.

Ánh mắt cô sáng rực lên:

- Hai người cởi sạch đồ ra, có gì cởi được cởi sạch.

Tiểu Ngọc quay đầu lại nhìn Sa Mạn. Gương mặt Sa Mạn trắng bệch.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ta đếm đến mười, các người còn chưa cởi sạch, nơi đây lại có thêm một người chết.

Cô đã bắt đầu đếm. Một, hai, ba ...

Tiểu Ngọc đã bắt đầu cởi đồ, Sa Mạn cũng không thể không nghe lời, bọn họ đều biết cô nói được là làm được. Cô đếm rất nhanh, bọn họ không thể không nhanh theo.

Ngưu Nhục Thang đang cười ngặt nghẽo:

- Thì ra các người cũng thường hay cởi quần áo.

Nói xong câu đó, cô lại tiếp tục đếm:

- Bốn, năm, sáu ...

Bỗng nhiên, bàn tay của Lục Tiểu Phụng ngoặt qua, hai ngón tay đã móc vào cổ tay của cô, kéo tay của cô ngược qua vai, quật người cô xuống đất như con cá chết.

Chàng vốn không thể thành công dễ dàng được như vậy, nhưng cô ta không khỏi đắc ý quá một chút.

Một người không nên quá đắc ý, bất cứ thời điểm nào cũng không nên quá đắc ý.

Tiểu Ngọc chồm lại, áp lên người cô, lấy đầu gối đè xuống lưng cô, vừa cười vừa hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Tại sao ông đợi cho đến bây giờ mới xuất thủ ?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Tôi tính chờ cô ta đếm tới mười rồi mới xuất thủ đấy chứ.

Sa Mạn cắn môi, nhìn chàng trừng mắt một cái, gương mặt trắng bệch đã có vẻ đỏ lên.

Ngư Nhục Thang không biết có bị ném mạnh quá mà choáng váng hay không, cả nửa ngày mới nghe cô ta mới miệng, cô ta lớn tiếng:

- Các người tính cường gian ta sao đây ?

Tiểu Ngọc cười nói:

- Bọn em không có hứng thú, y cũng không đến nỗi cần lắm !

Ngư Nhục Thang nói:

- Vậy thì các người mau mau để ta đi, nếu không các người sẽ chạy không khỏi.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Sao ?

Ngư Nhục Thang nói:

- Chỉ trong một khoảnh khắc không thấy ta, Cửu ca sẽ đi khắp nơi tìm, trên cái thuyền này, các người còn muốn chạy đi đâu ?

Tiểu Ngọc nhìn nhìn Sa Mạn, hai người cùng câm miệng. Bọn họ biết cô ta đang nói thật tình. Ngư Nhục Thang lại cười lên, cô làm giọng dịu dàng:

- Tiểu Ngọc, tiểu bảo bối, mau kéo đầu gối của em ra, em đè chị đau quá đi.

Tiểu Ngọc không biết Sa Mạn phản ứng ra sao, cô đành quay qua Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi:

- Trên thuyền này có thuyền nhỏ cấp cứu không ?

Tiểu Ngọc nói:

- Có hai cái !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có người canh giữ không ?

Tiểu Ngọc nói:

- Người canh giữ bọn em đối phó được, nhưng dù mình có tranh được thuyền cũng không có ích gì.

Bởi vì không có ai trong bọn mình đối phó nổi Cửu thiếu gia.

Câu nói ấy cô không nói ra, cũng không cần phải nói ra.

Muốn cho thuyền nhỏ hạ xuống nước, chèo xa ra khỏi thuyền lớn, muốn thuyền lớn tìm không ra được, phải cần ít nhất một tiếng đồng hồ.

Cung Cửu nhất định sẽ không cho bọn họ một tiếng đồng hồ đó.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi nói:

- Hiện tại người trên thuyền còn chưa biết Tiểu Ngọc đã trở mặt, nếu cô lại tranh thuyền, chắc cũng không khó.

Tiểu Ngọc nói:

- Nhưng ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời cô, chàng bỗng hỏi tiếp:

- Lúc này, thường thường Cung Cửu đang ở đâu ?

Tiểu Ngọc nói:

- Trong khoang thuyền của y.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trừ y ra, trên thuyền còn có cao thủ nào khác không ?

Tiểu Ngọc lắc lắc đầu:

- Y trước giờ qua lại một mình !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Phòng của y, dĩ nhiên là chính giữa khoang thuyền.

Sa Mạn bỗng giảnh nói:

- Anh ... anh tính lại tìm y sao ?

Lục Tiểu Phụng cười cười:

- Anh cũng không tính lại, nhưng bây giờ không đi không được !

Sa Mạn càng nóng nảy:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại vì anh có một món đồ không bán cho y không được, hình như y cũng không thể không mua.

Sa Mạn hỏi:

- Món đồ gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một tô canh thịt bò vừa đẹp vừa thơm.

Sa Mạn sáng mắt lên:

- Anh muốn giá tiền bao nhiêu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Giá tiền của anh cũng không lớn gì lắm !

Chàng không để Sa mạn hỏi thêm, bỏ Ngưu Nhục Thang vào trong rương trước:

- Anh đi rồi, bọn em cứ giảnh lấy thuyền, cả hai cái hết !

Sa Mạn nhìn chàng, ánh mắt lộ đầy vẻ quan hoài:

- Không chừng Cung Cửu chẳng thèm tô canh thịt bò này, không chừng y chỉ muốn lấy mạng anh.

Lục Tiểu Phụng cười cười:

- Làm bất cứ chuyện gì, cũng phải có tí nguy hiểm.

Chàng cười không khoan khoái tí nào:

- Bọn em cứ nhìn xem nếu Cung Cửu đi một mình lên khoang thuyền, không thấy anh ...

Sa Mạn nói:

- Bọn em lập tức giết cô ta trước.

Lục Tiểu Phụng chậm chậm gật đầu, trong lòng bỗng cảm thấy thật khó chịu.

Chàng không muốn lấy mạng Ngưu Nhục Thang, lại càng không muốn sự tình đi đến tình cảnh như vậy.

Chỉ tiếc là chàng hoàn toàn không có lấy một cơ hội để chọn lựa.

Sa Mạn nhin không nổi nắm lấy tay chàng:

- Anh ... anh tính chừng nào đi ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hòa thượng tỉnh lại, anh đi ngay !

Sa Mạn gượng cười nói:

- Dĩ nhiên phải chờ y tỉnh lại, cái rương ít ra cũng phải có một người đàn ông khiêng chứ.

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười, nhưng trong lòng thật bí tắc. Chàng biết đây không phải là câu nàng muốn nói, chàng thấy được nét mặt sợ hãi và âu lo của nàng. Nhưng bây giờ nàng còn biết nói gì hơn ? Dù nàng biết đi lần này là vĩnh quyết, nàng cũng đành phải để chàng đi. Bởi vì nàng biết, hiện tại bọn họ không còn có lựa chọn gì cả.

Tiểu Ngọc nhìn bọn họ, cô bỗng nói:

- Hiện tại hòa thượng còn chưa tỉnh, rương còn trống đó, không lẽ các người để cho nó trống vậy sao ?

Lão Thực hòa thượng đã tỉnh lại, Lục Tiểu Phụng đã đi rồi, Ngưu Nhục Thang đã bị bỏ vào trong rương. Hiện tại đã đến lúc bọn họ hành động.

Nhưng Sa Mạn còn chưa chịu đi. Nàng nhìn Tiểu Ngọc, ánh mắt đầy vẻ cảm kích, nàng nhỏ nhẹ nói:

- Em ở với anh em bọn họ từ nhỏ sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Em từ bảy tuổi đã thành mồ côi, nếu lão gia tử không cứu em, em đã bị chết đuối trên biển từ lâu !

Sa Mạn nói:

- Vì vậy em đối với người họ Cung trước giờ rất trung thành.

Tiểu Ngọc chớp mắt:

- Mạn cô nương muốn tán chuyện với em, đợi mình lên thuyền nhỏ tha hồ có thời gian tán chuyện nhé.

Sa Mạn hình như không nghe cô nói, nàng lại nói tiếp:

- Cửu thiếu gia là người như thế nào chắc em đã biết quá rõ.

Tiểu Ngọc chỉ còn nước gật đầu.

Sa Mạn nói:

- Hiện tại Lục Tiểu Phụng đi tìm y, lần này chưa chắc trở về lại được !

Tiểu Ngọc nói:

- Nhưng ...

Sa Mạn ngắt lời cô:

- Y mà chết, Cung Chủ cũng phải chết, Cung Chủ chết rồi, chúng ta cũng chẳng còn ai sống được, vì vậy ...

Nàng bỗng kéo tay Tiểu Ngọc lại:

- Vì vậy chị có câu này muốn nói với em.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Câu này Mạn cô nương nhất định phải nói ngay bây giờ sao ?

Sa Mạn gật gật đầu nói:

- Câu này chỉ có ba chữ !

Tiểu Ngọc hỏi:

- Ba chữ gì ?

Sa Mạn nói:

- Cám ơn em !

Tiểu Ngọc nhìn nàng, viên mắt đỏ hồng lên.

Sa Mạn nói:

- Hiện tại tuy mình đang mạo hiểm, nhưng nếu không có em, bọn chị ngay cả một cơ hội cũng chẳng có, vì vậy, nếu lần này chị em mình còn sống sót, chị hy vọng từ nay em ở cùng một chỗ với bọn chị !

Tiểu Ngọc cúi đầu, mặt cô đỏ bừng lên. Dĩ nhiên cô nghe ra được ý tứ của Sa Mạn. Bọn chị đây dĩ nhiên là nàng và Lục Tiểu Phụng hai người. Sa Mạn dịu dàng nói:

- Chị là người rất hay ghen tuông, nhưng chị đang nói thật lòng đấy !

Tiểu Ngọc rút cuộc lí nhí trong miệng:

- Năm nay em cũng được mười sáu tuổi rồi.

Mười sáu tuổi chính là tuổi tình cảm đã chớm nở. Tiểu Ngọc nói:

- Lục Tiểu Phụng là người đàn ông rất được người khác mến chuộng, nhưng ...

Cô bỗng ngẩng đầu lên, đối diện với Sa mạn:

- Nhưng em làm vậy không phải vì y !

Sa Mạn hỏi:

- Không phải sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Nhất quyết không phải.

Giọng nói của cô thành khẩn mà kiên quyết, bất cứ ai cũng nghe ra được cô không nói dối. Sa Mạn hỏi:

- Không lẽ là vì chị sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Cũng không phải !

Ánh mắt của cô đượm một nét biểu tình rất kỳ dị:

- Em làm vậy là cho chính em.

Sa Mạn có vẻ bất ngờ:

- Nhưng em cũng không cần phải đi mạo hiểm như vậy.

Tiểu Ngọc nói:

- Em có lý do.

Sa Mạn hỏi:

- Em nói cho chị nghe được không ?

Tiểu Ngọc nói:

- Bây giờ còn chưa được !

Cô gượng cười, rồi chậm chậm nói tiếp:

- Chỉ cần Lục Tiểu Phụng còn sống trở về, em sẽ nói cho chị nghe, dù bọn chị không muốn nghe cũng không xong.

13. Đánh Một Ván Bài

Giữa đêm, sóng lặng gió êm.

Thuyền đi vừa nhanh vừa êm. Với tốc độ đó, hai ngày nữa là sẽ thấy đất liền.

Trên thuyền có hai đội thuyền phu, đội ở không đã đi ngủ mất, ra khỏi đáy thuyền, lập tức nghe tiếng bọn họ đang ngáy.

Bất cứ là tiếng ngáy gì, cũng đều không phải là tiếng động gì dễ nghe cho lắm, nhất là lúc ngủ, bên cạnh có người nào ngáy, thật nghe muốn ước gì mình là kẻ điếc.

Nhưng Lục Tiểu Phụng hiện giờ lại cảm thấy chàng đang nghe tiếng động rất êm tai, bởi vì cái thứ tiếng động đó không những làm cho chàng cảm thấy an toàn, mà còn làm cho chàng giữ được thanh tĩnh.

Cung Cửu đang ngủ hay thức ?

Dĩ nhiên là không ngủ, dù y có ngủ, cũng sẽ không ngủ mê man như vậy.

Y là một người không bình phàm, y là một siêu nhân, năng lực của y, những gì y có, nhất định không thể bất kỳ ai có thể tưởng tượng ra.

Y có vẻ mãi mãi bảo trì được sự thanh tĩnh.

Lập tức đi đối diện với một người như vậy, Lục Tiểu Phụng sẽ cảm thấy trong lòng ra sao ?

Những chuyện truyền thuyết về y, chàng nghe đã quá nhiều, nhưng gặp mặt đối diện nhau, lại hoàn toàn là một chuyện khác.

Những chuyện cơ hồ là thần thoại đó, rốt cuộc có thật hay không ?

Giữa một đêm khuya mông lung mát mẻ như thế này, một mình y đang làm gì ?

Đang tĩnh tọa trầm tư ? Hay đang hưởng thụ cái thú vị của cô độc ?

Những tay thuyền phu đang công tác, mỗi người ai làm việc đó, chẳng ai dám bỏ bê chuyện mình đang làm.

Ngoài khoang thuyền không có phòng vệ.

Cửu thiếu gia đang ở đây, còn ai dám quấy rầy phá phách ?

Không ai dám quấy rầy sự yên tĩnh của Cửu thiếu gia, nhất là mỗi giữa đêm, trừ Cung Chủ ra, chẳng ai được phép lãng vãng gần đó.

Hiện tại Lục Tiểu Phụng đã lại.

Chàng không lãng vãng, cũng không nhìn quanh nhìn quất, chàng biết chắc Cửu thiếu gia nhất định sẽ ở trong khoang thuyền.

Chàng còn chưa kịp gõ cửa, bỗng nghe trong phòng có tiếng gì thật kỳ dị vọng ra.

Một thứ gì như tiếng thở hổn hển xen lẫn tiếng rên rỉ, giống như một con thú đang đau đớn vùng vẫy trước khi chết.

Lục Tiểu Phụng ngăn người ra.

Trong phòng còn có người nào khác không ? Đang bị Cung Cửu hành hạ ngược đãi ?

Trên đời này không phải có những người lấy sự ngược đãi của người khác làm điều vui cho mình sao ?

Trong phòng bỗng có tiếng người rên rỉ nho nhỏ:

- Mau lại cứu ta, ta đã chịu hết nổi rồi !

Lục Tiểu Phụng cũng nhin không nổi.

Chàng vốn rất thù ghét những người cuồng điên lấy cái thống khổ của người khác làm niềm vui cho mình, chàng dùng sức đẩy tung cánh cửa xông vào.

Chàng lại ngẩn người ra nữa.

Trong khoang chỉ có một người.

Một người trẻ tuổi đầu tóc bù xù, gương mặt trắng bệch, đang ở trần lăn lộn dưới đất.

Thân hình của y trắng nhợt mà ồm yếu, còn đầy những vết máu, đều là do y dùng kim đâm vào người.

Trong tay y còn cầm một cây kim.

Trong khoang thuyền bố trí rất tinh nhã và hoa lệ, quần áo rớt trên sàn cũng đều là thứ tinh trí, chất liệu cao quý thượng đẳng.

Đây chắc chắn là phòng của Cung Cửu.

Người này là ai ?

Không ai ngược đãi y, tại sao y lại đi ngược đãi chính mình.

Thấy Lục Tiểu Phụng bước vào, y hiển nhiên giật nảy mình lên, nhưng có thứ gì đó thống khổ và khát vọng không chịu được, đã làm y hoàn toàn mất cả lý trí.

Y đang rên lên nho nhỏ:

- Roi ... roi ...

Trên giá gỗ gần đầu giường quả có treo một cây roi.

- Lấy roi đánh ta dùm ... Đánh cho mạnh vào.

Lục Tiểu Phụng thấy cây roi, nhưng chàng không đụng vào, chỉ lạnh lùng đứng nhìn.

Người này cũng đang nhìn chàng, ánh mắt đầy vẻ van lơn cầu khẩn.

- Cầu xin người, mau ... mau lấy cây roi.

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống, ở xa xa ngồi xuống.

Hiện tại chàng đã suy đoán ra, người này rất có thể là Cung Cửu, chàng biết trên đời này cũng có người thích ngược đãi chính mình.

Tự ngược đãi mình tuy là ngược đời, nhưng cũng là một cách phát tiết.

Lục Tiểu Phụng trước giờ không thể nào hiểu được những người này, nhưng gặp Cung Cửu, chàng bỗng hiểu ra.

Y đã được quá nhiều, không những vậy còn quá dễ dàng, vì vậy dục vọng trong lòng y, chỉ những lúc tự ngược đãi mình, mới chân chính được thỏa mãn.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nhìn y nói:

- Có phải người đang chờ Cung Chủ ? Cô ta thích lấy roi quất người ta, còn ta thì không !

Ánh mắt của người này bỗng biến từ van lơn ra thành cừ hận và oán độc, y thở hổn hển nói:

- Người thích gì ? Người thích Sa Mạn ?

Y bỗng cười lớn, cười như điên cuồng:

- Nếu người cho người đàn bà đó là thực nữ, người đã lầm rồi, nó là con điếm !

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng đã nắm chặt lại.

Người này cười càng điên cuồng hơn:

- Nó là con điếm không hơn không kém, vì miếng ăn mà bỏ lên giường với người ta, nó mười ba tuổi đã bỏ lên giường với người ta rồi.

Lục Tiểu Phụng bỗng xông lại, cầm cây roi lên.

Người khác nhục mạ chàng, không chừng chàng chẳng phần nô như vậy, nhưng nhục mạ người chàng yêu, chàng nhất định không thể nào chịu đựng nổi.

Bất kỳ người đàn ông nào cũng không chịu đựng nổi.

Người này cười lớn nói:

- Có phải người tức giận lắm không ? Bởi vì người biết ta đang nói thật !

Lục Tiểu Phụng cắn chặt răng, bồng quát một roi ra, quất vào trước bộ ngực ồm ỹều trắng ớn của y.

Một roi đầu tiên đã quất, những roi kế tiếp chẳng còn khó khăn. ánh mắt người này sáng rực lên, miệng không ngớt buông lời mắng chửi, roi càng quất nặng chừng nào, ánh mắt y càng sáng, miệng y càng chửi hung dữ thêm.

Thân hình của y bỗng quằn quại lại, rồi duỗi ra, sau đó y nằm sòng soài ra đó, chẳng động đậy một chút nào.

Y đã thỏa mãn.

Lục Tiểu Phụng thoái lui lại, ngồi phêch xuống. Áo quần chàng đã đầm mồ hôi.

Cơn phần nô của chàng cũng đã được phát tiết.

Cái cảm giác đó lại làm cho chàng cơ hồ nhịn không nổi muốn nôn mửa ra.

Chàng nhắm mắt lại, gắng gượng không chế lấy mình, đợi đến lúc chàng mở mắt ra, người trên mặt đất đã không còn thấy đâu.

Trong phòng yên lặng không một tiếng động, nếu cây roi không nằm trong tay chàng, chàng cơ hồ muốn cho đó chỉ là một cơn ác mộng.

Chính ngay lúc đó, một người từ trong khoanh chậm chậm bước ra, đầu tóc đen nhánh không một tí bù xù, áo quần trắng toát không một nếp nhăn, gương mặt tuấn tú như điêu khắc đượm vẻ lạnh lùng, tàn bạo, tự phụ, mà kiên quyết, vẻ mặt sắc bén như lưỡi đao.

Người này chính là người lúc nãy.

Có ai tin được ?

Nhưng Lục Tiểu Phụng không thể không tin.

Đây chẳng phải kỳ tích, cũng chẳng phải ác mộng, sự thực, có lúc còn kỳ đáng sợ hơn cả ác mộng, lại càng làm cho người ta nôn mửa.

Ánh mắt sắc bén như lưỡi đao của người này đang dính trên gương mặt chàng, y bỗng nói:

- Ta là Cung Cửu.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Ta biết.

Hiện tại rốt cuộc chàng đã biết Cung Cửu là một người như thế nào.

Y chẳng phải thần, cũng chẳng phải siêu nhân, y chỉ bất quá là một con ốc sên thể thôi.

Bởi vì y giống như con ốc sên núp sau cái vỏ siêu nhân của y, chỉ có lúc nào không ai nhìn, mới thò đầu ra thở.

Cũng không chừng ở trong cái vỏ đã quá lâu, vì vậy dục vọng trong lòng y phải được phát tiết ra đâu đó.

Y chọn cái cách buồn mửa nhất, bởi vì chuyện khác y làm được quá dễ dàng, chỉ có những thứ đó mới làm y chân chính được thỏa mãn.

Hiện tại tuy y đã giấu mình lại vào trong cái vỏ vừa mới vừa đẹp vừa lạnh vừa cứng kia, nhưng Lục Tiểu Phụng đã hết còn sợ y.

Một người đã chân chính nhìn rõ một người khác, y sẽ không còn có gì để sợ người đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người chính là Cung Cửu ?

Cung Cửu nói:

- Chính là ta !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chắc người không ngờ ta lại đến tìm người ?

Cung Cửu lạnh lùng nói:

- Trên đời này người không sợ chết nhiều lắm, chẳng phải một mình người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta sợ chết ?

Cung Cửu nói:

- Vì vậy bây giờ người nhất định đang hối hận.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hối hận ?

Cung Cửu nói:

- Người hối hận lúc này sao không giết quách ta.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Lúc này quả thật ta có cơ hội giết người !

Cung Cửu nói:

- Người không có cơ hội gì cả.

Lục Tiểu Phụng bật cười, nhìn vào cây roi mình đang cầm rồi cười ruồi.

Gương mặt Cung Cửu chẳng lộ vẻ gì xấu hổ, lúc này cây roi ấy hình như chẳng hề đánh vào người y.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không giết người, đó là lỗi của ta, ta không hề muốn người cảm kích, nhưng người ...

Giọng nói của chàng ngưng lại, bởi vì Cung Cửu bỗng làm một chuyện rất kỳ dị.

Y bỗng cởi áo trên người mình ra, bày ra trước ngực và sau lưng.

Nước da của y trơn láng và trắng trẻo như bạch ngọc.

Lục Tiểu Phụng lại ngăn người ra lần nữa.

Những vết roi vết máu trên người của y đã đi đâu mất hết rồi ?

Chàng không hiểu.

Tuy chàng có nghe truyền thuyết nói về một thứ công phu, luyện đến một mức độ nào đó, sẽ có sức tái sinh rất kỳ lạ, có thể trong khoảnh khắc hồi phục những vết thương lành lặn lại như thường, nhưng chàng vẫn cho đó chẳng qua là truyền thuyết hoang đường thể thôi.

Cung Cửu lại mặc y phục vào, yên lặng nhìn chàng, nói:

- Hiện tại có phải người đã hiểu ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiểu gì ?

Cung Cửu nói:

- Lúc này người không làm tí nào, bởi vì người không có lấy một chút cơ hội.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy người cũng chẳng cần phải cảm kích ta.

Cung Cửu nói:

- Vì vậy hiện tại người không chết không xong.

Lục Tiểu Phụng lại bật cười.

Cung Cửu nói:

- Bất cứ người nào đã làm chuyện không nên làm, đều không chết không xong.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Huống gì ta còn thấy những chuyện không nên thấy.

Cung Cửu bỗng thở nhẹ ra nói:

- Chỉ tiếc là bây giờ ta còn chưa giết được người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bởi vì trước giờ người chưa giết người miễn phí bao giờ ?

Cung Cửu nói:

- Vì người, điểm đó ta cũng phá lệ được !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì người vì chuyện gì ?

Cung Cửu nhìn chàng đắm đắm một hồi lâu, bỗng hỏi:

- Cô ta ở đâu ?

Câu hỏi đó thật là đột ngột, thậm chí “cô ta” là ai cũng không nói rõ ra.

Lục Tiểu Phụng không ngần ngại trả lời ngay:

- Trong rừng !

Cung Cửu hỏi:

- Người biết ta đang hỏi ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết.

Chàng cũng nhin không nổi hỏi lại:

- Người cũng biết cô ta lọt vào tay bọn ta ?

Cung Cửu nói:

- Người sợ chết, nhưng người lại, dĩ nhiên không phải người lại nấp mạng.

Hai người nhìn nhau một hồi, ánh mắt đầy vẻ biểu tình thật kỳ quái.

Bất kể là biểu tình như thế nào, trong đó ít nhiều cũng có chút tôn kính.

Cái thứ tôn kính kẻ thù địch, có lúc thậm chí còn tôn kính trang nghiêm hơn cả bạn bè với nhau nhiều.

Một hồi thật lâu, Cung Cửu mới chậm chậm nói:

- Người tính dùng mạng cô ta, đổi lấy hai mạng các người !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải hai mạng, mà là bốn mạng !

Cung Cửu hỏi:

- Hai mạng kia là Lão Thực hòa thượng và Tiểu Ngọc ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Chàng không thể không thừa nhận người này quả có chỗ siêu nhân của y.

Cung Cửu nói:

- Người muốn ...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta chỉ muốn được một tiếng đồng hồ.

Chàng lại giải thích thêm:

- Ta đem cô ta đi, người quay thuyền lại, một tiếng đồng hồ sau, ta thả cô ta ra.

Cung Cửu hỏi:

- Hai chiếc thuyền nhỏ người đều đem đi hết ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết Tiểu Ngọc sẽ không để cho ta thất vọng.

Cung Cửu hỏi:

- Một tiếng đồng hồ sau, người sẽ để cô ta hội họp lại với ta ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bốn người không cần đến hai chiếc thuyền nhỏ, một chiếc là của cô ta đây Cung Cửu nói:

- Người nghĩ chu đáo lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nói cũng rất giữ lời.

Cung Cửu nói:

- Chỉ có những người ít nói, mới giữ lời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người xem ta có phải là một người lắm lời không ?

Chàng không giống lắm.

Cung Cửu nói:

- Người có thể quên những gì người thấy mấy ngày nay ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không thể !

Những chuyện đó vốn là những thứ chẳng ai có thể quên được.

Cung Cửu nói:

- Người có thể giữ bí mật được cho bọn ta không ?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Chuyện các người, dù ta nói ra, có ai tin được.

Cung Cửu nhìn chàng, ánh mắt lộ vẻ thỏa mãn, y nói:

- Xem ra hình như ngươi là người không dễ đáp ứng người khác chuyện gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Cung Cửu nói:

- Không dễ gì đáp ứng người khác, sẽ không thiếu tín nhiệm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta chỉ làm hết sức mình thôi.

Cung Cửu nói:

- Vậy thì ta tin là cô ta sẽ trở về bình an không xảy ra chuyện gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhất định !

Cung Cửu nói:

- Ta cũng tin là thuyền nhỏ nhất định đã được thả xuống rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Rất có thể.

Cung Cửu chậm chậm đứng dậy, nói:

- Vậy thì ngươi xuống thuyền rồi, sẽ thấy chiếc thuyền này quay đầu lại.

Y đứng dậy, chính là tổ ý câu chuyện đã chấm dứt.

Lục Tiểu Phụng cũng đứng dậy, nhìn y, chàng mỉm cười nói:

- Giao dịch với ngươi, quả thật là một chuyện rất khoan khoái.

Cung Cửu hững hờ nói:

- Ta cũng thế.

Lục Tiểu Phụng bước nhanh tới cửa, mở ra.

Cung Cửu nhìn sau lưng chàng bỗng nói:

- Ta chỉ hy vọng đây là lần cuối.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Gặp nhau lần cuối ?

Cung Cửu gật đầu nói:

- Lần sau ngươi gặp lại ta, ta tin là hai bên sẽ không còn khoan khoái như thế này nữa.

Mặt biển tối đen, sóng biển đã bắt đầu nổi dậy.

Thuyền nhỏ phiêu đảng trên biển cả, như một hạt gạo trong nồi cơm sôi sùng sục.

Lục Tiểu Phụng và Lão Thực hòa thượng sóng vai chèo thuyền, người giữ lái là Tiểu Ngọc.

Thuyền của Cung Cửu đã quay đầu, bọn họ đã đi thật lâu một hồi trong bóng tối.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Người đã gặp Cung Cửu thật sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Phải !

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Y rốt cuộc là một người như thế nào ?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm.

Câu hỏi ấy chàng vốn đã hỏi người khác nhiều lần, hiện tại lại có người hỏi chàng.

Chàng đang suy nghĩ phải nên trả lời ra sao.

- Không biết.

Đây chính là kết quả của một hồi suy nghĩ.

Bởi vì chàng thật tình không hiểu được người này.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Các người đã gặp mặt nhau, nói chuyện với nhau, nhưng người vẫn còn chưa biết.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Ta chỉ biết được một điều.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Điều gì ?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Ta nhất định không muốn gặp lại y, cũng nhất định không muốn đánh nhau với y !

Tiểu Ngọc đằng sau thuyền cũng thành linh thổ ra nói:

- Chỉ tiếc là có những chuyện dù mình không muốn làm, có lúc lại không làm không được !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không lẽ tôi cũng sẽ gặp lại y sao ?

Tiểu Ngọc trầm ngâm một hồi, mắt nhìn vào bóng đêm, hình như cô không nghe chàng đang nói gì.

Trong lòng cô bé này có phải cũng ẩn tàng một bí mật nào đó ?

Cô bỗng giữ tay lái lại, dùng sức kéo chiếc thuyền nhỏ kia vào gần nói:

- Hiện tại cũng đến lúc nên thả cô ta ra thôi.

Sa Mạn lẳng lặng mở rương ra, Ngưu Nhục Thang còn đang trần truồng nằm cuộn người trong rương.

Ngay cả động đậy cũng không động đậy tí nào. ánh sao đêm lọt lọt chiếu trên người cô, nước da của cô mềm mại trơn tuột như sóng biển.

Sa Mạn nói:

- Còn chưa chịu đi sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Tại sao ta phải đi ? Trong rương vừa ấm vừa thoải mái !

Sa Mạn nói:

- Người không muốn về gặp lại Cửu ca của người sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Nếu ta không về, sớm muộn gì y cũng truy lại, ta chẳng gấp gáp gì !

Cô bỗng đứng thẳng dậy, tấm thân lỏa thể trong màn đêm lấp lánh, đối diện với Lão Thực hòa thượng.

Cô chớp mắt hỏi:

- Hòa thượng bao lâu rồi chưa thấy con gái ở trường vậy ?

Lão Thực hòa thượng cúi đầu nói:

- Hình như ... hình như đã trăm năm rồi !

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Nhà Phật nói chuyện sắc trong mắt, vô sắc trong lòng, tại sao hòa thượng không dám nhìn tôi ?

Lão Thực hòa thượng cười khổ nói:

- Đạo hạnh của hòa thượng còn chưa đủ.

Ngưu Nhục Thang nhoẻn miệng cười nói:

- Không lẽ trong lòng hòa thượng có quỷ ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Có một chút.

Ngưu Nhục Thang cười ngặt nghẽo, bỗng đặt đít ngồi ngay vào lòng y:

- Ngồi trong lòng hòa thượng, thì ra còn thoải mái hơn cả nằm trong rương nhiều lắm.

Lão Thực hòa thượng đã thấy có mồ hôi rịn ra ở trán.

Dĩ nhiên y biết cô đang tính quấy phá không cho chiếc thuyền nhỏ này chạy nhanh đi đâu được.

Cô mà không về, dĩ nhiên Cung Cửu sẽ truy theo.

Nhưng tiếc là trong lòng hòa thượng thì biết thế, nhưng không có cách gì, không những y không dám thò tay ra đẩy cô ra, ngay cả động dậy còn không dám động dậy.

Ngưu Nhục Thang đảo quanh tròn mắt, bỗng hỏi:

- Hòa thượng đã bao lâu chưa sờ vào đàn bà ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không ... không biết !

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Không biết ? Hay là quên ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Quên ... quên mất.

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Hoà thượng chắc là ngay cả mùi vị sờ đàn bà ra sao cũng quên mất rồi, để tôi lại nhắc nhở giúp cho !

Cô bỗng chụp ngay lấy tay của Lão Thực hòa thượng, Lão Thực hòa thượng hình như sợ quá muốn la lên, may mà chính ngay lúc đó, có một bàn tay bỗng thò lại, chụp ngay lấy cổ tay của Ngưu Nhục Thang, vừa đẩy vừa hất qua một bên, người của cô bay lên, ùm một tiếng, rớt vào trong nước.

Lục Tiểu Phụng phủ phủ tay nói:

- Cắt dây buộc chiếc thuyền kia ra, cô ta lên được cũng tốt, không lên được cũng tốt, chẳng quan hệ gì đến mình.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Nếu cô ta nhất định muốn chết đuối thì mình làm sao bây giờ ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mình chỉ còn nước nhìn chứ biết làm sao.

Tiểu Ngọc nhướn miệng cười nói:

- Cách này hay quá, chủ ý thật hay.

Muốn đối phó với hạng người như Ngư Nhục Thang, đây quả thật là cách tốt nhất.

Ngư Nhục Thang không ngớt vùng vẫy trong sóng biển, cô mắng rầm lên:

- Lục Tiểu Phụng, ngươi là vương bát đản, ta sẽ không tha cho ngươi đâu, sẽ có ngày ta bằm ngươi ra nấu nhừ lên cho coi.

14. Trượng Nghĩa Cứu Người

Cô mắng giọng cô thật lớn, nhưng Lục Tiểu Phụng chẳng nghe thấy gì, ngay cả một tiếng cũng không.

Lão Thực hòa thượng chùi mồ hôi thở ra, y cười khổ nói:

- Đây đúng là trời sinh có vật này trị vật kia.

Bỗng nghe bình lên một tiếng, một cơn sóng đánh mạnh vào chiếc thuyền nhỏ, trên trời mây đen đã che kín mịt.

Có phải gió bão sắp ủa lại ?

Mặt biển càng u ám, chiếc thuyền nhỏ càng chao qua chao lại mãnh liệt, không còn sao đêm, phương hướng do đó cũng tìm không ra.

Lão Thực hòa thượng dùng hai bàn tay giữ chặt vào mạn thuyền, gương mặt y đã trắng nhợt, y không ngớt lẩm bẩm trong miệng:

- Làm sao bây giờ, hòa thượng thấy bồn tắm đã sợ rồi, ngay cả tắm còn không dám.

Tiểu Ngọc bật cười nói:

- Thì ra ...

Cô nói chưa xong câu, đã có một cơn sóng lớn đánh mạnh vào người cô, người cô lập tức đổ ầm xuống.

Lục Tiểu Phụng lập tức chồm lại giữ tay lái, dù chàng có cảm vững đến đâu, không nhận ra được phương hướng thì có ích gì ?

Lão Thực hòa thượng thở ra, y cười khổ nói:

- Hiện tại hòa thượng cũng đã hiểu ra rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiểu ra chuyện gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hiểu ra tại sao Cung Cửu đáp ứng người mau mắn quá vậy.

Y than thở một hồi rồi nói tiếp:

- Gã tiểu tử đó nhất định đã tính đúng trên biển sẽ có bão, y biết chúng ta qua không nổi trận này.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đừng quên em gái của y hiện tại cũng đang ở trong một chiếc thuyền nhỏ, cũng chẳng lớn hơn của chúng ta.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đừng quên cô ta là con hồ ly tinh, còn chúng ta chỉ là một lũ vịt cạn.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi, bất giác cũng thở ra nói:

- Nếu có lão hồ ly ở đây, mọi chuyện đều xong.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Lão hồ ly là ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lão ta cũng chẳng phải là thứ gì hay ho, chẳng qua trên đời này nếu có ba trăm cách có thể lật thuyền, lão ta biết ít nhất là hai trăm chín mươi chín.

Bỗng nghe có tiếng người nói:

- Ba trăm cách ta cũng biết.

Ván thuyền bỗng có một chỗ lồi lên, một người từ dưới chui ra, đầu tóc trắng phau, cặp mắt xanh lè như mặt biển.

- Lão hồ ly ?

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Sao ông còn chưa chết ?

Lão hồ ly chớp mắt, nói:

- Ông có bao giờ thấy cá bị chết đuối bao giờ chưa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chưa.

Cá có thể chết dưới nước, nhưng chắc chắn không chết đuối nổi.

Lão hồ ly cười nói:

- Trên đất liền tôi là lão hồ ly, xuống dưới nước, tôi là con cá.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Con cá loại gì ?

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Dĩ nhiên là lão giáp ngư ?

Cuồng phong đã qua.

Thuyền có nhỏ tới bao nhiêu, sóng gió có lớn tới bao nhiêu, chỉ cần có tay hảo thủ vững tay lái, nhất định sẽ có cách vượt qua nguy hiểm.

Bàn tay của lão hồ ly vững như bàn thạch.

- Bao lâu nay, ông đã núp đi đâu vậy ?

- Dĩ nhiên là ở trong nước.

Lão hồ ly đáp.

Nếu một người có thể núp được dưới nước, nơi đó quả thật là chỗ quá an toàn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông ăn gì sống ?

- Cá lớn ăn cá bé, cá già ăn cá lớn.

Dinh dưỡng bằng cá sống, còn bổ hơn cả cá chiên, cá hấp nhiều.

Vì vậy bàn tay của lão còn vững lắm, thể lực cũng không mất đi chút nào.

- Sao ông lại lên được chiếc thuyền nhỏ này ?

- Tôi thấy chiếc thuyền này đang chuẩn bị nước nôi, hình như sắp khởi hành.

Lão ta cười càng đặc ý:

- Tôi cũng biết, không đến lúc nguy hiểm, chẳng ai buồn động đến thuyền nhỏ cấp cứu.

Tiểu Ngọc đang nghe nãy giờ, nhin không nổi thở ra một tiếng, nói:

- Thì ra người này quả thật là một con hồ ly.

Lão Thực hòa thượng cũng nhin không nổi thở ra nói:

- Sẽ có ngày cô cũng biến thành ra hồ ly tinh thôi.

Tiểu Ngọc nhìn y, bỗng mở miệng hỏi:

- Ông không bao giờ tắm thật sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ai nói vậy ?

Tiểu Ngọc nói:

- Lúc nãy chính miệng ông nói chứ ai, gặp nước là sợ, làm sao mà chịu tắm Lão Thực hòa thượng nói:

- Tôi sạch sẽ lắm.

oo Ánh tịch dương đã chìm xuống.

Ánh mắt của lão hồ ly cũng biến theo ánh tịch dương, vừa đa dạng vừa đa thái.

- Chúng ta đi đâu bây giờ ?

- Lão hồ ly dĩ nhiên muốn về lại ổ hồ ly.

Lão ta cười rất khoan khoái, bởi vì lão ta biết, tay lái đang nằm trong tay mình, người khác không muốn cũng không xong.

- Ổ hồ ly là một nơi như thế nào ?

- Là một nơi lại một lần, nhất định sẽ muốn trở lại lần nữa.

- Anh đã lại đó ?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu, ánh mắt của chàng sáng rực lên.

Gian phòng mù mịt những khói, u ám, những người trực tính thô lỗ, những ly rượu cay xè muốn chảy cả nước mắt ra, những phòng tắm làm bằng gỗ không biết có bao nhiêu lỗ hổng ...

Lão hồ ly tí mắt lại, nhìn chàng nói:

- Trong bụng ông có phải cũng giống tôi, muốn về lại ?

Lục Tiểu Phụng không thể không thừa nhận:

- Chút chút.

Lão hồ ly hỏi:

- Chút chút hay là muốn chết luôn ?

Lục Tiểu Phụng thở ra, nói:

- Muốn chết luôn.

Lão hồ ly bật cười, tùy tiện thò ngón tay ra chỉ nói:

- Ông xem đó là gì ?

Lục Tiểu Phụng quay đầu lại, lập tức thấy đất liền.

Đất liền mênh mông mà khả ái, bọn họ rốt cuộc đã trở về đất liền.

Dĩ nhiên bọn họ nhất định về lại được, bởi vì bọn họ có dũng khí và có lòng tin.

Lão hồ ly phấn khởi như một đứa bé.

Bờ biển này, dãy cát này, thậm chí ngay cả một tảng đá, đều là những thứ quen thuộc của lão.

Lão đi bất kỳ nơi nào, chỉ cần nhắm mắt lại, là có thể thấy được chúng.

Lão nhắm mắt lại.

Có điều lão vừa lên bờ đã ngăn người ra, bờ biển, bãi cát, nham thạch, tất cả đều không biến đổi, nhưng ổ hồ ly đã biến đổi.

Gian nhà cũ kỹ thấp lè tè đã biến ra mới tinh, song cửa dán đầy giấy mới trắng phau như tuyết, không còn có tiếng cười thô lỗ hào sảng từ bên trong vọng ra, cái ổ hồ ly của lão đã biến thành như mộ phần.

Lục Tiểu Phụng cũng bất ngờ quá, chàng nhin không nổi cất tiếng hỏi:

- Ông có đi lộn chỗ không đấy ?

Thật ra dĩ nhiên là chàng biết lão hồ ly không thể nào đi trật chỗ, trên đời này làm gì có hồ ly tìm không ra chỗ mình ở.

Nhưng trên đời này nhất định không thể có chuyện gì không biến đổi, ổ hồ ly cũng vậy thôi.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Trước khi ông đi, ông giao ổ hồ ly lại cho ai ?

Tiểu Ngọc giành nói:

- Lão hồ ly ra khỏi ổ, dĩ nhiên là giao cho hồ ly cái.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Tôi hiểu rồi.

Lão hồ ly hỏi:

- Ông hiểu gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Con hồ ly cái của ông nhất định cũng là hồ ly tinh, hồ ly tinh làm quả phụ không lâu được, bà ta ngỡ ông đã chôn thân dưới biển cả, cái ổ hồ ly của ông không chừng đã đổi chủ mới rồi.

Lão hồ ly cười nhạt nói:

- Còn ai dám đụng tới con hồ ly tinh đó, tôi cũng bội phục hần lăm.

Bọn họ đang đứng sau một tảng đá lớn, tấu xảo nhìn thẳng lại chỗ cánh cửa mới sơn của ổ hồ ly.

Cửa bỗng mở, một người đang đi thong dong ra, mũi khoằm trán cao, ánh mắt như chim ưng.

Lục Tiểu Phụng lại thở ra, nói:

- Người khác không chừng không dám, nhưng người này chắc dám.

Lão hồ ly hỏi:

- Ông nhận ra hấn ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi cũng biết những chuyện y không dám làm cũng ít lắm.

Lão hồ ly hỏi:

- Hấn là ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ứng Nhân Lão Thất, tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ.

Lão hồ ly biến hấn sắc mặt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y tranh giành hang hóc gì của ai, tôi không kỳ lạ, nhưng tôi chỉ lấy làm lạ sao y lại đến chỗ này.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Sao ông không lại hỏi thử y xem ?

Lão hồ ly nói:

- Nơi đây là địa bàn của ta, ta lại hỏi hấn.

Lão nói đi là đi, lão vừa bước ra khỏi tảng đá, cặp mắt loang loáng của Ứng Nhân Lão Thất đã dính vào người lão.

Lão hồ ly cũng đang tí mắt lại nhìn y.

Ứng Nhân Lão Thất bỗng nói:

- Ê, ngươi lại đây.

Lão hồ ly nói:

- Ta đang tính lại đó.

Ứng Nhân Lão Thất chỉ vào chiếc thuyền nhỏ hỏi lão:

- Chiếc thuyền này của ngươi ?

Lão hồ ly nói:

- Vốn không phải, nhưng bây giờ thì phải rồi.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Lúc này trên thuyền có phải có bốn năm người gì đó phải không ?

Lão hồ ly nói:

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Những người kia đâu ?

Lão hồ ly tí mắt nhìn y, hỏi:

- Ngươi là người trong phủ vệ ?

Ứng Nhân Lão Thất lắc lắc đầu.

Lão hồ ly nói:

- Người có biết nơi đây vốn do ai cai quản không ?

Ứng Nhân Lão Thất lại lắc lắc đầu, y hỏi:

- Ai ?

Lão hồ ly chỉ vào mũi mình nói:

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Người là lão hồ ly ?

Lão hồ ly cười cười, nói:

- Do đó người hỏi, phải là ta, không phải người.

Lão nói hỏi là hỏi ngay:

- Người là ai ? Lại đây làm gì ? Tất cả có bao nhiêu người ? Còn những người khác ở đâu rồi ?

Ứng Nhân Lão Thất lạnh lùng nói:

- Sao người không quay đầu lại nhìn thử ?

Lão hồ ly quay đầu lại, lập tức phát hiện ra đã có hai gã mặc kinh trang áo đen đến không một tiếng động sau lưng mình.

Lão còn chưa kịp xoay hết người, hai gã đó đã xuất thủ như điện, xách người lão lên, Ứng Nhân Lão Thất cười nhạt hỏi:

- Hiện tại ai là người nên hỏi đây ?

Lão hồ ly cười khổ nói:

- Người.

Ứng Nhân Lão Thất cười nhạt quay người lại, bước vào nhà nói:

- Đem hấn vào đây.

Bình lên một tiếng, cửa đã đóng lại.

Hai gã mặc áo đen đã kéo lão hồ ly vào, sau góc tường trên ngói có bóng người thoáng qua, ít nhất có bảy tám người mặc áo đen tương tự đang mai phục ở bốn bên ổ hồ ly.

Xa xa có tiếng vó ngựa vọng lại, còn có hơn hai chục gã kỵ sĩ đang qua lại tuần tra, tất cả đều mặc đồ võ quan hàng thất phẩm.

Lục Tiểu Phụng chau mày, lăm lăm:

- Lão Thất biến thành ra oai phong lẫm lẫm hỏi nào thế ?

Hai gã lúc này chụp lão hồ ly, thân pháp nhanh nhẹn nhẹ nhàng, xuất thủ vừa nhanh vừa ổn.

Mai phục phía sau mái ngói góc tường, vũ công chắc cũng không thua gì hai người đó, toàn bộ có thể coi là hạng hảo thủ nhất lưu.

Người có thể dùng được bao nhiêu đó cao thủ làm cảnh vệ cho mình, cũng không có mấy ai, Ứng Nhân Lão Thất vốn không phải là hạng người có hạng như thế.

Những người kỵ sĩ đang tuần tra xa xa, bỗng có một người thúc ngựa chạy lại, phía sau góc tường cũng có một người mặc áo đen xông ra chân.

Kỵ sĩ lập tức nhảy xuống ngựa, khom lưng làm lễ.

Tuy y mặc trên người phục sắc thất phẩm, gấp gã áo đen lại lộ vẻ rất cung kính, làm như đang gặp thượng tỵ.

Tiểu Ngọc nói:

- Xem ra không những khí phách của y lớn, thuộc hạ của y khí phách cũng không nhỏ.

Sa Mạn nói:

- Những người mặc áo đen nhất định không phải là thuộc hạ của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao em biết được ?

Sa Mạn nói:

- Em nghe nói Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, tuy không phải là ổ đạo tặc gì, nhưng cũng không phải là chỗ tốt lành.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không lẽ em cho những tên mặc áo đen đó đều là người tốt ?

Thật ra chàng cũng nghĩ thâm trong bụng, những người này chắc chắn không phải là thuộc hạ của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, Thập Nhị Liên Hoàn Ổ trước giờ không qua lại với quan phủ.

Có điều hiện giờ tâm tình chàng không được ổn định lắm, muốn tìm một người đấu võ mồm một tí.

Phương pháp này thông thường rất hữu hiệu trong việc ổn định tâm tình của chàng.

Nhưng Sa Mạn làm lơ.

Lục Tiểu Phụng bóp vào mũi nàng một cái nói:

- Em biến thành câm bao giờ thế ?

Sa Mạn làm bộ vênh mặt lên nói:

- Anh muốn em nói gì ?

Lục Tiểu Phụng lại bóp mũi nàng nói:

- Anh biết em nhất định đã nhận ra bọn họ là hạng người nào.

Sa Mạn nói:

- Bọn họ dĩ nhiên không phải là người tốt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao không phải người tốt ?

Sa Mạn nói:

- Bởi vì anh nói vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh nói gì em cũng nghe ?

Sa Mạn nói:

- Em không nghe anh nói, còn nghe ai nói ?

Lục Tiểu Phụng bật cười, chàng bồng ôm lấy eo lưng nàng, hôn lên môi nàng một cái, Sa Mạn muốn vênh mặt lên cũng không xong.

Cả người nàng đã mềm ra trong lòng chàng.

Tiểu Ngọc thở ra nói:

- Các người giúp giùm một tí được không, có muốn thân mật với nhau, ít ra cũng chọn lúc, chọn chỗ chút xíu.

Sa Mạn nói:

- Nếu em nhìn khó chịu, chỉ để cho y cũng lại hôn em một cái.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chỉ tiếc là cái miệng của tôi bây giờ còn chưa rảnh rồi.

Cái miệng của chàng quả thật rất bận rộn, hai người bên kia, cái miệng cũng không ngồi không.

Gã võ quan mặc áo phục sắc thất phẩm, toàn thân áo giáp bóng loáng, đang đứng khom lưng ở đó, đang nói chuyện, giọng nói rất nhỏ, gương mặt lộ vẻ nghiêm trang kính cẩn, hình như đang báo cáo chuyện quân tình gì đó rất bí mật.

Gã áo đen thì ra chiều nghe mệt không muốn nghe thêm, y đang xua tay muốn gã kia đi.

Sa Mạn hạ giọng nói:

- Người này chắc là đệ tử của Thiên Long Nam Tông.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Em nhìn ra sao ?

Sa Mạn nói:

- Khinh công thân pháp của Thiên Long Nam Tông rất đặc biệt, lúc này hai người đối phó lão hồ ly, sử dụng cầm nã thủ cũng là thủ pháp độc môn của Thiên Long Nam Tông, vì vậy em mới dám chắc y không phải là thuộc hạ của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ.

Lần này Lục Tiểu Phụng không mở miệng, nhưng Tiểu Ngọc đang hỏi:

- Tại sao ?

Sa Mạn nói:

- Đại sư huynh của Thiên Long Nam Tông là người “thiên các”, vì vậy y bèn tịnh thân vô cung làm luôn thái giám mấy năm gần đây nghe nói rất có quyền hành, y đem bọn sư huynh đệ đều tiến dẫn hết vào trong cung, vì vậy môn hạ Thiên Long Nam Tông, mười người đã hết chín người là thị vệ.

Tiểu Ngọc nói:

- Vì vậy bọn võ quan gặp họ đều phải cúi đầu ?

Sa Mạn nói:

- Dù có quan hàm lớn hơn chút nữa, gặp họ cũng phải cúi đầu.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Nhưng sao thị vệ trong cung lại đến đây làm gì ? Tại sao lại theo Ứng Nhân Lão Thất ?

Sa Mạn cố ý chọc cô:

- Sao em không hỏi y thử xem ?

Tiểu Ngọc chớp mắt nói:

- Nếu Mạn cô nương nói em hỏi thật, em sẽ hỏi.

Cô không hỏi.

Bởi vì gã võ quan đang đứng cúi đầu này giờ, đầu bỗng ngẩng lên, gã áo đen đang nghênh ngang này giờ bỗng ngã xuống.

Lục Tiểu Phụng hình như thấy trong tay của gã võ quan có ánh đao thoáng qua đâm vào trong bụng gã áo đen.

Gã áo đen lập tức rũ người ra, gã võ quan đỡ lấy người y đặt xuống, bước lại hướng lão hồ ly, gương mặt đang cười toe toét, miệng còn đang nói chuyện, rất tiếc gã áo đen chẳng còn nghe được gì nữa.

Từ góc độ chỗ Lục Tiểu Phụng đang đứng nhìn qua, có thể thấy được dưới sườn của y có máu ướm đầm đìa ra cả áo.

Chỗ đó chính là nơi yếu hại trên người, nhất đao đó xuất thủ thật hiểm độc và chính xác.

Một gã võ quan thất phẩm quan hàm nhỏ xíu như vậy làm sao biết sử đao nhanh quá chừng ? Tại sao y lại muốn ám sát thị vệ trong cung ?

Ổ hồ ly rốt cuộc hạng người nào đang ở trong đó, có bí mật gì trong đó ?

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng đã buông Sa Mạn ra.

Tiểu Ngọc cũng không còn nhìn bọn họ.

Hiện giờ những chuyện đang xảy ra trước mắt bọn họ không những khiến trường thích khách, mà còn thật thần bí, bọn họ đã bị thu hút hoàn toàn.

Hiện tại, gã võ quan cơ hồ đã gần tới cửa sau của ổ hồ ly, những người kỵ sĩ khác cũng đã bắt đầu rón rén thúc ngựa đi gần lại.

Sau góc nhà lại có người áo đen bước ra, gã võ quan đang gọi y, không biết đang nói gì.

Gã áo đen lập tức xông lại như mũi tên, lưỡi đao trong tay của gã võ quan lại lóe lên, lại đâm vào lưng của gã áo đen.

Nhất đao ấy đâm ra càng nhanh càng chính xác. Gã áo đen chẳng kịp hừ lên một tiếng đã ngã gục xuống. Xem ra gã võ quan thất phẩm này không những là tay cao thủ, kinh nghiệm giết người cũng cực kỳ phong phú.

Nhưng nơi đây đã tới chỗ cấm khu, bốn bề những chỗ mai phục đã bị kinh động lên.

Hơn mười người áo đen mặc đồ hoàn toàn giống nhau đều đã xuất hiện, rút binh khí ra.

Những kỵ sĩ đằng xa cũng thúc ngựa vùng vọt xông lại, một hàng người phía trước, đều cầm trường thương đại kích, kỹ thuật rất tinh thuần, hiển nhiên đều là kẻ đã quen đánh trận chiến trường.

Những người phía sau thì sử dụng binh khí thường dùng trong giang hồ, có người còn lấy bọc áo khí ra.

Gã võ quan đã ném thi thể của người mặc áo đen ra ngoài, gần giọng nói:

- Chúng ta phụng mệnh vương gia lại bắt người, người nào dám phản kháng, giết chết không tha.

Những người mặc áo đen cũng có người gần giọng nói:

- Chúng ta mới là thị vệ trong vương phủ, các người là thứ gì ?

Y mới nói được hai câu, chiến mã đã xông lại, hàng đầu kỵ sĩ đã vùng trường thương đại kích, thanh thế thật là kinh người, hàng phía sau những tay kỵ sĩ bỗng bay người lên tìm cách xông vào trong ổ hồ ly, người nào người nấy khinh công không tể tí nào, áo khí phóng ra lại càng hiểm độc.

Thiên Long Nam Tông cũng lấy khinh công và áo khí nổi danh, hai bên đối chọi nhau, xuất thủ không dung tình tí nào.

Lục Tiểu Phụng nhìn muốn ngớ cả người ra, thật tình chàng không hiểu chuyện này ra làm sao cả.

Nhưng chàng cũng nhìn được ra một chuyện, đệ tử môn hạ của Thiên Long Nam Tông, vũ công cũng không phải cao minh như giang hồ đồn đãi, những kỵ sĩ mặc áo võ quan thất phẩm thì toàn là những tay cao thủ nhất lưu.

Bởi vì chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ, những người mặc áo đen đã ngã xuống hết năm sáu người, song cửa ổ hồ ly đã bị đục vỡ đi ba bốn lỗ hổng, sáu bảy người đã xông vào bên trong.

Gã vũ quan lúc này giết hai người áo đen trong khoảnh khắc, bây giờ lại giết thêm hai người nữa.

Người xông vào đầu tiên chính là y.

Nhìn gã đó giết người, Lục Tiểu Phụng nghĩ đến tên đầu bếp trong nhà mình.

Lúc chàng còn nhỏ hay chạy xuống nhà bếp, nhìn gã đầu bếp cắt dưa gang, thái rau cải.

Người này giết người giống như gã đầu bếp cắt dưa thái rau vậy.

Thanh đao của y không trật bao giờ.

Trong nhà rốt cuộc đang có ai ?

Ít nhất là có lão hồ ly và Ứng Nhân Lão Thất, Lục Tiểu Phụng không thể không thừa nhận bọn họ đều là bạn bè của chàng.

Bạn bè, hai chữ thật khả ái, một người có thể nào không có bạn bè được không ?

Không thể.

Một người có thể nào nhìn bạn bè la lên thê thảm mà giả trang không nghe được không ?

Không thể.

Ít ra Lục Tiểu Phụng không thể.

Chàng đã nghe có tiếng hô thảm thiết của lão hồ ly.

Đây là tiếng kêu thật kỳ dị, như một cô gái đang bị cưỡng gian hét lớn lên.

Một cô gái rất nhỏ tuổi.

Lục Tiểu Phụng rất muốn làm bộ không nghe, nhưng chàng không thể làm được.

Sa Mạn nhìn chàng, nàng bỗng hỏi:

- Lão hồ ly có phải là bạn của anh không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải.

Sa Mạn hỏi:

- Anh có tính lại cứu lão ta không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không.

Chàng thật không muốn đi, bởi vì thật tình chàng không chắc có thể đối phó nổi cái gã vũ quan giả hiệu đó.

Nhưng người của chàng đã xông ra ngoài.

Nếu trong lòng mình có điều gì thống khổ, uống rượu say có quên đi được không ?

Không được ?

Tại sao ?

Bởi vì mình tỉnh lại sau đó lại càng thống khổ hơn.

Vì vậy uống say cũng chẳng ích lợi gì.

Nhất định không có ích gì.

Vậy thì tại sao mình lại muốn uống cho say ?

Không biết.

Một người tại sao thường thường phải đi làm những chuyện mình không muốn đi làm ?

Không biết.

Trong phòng tình cảnh thật thê thảm, những người mặc áo đen vốn đang cao ngạo ngênh ngang, bây giờ đa số đã nằm lán ra đó, có người ngã gục trong vũng máu của mình, có người nằm sóng soài qua cửa sổ như con cá chết, lưỡi dao của những gã võ quan đâm đầy những máu.

Hai cây đao đâm máu đang kề vào cổ lão hồ ly, ngoài ra còn có bốn cây dè vào cổ hòng Ứng Lão Thất, bọn họ vừa thấy Lục Tiểu Phụng xông vào, làm như vừa thấy cứu tinh từ trên trời rớt xuống không bằng. Bọn võ quan thì nhìn chàng xông vào, như đang nhìn một con chim khờ dại lọt vào vòng lưới.

Chỉ có Lục Tiểu Phụng mới biết chính mình rốt cuộc là cái thứ gì.

Lục Tiểu Phụng chính là Lục Tiểu Phụng, một con người không biết tính toán, quá tốt, cũng không thể là người quá xấu, có lúc rất thông minh, có lúc lại rất ngốc, có lúc rất bốc đồng, có lúc lại trầm tĩnh.

Vừa vào trong phòng, chàng đã biến ra trầm tĩnh, bởi vì chàng rớt cuộc vào đây để cứu người, chẳng phải là để nạp mạng.

Lục Tiểu Phụng giữ lại cho mình một con đường, nếu chàng cứu người khác không được, thì cũng phải cứu được mình.

Bọn võ quan đang lạnh lùng nhìn chàng.

Chàng đang cười, vòng tay chào hỏi rất vui vẻ:

- Các vị lao sư động chúng, từ xa lại đây, chắc là chỉ vì muốn bắt có hai người này thôi ?

Chẳng có ai trả lời, chẳng có ai phản ứng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bọn họ phạm tội gì ?

Vẫn còn chưa có người trả lời, chưa có người phản ứng.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy tỷ vị của mình đang co lại, làm như hôm qua uống rượu say hôm nay lại bị người đá vào trong bụng một cái.

Những người đang nằm trong vũng máu bỗng đều đứng dậy cả, cá chết nằm xoải người bên cửa sổ cũng đã biến thành cá sống nhảy tung tăng lại.

Thanh đao đang kề cổ Ứng Nhân Lão Thất và Lão hồ ly đã dè vào cổ hòng và ngực của chàng.

Chàng bỗng phát giác ra mình đã lọt vào một mảnh lưới, một mảnh lưới do bốn mươi chín người, ba mươi bảy thanh đao dệt thành.

Lục Tiểu Phụng đã biến thành một con cá, một con cá trong lưới.

Cá lọt vào lưới, sẽ vùng vẫy, sẽ tìm cách xông ra khỏi lưới.

Lục Tiểu Phụng không phải cá.

Do đó chàng không động đậy tí nào.

Chỉ cần động đậy một tí, bảy thanh đao đang kề vào cổ hòng và ngực chàng sẽ lấy mạng chàng ngay lập tức.

Làm sao chàng còn động đậy được ?

Chàng bỗng biến thành rất trầm tĩnh, trầm tĩnh đứng đó, như một hòn núi nhỏ đang đứng sừng sững.

Lục Tiểu Phụng mà gặp phải nguy hiểm, chàng có thể trầm tĩnh lại, nhưng có một người không làm được.

Ai ?

Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng đã xông vào đó lâu rồi, sao chàng còn chưa ra ?

Sa Mạn thấy vũ công bọn áo đen và thị vệ trong cung, nàng tin là, Lục Tiểu Phụng nhất định thắng bọn họ.

Nhưng Lục Tiểu Phụng còn chưa bước ra.

Nhất định chàng đã gặp phải chuyện gì ?

“Chuyện gì” rất có nhiều cách giải thích.

Đối với Sa Mạn một người đang yêu, “chuyện đó” chỉ có một cách giải thích, đó chính là nguy cơ.

Vì vậy mà nàng không thể trầm tĩnh được.

Nàng đứng dậy đang muốn xông vào.

Nhưng có một người không muốn nàng xông vào.

Ai ?

Lão Thực hòa thượng.

Do đó Lão Thực hòa thượng kéo tay áo nàng lại.

Do đó Lão Thực hòa thượng chỉ còn nước đứng chặn trước mặt nàng.

Sa Mạn hỏi:

- Sao ông chặn tôi lại ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không phải tôi chặn cô lại.

Sa Mạn chỉ vào Lão Thực hòa thượng nói:

- Không lẽ người đứng trước mặt tôi đây không phải là ông ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đây chỉ là thân thể của tôi.

Sa Mạn hỏi:

- Ý của ông là, có người muốn ông chặn tôi lại.

Lão Thực hòa thượng gật đầu.

Sa Mạn hỏi:

- Ai ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Lục Tiểu Phụng.

Sa Mạn nói:

- Tôi không hiểu, y nhờ ông chặn tôi lại hỏi nào ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Y không nhờ tôi chặn cô lại.

Sa Mạn kinh ngạc nhìn Lão Thực hòa thượng.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tôi biết y nhất định hy vọng cô không vào đó.

Sa Mạn hỏi:

- Tại sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì bọn họ Ở trong đó, nhất định đang nói một chuyện bí mật gì đó.

Sa Mạn hỏi:

- Sao ông biết ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tôi biết.

Sa Mạn hỏi:

- Lỡ ...

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô yên tâm, tôi bảo đảm với cô, Lục Tiểu Phụng không bị nguy hiểm gì cả.

Lục Tiểu Phụng không bị nguy hiểm gì cả thật sao ?

Không lẽ bảy thanh đao đang kề cổ và ngực chàng đều không phải là đao thật ?

Đao dĩ nhiên là đao thật, chẳng qua kề vào cổ và ngực của Lục Tiểu Phụng không được bao lâu, đã toàn bộ thu lại.

Ứng Nhân Lão Thất bỗng cười lớn nói:

- Lục Tiểu Phụng quả thật là Lục Tiểu Phụng, gặp nguy hiểm, vẫn còn rất trấn tĩnh.

Lão hồ ly cũng đang cười nói:

- Lục Tiểu Phụng trong nước cũng trấn tĩnh, trên đất liền cũng trấn tĩnh, thật là bội phục, bội phục.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hai vị giỡn chơi thật quá lố lảm, nếu tôi không trấn tĩnh, không phải đã bị táng mạng dưới lưỡi đao của các vị sao ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Không làm như vậy, bọn họ sẽ không chịu tin vào công phu độc đáo của Lục Tiểu Phụng, chuyện bất đắc dĩ, xin ông tha lỗi giúp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao muốn bọn họ tin vào công phu của tôi ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Bởi vì tôi muốn nhờ ông giúp giúp tôi một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Giúp giúp cũng phải làm như thế này sao ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Chuyện này không những lỳ kỳ, không những thần bí, còn đầy nguy hiểm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Chuyện này liên hệ đến vàng bạc bảo ngọc trị giá ba ngàn năm trăm vạn lượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn gì nữa ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Còn liên hệ tới một trăm lẻ ba tay vũ lâm hảo thủ tinh minh cán luyện, chỉ trong một đêm đã bị mất biệt tung tích.

Lục Tiểu Phụng đã mở tròn mắt ra, bởi vì bao nhiêu đó tài sản khổng lồ, bao nhiêu đó tay hảo thủ vũ lâm, trong một đêm bỗng biến mất, chuyện này nhất định rất thần bí rất nguy hiểm, và cũng nhất định rất thích thú.

Thần bí, nguy hiểm, thích thú, ba thứ đó chỉ cần một thứ Lục Tiểu Phụng đã bị hấp dẫn, huống gì cả ba thứ đều có ?

Do đó Lục Tiểu Phụng yên lặng lắng nghe Ứng Nhân Lão Thất báo cáo cả câu chuyện từ đầu cho đến đuôi.

Nói đến khúc cuối, Ứng Nhân Lão Thất còn chêm thêm một câu:

- Chuyện này không những liên hệ đến mười ba nhà tiêu cực lớn nhất Trung Nguyên tồn tại vinh nhục, mà trong giang hồ bảy mươi tám vị danh tiếng giang hồ sắp bị thân bại danh liệt, nhà tan cửa nát.

Lục Tiểu Phụng nghe xong chuyện, chàng không nói gì cả. Những người chung quanh cũng không phát ra tiếng động gì, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không.

Bởi vì họ sợ chỉ một tiếng động nhỏ sẽ ảnh hưởng đến sự suy nghĩ của Lục Tiểu Phụng.

Vì vậy bọn họ đang ngưng thở, nhìn cái gã Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày.

Lục Tiểu Phụng nhìn Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Ba nhóm người đi tra phỏng không có kết quả gì sao ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Không, không có kết quả gì cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Một điểm khả nghi cũng không tra ra gì cả sao ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Có một chỗ khả nghi, chính là buổi sáng đó, có một số thợ mộc đi qua đem theo nhiều xe chứa đầy gỗ, nghe nói muốn làm tượng Phật và cá gỗ gì đó Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên hỏi rằng tới:

- Làm tượng Phật và cá gỗ ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao các người không tiếp tục điều tra thêm ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Đã điều tra, những người đó ngay tối đó đã bỏ đi, không những vậy, chúng tôi còn phát hiện ra, bọn họ đều là thợ mộc của Thái Bình vương phủ, không có chỗ nào khả nghi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Bốn hàng lông mày của Lục Tiểu Phụng hình như đang châu vào một chỗ, đây là dáng điệu trầm tư nhất của chàng.

Lục Tiểu Phụng ngẩng đầu lên, nhìn những người mặc áo đen và những gã võ quan, chàng hỏi Ứng Nhân Lão Thất:

- Những người này đều là kẻ phụ trách tra án ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Đúng vậy, nếu không tra ra được tin tức gì, chúng tôi chỉ còn có đường chết.

Lão hồ ly nói:

- Đường chết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện này có liên hệ gì đến ông ?

Lão hồ ly nói:

- Đáng lý ra là không có tí gì cả, chỉ tiếc là ổ hồ ly của tôi có một người đến đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai ?

Lão hồ ly nói:

- Ông.

Lục Tiểu Phụng nói:

Lão hồ ly nói:

- Bởi vì tôi không chết, do đó Ứng Nhân Lão Thất mới nghĩ là ông cũng chưa chết, vì vậy chúng tôi mới ở đây chờ ông đã năm hôm rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Các người đã đợi tới nơi rồi đó.

Đợi tới nơi rồi, nhưng có ích gì không ?

Mười lăm tháng sáu là hạn kỳ thế tử Thái Bình vương phủ đã hẹn, mà bây giờ đã là mười bốn tháng sáu.

Vì vậy mà mặt mày của Ứng Nhân Lão Thất cũng không lấy gì làm dễ coi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thế tử của Thái Bình vương phủ là một người lý luận được không ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Nhất định vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì ông chuyển lời cho ông ta, có người đã thấy một trăm lẻ ba người đó, cũng có thấy những đồ châu báu bị thất lạc.

Những người trong phòng đều nhìn vào Lục Tiểu Phụng.

Cặp mắt của Ứng Nhân Lão Thất lại càng mở lớn ra.

- Thật không ?

Đây là tất cả mọi người đang mở miệng ra hỏi cùng một lúc, giọng nói đầy vẻ phấn khởi và khẩn trương.

- Lục Tiểu Phụng rốt cuộc là Lục Tiểu Phụng ?

Đây là lời tán thưởng của Ứng Nhân Lão Thất.

Nhưng y không biết, lúc Lục Tiểu Phụng thấy qua hơn một trăm pho tượng Phật ấy, chàng đã gặp phải không biết bao nhiêu sóng gió mưa bão nguy hiểm cực kỳ.

Lục Tiểu Phụng cơ hồ táng mạng trên biển cả. Lục Tiểu Phụng cơ hồ táng mạng trong tay Ngưu Nhục Thang. Lục Tiểu Phụng cơ hồ bị Hạ thượng thư giết chết.

Nhưng chàng đều biến nguy hiểm thành bình an, không những vậy còn thấy những con cá gỗ trong bí thất, châu bảo trong cá gỗ, còn có Đại Lực Thần Ứng Cát Thông “nằm trong” pho tượng Phật.

Lục Tiểu Phụng bỗng sực nhớ tới lúc chàng bị mưa to gió lớn đánh xuống biển, có thấy một loại cá.

Cá gỗ.

Lúc đó chàng đang ngồi trên một pho tượng Phật.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng bèn nói với lão hồ ly:

- Đồ hàng là do lão vận tải đó.

Không phải chỉ có một mình lão hồ ly kinh ngạc mà thôi.

Còn có Ứng Nhân Lão Thất và những người mặc áo đen, và những gã võ quan.

Bọn họ bỗng vây quanh lại lão hồ ly.

Lão hồ ly muốn cười khở, nhưng ngay cả cười thậm còn cười không ra được nổi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng lão ta lại chẳng biết chuyện này ra làm sao cả.

Lão hồ ly thở phào ra một hơi dài.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Những thứ đồ đó bây giờ đang ở đâu ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông tín nhiệm tôi không ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Chuyện này vừa xảy ra, tôi lập tức nghĩ ngay đến ông, chỉ có ông mới có thể phá được vụ án này, vì vậy tôi mới ngày đêm đi khắp nơi tìm ông, ông nghĩ là tôi có tín nhiệm ông không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tốt, vậy thì ông về nói lại với thế tử của Thái Bình vương phủ, xin ông ta gia hạn cho ông thêm mười lăm ngày. Trong mười lăm ngày, tôi nhất định sẽ đem đồ về cho ông.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Tôi đi với ông được không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không được.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì nơi đây quả thật nguy hiểm quá đổi.

Lục Tiểu Phụng không thể để người khác đi làm chuyện nguy hiểm, chàng chỉ biết tự mình ráng hết sức đi giải quyết vấn đề, đây vốn là tính khí của chàng.

Ứng Nhân Lão Thất hiểu rõ tính khí của Lục Tiểu Phụng. Vì vậy y không kiên trì thêm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại tôi cần một chiếc thuyền lớn, và lão hồ ly theo giúp.

Lão hồ ly bỗng cảm thấy rất khoan khoái.

Ngay cả Ứng Nhân Lão Thất còn không được tham dự vào chuyện này, lão hồ ly lại được, không phải đó là một chuyện lạ thú trong đời người sao ?

15. Về Lại Hòn Đảo

Lão hồ ly khoan khoái không được bao lâu.

Bởi vì vừa đến chỗ lúc trước thuyền bị gió bão đánh chìm, Lục Tiểu Phụng bèn nhảy xuống thuyền nhỏ, một mình đem theo một bình nước, một túi lương khô, chèo thuyền đi mất.

Lần này bọn họ không hề bị giông bão gì cả, Lục Tiểu Phụng bèn quyết định một mình mình tùy theo sóng biển phiêu dạt.

Chàng còn nhớ ở trên đảo, lão đầu có nói với mình:

- Cũng chỉ vì có dòng nước ngầm này, mà ông mới trôi vào được đảo.

Vì vậy chàng không ngớt thò tay xuống nước, xem thử nhiệt độ nóng hay lạnh.

Chàng đã thử hai trăm bảy mươi sáu lần rồi, nước biển vẫn còn lạnh chứ không ấm.

Chàng đã bắt đầu nóng nảy lên.

Chàng đang nghi ngờ mình có thể lên được đảo hay không.

Chàng đã bắt đầu hối hận, hối hận nhất định kiên trì không cho Sa Mạn theo.

Nếu Sa Mạn còn ở một bên, mặc kệ nước trôi làm sao, mặc kệ nước trôi đi đâu, tốt nhất là trôi đến tận đầu thế giới, trôi đến xứ hạnh phúc, trôi đến Bồng Lai tiên đảo trong truyền thuyết.

Chàng khát vọng được có Sa Mạn bên mình.

Ánh mặt trời sáng lạn làm sao, nước biển một màu xanh đậm, sóng nhẹ lăn tăn, thỉnh thoảng lại xô lên một làn sóng bạc.

Nếu có Sa Mạn bên mình, thật là một chuyện tuyệt vời !

Sa Mạn ! Sa Mạn ! Chàng đã yêu Sa Mạn rồi sao ?

Chàng bật cười.

Lúc này, thuyền của lão hồ ly chắc đã trở về lại.

Sa Mạn ở trên thuyền lão hồ ly, nàng có đang nhớ đến chàng không ? Hoặc đang ngồi tâm sự với Tiểu Ngọc ? Hoặc đang đùa giỡn với Lão Thực hòa thượng ?

Nghĩ đến Lão Thực hòa thượng, Lục Tiểu Phụng ngồi bật dậy.

Lỡ Lão Thực hòa thượng không lão thực thì làm sao ?

Phách ! Phách !

Đây là tiếng động Lục Tiểu Phụng đang vung tay, tự tát cho mình hai cái bạt tai.

Lão Thực hòa thượng có lão thực hay không ? Không chừng y có gian trá với người khác, nhưng Lục Tiểu Phụng làm sao lại đi nghi ngờ y ? Không phải y đã cứu mình và Sa Mạn hay sao ?

Lục Tiểu Phụng lại đưa tay lên, chuẩn bị cho mình thêm hai cái bạt tai nữa, bàn tay của chàng bỗng ngừng ngang giữa không trung.

Bởi vì chàng chợt nhìn thấy một chấm đen lơ mờ xuất hiện ở đằng xa.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng nhảy thót lên một cái. Đây có phải là cái đảo chàng đã ở lại lần trước ?

Sao đêm, sao đêm đầy trời.

Sao thật sáng.

Sao thật lung linh.

Ngồi ngắm sao đêm bên bờ biển, thật là một chuyện vô cùng khoan khoái.

Dĩ nhiên, nếu có Sa Mạn bên cạnh, lại càng quá tốt.

Chẳng qua Lục Tiểu Phụng cũng không thấy có gì thất vọng lắm.

Bởi vì, chàng phải nghĩ cho ra rõ ràng một chuyện, trước khi mặt trời ló dạng.

Chuyện dính líu tới Nhạc Dương, dính líu tới lão đầu, dính líu tới Cung Cửu, dính líu tới Ngưu Nhục Thang, dính líu tới những đồ trên bảo bị thất lạc, dính líu tới ba trăm lẻ ba tay vũ lâm cao thủ.

Sắp phải đến lúc giải quyết một vấn đề nào đó, biểu hiện của Lục Tiểu Phụng, trước giờ vốn là biểu hiện của một kẻ đại trượng phu.

Nắm lấy được, buông ra được.

Quan trọng nhất là, có thể quên đi được tình, bỏ đi được ái.

Đây là bản sắc của một kẻ anh hùng.

Lúc phải đối diện với kẻ địch, nếu một người còn cứ nhần nhĩ, lưu luyến ái tình, người đó sẽ bị địch thủ đánh bại.

Lục Tiểu Phụng chưa từng bị đánh bại.

Lục Tiểu Phụng chỉ những lúc tình yêu, nói chuyện tình yêu, chỉ những lúc triền miên mới triền miên.

Hiện tại là lúc phải phân biệt rõ ràng hai chuyện tình yêu, đối địch.

Vì vậy dù Sa Mạn không có một bên, chàng không hề cảm thấy thất vọng.

Chàng đang nghĩ đến một trăm lẻ ba người bị thất tung.

Một trăm lẻ ba người này, nhất định còn ở trên đảo, có điều bọn họ đã mất đi năng lực để hoạt động.

Mỗi ngày chỉ ăn có một muống canh thịt bò, tay chân còn có năng lực đâu ra mà hoạt động ?

Ngưu Nhục Thang đối đãi họ như vậy, là có ý gì ?

Tại sao cô ta không giết quách bọn họ cho xong chuyện ?

Để cho bọn họ còn thoi thóp sống qua ngày, mục đích để làm gì ?

Chàng nghĩ đến số kim ngân châu báu giá trị ba ngàn năm trăm vạn lượng Một số tiền thật khổng lồ !

Một vụ án thật lớn lao !

Rõ ràng, chủ mưu của vụ án này, nhất định là lão đầu.

Nhạc Dương chỉ bất quá là một tên tiểu tốt vận chuyển hàng về đảo thế thôi, trong vụ án này, y không phải là một nhân vật quan trọng.

Nhân vật quan trọng chỉ có hai người.

Lão đầu và Cung Cửu.

Lão đầu là chủ mưu, Cung Cửu là kẻ chấp hành.

Có bao nhiêu là tay cao thủ trên đảo, muốn cướp những đồ châu báu đó, thật tình chỉ là chuyện nhấc bàn tay.

Nhưng điều trọng yếu không phải ở đó.

Lục Tiểu Phụng sức nhớ đến một câu nói.

Câu nói của lão đầu.

Phương pháp giết người chỉ có một loại.

Giết người xong, không những phải toàn thân thoát lui, còn phải không để lại bất cứ dấu vết gì, công cụ giết người tuy nhiều, phương pháp chính xác nhất chỉ có một thứ.

Đây không những phải cần một tài năng lớn lao, mà còn phải cần một kế hoạch chu mật, nhẫn nại và trí tuệ.

Lão đầu là người đã giết Thôi Thành ?

Không thể vậy, lão đầu chẳng cần phải tự mình ra tay. có phải Cung Cửu ?

Chắc phải là y. Nhưng mà, y giết Thôi Thành bằng cách nào ?

Bên ngoài mật thất của Thôi Thành, có năm cái cửa sắt được phòng thủ nghiêm mật, được phép ra vào, chỉ có Trình Trung và Hồng Châu.

Có phải Cung Cửu đã mua chuộc Trình Trung và Hồng Châu giết Thôi Thành đi không ?

Rất có thể. Nhưng tại sao y lọt vào mật thất rồi, Trình Trung và Hồng Châu đều đã bị giết ?

Bọn họ nhất định không thể nào tự sát được !

Mà bức tường bốn bên, đều làm bằng đá hoa cương, cửa sắt không những lúc nào cũng có người thay phiên nhau canh gác, còn có khóa cửa do thợ khóa danh tiếng làm ra.

Bảo vệ nghiêm mật như vậy, còn ai có thể vào đó giết người ?

Chỉ có một hạng người có thể vào đó được, người có thể ẩn hình.

Đúng, người ẩn hình. Lục Tiểu Phụng phấn khởi tinh thần ! Chàng biết, chỉ có lão đầu biết người đó ẩn hình ra sao.

Vì vậy, sáng sớm mai, chuyện đầu tiên chàng phải làm là đi tìm lão đầu.

Hiện tại chàng cần phải được ngủ cho đầy đủ.

Bình minh ló dạng.

Ánh mặt trời làm Lục Tiểu Phụng mở bừng mắt ra.

Chàng đứng thẳng dậy, hoạt động một lát cho giãn nở gân cốt, chàng phát hiện ra đêm qua ngủ thật ngon, hiện tại tinh thần của mình rất phấn khởi.

Chàng bước mạnh về phía trước, lại chỗ vách núi có mọc đầy những dây đằng la, vạch đằng la ra, đi về phía thẳm cỏ xanh mượt.

Cỏ xanh, nước chảy, tất cả đều giống như thuở nào, trừ một chỗ.

Lần này không có Nhạc Dương đứng đó nghinh đón chàng.

Không những không có Nhạc Dương, ngay cả một bóng người cũng không.

Yên lặng, yên lặng đến lạ lùng.

Trừ tiếng nước chảy tong tong ra, Lục Tiểu Phụng cơ hồ còn nghe được tiếng hoa đang nở.

- Yên lặng đến có thể nghe được tiếng hoa nở trong cỏ, có phải không ?

Lục Tiểu Phụng bị tiếng nói làm giật bắn cả mình lên.

Chàng quay người lại nhìn, lập tức thấy người vừa nói.

Vẫn khuôn mặt tròn tròn, cái đầu hơi cúi, gương mặt vẫn đầy nụ cười rất hòa ái, vẫn bộ đồ chất liệu rất quý trên người.

Lão đầu.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão đầu, mỉm cười nói:

- Ông xuất hiện ra, vẫn đột ngột như tự nhiên mà lại.

Lão đầu nói:

- Lần trước những chuyện ông thấy qua, ông cho là rất kỳ quái ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Kỳ quái vô cùng.

Lão đầu nói:

- Cái đảo này có phải là thần bí lắm không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thần bí vô cùng.

Lão đầu nói:

- Tôi là chủ nhân của cái đảo này.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy dĩ nhiên là ông rất thần bí.

Lão đầu nói:

- Không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông biết được tôi trở lại lần này, mục đích là gì không ?

Lão đầu nói:

- Dĩ nhiên là tôi biết, ông có nhiều câu hỏi, phải cần hỏi tôi mới xong.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông có trả lời giùm tôi được không ?

Lão đầu nói:

- Ông nghĩ sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

Lão đầu hỏi:

- Tại sao sẽ trả lời ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lấy vũ công, trí tuệ của ông ra mà nói, ông cần gì phải giấu chuyện gì.

Lão đầu nói:

- Ông nói rất đúng, chỉ có điều, tôi còn ôm một hy vọng nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hy vọng gì ?

Lão đầu nói:

- Tôi hy vọng ông về lại đây nói cho tôi biết một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Lão đầu nói:

- Chuyện ông bằng lòng gia nhập vào nghề chúng tôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ có thể làm ông thất vọng thôi.

Lão đầu nói:

- Tôi biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ông biết ?

Lão đầu nói:

- Bởi vì chỉ có mình ông trở lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Lão đầu nói:

- Nếu ông chịu gia nhập vào nghề chúng tôi, ông đã đem Sa Mạn về theo, nhưng ông không đem theo.

Lão ta lộ vẻ hơi thương tiếc, rồi nói tiếp:

- Tôi hy vọng sự thất vọng của tôi chỉ là tạm thời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chuyện hy vọng của ông, tôi rất tiếc không thể nói ừ được với ông.

Lão đầu gật gật đầu nói:

- Tôi biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông lại biết nữa ?

Lão đầu nói:

- Bởi vì ông không phải là ai khác, ông là Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng là người rất thủ tín.

Lục Tiểu Phụng trong lòng rất cao hứng, người khác tán thưởng, chàng không cảm thấy gì, cái lão đầu kỳ nhân khoáng tuyệt cổ kim này nói như vậy, làm sao chàng không cao hứng ?

Lão đầu lại nói tiếp:

- Ông thoát được khỏi tay Cung Cửu, tôi tin là, trí tuệ của ông còn cao hơn cả tôi, tôi tin là, ông nghĩ ra được rất nhiều đường dây manh mối liên hệ tới những đồ châu báu vị thất lạc.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ biết một chuyện.

Lão đầu hỏi:

- Chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vụ án đó ông là người nghĩ ra kế hoạch, châu báu và những người thất tung đang ở trên đảo.

Lão đầu nói:

- Ông nói chỉ đúng một nửa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nửa nào ?

Lão đầu nói:

- Nửa đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ý của ông là, châu báu và người không còn ở trên đảo.

Lão đầu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cung Cửu đã đem châu báu và người trở về lại sao ?

Lão đầu nói:

- Người, Cung Cửu còn tính chuyện khác, châu báu, phải đem bán đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Một mình y làm sao mà bán cho được ?

Lão đầu nói:

- Không phải một người, rất nhiều người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thảo nào mà nơi đây chẳng còn ai, thì ra bọn họ đều đi làm chuyện đó cả.

Lão đầu nói:

- Vì vậy, trong tâm mục của tôi, người lý tưởng nhất kế thừa tôi chỉ có một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai ?

Lão đầu nói:

- Ông.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao chỉ là tôi thôi ?

Lão đầu nói:

- Vì bọn họ đều không chịu được tịch mịch. Những người ăn nhiều uống nhiều, chơi nhiều, giỡn nhiều, rất dễ dàng bị người khác khống chế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đối với ông, không phải đó là lý tưởng nhất sao ?

Lão đầu nói:

- Rất lý tưởng, nhưng mà tôi sẽ rất tịch mịch.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bởi vì ông tìm không ra người kế thừa ông, người sẽ lãnh đạo sau này ?

Lão đầu nói:

- Vì vậy, tôi rất thích ông.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười không nói gì.

Lão đầu nói:

- Ông có nghi vấn gì để hỏi về vụ án ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lấy nhân vật và vũ công của các ông, tôi biết, muốn cướp vụ án này chỉ là chuyện trở bàn tay, vì vậy, tôi chỉ có một chuyện nghĩ không ra.

Lão đầu nói:

- Chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cái chết của Thôi Thành.

Lão đầu cười nói:

- Ông còn nhớ tôi nói về người ẩn hình với ông không ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu nói:

- Ý của tôi là, người giết Thôi Thành, làm cách nào ẩn hình được ?

Lão đầu không trả lời.

Lục Tiểu Phụng cũng không hỏi thêm.

Lục Tiểu Phụng biết, hạng người như lão đầu, nếu muốn nói ra, lão ta đã không do dự gì cả, nếu không muốn nói ra, có hỏi gì cũng hỏi không ra.

Vì vậy chàng bồi lão đầu ngồi uống rượu nói chuyện giải buồn.

Thuyền từ từ ra biển, Lục Tiểu Phụng đứng cuối thuyền, nhìn bóng lão đầu đang đứng giữa trời, tà áo bay lất phất trong gió biển, trong lòng chàng đang suy ngẫm câu nói cuối cùng của lão đầu:

- Tiền đồ hiểm ác, xin ông bảo trọng.

16. Âm Mưu Của Cửu Cung

Trời đẹp và quang đãng.

Lục Tiểu Phụng cứ ngỡ trời sẽ rất xấu. Trong lòng chàng cũng hy vọng trời thật xấu.

Bởi vì câu “tiền đồ hiểm ác” của lão đầu, chàng hy vọng ám chỉ thời tiết, lão đầu thâm hiểu thiên văn địa lý, vì vậy chàng cho là lão đầu đang nói đến thời tiết xấu.

Nhưng trời xanh như mặt biển không có sóng.

Nếu lão đầu không ám chỉ thời tiết xấu, thì nhất định lão ám chỉ có một âm mưu đang chờ Lục Tiểu Phụng.

Điều đó làm cho Lục Tiểu Phụng rất lo lắng. Lòng người trước giờ vốn khó đối phó hơn thời tiết, nhất là lòng người hiểm ác đã quyết ý muốn đi đối phó với mình.

Lão đầu nhất định không đi ám toán chàng.

Muốn đánh ngã Lục Tiểu Phụng, ắt hẳn chỉ có một người là Cung Cửu.

Cung Cửu con người thần bí.

Lúc Lục Tiểu Phụng đang suy gẫm về vụ án lớn này, chàng đã nghi ngờ Thôi Thành bị Cung Cửu giết chết.

Nhưng chàng nghĩ không ra, Cung Cửu làm sao qua được năm cánh cửa sắt, tiên vào mật thất, để giết Thôi Thành, Tiêu Hồng Châu và Trình Trung.

Chàng không đem Ứng Nhân Lão Thất theo, bởi vì chàng không muốn dẫm thảo kinh xà.

Chàng phải tìm cho ra được hung thủ đã giết Thôi Thành. Không những vậy, thấy được những đồ châu báu ấy, không khác gì đã phá ra được vụ án.

Bãi cát tuy rất nhỏ, nhưng cát rất trắng và mịn, mặt trời chiếu trên cát, lóng lánh như tuyết.

Lục Tiểu Phụng ngỡ trên bãi cát sẽ có một người.

Một người đang chờ chàng là Sa Mạn.

Sa Mạn phải đợi chàng trên bãi cát mới phải, tại sao không thấy bóng dáng nàng đâu ?

Tuy lúc chia tay chân không hẹn nàng sẽ chờ mình ở bãi cát này, nhưng trong lòng của Lục Tiểu Phụng cứ nghĩ rằng Sa Mạn sẽ chờ chàng ở đây, sau đó họ sẽ cùng ngồi ở bãi cát này với nhau rủ rừ rì rì, nhìn ánh tịch dương như lửa hạ xuống chân trời trắng tấp, nhìn hoàng hôn nhuộm hồng cả một bên trời, sau đó sẽ tay trong tay đi kiếm Tiêu Ngọc và Lão Thực hòa thượng.

Nhưng trừ sóng biển vỗ vào bờ ra, trừ gió biển thổi vi vu, bãi cát không có một bóng người. Ngay cả một dấu chân cũng không thấy.

Bọn Sa Mạn có xảy ra chuyện gì bất ngờ không ?

Bước chân của Lục Tiểu Phụng bỗng trở nên gấp rút.

Đi từ bãi cát vào trong, là từng tảng từng tảng đá đen đậm, đây là một cảnh sắc vô cùng mỹ lệ. Nhưng Lục Tiểu Phụng không có tâm tình nào để thưởng thức.

Đi qua hết đám đá dài ngoằn đó, là tới một vách đá cheo leo, Lục Tiểu Phụng tung người lên, đã nhảy tới đầu đỉnh.

Trên đỉnh cũng không có bóng Sa Mạn, không lẽ Sa Mạn không nóng lòng gặp chàng sao ?

Tại sao nàng không ở đây chờ mình trở về ?

Lục Tiểu Phụng thấy căn nhà gỗ bọn Lão Thực hòa thượng đang cư trú, nhưng chàng lừng khừng không dám bước lại.

Lỡ trong nhà có chuyện gì đã xảy ra, lỡ ...

Lục Tiểu Phụng dừng bước trước căn nhà gỗ, trong lòng chàng bỗng ngập ngừng.

Cánh cửa đóng chặt, trong nhà không có tiếng người. Bước chân của Lục Tiểu Phụng nặng trĩu.

Bàn tay của chàng ngừng ở trước cánh cửa.

Đẩy cửa.

Lục Tiểu Phụng thấy có ba người đang ngồi bên trong.

Lão Thực hòa thượng, Sa Mạn và Tiêu Ngọc.

Ba người thấy Lục Tiểu Phụng, nhưng trên gương mặt không lộ ra vẻ gì là cao hứng.

Tuy chỉ xa nhau có mấy ngày, nhưng ngay cả Sa Mạn sao cũng không có vẻ gì là sung sướng được gặp lại ?

Trái tim của Lục Tiểu Phụng bỗng đập thành thịch lên.

Chuyện gì đã xảy ra ?

Lục Tiểu Phụng lấy cặp mắt dò hỏi nhìn bọn họ, sau đó ngừng lại trên gương mặt Sa Mạn.

Sa Mạn cười, cười khố.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi lớn tiếng hỏi:

- Các người rốt cuộc tính làm gì thế ? Dù không hoan nghênh tôi, ít ra cũng không nên đưa bộ mặt ấy ra nhìn tôi chứ.

Lão Thực hòa thượng nhìn Lục Tiểu Phụng nói:

- Người muốn ta phải làm sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ít ra cũng cười cười lên, nói với nhau vài ba câu.

Lão Thực hòa thượng nhe hàm răng ra, làm như đang cười, rồi nói:

- Mạnh khỏe không ? Trên biển gió có lớn không ? Sóng cao không ?

Lục Tiểu Phụng trừng mắt nhìn Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Có vậy thôi sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Có vậy thôi.

Lục Tiểu Phụng cao giọng nói:

- Các người không còn gì khác để nói sao ?

Lão Thực hòa thượng, Sa Mạn, Tiểu Ngọc, ba người cùng nhìn chăm chăm vào Lục Tiểu Phụng, cùng mở miệng nói:

- Có.

Lục Tiểu Phụng nhìn Sa Mạn nói:

- Em nói đi.

Sa Mạn nói:

- Anh có biết tại sao em không chờ anh trên bãi cát, cũng không chờ anh bên mé vách núi không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh quả là không biết.

Sa Mạn nói:

- Bởi vì anh có chuyện phiền phức đấy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh có chuyện phiền phức ? Có chuyện phiền phức thì sao ? quan hệ gì đến chuyện em đi đón anh ?

Sa Mạn nói:

- Có liên hệ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Em nói đi.

Sa Mạn nói:

- Thứ nhất, anh có phiền phức, em chẳng còn tâm tình đâu nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thứ hai ?

Sa Mạn nói:

- Bọn em vừa mới tức thì trước khi anh về, bàn chuyện phiền phức của anh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nói vậy, chuyện phiền phức của anh chắc là quá lớn.

Tiểu Ngọc nói:

- Rất lớn, so với một thứ khác còn lớn hơn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- So với thứ gì lớn hơn ?

Tiểu Ngọc nói:

- So với đầu của ông còn lớn hơn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đầu của tôi có lớn hơn tí nào đâu.

Tiểu Ngọc nói:

- Đợi ông biết chuyện phiền của ông xong, em bảo đảm đầu của ông lớn gấp ba.

Lục Tiểu Phụng đã bắt đầu cảm thấy cái đầu của mình lớn lên.

Lúc này, Lão Thực hòa thượng bỗng thốt ra một câu:

- Lần này ngươi lên đảo, nhất định chẳng thu hoạch được gì phải không ?

Lục Tiểu Phụng lấy cặp mắt kỳ quái nhìn Lão Thực hòa thượng nói:

- Sao ngươi biết ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi ở trên biển, trên đất liền có xảy ra một vài chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Những đồ trân bảo bị thất lạc, có vài thứ quý giá, đã bị người ta bán đi rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không những vậy, có người đã phát hiện ra Trần Bình, Lý Đại Trung, Tôn Ngũ Thông ...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chậm lại ! Chậm lại ! Trần Bình, Lý Đại Trung, Tôn Ngũ Thông là ai ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bọn họ chẳng là gì cả, chỉ bất quá bọn họ là những tiêu sư có tham dự trong chuyến bảo tiêu bị mất thể thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ý của người là, bọn họ đã được phát hiện ra ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lại không phải nữa ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không phải bọn họ được người phát hiện ra, mà là thi thể của bọn họ được phát hiện ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thi thể ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cũng chẳng nói được là thi thể, bởi vì lúc phát hiện ra họ, họ còn nói được một câu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Một câu ? Câu gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Một câu làm cho người sẽ bị phiền phức vô cùng.

Lục Tiểu Phụng nhìn Lão Thực hòa thượng, đợi y nói tiếp cho hết ý khúc sau của câu nói.

Lão Thực hòa thượng bỗng không mở miệng ra nữa.

Lục Tiểu Phụng nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc nói:

- Trần Bình trước khi lâm tử, có nói trân bảo là do Lục Tiểu Phụng trộm đấy.

Lục Tiểu Phụng ngó người ra đó.

Sa Mạn nói:

- Lý Đại Trung cũng nói thế.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tôn Ngũ Thông cũng nói thế.

Tiểu Ngọc nói:

- Đấy gọi là chúng khẩu đồng thanh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trừ cái miệng của tôi ra.

Sa Mạn nói:

- Chỉ tiếc là bọn họ nhất định không để anh giải thích.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn họ ? Bọn họ là ai ?

Sa Mạn nói:

- Quan binh, những tay cao thủ được thể tử của Thái Bình vương phủ phái ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Để bắt anh ?

Sa Mạn nói:

- Bắt anh về xử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lúc bọn Trần Bình, Lý Đại Trung, Tôn Ngũ Thông được phát hiện ra, bọn họ có ở cùng chung một chỗ không ?

Sa Mạn nói:

- Không những không ở cùng một chỗ, mà còn cách nhau cả mấy trăm dặm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đáng sợ thật.

Sa Mạn nói:

- Chuyện gì đáng sợ ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngụy kế của Cung Cửu.

Sa Mạn nói:

- Anh có chắc đây là ngụy kế của Cung Cửu không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chắc, bởi vì bọn Trần Bình, Lý Đại Trung một đám đó, anh đều có thấy mặt trên đảo.

Lão Thực hòa thượng nhìn dính vào bốn hàng lông mày của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bốn hàng lông mày của ta thế nào vậy ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chỉ sợ phải cắt đi hai cái.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì mọi người đều biết Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày, mọi người đều biết Lục Tiểu Phụng là người ăn trộm đồ châu báu, mọi người đều đang truy nã Lục Tiểu Phụng, nếu như người còn có bốn hàng lông mày không phải là mục tiêu quá hiển nhiên sao ?

Lục Tiểu Phụng sờ sờ hai hàng lông mày nơi miệng nói:

- Cắt đi, không phải tiếc lắm sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta nói đây, không phải là hai hàng đó.

Lục Tiểu Phụng giật mình hỏi:

- Người muốn ta cắt hai hàng lông mày thật ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Như vậy ta sẽ bảo đảm chẳng ai nhận ra người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người giết ta đi cho rồi.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Tại sao ta đi giết người ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì người muốn cạo hai hàng lông mày của ta.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta chỉ bắt quá đề nghị vậy thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta khuyên người tốt nhất đừng đề cập đến chuyện đó nữa.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Vậy thì thôi không nói.

Lục Tiểu Phụng thò tay ra tính nắm lấy bàn tay Lão Thực hòa thượng, vừa nói:

- Bạn tốt !

Lão Thực hòa thượng rút tay lại nói:

- Bạn tốt thì bạn tốt, còn tay ta chẳng nắm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì tay hòa thượng là thịt chay trường, tay của người là thịt ăn mặn.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

Tiểu Ngọc và Sa Mạn ôm miệng cười.

Lúc Lục Tiểu Phụng rút bàn tay đưa ra về, Lão Thực hòa thượng lại thò bàn tay ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao bây giờ người lại muốn nắm tay ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta bỗng hiểu ra được một đạo lý. Thì ra lúc nhỏ ta cũng có ăn mặn. Thịt của ta cũng là thịt ăn mặn.

Tình bạn bè của Lục Tiểu Phụng làm cho Tiểu Mã và Sa Mạn cùng cười lớn.

Lục Tiểu Phụng cầm tay Lão Thực hòa thượng nói:

- Người nói đi, bây giờ phải nên làm sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Có những chuyện, rõ ràng thấy đó, mà nghĩ không ra. Có những chuyện, tuy chẳng thấy gì cả, mà nhìn ra được đầu đuôi thế nào. Vì vậy, ta khuyên người nên đi tìm một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cái người bạn tốt ấy của người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bạn nào tốt của ta ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đối với vụ án này, chúng ta có mắt mà như mù, vì vậy ta cho rằng, không chừng người mù lại còn sáng mắt hơn chúng ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hoa Mãn Lâu ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hoa Mãn Lâu.

oo Hoa tươi đầy cả lầu.

Lục Tiểu Phụng vừa nghe tới mùi thơm của những bông hoa đó, trong lòng đã nổi lên một cảm giác ấm áp, cũng như chàng vừa nghĩ tới tình bạn bè với Hoa Mãn Lâu vậy.

Trên đời này còn có thứ tình cảm nào làm người ta cảm thấy ấm áp hơn là tình bạn bè ?

Lục Tiểu Phụng nhớ tới Sa Mạn.

Tình yêu ? Cảm giác của tình yêu phải là ngọt ngào, ấm áp, không phải là cảm giác của tình bạn.

Lục Tiểu Phụng rất thỏa mãn với cái kết luận đó, vì vậy cái cảm giác lúc đập lên những bông hoa, là cái cảm giác khoan khoái phi thường.

Chàng đoán, hôm nay bước chân của mình đặc biệt nhẹ nhàng, Hoa Mãn Lâu chắc không thể nào nghe được tiếng bước chân của mình.

Vì vậy chàng đã lấy giọng rất khoan khoái ra, nói lớn:

- Khỏi cần suy đoán nữa, tôi đây, Lục Tiểu Phụng đây.

Không có hồi âm, không có tiếng cười sảng khoái của Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng mở cửa ra.

Hoa tươi vẫn thế, trong phòng trang hoàng thiết trí vẫn thế, chỉ có một điểm không giống, một buổi hoàng hôn như thế, một buổi đẹp trời như thế, đáng lý ra Hoa Mãn Lâu phải ngồi trong một chiếc ghế bên cạnh cửa sổ, yên lặng lắng tai nghe tiếng tịch dương chìm lắng, yên lặng thưởng thức cái tuyệt diệu của đời sống mới phải, sao y lại không có ở nơi đây ?

Trong đầu của Lục Tiểu Phụng đang đầy những câu hỏi. Hoa Mãn Lâu đi đâu ?

Chàng ngồi trong chiếc ghế bên cạnh cửa sổ suy nghĩ.

Có tiếng chân từ cầu thang đi lên. Lục Tiểu Phụng ngồi yên không tí cử động, ngay cả hô hấp cũng biến thành rất nhẹ nhàng.

Có phải là Hoa Mãn Lâu đấy chẳng ?

Chàng không biết, bởi vì chàng chưa hề nghe tiếng chân Hoa Mãn Lâu bước lên lầu. Không phải là chàng chưa hề thấy Hoa Mãn Lâu lên lầu xuống lầu, nhưng vì, bọn họ thường thường cùng lên cùng xuống, nói chuyện cười đùa, chàng không hề chú ý nghe tiếng chân của Hoa Mãn Lâu.

Tiếng chân đã gần tới cửa. Cửa được đẩy ra.

- Ai ?

Đây là giọng của Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng bật cười. Hoa Mãn Lâu chính là Hoa Mãn Lâu, Lục Tiểu Phụng đang ngồi đó không động đậy, y lập tức cảm thấy trong phòng có người.

Lục Tiểu Phụng không thể không nói:

- Thật tình ta không thể không khâm phục ngươi.
- Ngươi bắt tất phải khâm phục ta.
- Tại sao ?
- Bởi vì đây là phương pháp sống còn của ta.

Lục Tiểu Phụng nhìn người bạn thân của chàng, gương mặt càng lộ vẻ khâm phục.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đang cảm thấy rất kỳ quái.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Chuyện gì kỳ quái ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Giờ phút này người còn ở ngoài bước vào.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ta không nên bước vào ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải người vẫn ngồi trong ghế yên lặng hưởng thụ hoàng hôn xuống vào lúc này ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ai ai cũng có lúc biến đổi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ý người nói, người đã thay đổi tập quán rồi sao ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Mãn Lâu hỏi lại:

- Còn người ? Tại sao người thay đổi tập quán của mình ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta ? Ta có thay đổi gì đâu ?

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Người không thay đổi thật sao ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ta lại thay đổi ?
- Người ăn trộm đồ kim châu trên bảo giá trị ba ngàn năm trăm lượng bạc.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Người cũng có nghe nói ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai nói ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ngô Bưu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngô Bưu là ai ?

Hoa Mãn Lâu hỏi lại:

- Người không biết sao ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ta phải biết ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Bởi vì Ngô Bưu là một trong những người bảo tiêu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chính miệng y nói cho người biết ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người tin lời y ?

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Một người lâm tử, còn muốn nói dối sao ?

Lục Tiểu Phụng không trả lời.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Sao người không nói gì nữa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta còn nói gì nữa bây giờ ? Người thà nghe lời một người chết còn hơn tin vào bạn bè. Người muốn ta nói gì ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta có nói ta không tin không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người không nói ...

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta chỉ nói:

“Một người lâm tử, còn muốn nói dối sao ?” Thế thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây không phải là có ý nói ...

Hoa Mãn Lâu lại giành nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng lấy làm kỳ quái hỏi:

- Người biết chuyện gì xảy ra ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bởi vì người khẳng định được Ngô Bưu trước khi chết nói giả hay nói thật ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy, vì vậy ta mới ra ngoài xem một tí, vì vậy ta mới không ngồi nơi đây hưởng thụ lạc thú của hoàng hôn, vì vậy ta chỉ còn nước ở cái lúc đẹp nhất trong ngày ở ngoài bước vào đây, vì vậy người mới ngồi được trong chiếc ghế của ta, hưởng thụ cảnh mặt trời lặn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người nói sai rồi.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta ngồi trong chiếc ghế của người, nhưng ta không hưởng thụ cảnh mặt trời lặn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta đang lo lắng cho người.

Hoa Mãn Lâu cười sáng khoái lên nói:

- Bởi vậy, chúng ta quả thật là một đôi tri âm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu nói ấy đúng cực kỳ.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Người lại đây tìm ta, là vì vụ án này ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, người đi chuyến này, có phát hiện ra gì không ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta chỉ phát hiện được một chuyện.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chuyện gì ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Thủ hạ của thế tử Thái Bình vương phủ đang đi khắp nơi tìm người về xử án.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Đây là một âm mưu.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Âm mưu của ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Âm mưu của Cung Cửu.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Cung Cửu là một người lợi hại lắm sao ?

Lục Tiểu Phụng đem những kỳ ngộ chàng đã gặp lúc ra biển tới giờ nói cho y nghe, lúc chàng nói xong chuyện thì trời đã tối hẳn xuống.

Hoa Mãn Lâu ngồi trong ghế trầm tư.

Lục Tiểu Phụng đốt đèn lên, ánh đèn chiếu trên gương mặt đầm chiêu của Hoa Mãn Lâu, Lục Tiểu Phụng đứng yên lặng ở đó, chăm chú nhìn y.

Một hồi thật lâu, Hoa Mãn Lâu thở ra một hơi, nói:

- Vụ án này, căn cứ vào điều người nói, rõ ràng là do bọn lão đầu và Cung Cửu làm. Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là, người phải tìm ra người đã giết Thôi Thành.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, đó là một người ẩn hình.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Lão đầu nói cho người biết mấy cách ẩn hình ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tối mấy cách.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ông ta có nói đến tự sát cũng là một cách ẩn hình không ?

Lục Tiểu Phụng nhảy bật người lên:

- Đúng, tại sao Thôi Thành không tự tử được ?

Lục Tiểu Phụng không thể không hỏi.

- Người nhà của y sinh hoạt cũng rất là thoải mái.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng người có biết Diệp Tinh Sĩ khám nghiệm ra sao không ?

Căn cứ vào khám nghiệm của Diệp Tinh Sĩ:

- Bọn họ chết cách đó ít nhất đã có hơn nửa tiếng đồng hồ, bị một lưỡi dao thật bén đâm chết, một dao trí mệnh.

Bởi vì lưỡi dao quá mỏng, xuất thủ quá nhanh, vì vậy ngay cả miệng vết thương cũng không có tí dấu vết để lại.

Vết thương trí mệnh ấy ắt hẳn là ở lá phổi, một nhát đâm vào, máu lập tức đổ ập vào trong lồng ngực, vì vậy không chảy được ra ngoài.

Hoa Mãn Lâu bỗng sực nghĩ tới một chuyện, y nói:

- Không phải, Thôi Thành không thể nào tự sát được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cũng nghĩ vậy, bởi vì y không làm được vậy.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Người tự sát, không phải là Tiêu Hồng Châu, thì là Trình Trung, nếu không, thì là hai người cùng tự sát.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ý người nói, bọn họ đã bị mua chuộc hoặc uy hiếp, sau khi giết Thôi Thành xong, bèn tự sát ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Người không nghĩ lối suy luận của ta hợp lý hơn sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì ta phải cần đi gặp một người.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Diệp Tinh Sĩ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Người tìm y làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta muốn tìm y để hỏi, vết thương của ba người đều giống nhau như y đã nói.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Người nghi ngờ điều gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lỡ vết thương của ba người đều giống nhau như y nói, đều bị đao đâm vào, thì trong bọn họ, sẽ có một người không phải tự sát.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bọn họ không có khả năng chém một đao nhanh như vậy, nhất là lúc tự sát.

Đêm nay là trăng rằm, nhưng trên trời không thấy có trăng.

Bầu trời đầy mây đen, mây đen trôi nổi theo gió. Gió thật quá lớn.

Lục Tiểu Phụng đứng trước cổng lớn nhà Diệp Tinh Sĩ, y phục bị gió thổi bay phất phật.

Bọn gia đình nhà Diệp Tinh Sĩ mở cửa ra, cao giọng nói:

- Đêm khuya quá rồi, lão gia không xem bệnh nữa đâu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Gấp lắm cũng không chữa sao ?

Gia đình nói:

- Có phải ông muốn gặp lão gia không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Gia đình nói:

- Tôi xem thân thể ông không có tí bệnh hoạn gì, trừ phi ...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trừ phi thể nào ?

Gia đình nói:

- Trừ phi ông bị bệnh thần kinh.

Gia đình nói xong, ầm một tiếng, đóng cửa lại.

Lục Tiểu Phụng dùng hai tay đẩy, cửa lại bị đẩy ra.

Gia đình nhìn chàng hần học, tức giận hỏi:

- Người muốn quây gì đó ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta chỉ muốn nói cho người nghe một câu.

Gia đình nói:

- Câu gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu ta không gặp được lão gia của người, có người sẽ bị bệnh thần kinh.

Gia đình hỏi:

- Ai ?

Lục Tiểu Phụng nói Gia đình tức giận hỏi:

- Người lại tìm ta tiêu di đấy chẳng ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không hề, ta đang nói thật đấy. Bởi vì, những thứ đồ trên bảo trị giá ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc kia, sắp làm cho ta điên lên.

Gia đình ngẩn mặt ra.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bây giờ ta có gặp được mặt lão gia của người chưa ?

Gia đình bỗng nhìn lom lom vào mặt Lục Tiểu Phụng, nét mặt lộ vẻ sợ hãi:

- Người ... người là Lục Tiểu Phụng !

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Gia đình không nói thêm lời nào, gã bỗng vùng bàn tay lên đánh tới Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng chỉ đưa tay nhẹ nhàng ra một cái, gia đình đã té lăn ra mặt đất.

Ánh đèn leo lét. Đèn đặt chính giữa bàn, chính giữa đại sảnh.

Người ngồi trên ghế sau chiếc bàn, trên bàn có để giấy và bút mực.

Lục Tiểu Phụng bước tới giữa đại sảnh, hỏi:

- Diệp Tinh Sĩ ?

Người đó gật đầu, đưa tay phải ra, tỏ ý mời Lục Tiểu Phụng ngồi xuống.

Lục Tiểu Phụng bèn ngồi xuống.

Người đó cầm bút lên, nhúng bút vào nghiên mực, viết xuống giấy bốn chữ:

- Hỏi thăm chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng ngăn người ra.

Diệp Tinh Sĩ biến thành người câm từ hồi nào vậy ? Lục Tiểu Phụng nhìn Diệp Tinh Sĩ.

Diệp Tinh Sĩ cười cười, chỉ vào lỗ tai của mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông nghe được không ?

Diệp Tinh Sĩ gật đầu.

Lục Tiểu Phụng đánh tính hỏi đến vấn đề, bỗng phát hiện ra ánh mắt của Diệp Tinh Sĩ nhìn rất quen.

Chàng nhớ tới câu nói:

- Chỉ cần tìm tới Cát Thông, mọi sự đều đạt thông.

Chàng nhớ lại một chuyện trên đảo:

trong pho tượng Phật có người chồm ra, bàn tay lạnh ngắt bóp vào cổ họng của mình.

Bàn tay lạnh ngắt không còn tí khí lực, chàng bèn định thần lại, nhìn người bóp cổ mình.

Lúc đó, chàng nhận ra người này là Cát Thông. Chàng không quên nổi ánh mắt của Cát Thông chăm chú nhìn mình. Chính là ánh mắt của người này.

Hiện tại ánh mắt của Diệp Tinh Sĩ, hoàn toàn giống hệt Cát Thông. Do đó Lục Tiểu Phụng nói:

- Người không phải là Diệp Tinh Sĩ.

Diệp Tinh Sĩ giật nảy mình lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người là Cát Thông.

Cát Thông bỗng tung người lên, công về phía Lục Tiểu Phụng. Y không những là nghĩa tử của Ứng Trảo Vương đời thứ ba, y còn là con rể của vương gia, ngoại hiệu của y là Đại Lực Thần Ứng, công phu ứng trảo của y tự nhiên không phải tầm thường.

Nhưng Lục Tiểu Phụng đã có chuẩn bị. Chàng đợi ứng trảo của Cát Thông vừa chụp tới, bàn tay lập tức chém nhanh như điện vào cổ tay của y, chỉ nghe chát một tiếng, xương cổ tay của Cát Thông đã bị Lục Tiểu Phụng chặt gãy.

Cát Thông ngã xuống, cổ tay bị chặt gãy, tại sao y lại ngã xuống ?

Lục Tiểu Phụng giật nảy mình lên ... kéo cổ Cát Thông lên, phía sau nảo của y đã hiện ra rành rành ba mũi kim châm bóng loáng.

Lục Tiểu Phụng bước lẹ ra ngoài, một cái bóng đen, vừa biến mất sau bức tường.

Lục Tiểu Phụng triển khai khinh công rượt theo.

Miếu, toà miếu sơn thần đồ nát. Bóng đen chạy đến chỗ trống không trước miếu bỗng ngừng lại.

Lục Tiểu Phụng cũng đứng lại, ngưng thần chuẩn bị.

Bóng đen quay lại, đám mây tấu xảo bị gió thổi tan ra một khoảng nhỏ, ánh trăng tròn vạnh chiếu ra. Lục Tiểu Phụng giật bắn người lên, bởi vì chàng vừa thấy, tướng mạo của bóng đen hoàn toàn giống hệt như lối trang sức vừa rồi của Cát Thông.

Đây có phải là Diệp Tinh Sĩ thật không ? Lục Tiểu Phụng còn chưa kịp mở miệng hỏi, bóng đen bỗng cất tiếng cười ha hả lên.

Bóng đen cười một hồi rồi nói:

- Công phu của Lục Tiểu Phụng, quả nhiên danh bất hư truyền !

Lục Tiểu Phụng nói:

- So với công phu phóng ám khí của người, còn kém hơn nhiều quá.

Bóng đen cười nói:

- Đừng quên, còn có thuật dịch dung của ta nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người dịch dung cho Cát Thông ?

Bóng đen nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không ngờ Thiết Phiến đại sư của chùa Thiếu Lâm cũng biết đến thuật dịch dung.

Bóng đen trầm giọng nói:

- Sư phụ của ta chỉ dạy cho ta không được làm nhục danh hiệu sư môn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì người mới là Diệp Tinh Sĩ thật ?

Bóng đen nói:

- Còn giả sao !

Lục Tiểu Phụng nói:

- Diệp Tinh Sĩ là một trong bốn danh y nổi tiếng đương thời, không những y thuật tinh thông, mà còn được chân truyền của Thiết Phiến đại sư, cả đời hành hiệp tế thế, tại sao lại đi giết người ?

Bóng đen hỏi:

- Ta giết ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cát Thông.

Bóng đen nói:

- Sao người biết Cát Thông bị ta giết ? Người chính mắt trông thấy ta giết y sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngân châm đâm trúng huyết, lọt vào óc bầy phân, đây chính là nội kinh thủ pháp đích truyền của phái Thiếu Lâm.

Bóng đen nói:

- Hảo nhãn lực ! Phán đoán thật chính xác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người thừa nhận Cát Thông bị người giết ?

Bóng đen nói:

- Thừa nhận thì sao ? Không thừa nhận thì sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu thừa nhận, tức là biểu thần Diệp Tinh Sĩ tuy đã thay đổi, nhưng vẫn còn là một tay hán tử.

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Không ngờ cái miệng của Lục Tiểu Phụng cũng lợi hại quá vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta chỉ bắt quá nói thật tình thôi.

Diệp Tinh Sĩ hừ lạnh lên hai tiếng, không trả lời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hình như người biết chắc ta sẽ lại tìm người ?

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Ta biết người nhất định sẽ lại tìm ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Bởi vì người biết chân tướng nguyên nhân cái chết, trừ ta ra, không còn người thứ hai nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn họ bị chết về khoái đao thật sao ?

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn họ chết ít nhất đã được nửa tiếng đồng hồ thật sao ?

Diệp Tinh Sĩ không trả lời, gương mặt lộ vẻ thống khổ.

Lục Tiểu Phụng hỏi tới:

- Bọn họ dao để chết đã được bao lâu ? Lúc người vào đó, bọn họ mới chết phải không ?

Diệp Tinh Sĩ mở miệng ra, muốn nói lại ngừng:

- Bọn họ ...

Lục Tiểu Phụng biết trong đầu của y đang có hai thứ đang xâu xé nhau, nói ra, tức là biểu thần y muốn bắt chắp người đứng sau lưng bức bách mình, không nói, tức là biểu thần nửa đời sau của mình, sẽ làm hình nộm của người ta.

Diệp Tinh Sĩ bỗng rần lòng lại, y lớn tiếng nói:

- Bọn họ chết ...

Câu nói vừa chưa dứt, người y đã ngã xuống.

Lục Diệp Tinh Sĩ mở miệng ra, Lục Tiểu Phụng đã mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám phương, chú ý nhìn động tĩnh khắp nơi.

Nhưng chàng chẳng thấy gì cả, mà Diệp Tinh Sĩ thì đã ngã gục xuống.

Lục Tiểu Phụng đang tính cúi xuống xem xét Diệp Tinh Sĩ chết ra làm sao, bỗng thấy trong miếu sơn thần có ánh đèn chiếu ra.

Ánh đèn lúc đầu yếu ớt, sau đó, cả toà miếu sơn thần bỗng rực sáng lên.

Lục Tiểu Phụng tới đó đã biết chàng không cần phải xem xét vết thương của Diệp Tinh Sĩ, chàng đã biết bí mật đang nằm trong miếu. Vì vậy chàng bèn xông tới.

Cửa miếu mở hé, ánh đèn chiếu ra từ kẽ hở.

Lục Tiểu Phụng đang đứng trước cửa, tần ngần không biết mình nên đẩy cửa xông vào, hay từ kẽ hở lách vào.

Cách nào sẽ nguy hiểm hơn ? Lục Tiểu Phụng không biết được.

Lục Tiểu Phụng không cần phải biết, chàng đã vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần, thêm một lần nữa có gì là quan hệ ?

Vì vậy Lục Tiểu Phụng bèn thò tay ra đẩy cửa.

Cửa không mở ra, bởi vì bàn tay của Lục Tiểu Phụng đã ngừng tại cánh cửa gỗ, trong đầu chàng bỗng hiện ra hình ảnh Sa Mạn đang mỉm cười.

Người đang yêu là người có cổ kị.

Lục Tiểu Phụng không sợ chết, đó là chuyện lúc trước, lúc trước chàng đối diện với cái chết, trong lòng chàng không có tình yêu. Hiện tại chàng đã có, chàng đã nghĩ đến Sa Mạn. chàng đã nghĩ đến nỗi lo lắng của Sa Mạn đối với mình, chàng đã nghĩ đến Sa Mạn một mình lủi thủi lưu lạc trong giang hồ cô khổ linh đình.

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng không những không đẩy tới, mà còn rút lại.

Người trong miếu nhất định là một nhân vật cực kỳ lợi hại, người có sức nhẫn nại, đều không phải là hạng người bình phàm.

Lục Tiểu Phụng lại càng cẩn thận. Chàng đứng trước cửa, mặc cho gió thổi y phục mình bay phấp phật, không động đậy một tí nào.

Hình như chàng đã nghĩ ra được, cách tốt nhất chính là nhẫn nại, người nào nhẫn nại không được lâu, người đó sẽ lộ sơ hở, nếu chàng nhẫn không nổi, chàng chỉ còn có hai con đường để đi.

Một là mạo hiểm tính mạng xông vào trong, một là bỏ đi không tìm hiểu thêm bí mật cái chết của Diệp Tinh Sĩ.

Nếu như người bên trong không nhẫn nại được, y sẽ nói gì đó, hoặc y sẽ xông ra xem thử ra sao. Bất cứ đường nào, đối với Lục Tiểu Phụng cũng đều có lợi Nói chuyện, Lục Tiểu Phụng sẽ phán đoán được vị trí của y, thậm chí còn biết người đang nói là ai.

Xông ra, Lục Tiểu Phụng lại càng có lợi, bởi vì như vậy, Lục Tiểu Phụng hoàn toàn không có tí nguy cơ gì.

Trừ phi người này vũ công cao hơn Lục Tiểu Phụng quá xa. Nhưng chuyện đó, Lục Tiểu Phụng trước giờ không hề bận tâm đến.

Lục Tiểu Phụng biết trong miếu không có chỉ một người thôi. Bởi vì chàng nghe đang có tiếng người thì thầm, chỉ tiếc là bên ngoài gió lớn quá, chàng nghe không rõ người bên trong đang nói gì, cũng nghe không ra giọng nói là của đàn ông hay đàn bà, già hay trẻ.

Chàng chỉ có thể khẳng định được một điều, bọn họ đã có vẻ không nhẫn nại được nữa.

Đối với điều đó, Lục Tiểu Phụng không cảm thấy có gì đáng kiêu ngạo.

Chàng vốn cho rằng mình là người rất nhẫn nại, nếu không, chàng đã là một đồng xương khô từ lâu rồi, một đồng xương khô vùi trong đám bùn.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng vẫn còn đứng yên ở đó không động đậy.

Người bên trong quả thật không còn nhẫn nại nổi.

Một giọng nói thật ngọt ngào đang vọng ra:

- Anh không thấy gió bên ngoài vừa lạnh lẽo, vừa mạnh bạo, vừa thấu xương sao ?

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Ngưu Nhục Thang, nghe giọng của Ngưu Nhục Thang, làm sao chàng không bật cười lên cho được ?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Gió vừa lạnh lẽo, vừa mạnh bạo, vừa thấu xương này so với nguy cơ bị mấy lưỡi đao phục kích bốn phía bên trong còn thoải mái hơn nhiều chứ.

Một giọng đàn ông vọng ra:

- Sao ngươi biết ta không sử đao mà có thể sử kiếm đây ?

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng đông lại.

Cung Cửu, nghe giọng của Cung Cửu, nụ cười của Lục Tiểu Phụng làm sao không đông cứng lại ?

Lục Tiểu Phụng không nói gì, chỉ thò tay ra, nhẹ nhàng đẩy một cái, cánh cửa mở ra hoàn toàn.

Lục Tiểu Phụng còn chưa bước vào, cuồng phong đã luồn vào bên trong, thổi rạp ngọn đèn leo lét khi sáng khi tối.

Gương mặt của Cung Cửu và Ngưu Nhục Thang bị ánh đèn le lói chiếu lên lúc sáng lúc tối, phảng phất như tính tình của họ, âm âm không chừng.

Gặp mặt bạn cũ, Lục Tiểu Phụng lúc nào cũng cười.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng bèn nhìn Cung Cửu và Ngưu Nhục Thang mỉm cười nói:

- Làm phiền hai vị chờ lâu quá.

Một câu nói thật nhẹ nhàng, Cung Cửu thật tình muốn cười, mà cười không nổi.

Nhưng Ngưu Nhục Thang thì đã cười sảng khoái, cô nói:

- Bên ngoài lạnh như vậy, sao anh không mau mau vào ăn tô canh thịt bò ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi sợ vào sớm quá, ăn vào chẳng phải canh thịt bò.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh nghĩ mình sẽ ăn phải thứ gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Canh Diêm Vương.

Ngưu Nhục Thang lại phá lên cười nói:

- Mình là bạn bè cũ với nhau, sao lại mời anh ăn canh Diêm Vương được ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng cô không mời, nhưng Cửu gia thì không chừng.

Cửu Cung mặt mày lăm lăm nói:

- Người sai rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Cung Cửu nói:

- Ta muốn giết người, ở trong nhà Diệp Tinh Sĩ đã giết quách rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người đã biết là ta sẽ đi tìm Diệp Tinh Sĩ ?

Cung Cửu nói:

- Ta cũng không dám khẳng định, ta chỉ suy đoán không chừng người sẽ lại, vì vậy ta nằm ở nhà Diệp Tinh Sĩ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Làm gì ?

Cung Cửu nói:

- Đợi người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta đã đến đây rồi, sao người còn chưa giết ta ?

Cung Cửu nói:

- Hiện tại ta còn chưa muốn giết người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì chỉ có một mình người ở đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người còn muốn giết Sa Mạn ?

Cung Cửu nói:

- Còn có Tiểu Ngọc và Lão Thực hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người không giết được bốn người chúng ta không được sao ?

Cung Cửu gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu lạnh lùng nói:

- Bởi vì ta hận các người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có thể hận ta, có thể hận Sa Mạn, có thể hận Tiểu Ngọc, nhưng tại sao lại hận Lão Thực hòa thượng ?

Cung Cửu nói:

- Không có hấn, không chừng các người đã chết trên đảo từ lâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu như cả đời người tìm không ra bọn họ thì sao ?

Cung Cửu nói:

- Nhất định ta sẽ tìm ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người tự tin quá nhỉ ?

Cung Cửu hừ lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có thể nói rõ lý do tại sao người quá tự tin không ?

Cung Cửu nói:

- Nếu ta cả đời không thấy bọn họ, người cũng cả đời đừng mong thấy bọn họ.

Lục Tiểu Phụng giật bắn mình lên hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì từ đây trở đi, ta sẽ theo dõi người, trừ phi người không gặp mặt bọn họ, còn không, ta cũng sẽ gặp được bọn họ.

Lục Tiểu Phụng rung mình lên một cái nói:

- Đây là lý do tại sao người nằm ở nhà Diệp Tinh Sĩ đợi ta lại ?

Cung Cửu nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải ?

Cung Cửu nói:

- Ta cứ tưởng bốn người các người lại nhà Diệp Tinh Sĩ, ta có thể giăng lưới chụp hết cả đám, nào ngờ chỉ có một mình người, ta đành phải dẫn người đến cái miếu này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người dẫn ta đến cái miếu này, là nói cho ta biết, người sẽ theo dõi ta ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người ngấm ngầm theo dõi ta, không phải là cũng sẽ gặp bọn họ vậy thôi.

Cung Cửu cười nhạt nói:

- Ta cứ muốn cho người biết thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Cung Cửu nói:

- Người có thấy mèo bắt chuột bao giờ chưa ? Mèo có thể ăn chuột được ngay phải không ?

Lục Tiểu Phụng cảm thấy lạnh cả gáy, chàng không nói gì.

Cung Cửu nói tiếp:

- Ta cứ nói cho người biết ta theo dõi người, để cho người đi đứng không yên, để cho người muốn đi gặp Sa Mạn, nhưng lại không dám đi tìm cô ta, ta muốn cho người gầy mòn còm cõi, ta muốn thấy người bị tương tư dày vò.

Cung Cửu cười phá lên.

Lục Tiểu Phụng bình tĩnh hỏi y:

- Ta chết rồi, không phải người cũng tìm ra bọn họ cũng được vậy sao ?

Cung Cửu nói:

- Không lẽ trước khi người chết, người không muốn nhìn mặt Sa Mạn lần chót sao ?

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa. Trong lòng chàng đang nghĩ tới một hình ảnh mờ tối, không phải là hình ảnh của cái chết, mà là Sa Mạn không gặp được chàng, vì chàng mà ngày càng gầy mòn. Chàng cảm thấy sợ hãi quá.

Cung Cửu nhìn nét mặt lộ vẻ sợ hãi của chàng, tiếng cười nhạt bỗng biến thành ra tiếng cười đắc ý khoan khoái. Lục Tiểu Phụng nhìn nhìn Cung Cửu, rồi nhìn nhìn Ngưu Nhục Thang, chàng bỗng nói:

- Các người không có canh thịt bò mời ta ăn sao ?

Ngưu Nhục Thang kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người muốn ăn canh thịt bò ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Người còn có tâm tình ăn canh thịt bò sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đời người khó nhất là cái chết, làm quỷ no rồi cuộc cũng thoải mái hơn là quỷ đói phải không ? Huống gì ...

Ngưu Nhục Thang nói:

- Huống gì sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Huống gì, không ăn một tô canh thịt bò, ta còn khí lực đâu đi giỡn trò chơi rượt bắt này chứ ?

Ngưu Nhục Thang nhìn Lục Tiểu Phụng một hồi, không nói gì, quay người đi vào bên trong.

Lúc Ngưu Nhục Thang bước ra, trong tay cô đang cầm một tô canh thịt bò ngùn ngụt bốc khói.

Lục Tiểu Phụng không khách khí tí nào, lụp xụp húp lấy húp để một hồi sạch hết cả tô. Chàng lau sạch miệng nói:

- Ta có một câu hỏi.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Câu hỏi gì ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có phải cô đi đâu cũng đem theo bên mình đồ để nấu canh thịt bò ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không hẳn vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế thì tại sao mỗi lần ta gặp cô đều được ăn một tô canh thịt bò ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì ta đặc biệt chuẩn bị cho người đấy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không phải người đã nói, làm quỷ no thoải mái hơn quỷ đói hay sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Đây là cái đạo lý mỗi lần ta gặp người đều muốn chuẩn bị tô canh thịt bò.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Vậy thì ta phải cảm ơn người lắm.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cảm ơn thì không cần, ta chỉ hy vọng người làm quỷ no rồi không lại nhằng nhừ với ta là tốt lắm rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tô canh thịt bò tôi đã ăn xong rồi, hai vị có thể cho tôi lui được không ?

Cung Cửu nói:

- Người muốn lúc nào đi cứ việc đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lần này người cho ta đi trước bao lâu ?

Cung Cửu nói:

- Đi chừng nào ta cảm thấy gần rượt theo không kịp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người trước giờ chưa từng đánh trận nào không chắc thắng trong tay sao Cung Cửu nói:

- Không chắc thắng trong tay, đánh có ích lợi gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì ta đi trước một bước đây, tái kiến.

Lục Tiểu Phụng nói xong, triển khai khinh công, chạy như bay ra.

17. Mèo Bắt Chuột

Nếu như mèo và chuột chạy đua với nhau, con nào chạy nhanh hơn ?

Lúc Lục Tiểu Phụng đang chạy như bay, chàng bỗng nghĩ đến vấn đề đó.

Có phải là mèo thì phải chạy nhanh hơn chứ ? Lục Tiểu Phụng nghĩ, nhưng nếu chuột đâm đầu vào trong hang trốn, hay nhảy xuống cống rãnh, mèo nhất định chẳng làm được gì nó.

Lục Tiểu Phụng không phải là chuột, cũng chẳng muốn so mình với chuột.

Tuy Cung Cửu nghĩ như vậy, Lục Tiểu Phụng nhất định không nghĩ như vậy.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng chẳng đâm đầu vào hang động, cũng chẳng núp vào chỗ không thấy được ai.

Lục Tiểu Phụng tin tưởng vào khinh công của mình, dù không phải là đệ nhất thiên hạ, cũng còn khá hơn Cung Cửu.

Vì vậy chàng chỉ chọn đường lớn chạy.

Chạy trên đường lớn, tuy bị người ta nhìn, nhưng còn hơn là trốn chui trốn nhủi, với lại, lấy tốc độ của chàng đang chạy, còn ai thấy đó là Lục Tiểu Phụng.

Hoàng hôn.

Ánh đèn mờ lung trong tiểu trấn trong hoàng hôn đã bắt đầu sáng lên.

Sức nhằn nại của Lục Tiểu Phụng dù có mạnh tới bao nhiêu, chạy một ngày một đêm không ăn, cũng không uống, nhất định chàng cũng muốn mệt lả ra.

Không những vậy, Lục Tiểu Phụng cho rằng, chàng chạy như điên như cuồng như vậy, đừng nói Cung Cửu, dù cho là một con sư tử đang đói, cũng rượt không nổi.

Lục Tiểu Phụng cho rằng tại quán cơm của cái tiểu trấn nhỏ này dừng lại ăn cơm một tí, nhất định là chuyện an toàn.

Chàng chạy chậm chậm vào trong tiểu trấn.

Tiệm miến, một cái tiệm miến không có gì là hấp dẫn.

Tuy chàng đã cho là an toàn, Lục Tiểu Phụng vẫn chọn một tiệm miến nằm ở góc cái tiểu trấn.

Chàng không muốn làm cho ai chú ý đến mình, chàng chỉ hy vọng ăn xong tô miến nóng hổi, tùy tiện tìm một chỗ nào đó ngủ, điều dưỡng tinh thần, trốn thoát khỏi Cung Cửu, sớm sớm gặp lại Sa Mạn.

Chủ tiệm miến là một lão già có một đầu tóc bạc phau phau, một thân áo quần dầu mỡ, một gương mặt nhăn nheo, một cái vẻ cam chịu số phận.

Lão bản lại chào hỏi Lục Tiểu Phụng rất thân mật:

- Khách quan, ăn gì đây ?

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống nói:

- Cho tô canh miến thịt bò lớn đi.

Lão bản cười nói:

- Lại ngay, có muốn chút đồ nhắm, chút rượu không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không cần, bỏ giùm hai cái trứng muối trên tô miến là được rồi.

Tô miến bốc khói thơm lừng được đem tới, Lục Tiểu Phụng vừa ngửi mùi thịt bò, cái bụng đã kêu rột rột cả lên.

Chàng ăn hồi hử một lát đã xong tô miến, cầm tô miến lên tính húp sạch.

Chính lúc chành đang đưa tô miến lại gần miệng, một cỗ xe bốn ngựa kéo chạy từ ngoài trấn vào.

Lục Tiểu Phụng cầm tô miến nhìn nhìn cỗ xe ngựa hoa lệ đó.

Cỗ xe chạy lại gần tiệm miến, gã đánh xe mặc kinh trang kéo cương lại, xe ngựa lập tức ngừng ngay trước cửa.

Trong xe vọng ra một giọng nói ngọt ngào:

- Sao anh đi ăn canh thịt bò người khác nấu vậy ?

Lại là giọng của Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang ở trong xe, Cung Cửu nhất định cũng ở trong xe.

Lục Tiểu Phụng chẳng còn tâm tình đâu húp canh.

Ngưu Nhục Thang cười tươi như hoa, tay cầm một tô canh thịt bò, uyển chuyển bước lại đặt trước mặt Lục Tiểu Phụng.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh không thích canh thịt bò em nấu sao ?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, cầm tô canh thịt bò lên, húp sùm sụp một hồi hết sạch.

Cung Cửu đã ngồi bàn bên kia, nói với lão bản:

- Hâm giùm một bình Nữ Nhi Hồng.

Lão bản đối với biến cố vừa rồi làm như đã quen quá, không bao lâu, lão ta lại đem ra bình rượu đặt trước mặt Cung Cửu.

Cung Cửu rót ra hai ly, tay trái cầm một ly lên đưa qua cho Lục Tiểu Phụng.

Cung Cửu nói:

- Cạn ly nhé.

Lục Tiểu Phụng tiếp lấy ly rượu, nhìn Cung Cửu hỏi:

- Tại sao phải cạn ly ?

Cung Cửu nói:

- Mèo bắt được chuột ít nhiều cũng đùa giỡn một tí, hiện tại mèo bảo chuột uống rượu, chuột còn không chịu nghe sao ?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ, uống cạn một hơi hết ly rượu.

Cung Cửu chậm chậm thưởng thức một hồi, rồi nói:

- Rượu ngon.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Ngon hơn canh thịt bò của em sao ?

Cung Cửu nói:

- Không so sánh được.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Sao lại không so sánh được ?

Cung Cửu nói:

- Mèo so sánh với chuột được sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ý anh nói là, mèo thì uống rượu, chuột thì ăn canh, vì vậy không so sánh được ?

Cung Cửu cười lớn nói:

- Mèo có thể ngồi xe, chuột còn phải đi bộ, mèo có thể ngủ trên xe, chuột chỉ có thể nghỉ ngơi tí xíu để đi đường, làm sao so sánh được ?

Ngưu Nhục Thang cười thật khoan khoái.

Lục Tiểu Phụng vỗ tay nói:

- Nói hay lắm, các người nói hay như vậy, tại sao không đi làm một chuyện.

Cung Cửu cười hỏi:

- Chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hát bội.

Cung Cửu không cười nữa.

Cung Cửu nói:

- Thật tình ta rất phục người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì giờ phút này người còn có tâm tình đi nói chuyện tiểu lâm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng đó là phương pháp của chuột cho mình thoải mái.

Cung Cửu lạnh lùng nói:

- Vậy thì người cứ đi thoải mái đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người muốn đuổi ta đi ?

Cung Cửu hỏi:

- Không phải người muốn trốn ta sao ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta có thể hỏi người một câu trước khi đi không ?

Cung Cửu hỏi:

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta muốn biết, người làm cách nào rượt lại đây ?

Cung Cửu nói:

- Rất đơn giản, chỉ có một chữ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Một chữ ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy, chỉ một chữ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chữ gì ?

Cung Cửu nói:

- Tiền.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tiền ?

Cung Cửu nói:

- Có tiền sai quĩ làm gì không được, huống gì là người ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người mua hết mọi người lại rượt theo ta ?

Cung Cửu nói:

- Không phải vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải làm sao ?

Cung Cửu nói:

- Ngay cả ta còn không rượt theo kịp người, người khác làm sao rượt kịp, dù có, hạng người đó đâu có thể dùng tiền mà mua được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì vậy ta mới không hiểu, dù người có lấy tiền ra mua, cũng không thể biết được ta đi đâu.

Cung Cửu nói:

- Người ta mua, không chỉ có một, mà là rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Rất nhiều ? Nhiều tới bao nhiêu ?

Cung Cửu nói:

- Ta cũng không biết có bao nhiêu.

Lục Tiểu Phụng lại tỏ vẻ mơ hồ không hiểu.

Cung Cửu cười nói:

- Chắc người rất muốn biết chỗ ảo diệu nằm ở đâu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người không muốn nói, ta cũng không ép.

Cung Cửu đứng lên, bước lại trước bàn hiệu tiệm miễn.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng tùy theo ngón tay của Cung Cửu nhìn tới, chàng phát hiện ra có một ký hiệu tam giác nằm rành rành ở đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây là ký hiệu gì vậy ?

Cung Cửu nói:

- Đây là có ý nói Lục Tiểu Phụng ở đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Cung Cửu nói:

- Người có biết bình rượu ta đang uống này phải mất bao nhiêu tiền không Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bao nhiêu tiền ?

Cung Cửu không trả lời, móc trong người ra một đỉnh vàng, đưa cho lão bản.

Lão bản tiệm miến cười tít mắt cả lên chẳng còn thấy gì.

Cung Cửu hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Người hiểu rõ chưa ?

Y lại nói tiếp:

- Ta nói thêm cho người nghe cho rồi. Ta đã nói ra cho mọi người đều biết, chỉ cần thấy gã có bốn hàng lông mày đi qua, để một ký hiệu mũi tên lại chỉ đường, thấy gã có bốn hàng lông mày nghỉ ngơi hay ăn cơm ở đâu, để một ký hiệu tam giác lại, ta thấy những ký hiệu đó sẽ có trọng thưởng, Người nghĩ xem, người còn trốn đi đâu được ?

Cung Cửu lại cười đắc ý lên.

Lục Tiểu Phụng chau mày lại, bàn tay phải đang vân vê ria mép.

Chàng đang nghĩ đến lời của Lão Thực hòa thượng:

- Tốt nhất là cắt quách hai hàng lông mày, chẳng còn ai sẽ nhận ra người.

Cắt đi lông mày của mình ? Thật là buồn cười quá chừng !

Lục Tiểu Phụng bất giác bật cười lên.

Cung Cửu kỳ quái hỏi:

- Người cười gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cười ta, thật tình sao ngu quá.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu chạy trốn không xong, tại sao ta còn phải chạy ?

Cung Cửu hỏi:

- Người không chạy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không chạy nữa.

Cung Cửu nói:

- Thật ra, người không chạy ta cũng không phản đối, nhưng ...

Cung Cửu bỗng cười ồm lên.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng làm sao ?

Cung Cửu ôm Ngưu Nhục Thang vào lòng nói:

- Ta ở đây bồi người cũng không sao, ta có rượu, có người đẹp, còn người ? Còn Sa Mạn ?

Cung Cửu cười ha hả lên.

Lục Tiểu Phụng nhìn Cung Cửu trừng mắt một cái, không nói một lời, quay lưng lại bỏ đi.

Cung Cửu nói:

- Người đi đâu ?

Lục Tiểu Phụng không quay đầu lại, chỉ nói:

- Đi ngủ.

Lục Tiểu Phụng đi được vài bước, bỗng xoay người lại, bước tới gần Cung Cửu, xòe bàn tay ra.

Cung Cửu nhìn Lục Tiểu Phụng lộ vẻ không hiểu:

- Người làm gì vậy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta muốn vàng.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao ta phải đưa vàng cho người ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta sẽ để ký hiệu hình tam giác ở chỗ lữ quán ta sẽ trọ, vì vậy, người phải tuân theo lời quy ước.

Cung Cửu ngăn người ra.

Lục Tiểu Phụng cười đắc ý lên một tiếng, cao giọng nói:

- Đưa đây ...

Cung Cửu biến hăn sắc mặt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người muốn làm người không biết thủ tín ?

Cung Cửu móc trong người ra thỏi vàng, đưa cho Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đắc ý vọc vọc thỏi vàng, quăng lên không trung hai ba lần, đi ra còn chưa tới hai bước, bỗng quay trở lại cười nói với Cung Cửu:

- Sáng sớm hôm sau, ta sẽ vẽ một ký hiệu hình tam giác chỗ ta ăn cơm sáng.

Lục Tiểu Phụng cười ha hả lên, tiếng cười càng lúc càng lạt dần ở xa xa.

Lục Tiểu Phụng thích uống rượu, lại càng thích uống rượu trên giường.

Lúc chàng nằm trên giường, thường thường thích đặt một ly rượu lớn trên ngực, sau đó cả người nằm yên lặng như chết, muốn uống rượu, lập tức hít vào một hơi thật sâu, ly rượu trên ngực sẽ bị hút lại, rượu trong ly sẽ rơi vào miệng, sau đó ực một cái, rượu đã uống vào trong bụng.

Hiện tại chàng cũng nằm yên ra giường như vậy, trên ngực có đặt một ly rượu được rót đầy ắp.

Có điều chàng nằm như chết ra như vậy đã được một hồi lâu, còn chưa hút ly rượu vào.

Bởi vì, lần đầu tiên chàng uống kiểu đó, có “lão bản nương” ngồi bên cạnh tiếp chuyện, chàng uống xong “lão bản nương” sẽ rót ngay tiếp cho chàng.

Hiện tại, “lão bản nương” không ở một bên, chàng rất tiếc ly rượu này, uống cạn rồi, còn ai rót thêm cho mình ? Chàng không muốn đứng dậy rót rượu, đây là chuyện chỉ có người không biết hưởng thụ mới làm.

Vì vậy, chàng rất nhớ “lão bản nương”.

“Lão bản nương” là một người đàn bà, một người đàn bà rất đẹp.

Đàn bà đẹp thường thường kết hôn rất sớm.

“Lão bản nương” cũng không ngoại lệ.

Thật ra, bà ta được gọi là “lão bản nương”, bởi vì bà ta lấy một “lão bản”.

Lão bản là Châu Đình, Châu Đình là bạn cũ với Lục Tiểu Phụng từ hồi còn mặc quần lửng dít.

Vì vậy giữa Lục Tiểu Phụng và “Lão bản nương” với nhau, bọn họ rất là trong sạch.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng mới nhớ lại những ngày nằm trên giường uống rượu.

Chàng lại càng nhớ Châu Đình.

Châu Đình là một người rất mập, người mập xem ra rất có phúc khí, người có phúc khí mới làm được lão bản, vì vậy mọi người mới gọi y là “lão bản”.

Thật ra Châu Đình không hề mở tiệm, nhưng ngày tháng của y trôi qua còn thoải mái hơn thế.

Bởi vì y có một đôi bàn tay rất linh xảo, có thể làm ra bao nhiêu thứ kỳ kỳ quái quái, có lần y còn làm ra một người gỗ biết đi đứng.

Lục Tiểu Phụng đang nhớ tới đôi bàn tay của y.

Nếu Châu Đình làm ra một người gỗ giống Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Nhưng Châu Đình không có ở đây.

Sa Mạn cũng không có.

Có Sa Mạn ở đây, dù hai người có phải chết một nơi, cũng không uống kiếp này vậy.

Lục Tiểu Phụng bỗng ngồi bật dậy, rượu trong ly đổ ra đầy cả người.

Chàng dùng sức đánh mạnh vào ngực của mình, trong lòng đang mắng chửi mình:

- Đồ ngu !

Nếu mình đã nguyện ý chết với Sa Mạn một chỗ, tại sao lại còn đi sợ Cung Cửu rượt mình ? Tại sao không khỏe khoắn trở về gặp Sa Mạn ? Không chừng dựa vào sức hai người, còn có thể đánh bại cả Cung Cửu !

Làm sao biết được ?

Nghĩ đến đó, người của Lục Tiểu Phụng đã xông ra tới cửa.

Chàng vừa mở cửa ra, lập tức phát hiện có một cặp mắt đang nhìn lom lom vào cửa phòng mình, và đang vội vã nhìn về hướng khác.

Cặp mắt nằm trên gương mặt, gương mặt rất lạ, không lạ là cách phục sức.

Đây là phục sức mà ai ai cũng biết.

Phục sức của quan sai.

Quan sai không chỉ có một người, bởi vì đối diện với gã vừa nhìn lom lom vào cửa phòng của Lục Tiểu Phụng, là một gã quan sai nữa đang nằm ngủ gục trên bàn.

Hiển nhiên bọn họ đang thay phiên nhau ngủ, thay phiên nhau nhìn chừng động tĩnh trong phòng Lục Tiểu Phụng.

Tại sao lại là quan sai ?

Bọn họ vì tiền thưởng của Cung Cửu ? Hay là phụng mệnh lệnh của thế tử Thái Bình vương phủ lại bắt chàng ?

Lục Tiểu Phụng quay người lại xông đến cửa sổ, mở ra.

Dưới song cửa đang có hai tên quan sai một đứng một đang ngủ.

Lục Tiểu Phụng bật cười, cười khỏ.

Một con mèo đã không biết ứng phó ra làm sao, còn thêm một lũ mèo nhỏ, con chuột nhỏ Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khỏ.

Vì vậy chàng chỉ còn cách nằm yên trên trường, trên ngực lại đặt một ly rượu rót đầy ắp.

Bình minh vừa ló dạng.

Gã quan sai đang đứng canh gác dưới song cửa nhìn ánh mình mình, y bất giác uể oải duỗi duỗi lưng, trong lòng đang cao hứng sắp thoát được một đêm gian khổ.

Y quả thật sắp được giải thoát.

Lục Tiểu Phụng giải thoát giùm cho y.

Lúc y đang duỗi duỗi lưng, Lục Tiểu Phụng đã như ánh mặt trời bay lại bên cạnh y, thò ngón tay ra điểm vào đại huyệt trên người y, giải thoát giùm cho y.

Dĩ nhiên ngay cả gã đang ngủ cũng được giải thoát luôn.

Lục Tiểu Phụng sờ sờ thanh yêu đao trên lưng, bất giác bật cười lên.

Đây là lần đầu tiên chàng làm quan binh.

Lục Tiểu Phụng không thể không khâm phục Cung Cửu, chỉ có Cung Cửu mới bức bách chàng phải hóa trang làm thành một người khác. Lục Tiểu Phụng nhìn gã quan sai thật đang nằm trên trường, sửa lại áo quần, rồi quay người bước ra.

Cửa không phải do Lục Tiểu Phụng mở ra.

Cửa bị đẩy ra.

Người đẩy cửa bước vào, chính là Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang ôm một khay đồ vào, trên khay có một tô canh thịt bò, bốn cái bánh bao trắng tinh.

Ngưu Nhục Thang đặt khay xuống bàn, hướng về Lục Tiểu Phụng làm lễ một cái.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Lục gia quan lớn xin mời ăn cơm sáng.

Lục Tiểu Phụng bỗng có cảm giác dở khóc dở cười, chàng vội vàng cúi bô bộ y phục quan binh, cao giọng nói:

- Ta không phải là Lục gia quan lớn.

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Đúng vậy, xin mời Lục gia Lục Tiểu Phụng ăn cơm sáng.

Lục Tiểu Phụng vẫn cao giọng nói:

- Ta không muốn ăn.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em thấy anh nên ăn thì tốt hơn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ta phải ăn ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì Cửu gia nói, y không muốn lại chỗ anh tính đi ăn sáng để giao tiền cho anh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y ăn trộm bao nhiêu đó tiền, phí một chút có gì là nhiều ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không lẽ anh không biết một chuyện ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì vậy ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Người càng giàu, càng không muốn tiêu tiền.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải y đã phí bao nhiêu tiền đi theo dõi ta sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Đây là chuyện bất đắc dĩ, không tiêu không được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì ta chỉ còn một câu nói.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Câu gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Món ăn sáng này, ta không ăn không được.

Lục Tiểu Phụng nuốt hết miếng bánh bao cuối cùng, chắt miệng ra vẻ ngon lành, nói với Ngưu Nhục Thang:

- Ta muốn nhờ cô một chuyện.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh còn muốn thêm một tô canh thịt bò ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Vậy thì em làm gì cho anh ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đem ta lại gặp Cung Cửu.

Ngưu Nhục Thang lộ vẻ do dự nói:

- Có chuyện gì, anh cứ nói với em.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Những lời ta nói, phải nói trước mặt Cung Cửu.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì có vậy ta mới cảm thấy khoái bụng.

Ngưu Nhục Thang không nói một lời, quay lưng lại đi dần dần.

Cung Cửu không ở trong lữ quán, trước giờ y chưa hề ở trong lữ quán.

Cung Cửu đang ở trên xe.

Cung Cửu sinh hoạt ăn uống, chỉ ở trong cỗ xe hào hoa trang bị đầy đủ.

Y gói những đồ dùng, chén đĩa, ly bình, giường ngủ người khác đã dùng qua.

Lục Tiểu Phụng lại cỗ xe của Cung Cửu, y đang ngồi chỗ vị trí đánh xe trầm tư.

Y chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cũng yên lặng nhìn lại Cung Cửu.

Hai người yên lặng nhìn nhau, làm như lấy cặp mắt ra tỉ thí võ công vậy.

Người phá tan cái yên lặng đó không phải là Cung Cửu.

Cũng không phải là Lục Tiểu Phụng.

Mà là Ngưu Nhục Thang. Ngưu Nhục Thang chỉ nói có sáu chữ:

- Y muốn nói chuyện với anh.

Sau đó Ngưu Nhục Thang chui vào trong xe, kéo màn cửa lại.

Cung Cửu đưa cặp mắt dò hỏi nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bèn mở miệng ra, chàng nói:

- Ta có chuyện muốn nói trước mặt người.

Cung Cửu nói:

- Ta biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người biết ?

Cung Cửu nói:

- Ngưu Nhục Thang vừa mới nói tức thời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người không hỏi ta muốn nói gì sao ?

Cung Cửu nói:

- Ta không cần hỏi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Người đã lại, người sẽ nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Điều ta muốn nói là, ta muốn người đuổi gã đánh xe của người đi.

Cung Cửu hơi biến sắc, y hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người chẳng phải cần đến gã đánh xe.

Cung Cửu nói:

- Không có người đánh xe, ai lại đánh xe ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta.

Cung Cửu lấy làm kỳ hỏi:

- Người ?

Lục Tiểu Phụng nói:

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao người muốn đánh xe cho ta ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta muốn dứt ra khỏi chuyện theo đuổi của người.

Cung Cửu nói:

- Nhưng ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Ta đánh xe cho người, là biểu thần ta không bị người rượt theo, mà là ta đưa người đi.

Cung Cửu hỏi:

- Người muốn đưa ta đi đâu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cũng không biết.

Cung Cửu lấy làm kỳ hỏi:

- Người không biết ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng đi trên đường ta sẽ nghĩ đến một chỗ.

Cung Cửu hỏi:

- Chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu người muốn biết chỗ đó, người phải để cho ta đánh xe, trên đường ta nghĩ ra, ta sẽ nói cho người biết.

Cung Cửu không nói gì, y đưa cây roi ngựa cho Lục Tiểu Phụng, mở màn cửa ra, chui vào trong.

Mặt trời đã lên cao lắm, hầu như đã đến đỉnh đầu.

Ánh mặt trời giữa trưa nóng hừng hực.

Nhưng Lục Tiểu Phụng lại rất yên tĩnh như mặt nước hồ.

Cây roi ngựa trong tay chàng vẩy nhẹ lên, vó ngựa lộp cộp, xe ngựa chạy rất êm, không có tí gì ra vẻ muốn vội vã đi trong ánh mặt trời gay gắt.

Tại sao ?

Bởi vì Lục Tiểu Phụng đã nghĩ ra được một cách thoát khỏi nanh vuốt của con mèo ác độc.

Cổ xe ngựa bỗng chạy như bay về phía trước.

Cung Cửu ngồi trong xe nhin không nổi cũng thò đầu ra hỏi:

- Người đang hỏi hả đi đường sao ?

Lục Tiểu Phụng chẳng quay đầu lại, chàng vung roi lên:

- Đúng vậy.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao phải gấp rút vậy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta muốn đi gặp một người.

Cung Cửu hỏi:

- Người muốn gặp y gấp rút như vậy sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không gấp.

Cung Cửu hỏi:

- Không gấp tại sao lại đi nhanh vậy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta phải lại chỗ y ở trước hoàng hôn.

cung Cửu hỏi:

- Vậy sao người còn nói không gấp ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không gấp, nhưng y gấp.

Cung Cửu hỏi:

- Y gấp ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì y có thói quen, trời tối, y sẽ không tiếp khách.

Cung Cửu hỏi:

- Ngay cả người cũng không tiếp ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngay cả Thiên Vương lão tử cũng không tiếp.

Cung Cửu hỏi:

- Vì vậy người phải đến đó trước khi trời tối ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Cung Cửu hỏi:

- Vậy thì người gặp phải là người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không đúng, bởi vì quy củ là do y đặt ra, vì vậy nôn nóng muốn tiếp khách trước hoàng hôn, là y, không phải là ta.

Tia sáng mặt trời đã bắt đầu nhạt đi.

Cổ xe đã chậm lại.

Gió thổi nhẹ qua, đem theo mùi hương hoa thoang thoang ngọt ngào.

Cung Cửu ngồi trong xe hỏi ra:

- Người người muốn gặp là một người yêu hoa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Quá yêu Cung Cửu hỏi:

- Chỗ y ở trồng đầy những hoa sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đủ các thức các dạng hoa.

Cung Cửu hỏi:

- Đây là chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vạn Mai sơn trang.

Cung Cửu hỏi:

- Tây Môn Xuy Tuyết ? Người người muốn gặp là Tây Môn Xuy Tuyết ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, tuy thường thường y không thổi tuyết, y thổi máu, nhưng y quả thật là Tây Môn Xuy Tuyết.

Cung Cửu hỏi:

- Người tìm y làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nói với y vài câu.

Cung Cửu hỏi:

- Ta không thể nghe ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nói chuyện với bạn bè, trước giờ không thích có người lạ đứng bên nghe ngóng.

Cung Cửu hỏi:

- Người muốn nhờ y giúp gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng.

Cung Cửu hỏi:

- Người muốn y đi thông tri cho Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng không trả lời.

Cổ xe đã ngừng trước khóm hoa.

Lục Tiểu Phụng buông cây roi ngựa ra, nhảy xuống xe gõ gõ vào trong màn cửa hỏi:

- Người có muốn vào không ?

Cung Cửu nói:

- Y đã không thích người lạ, ta vào đó làm gì, nơi đây có hương có hoa, ta ở đây hưởng thụ cảnh hoàng hôn, không khoan khoái hơn sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người quả thật là một người thông minh.

Cung Cửu nói:

- Quá khen.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người đã thừa nhận mình là người thông minh, người đoán xem ta sẽ mượn người một thứ gì ?

Cung Cửu không nói gì.

Bởi vì y đoán không ra.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ta muốn mượn người một con dao cạo râu.

Lục Tiểu Phụng đang cười lớn lên, một con dao cạo râu đã bay từ trong màn cửa ra.

Giọng nói của Cung Cửu lạnh như băng giá:

- Cho người.

Lúc Cung Cửu thò đầu ra, Lục Tiểu Phụng đang cạo râu, gương mặt chàng lộ vẻ rất khoan khoái.

Cung Cửu nhin không nổi lạnh lùng nói:

- Không phải là người có nói Tây Môn Xuy Tuyết không tiếp khách sau hoàng hôn sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng thế.

Cung Cửu nói:

- Người còn đang ung dung đứng đó cạo râu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cả đời ít khi có dịp cạo râu, nhất định phải cạo cho thoải mái một tí, mới xứng đáng với bộ râu. Không những vậy, người yên tâm, mặt trời còn chưa qua khỏi núi, ta bảo đảm nhất định sẽ cạo xong xuôi đang hoàng.

Cung Cửu nói:

- Ta muốn khuyên người một câu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Câu gì ?

Cung Cửu nói:

- Ta nghĩ bốn hàng lông mày của ngươi xem ra dễ nhìn hơn, vì vậy ta khuyên ngươi đừng cạo mất đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta phải cạo sạch.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại vì ta phải gặp Tây Môn Xuy Tuyết.

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi nhất định muốn gặp y ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không gặp được y, ta gặp không được Sa Mạn.

Cung Cửu nói:

- Không gặp y, ngươi vẫn còn thấy được Sa Mạn mà.

Lục Tiểu Phụng nhìn Cung Cửu:

- Sao ?

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi không tin ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta tin, nhưng ta không dám.

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi không dám ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta sợ ta phải thấy Sa Mạn lần cuối, hay là ...

Cung Cửu hỏi:

- Hay là sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hay là nàng gặp ta lần cuối.

Cung Cửu cười hỏi:

- Ta có thể không giết các ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi làm được sao ?

Cung Cửu nói:

- Được chứ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Điều kiện ra sao ?

Cung Cửu nói:

- Người rất thông minh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy ta còn sống nhăn ở đây.

Cung Cửu nói:

- Chỉ cần người gia nhập bọn ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây là ý của người ?

Cung Cửu nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Là ý của lão đầu ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng cười cười, đặt con dao cạo râu xuống, lấy khăn lau mặt sạch sẽ, rồi nói:

- Người xem mặt mày ta bây giờ có phong nhũ lắm không ?

Cung Cửu nhìn chàng, không nói gì cả.

Lục Tiểu Phụng quay mặt lại tấm màn cửa gọi:

- Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang thò đầu ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Gương mặt của ta có đẹp trai hơn lúc trước không ?

Ngưu Nhục Thang nhìn chàng, rồi nhìn nhìn Cung Cửu, không nói gì cả.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chắc là các người đã bị nghi biểu anh tuấn của ta dọa cho sợ hết cả hồn, vì vậy chẳng ai mở miệng ra nói gì, ta đã anh tuấn như vậy, bây giờ đi gặp Tây Môn Xuy Tuyết cũng là vừa.

Mặt trời đã hạ xuống núi.

Gió chiều đượm hương hoa, Lục Tiểu Phụng cảm thấy thật khoan khoái.

Chàng hít vào một hơi thật sâu, thở dài nói:

- Trời đẹp như vậy, tại sao mình còn phải tranh này tranh kia, bắt người khác phải chết đi cho được nhỉ ?

Cung Cửu lạnh lùng hắc lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Kiếp người đẹp dễ thế này, tại sao người cứ đi bức ta vào tuyệt cảnh làm gì ? Tại sao người không nắm tay Ngưu Nhục Thang đi dạo lòng vòng xem hoa, hưởng thụ kiếp sống con người ?

Cung Cửu biến sắc, giọng nói cứng lại:

- Trời sắp tối rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao Tây Môn Xuy Tuyết còn chưa ra tiếp đón người ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng y đang làm vài món cơm đặc biệt để khoản đãi ta đây.

Cung Cửu hỏi:

- Người muốn ăn cơm tại đây sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta còn muốn ở đây ngủ qua đêm.

Cung Cửu nói:

- Vậy thì mời người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trước khi vào, ta cũng muốn khuyên người một câu.

Cung Cửu nói:

- Người cứ nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mau mau nhúm lửa nấu cơm, để lúc nghe mùi đồ ăn, khỏi bị đói bụng chịu không nổi.

Cung Cửu cười ruồi nói:

- Ta cũng chẳng ham ăn gì lắm, người không cần phải khách ta, ngủ cho ngon, ngày mai còn phải đi đường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ta còn phải đi đường ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ta đã quyết định không dùng người làm đánh xe nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra, ngày mai ta cũng chẳng làm đánh xe cho người.

Cung Cửu nói:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngày mai người sẽ phát hiện ra, ta nhất định là một người rất tự do, không còn có bóng dáng con mèo nào lớn vốn muốn đi theo bên mình.

Cung Cửu nói:

- Vậy thì ngày mai người chờ xem đi.

Lục Tiểu Phụng chậm chậm đi tới cổng, miệng thì cao hứng nói:

- Ngày mai, cái tiếng nghe sao mà đầy hy vọng.

Trong phòng không thấy có hoa, nhưng lại đầy mùi thơm của hoa, nhẹ nhàng, dịu dàng, giống con người của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng tựa vào chiếc ghế làm bằng dây đàng la, nhìn Tây Môn Xuy Tuyết. Tây Môn Xuy Tuyết đang cầm trên tay ly rượu màu xanh nhạt, chiếc áo trắng tinh trên người vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại.

Có tiếng địch vọng lại dịu dàng như gió xuân, phảng phất rất gần, lại phảng phất như xa lắm, nhưng không thấy người thổi đâu.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng nói:

- Cả đời người có bị phiền não bao giờ không ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Lúc trước người cũng có hỏi ta câu đó rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lúc trước người nói là không.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ký ức của người rất tốt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bây giờ thì sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phiền não gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Phiền não cái bộ râu.

Lục Tiểu Phụng nhìn bộ mặt trơn láng của Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Vì người không có râu nên người phiền não ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta vì người không có râu mà phiền não.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế à ? Tại sao vậy ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Tại vì lần trước người tìm ta giúp đỡ, ta có nói trừ phi người cạo sạch đi bộ râu, người muốn ta đi làm gì, ta sẽ theo người làm đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nhớ, đó là lần đầu tiên ta vì người khác mà cạo mất bộ râu.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Hiện tại người lại đi cạo mất bộ râu, vì vậy ta biết, ta sắp có phiền não đến nơi.

Lục Tiểu Phụng ực một hơi hết ly rượu, nhìn nhìn Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết nhẹ nhàng nhấp vào rượu màu xanh nhạt trong ly, nói:

- Thứ rượu này thích hợp uống chậm chậm thưởng thức.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Thế thì sao người lại cạn ly nhanh thế ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta đang đợi người.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Đợi ta, đợi ta làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đợi người nói một tiếng.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Tiếng gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một tiếng giải trừ phiền não cho ta.

Tây Môn Xuy Tuyết uống cạn ly rượu, đặt xuống bàn nói:

- Người muốn đi làm gì, ta sẽ theo người làm đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại người có thể rót ra hai ly, chúng ta cùng thưởng thức từ từ.

Lục Tiểu Phụng nâng ly lên nói:

- Nhờ câu nói của người.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Nhờ bộ râu của người.

Hai người cùng cười, nhẹ nhàng nhấp nhấp rượu.

Tiếng địch đã ngừng, nhưng bỗng nghe có tiếng cổ cầm vọng lại.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sở thích của người đã thay đổi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Không.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì tại sao lại đổi qua cổ cầm ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Tiếng địch du dương, nhưng thanh điệu tác dụng không được lớn như cổ cầm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thanh điệu tác dụng ? Thanh điệu gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sát khí.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thanh điệu sát khí ?

Tây Môn Xuy Tuyết gật gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thanh điệu sát khí của ai ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Của người ngồi trong cỗ xe.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người cảm thấy được sát khí của y ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sát khí rất nồng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có biết y muốn giết ai không ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Nhất định không phải là ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cũng không chỉ một mình ta.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Còn có ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Còn có Lão Thực hòa thượng, Sa Mạn và Tiểu Ngọc.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta có hai câu hỏi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu hỏi gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Thứ nhất là, tại sao y muốn giết Lão Thực hòa thượng ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu thứ hai ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sa Mạn và Tiểu Ngọc là ai ?

Lục Tiểu Phụng đem những chuyện mình gặp nói ra hết cho y nghe xong, rượu trên bàn đã gần hết, thức ăn đã sạch.

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn Lục Tiểu Phụng, ánh mắt đầy vẻ trách móc.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người gây ra chuyện phiền phức không nhỏ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vậy ta mới lại tìm người.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta biết cách ứng phó rồi, người cứ đi ngủ một giấc cho khỏe, ngày mai còn đi đường.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta có thể nói hai tiếng được không ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Bởi vì ta biết hai tiếng đó là gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người biết ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta biết.

Y nhấp một tí rượu rồi nói tiếp:

- Ta thà người để hai tiếng đó trong lòng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thế thì ta để hai tiếng “cám ơn” vào lòng đây.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa uống hết ly rượu.

18. Phương Pháp Thoát Thân

Sáng sớm.

Có sương mù, sương mù rất mỏng.

Trong gió sớm mai, có mùi hoa thơm thoang thoảng, trong sương mù có bóng hoa mông lung, một điều làm cho người ta sáng khoái.

Chỉ tiếc là người dậy sớm không có mấy ai.

Lục Tiểu Phụng là người dậy sớm, nhưng chàng không lại xem hoa ngửi hoa trong sương mù buổi sớm mai, Cung Cửu là người biết hưởng thụ, nhưng y không hiểu được cách hưởng thụ thanh nhã này, y thà ngủ thêm chút xíu lấy tinh thần, cũng không chịu hưởng cái thú chịu lạnh trong sương mù.

Ngưu Nhục Thang là một người đàn bà, đàn bà thường thích hoa trước mắt thích trăng trên cao, thích mặt trời mọc mặt trời lặn, chỉ tiếc là cô ta đi theo Cung Cửu.

Một người đàn ông thích ngủ đến mặt trời lên cao tới đỉnh đầu, người đàn bà bên cạnh cũng đành phải bởi y ngủ đến mặt trời lên cao tới đỉnh đầu.

Vì vậy, được hưởng cái thú của buổi sớm mai, chỉ có một người.

Áo trắng như tuyết, sương mù mênh mang, Tây Môn Xuy Tuyết như một pho tượng đá đứng bên hoa.

Sương mù đã tan.

Mặt trời đã bắt đầu phát ra sức nóng.

Ngựa đã bắt đầu rục rịch.

Nhưng Tây Môn Xuy Tuyết không còn ở đó bên cạnh hoa.

Ở bên cạnh cỗ xe, bên cạnh cỗ xe của Cung Cửu.

Một luồng sát khí bỗng từ bên ngoài cỗ xe ập vào bên trong, Cung Cửu ngồi bật dậy.

Mở tung màn cửa xe ra, Cung Cửu lập tức thấy ngay Tây Môn Xuy Tuyết.

Một Tây Môn Xuy Tuyết lạnh băng âm trầm đứng đó.

Sau đó, Cung Cửu thấy Lục Tiểu Phụng.

Một Lục Tiểu Phụng đang vừa đi vừa vẫy vẫy tay cười hì hì.

Lục Tiểu Phụng đi không nhanh lắm, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, người chàng đã đi càng lúc càng xa.

Cung Cửu kéo dây cương một cái, cỗ xe chẳng thấy động đậy tí nào.

Cung Cửu thấy có mấy điểm hàn quang lóe lên, mấy con ngựa kéo xe đã ngã ầm xuống.

Tây Môn Xuy Tuyết rút kiếm ra thu kiếm lại, nhanh như điện, như chớp.

Cung Cửu lần đầu tiên thấy một thanh kiếm nhanh như vậy.

Bóng của Lục Tiểu Phụng càng lúc càng nhỏ.

Cặp mắt của Tây Môn Xuy Tuyết dính vào cặp mắt của Cung Cửu.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao ngươi phải giết ngựa của ta ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta không hy vọng ngựa của ngươi rượt kịp người bạn của ta.

Cung Cửu hỏi:

- Nếu như ta muốn rượt theo thì sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người của ngươi cũng sẽ như ngựa của ngươi.

Cung Cửu cười nhạt lên một tiếng nói:

- Ngươi có chắc không ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết là người có lòng tự tin nhất trong giang hồ.

Cung Cửu hỏi:

- Thật sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ngươi có muốn thử không ?

Cung Cửu không trả lời, y bị sát khí của Tây Môn Xuy Tuyết bức cho lạnh muốn run lên.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy thế giới này thật tình sao dễ thương quá, chim chóc đang ca hát vang lừng, gió nhẹ đang thổi trên người thật là thoải mái, ngay cả đám cỏ rậm rạp nhấp bên đường cũng đẹp để hảnh lên.

Bạn bè, là cái thứ làm cho người ta sung sướng nhất trên đời này.

Tình hữu nghị, càng là thứ không thể thiếu trên đời.

Tình hữu nghị giữa Lục Tiểu Phụng và Tây Môn Xuy Tuyết, vốn là thứ kết giao của bậc quân tử, rất đậm bạc. Nhưng Lục Tiểu Phụng có nguy hiểm, Tây Môn Xuy Tuyết sẽ lập tức rút đao tương trợ.

Mặc dù y có yêu cầu Lục Tiểu Phụng phải cắt bỏ đi bộ râu.

Cắt đi cũng có gì là quan hệ ? Cắt đi bộ râu, người lại càng biến ra sáng sủa chứ sao ?

Vì vậy Lục Tiểu Phụng vẫn rất cảm ơn Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng biết, Cung Cửu nhất định không còn rượt theo kịp chàng nữa.

Chàng ngừng lại, hít một hơi thật sâu vào cái không khí trong lành mát mẻ của buổi sáng sớm.

Chàng sờ sờ vào chỗ trên miệng nơi bộ râu đã bị cắt mất, rồi bật cười.

Bởi vì chàng đang nghĩ đến Sa Mạn, Sa Mạn thấy chàng chỉ còn hai hàng lông mày, nhất định sẽ giật nảy mình lên.

Nhưng người giật mình nhiều nhất phải là lão Thực hòa thượng, y nhất định không ngờ rằng, Lục Tiểu Phụng lại đi cắt mất bộ râu, không những vậy, phải làm là vì muốn trốn người khác, không phải là trốn quan binh của Thái Bình vương phủ.

Cung Cửu còn lợi hại hơn quan binh của thế tử Thái Bình xa, Lục Tiểu Phụng nhất định không sợ một trăm tên quan binh, nhưng chàng lại sợ một Cung Cửu.

Trí tuệ và vũ công của Cung Cửu, quả thật kinh người.

Tây Môn Xuy Tuyết có chống đỡ nổi Cung Cửu không ? Tây Môn Xuy Tuyết đánh thắng được Cung Cửu không ?

Lục Tiểu Phụng nhắc chân lên tính đi tiếp tục về phía trước, bỗng đứng sững lại.

Lỡ Tây Môn Xuy Tuyết không phải là địch thủ của Cung Cửu thì sao ?

Trong lòng của Lục Tiểu Phụng bỗng nổi lên một cảm giác áy náy không yên.

Nếu Tây Môn Xuy Tuyết có chuyện gì, không phải mình đã trở thành kẻ có tội sao ? Lục Tiểu Phụng càng nghĩ càng cảm thấy không yên tí nào.

Tây Môn Xuy Tuyết vì mình mà phải đối diện Cung Cửu, tại sao mình lại đi cho xong chuyện được ?

Bạn bè phải hy sinh, cũng là hai bên hy sinh lẫn nhau, sao lại chỉ để một mình Tây Môn Xuy Tuyết hy sinh ?

Vừa nghĩ đến điểm đó, người của Lục Tiểu Phụng đã bay ra như mũi tên.

Không phải bay tới, mà là bay ngược lại.

Giữa trưa, mặt trời chiếu trên cao, không có gió.

Bướm bướm bay lượn trong bụi hoa.

Bay ra khỏi bụi hoa không phải là bướm bướm, mà là ruồi xanh.

Cái thứ ruồi xanh to đầu bay qua bay lại kêu vù vù.

Thấy ruồi xanh, Lục Tiểu Phụng lập tức ngửi thấy mùi máu tanh.

Không có ngựa, không có xe, không có người.

Lục Tiểu Phụng chạy như bay vào trong nhà của Tây Môn Xuy Tuyết.

Dụng cụ trong nhà vẫn như thường lệ, mọi thứ đều đâu vào đó không một chút bụi.

Tây Môn Xuy Tuyết đâu ?

Cả một tòa nhà trừ Lục Tiểu Phụng ra, không thấy một ai.

Một trận gió bỗng thổi vào trong nhà, Lục Tiểu Phụng bắt giắc rung mình lên một cái.

Làm lẫn tai hại quá rồi sao ?

Lục Tiểu Phụng chạy ra, lại gần chỗ có vết máu lan ban, thò tay ra vỗ mấy cái liên tiếp.

Mấy con ruồi xanh đang bay vù vù bỗng không còn thấy đâu, tất cả đều rút lả tả xuống vũng máu đọng. Chỉ còn thừa mấy con bướm bướm đang bay lượn qua lượn lại lúc bên phải lúc bên trái, lúc bay lên lúc bay xuống trong bụi hoa, hoa không còn thơm, bướm không còn đẹp.

Lục Tiểu Phụng đứng ngẩn người ra nhìn vũng máu xuất thần.

- Người đang thương tiếc con ngựa nào vậy ?

Giọng nói vang bên tai của Lục Tiểu Phụng, một bàn tay cũng đặt lên vai chàng.

Giọng nói là của Tây Môn Xuy Tuyết, bàn tay cũng là bàn tay đã được cắt xén kỹ càng của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng ngớ người ra.

Nụ cười còn lạnh hơn nước đá của Tây Môn Xuy Tuyết, Lục Tiểu Phụng lại thấy ảm áp quá chừng.

- Đây không phải là máu của người ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Nếu phải, ta còn đứng chỗ này sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- A, đúng, đây là máu ngựa.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Tại sao người hỏi hã về lại đây ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta sợ.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Người sợ ta bị Cung Cửu hạ độc thủ ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Hai bàn tay của Tây Môn Xuy Tuyết đặt trên vai của Lục Tiểu Phụng, lắc mạnh mấy cái.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Chỉ có điểm đó, sau này người lại đây nhờ ta làm gì, ta không bắt người cạo râu nữa.

Lục Tiểu Phụng cười khở.

Đấy chính là cái giá phải trả cho tình hữu nghị !

Lục Tiểu Phụng nhìn vũng máu trên mặt đất hỏi:

- Người quả thật làm cho ta lo quá.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Người tưởng ta chết rồi ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì người là người rất thích sạch sẽ, làm sao có thể để máu me dơ dáy bày trước cổng nhà ?

Tây Môn Xuy Tuyết cười nói:

- Dĩ nhiên ta không thể chịu được, chỉ vì ta chưa có thời gian dọn dẹp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người không có thời gian ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Đúng vậy, ta chưa kịp đi dọn, người đã lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trước khi ta lại thì sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta đang đứng bên bờ sông nôn mưa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nôn mưa ?

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao người phải mưa ra ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Bởi vì ta thấy một người, hành động của y xấu xí đến độ làm ta muốn nôn mưa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Cung Cửu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cung Cửu ? Y làm sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Y cầu xin ta đánh y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có đánh không ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Không. Cao thủ trước khi ra chiêu cần phải chăm chú không được sơ hốt, ta ngỡ y cố ý muốn nhiễu loạn sự tập trung của ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sau đó rồi sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sau đó y đưa tay lên đánh vào mặt mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người vẫn không màng đến y ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người nói đúng. Ta vẫn nhìn y không chớp mắt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Rồi y làm sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Y ném roi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ném roi của ai ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Của Ngưu Nhục Thang. Ngưu Nhục Thang đánh y liên tục, y bò lăn ra đất, cao hứng la ầm lên.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn người thì sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta vội vã chạy ra ngoài sông, mưa lên mưa xuống, nếu không ...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu không thì sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Nếu ta mưa ra ở đây, ta chẳng còn có thể ở được nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- E rằng ta phải bồi thường cho người một tòa nhà.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người có biết tòa nhà của ta đây giá trị bao nhiêu không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bao nhiêu ?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Người có biết Hoắc Hưu không ?

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Sao chàng không biết Hoắc Hưu ? Sao chàng không biết cái lão Hoắc giàu áp thiên hạ, nhưng lại thích cách sống như ẩn sĩ, tính cách cô tịch đó ?

Chàng còn nhớ rõ, lần đó, chàng đang nằm thượt ra thoải mái trên trường uống rượu, bỗng có ba gã quái nhân nổi tiếng giang hồ lại, một người suốt ngày lảm bảm “Đa tình tự cổ không dư hận” là Ngọc Diên Lang quân Liễu Dư Hận, một người suốt ngày lảm bảm “Thu phong thu vũ sầu sát nhân” là Đoạn Trường Kiềm Khách Tiêu Thu Vũ, một người là Thiên Lý Độc Hành Độc Cô Phương. Ba người này vốn đã khó tị lại một chỗ, mà càng kỳ quái là, bọn họ không những ở cùng một chỗ, mà còn đều làm bảo tiêu cho Đan Phụng công chúa.

Lúc Đan Phụng công chúa cũng bước vào phòng chàng, cô bỗng hướng về phía chàng quỳ xuống, làm cho chàng phải phá tung mái ngói, chạy trốn mất tiêu.

Chỗ chàng đi trốn Đan Phụng công chúa, chính là một chỗ cư trú của Hoắc Hưu.

Đây là một gian nhà giá trị liên thành.

Bởi vì đây chính là chỗ đại thi nhân Lục Phóng Ông hay lại ngâm thơ mùa hạ, trên tường còn có thơ Lục Phóng ông đề bút trên đó.

Nhưng gian nhà chỉ trong khoảnh khắc đã bị Liễu Dư hận, Tiêu Thu Vũ và Độc Cô Phương phá tan tành. Biểu thơ của Đan Phụng công chúa lập tức bồi thường cho Hoắc Hưu năm chục lượng vàng.

Năm chục lượng vàng có thể xây vài căn nhà, nhưng Lục Tiểu Phụng ước chừng gian nhà này trị giá chừng bốn vạn lượng vàng.

Bây giờ Tây Môn Xuy Tuyết bỗng hỏi vậy, có phải y cũng cho rằng gian nhà này trị giá không biết bao nhiêu tiền ?

Vì vậy Lục Tiểu Phụng lập tức nói cái ý đó ra:

- Người muốn đem gian nhà của người ra so chung một hạng với Hoắc lão đầu sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết lắc đầu nói:

- Người đoán lầm rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta đoán lầm ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta chỉ muốn nói, bất cứ căn nhà nào cũng là vô giá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Bởi vì người sống trong nhà, không chừng sẽ có ngày nổi danh bốn phương.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người nói đúng không sai tí nào, căn nhà gỗ của Hoắc lão đầu, trong thời của Lục Phóng Ông ngâm thơ, chỉ bất quá là một đồng gỗ cất lên thành nhà thế thôi, nhưng thơ của Lục Phóng Ông được người đời thưởng thức, đến thời Hoắc lão đầu cư trú, thành ra giá trị liên thành.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Vì vậy nếu ta không thể ở trong tòa nhà này, người cũng chẳng bồi thường được cho ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người lầm, ta bồi thường được.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì hiện tại đâu cần phải bồi thường cho người, vài trăm năm sau, người đời sau biết có người tên là Tây Môn Xuy Tuyết, còn ta thì đã quy tiên từ lâu.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta phát giác ra người còn biết chạy làng.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Cho là vậy đi, cũng không chạy làng nhà người, bởi vì hiện tại người không cần phải dọn nhà.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Lần này người sai.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta sắp dọn ngay bây giờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Bởi vì, nơi đây rất thích hợp cho người ở.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thích hợp với ta ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Cung Cửu nhất định nghĩ rằng người đã đi rồi, chẳng thể ngờ tới chuyện người còn trở lại, vì vậy y có phái ra bao nhiêu tai mắt, tai mắt của y có thám thính tới đâu, cũng không thám thính nổi tung tích của người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta đang ở chỗ này của người nằm ngủ khoèo không lo lắng gì.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Hoàn toàn đúng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn người ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người đi đâu ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta tính đi học Phật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Học Phật ? Học với ai ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Dĩ nhiên là học với hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Học với hòa thượng nào ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Lão Thực hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão Thực hòa thượng hiểu Phật sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta không biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người không biết ? Vậy mà người muốn theo y học ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta chỉ theo y học một chiêu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chiêu gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ngồi không loạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngồi không loạn ? Học để làm gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Học để lúc đối diện với hai vị mỹ nhân, không bị lòng hươu ý vượn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai vị mỹ nhân ấy là ai ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Một người tên là Sa Mạn, một người tên là Tiểu Ngọc.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ý người nói, người muốn đi đón bọn họ về đây ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người còn cách nào an toàn tốt hơn cách này không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Mời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng hiện giờ ta làm chưa được.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Cách gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Giết Cung Cửu.

Lục Tiểu Phụng tin vào con người Tây Môn Xuy Tuyết, tin vào năng lực của y, tin vào vũ công của y.

Vì vậy chàng bình tĩnh thoải mái nằm trong nhà, hưởng thụ hương hoa, mặt trời, gió nhẹ, bướm bướm vờn qua vờn lại.

Tâm tư của Lục Tiểu Phụng, cũng theo bướm bướm chập chờn vờn quanh người Sa Mạn.

Chàng khát vọng được gặp nàng.

Chàng bỗng có cái cảm giác muốn thoái ẩn khỏi chốn giang hồ.

Chàng đã lặn lội trong giang hồ bấy nhiêu năm nay, tuy chàng còn trẻ tuổi, còn có một bầu nhiệt huyết, nhưng chàng bỗng cảm thấy giang hồ hiểm trá, người này tranh kẻ kia đoạt, máu tanh thật quá nồng nặc.

Chàng chỉ hy vọng được cùng một chỗ với Sa Mạn, tìm một cái đảo, hoặc về lại chỗ hòn đảo nhỏ của lão đầu, sống trong căn nhà nhỏ lúc trước của Sa Mạn, không còn phải sống thêm ngày nào trong chốn thị phi ân oán.

Chàng nhìn nhìn bàn tay của mình.

Chàng không nhịn nổi muốn bật cười lên.

Sau đó chàng bỗng nghe có một loạt tiếng động.

Không phải là tiếng cười của chàng, mà là tiếng vó ngựa đang dẫm trên mặt đất.

Không phải một con ngựa, không phải là hai ba bốn con, mà là mười mấy hai chục con đang chạy như bay lại.

Chàng bỗng đứng bật dậy.

Đang lúc vó ngựa càng lúc càng vọng lại gần, càng lúc càng rõ ràng, Lục Tiểu Phụng đã quyết định một điều.

Chàng quyết định trốn vào một nơi.

Vì vậy chàng đã soạt một tiếng nhảy vào núp trong bụi hoa.

Ai lại đây ?

Đó là điều Lục Tiểu Phụng đang tự hỏi lúc chàng ngồi trong bụi hoa.

Tây Môn Xuy Tuyết bán đứng chàng sao ?

Đó là câu hỏi thứ hai.

Một trong hai câu hỏi chỉ trong chốc lát đã được trả lời.

Bởi vì ngựa đã dừng lại trước cổng nhà Tây Môn Xuy Tuyết.

Hai mươi con ngựa, hai mươi người.

Hai mươi gã đại hán mặc đồ kinh trang áo đen.

Lục Tiểu Phụng nhận ra một người trong đó.

Người thống lãnh cả bọn.

Ứng Nhân Lão Thất ! Người thống lãnh chính là tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ Ứng Nhân Lão Thất.

Ứng Nhân Lão Thất lại tìm ai ?

Tìm Tây Môn Xuy Tuyết hay tìm Lục Tiểu Phụng ?

Có chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng chỉ biết có một điều.

Người Ưng Nhân Lão Thất muốn tìm, không phải là chàng, mà là Tây Môn Xuy Tuyết.

Bởi vì lúc Ưng Nhân Lão Thất gõ cửa lên tiếng, y nói “Thập Nhị Liên Hoàn Ổ Ưng Nhân Lão Thất cầu kiến Tây Môn công tử”.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng đã chứng minh được Tây Môn Xuy Tuyết không hề bán đứng chàng.

Do đó chàng cảm thấy mình đang xấu hổ vô cùng.

Trong lòng chàng đang quanh quất cảnh cáo mình:

- Phải nhất định tín nhiệm bạn bè, phải nhất định có lòng tin.

Vì vậy chàng lại hít một hơi thật sâu vào cái không khí thơm tho của hoa hương.

Nhưng chàng không ngồi an tường ở đó được, chàng lại ngược lại triển khai kinh công chạy như bay về chỗ Ưng Nhân Lão Thất vừa mất dạng.

Bởi vì trong lòng chàng còn đang có một nghi vấn.

Ưng Nhân Lão Thất lại tìm Tây Môn Xuy Tuyết có chuyện gì ?

Ưng Nhân Lão Thất là tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, thế lực của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ ra tới ngoài tái ngoại, ngay cả hai bên hắc bạch đều có đệ tử môn hạ của y.

Ưng Nhân Lão Thất đi tới đâu đều rất được hai bên hắc đạo chào hỏi nhiệt liệt. Vì vậy chỗ Ưng Nhân Lão Thất qua lại, phải là chỗ náo nhiệt hoặc là ngoài hoang dã mới đúng.

Nhưng Lục Tiểu Phụng lần này đã nghĩ sai. Sai thật là sai. Bởi vì Lục Tiểu Phụng theo dấu ngựa truy theo, chỗ Ưng Nhân Lão Thất đang đi lại chẳng phải là trấn lớn cũng chẳng phải thôn trang.

Bọn họ đến một chỗ đó, rất là sơ sài tùy tiện, làm như đi một quá muốn tìm một chỗ nào nghỉ ngơi một lát vậy.

Đó chỉ bất quá là một nơi nằm trên một con đường núi quanh co, một khoảng trống rộng rãi, bọn họ đều xuống ngựa, tụ lại một nơi, xa xa nhìn lại, hình như đang đàm luận một chuyện gì thật bí mật.

Lục Tiểu Phụng lại phát hiện ra mình sai nữa. Bọn họ chẳng đàm luận chuyện gì cơ mật cả, bọn họ đang tự lại chung quanh một đám đồ ăn khô để đó, đang ăn uống ngấu nghiến.

Mặt trời đã qua khỏi quá đầu, Lục Tiểu Phụng mới phát hiện ra, cái bụng của mình cũng đang kêu rột rột lên, nhưng chàng không thể ngồi xuống ăn cái gì.

Không phải chàng sợ bị phát hiện, cũng không phải không có thời gian để ăn, mà là chàng chẳng có gì đem theo người để ăn.

Trên người chàng chỉ có tiền bạc để mua đồ ăn.

Tiền bạc ở đây chẳng có chỗ nào xài được. Vì vậy chàng bèn mò lại gần đó ngồi nhìn bọn họ ăn uống.

Không những chàng có thể thấy dáng điệu bọn họ đang ăn, còn có thể nghe bọn họ đang nói gì.

- Anh em mình tối hôm nay lại đánh bạc, sau đó đi tìm Xuân Hồng và Đào Nương khoái lạc một trận được không ?

- Đánh con quỷ nhà người !

- Người sao vậy ?

- Người biết chuyện ta sợ nhất là chuyện gì không ?

- Chuyện gì ?

- Là chuyện tìm người không gặp. Có lần đi công chuyện, tìm không ra người, kết quả ta đi đánh bài cửu, ha, người có biết kết quả ra sao không ?

Liên tiếp hai mươi bảy lần, lần nào ta cũng gieo xuống Miết Thập.

- Vì vậy hôm nay người không gặp Tây Môn Xuy Tuyết, người không đánh bạc ?

- Nhất định không đánh.

- Ta khuyên người nên đi đánh một trận cho thoải mái là hơn.

- Tại sao ?

- Bởi vì người gặp phải Tây Môn Xuy Tuyết, chỉ sợ không chắc sẽ có cơ hội đánh bạc nữa.

- Ý người nói chúng ta giết không nổi hần ?

- Ta chỉ sợ mình không có khả năng.

- Người tin vậy sao ?

- Dĩ nhiên, bọn mình hai mươi người đang lúc hần không đề phòng, phóng ra hai mươi thứ ám khí không giống nhau, ta xem thần tiên chỉ sợ còn khó mà tránh nổi, huống gì hần chỉ bất quá là một người thường thể thôi.

Lục Tiểu Phụng đã biết chuyện ra sao rồi.

Cung Cửu chắc là vì Tây Môn Xuy Tuyết ngăn trở y, để Lục Tiểu Phụng trốn thoát khỏi phạm vi thể lực của mình, vì vậy y mới thù hận Tây Môn Xuy Tuyết, sai Ung Nhân Lão Thất lại ám toán.

Đây là một suy luận rất có lý, không những vậy còn chứng minh được một chuyện.

Cung Cửu quả thật tìm không ra tung tích của Lục Tiểu Phụng, có nghĩa là, nhờ Lục Tiểu Phụng quay đầu lại tìm Tây Môn Xuy Tuyết, mà thoát khỏi được mạng lưới của Cung Cửu.

Chuyện này cũng chứng minh thêm được một chuyện nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết trên đường, không bị bất cứ ai phát hiện ra.

Lục Tiểu Phụng an lòng lắm, chàng biết, chàng chỉ cần làm thêm một chuyện nữa, là có thể ngồi yên ổn trước nhà Tây Môn Xuy Tuyết, đợi y đem Sa Mạn đón về đây.

Ung Nhân Lão Thất không phải là kẻ ham cờ bạc, nhưng có lúc cũng gieo mấy cái đồ ghiền.

Nhưng tối nay y chỉ còn nước trừng mắt nhìn bọn thủ hạ của mình đánh bạc, ngay cả một tí hứng thú cũng không có.

Tửu lượng của y cũng không phải là lớn gì, nhưng có lúc uống mười hai chục ly rượu mạnh đây ắp, cũng chẳng biết say.

Nhưng tối nay, y chỉ uống có hai ly, đã thấy muốn choáng váng.

Người có tâm sự, thường thường hay dễ bị uống say hơn.

Người có tâm sự, thường thường không có hứng thú đánh bạc.

Ung Nhân Lão thất vốn là người rất hiểu chuyện, bất kể là chuyện gì, y đều rất ít khi để trong lòng.

Nhưng tối nay y lại có tâm sự, không những là tối nay, mà những dạo sao này.

Từ lúc y đi trật một bước đó về sau, y bèn có tâm sự, cái tâm sự đó cứ đè nặng trong lòng làm y không lúc nào được vui.

Y đã là tổng thủ lĩnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ rồi, tại sao còn phải chịu để Cung Cửu sai sử ?

Y lo lắng sẽ có ngày số phận của y cũng giống như Diệp Tình Sĩ vậy.

Bởi vì trên đời này, người biết bí mật của Cung Cửu, chỉ còn thừa duy nhất một mình y.

Thật tình y không nên đi biết cái bí mật của Cung Cửu làm gì.

Lấy tuổi tác của y ra, lấy gia tài của y ra, vốn chẳng cần phải lo lắng điều gì, tại sao lúc đó lại chịu không nổi dụ hoặc của đồng tiền, để chịu bị Cung Cửu chi phối ?

Muốn bao nhiêu đó tiền, rồi để làm gì ? Không lẽ còn muốn đem theo bao nhiêu đó tiền xuống quan tài sao ?

Lục Tiểu Phụng là một người cố đạo nhiệt trường, trọng nghĩa khí giãng nhân ái, vụ án vừa phát sinh ra tức thì, người đầu tiên Ứng Nhân Lão Thất nghĩ ngay đến là Lục Tiểu Phụng.

Nhưng hiện tại, Ứng Nhân Lão Thất lại phải nghe theo mệnh lệnh của Cung Cửu, phải đi truy lùng tung tích Lục Tiểu Phụng, Cung Cửu nói giết, y lập tức phải rần lòng lại đi giết một kẻ hiệp sĩ.

Tây Môn Xuy Tuyết tuy không phải là một kẻ đại nhân đại nghĩa, nhưng trước giờ y chưa hề giết kẻ vô tội, chỉ có điểm đó, cũng đủ để cho người trong giang hồ phải kính phục.

Nhưng hiện tại, Ứng Nhân Lão Thất phải phụng mệnh đi giết Tây Môn Xuy Tuyết.

Vì vậy y lại đưa chén rượu lên miệng, ực mạnh một cái hết sạch.

Vì vậy y cũng chẳng biết đánh bạc lúc nào đã tán, không hề biết một tí gì.

Lúc y tỉnh lại, y phát hiện ra mình đang nằm phục trên bàn, đầu óc còn đang quay mòng mòng không không đang đang.

Sau đó, y mới phát giác, thanh đao trên người mình không còn thấy đâu.

Sau đó, y lại phát giác ra, trước mặt y có một tờ giấy trên đó có đề:

Tây Môn Xuy Tuyết Trường An.

19. Lão Thực Hòa Thượng Không Lão Thực

Đạo. Đạo dưới ánh mặt trời lấp loáng chói cả mắt.

Đạo đang nằm trong tay Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng vọc thanh đao trong tay mình, chàng bỗng cảm thấy hứng thú với tia sáng phản chiếu từ mặt trời xuống thanh đao.

Chàng để thanh đao nằm ngang, đứng thẳng, nằm nghiêng, nằm theo năm sáu chục góc độ không giống nhau, chàng thấy lưỡi đao chỉ lấp loáng ở mười bốn góc độ.

Chàng bỗng bật cười lên, cười cái kiểu mình đang nghiên cứu.

Nếu có ngày nào đó, chàng dùng đao để đối địch, chàng sẽ trước hết dùng cái phương pháp phản chiếu ánh mặt trời này để làm chói mắt địch thủ, nếu địch thủ bị ảnh hưởng, chàng sẽ nắm chắc cái thắng trong tay. Vì vậy chàng rất cảm ơn Ứng Nhân Lão Thất.

Nếu không phải trên người Ứng Nhân Lão Thất có đeo một thanh đao, nếu không phải Ứng Nhân Lão Thất say mòng mòng gục trên bàn, nếu không phải chàng vừa để lại vài hàng chữ cho Ứng Nhân Lão Thất, chàng đã không đem theo thanh đao của Ứng Nhân Lão Thất, và chàng cũng không phát hiện được cái đạo lý đó.

Vỗ vỗ vào thanh đao, Lục Tiểu Phụng bỗng đắc ý bật lên cười.

Nếu không phải mình để lại những hàng chữ đó, nếu không phải mình thuận tay lấy thanh yêu đao của y, nếu mình không vọc vọc thanh đao dưới ánh mặt trời, mình có phát hiện ra cái đạo lý ấy không ?

Vì vậy mình phải nên cảm ơn mình mới đúng, tại sao lại đi cảm ơn Ứng Nhân Lão Thất ?

Lục Tiểu Phụng lại càng cười thêm đắc ý.

Ứng Nhân Lão Thất hiện tại chắc là đã căn cứ theo tờ giấy của chàng, vội vã trên đường đi tới Trường An rồi thì phải ?

Ứng Nhân Lão Thất không có lý do gì không tới Trường An, bất cứ người nào ở trong hoàn cảnh đó, nhất định sẽ tới Trường An.

Nếu như y tin vào những hàng chữ trong tờ giấy, y sẽ tới Trường An.

Nếu như y không tin, y cũng tới Trường An.

Bởi vì người lưu tờ giấy lại tùy thời đều có thể lấy mạng của y, y làm sao còn dám ở lại.

Không những vậy, Lục Tiểu Phụng cũng không gạt y, bởi vì Lục Tiểu Phụng chỉ viết:

“Tây Môn Xuy Tuyết Trường An”, chính giữa mất đi một chữ.

Chỗ để trống đó có thể là hai chữ “không ở”.

Tây Môn Xuy Tuyết “không ở” Trường An.

Ba chữ.

Tây Môn Xuy Tuyết “không chừng ở” Trường An.

Đấy cũng là chỗ hay của cái để trống chỗ.

Lục Tiểu Phụng bỗng nghĩ đến hội họa của người xưa, tại sao lại để không biết bao nhiêu chỗ trống, thì ra những chỗ đó, mọi người có thể theo ý riêng của mình viết xuống lời thưởng thức phẩm bình, suy đoán cảnh ý trong bức họa.

Nhưng chỗ để trống của Lục Tiểu Phụng chỉ có một ý nghĩa:

“Tây Môn Xuy Tuyết không ở Trường An”.

Tây Môn Xuy Tuyết chắc là đang trên đường đến chỗ bọn Sa Mạn ẩn núp.

Lục Tiểu Phụng tính toán nhật kỳ, đã là lúc Tây Môn Xuy Tuyết ắt hẳn gặp Sa Mạn rồi.

oo Tây Môn Xuy Tuyết chưa gặp Sa Mạn.

Điều Tây Môn Xuy Tuyết thấy trước tiên là một vách núi cheo leo, dưới vách núi là sóng biển đang vỗ ào ào, đập mạnh vào vách đá tung lên những đám bọt trắng xóa.

Sau đó y mới thấy cái nhà gỗ mà Lục Tiểu Phụng đã có nói tới. Y rất thích nơi đây.

Nhìn thấy vách núi cheo leo và bọt biển, y lập tức nghĩ ngay đến câu thơ của Tô Đông Pha:

Kinh đào liệt ngạn, quyến khởi thiên đôi tuyết.

(Sóng vỗ tan bờ, quặng tung ngàn khối tuyết) Giang sơn như họa, nhất thời đa thiếu hào kiệt.

(Giang sơn như họa, một thời bao nhiêu hào kiệt) Nơi đây quả thật là một chỗ ẩn cư thích hợp.

Tây Môn Xuy Tuyết hối hận mình đã hứa với Lục Tiểu Phụng đem bọn Sa Mạn về.

Tại sao không đáp ứng lại đây bảo vệ cho bọn họ ?

Như vậy y sẽ ở lại nơi đây, sẽ ngồi thưởng thức gió biển, thưởng thức cảnh sóng vỗ vào mạn bờ.

Tuy y hối hận, y vẫn bước lại chỗ nhà gỗ, không một vẻ gì là chán chừ.

Tây Môn Xuy Tuyết bất kể đi đến đâu, đều không quên cái phong độ quân tử của y.

Dù là ở một vách đá chỉ có một căn nhà gỗ, y vẫn nhớ đến nghi biểu của người quân tử, do đó dù cửa có mở hé ra, y vẫn gõ vào cửa mấy cái.

Trước giờ y vẫn đợi người trong nhà ra mở cửa, hoặc mời y vào nhà, y mới bước vào, nhưng lần này y lại ngoại lệ.

Bất cứ chuyện gì đều có cái ngoại lệ.

Ví dụ như gõ cửa mấy chục lần không thấy ai ra mở cửa.

Ví dụ như bỗng ngửi thấy mùi máu tanh.

Tây Môn Xuy Tuyết không những đã gõ cửa sáu bảy chục lần, y còn ngửi thấy mùi máu tanh.

Vì vậy y chỉ còn nước phá lệ.

Vì vậy y bèn mở tung cánh cửa ra, người của y như một con mèo cẩn thận bước vào.

Trong đại sảnh, trừ cái bàn gỗ ghế gỗ và bình trà chén trà ra, không còn thứ gì khác.

Tây Môn Xuy Tuyết không hề xông một hơi vào. Y gọi lên “có ai ở nhà không” rồi mới xông vào.

Căn phòng đầu tiên trừ cái giường gỗ và mền chiếu gối chăn ra, không có một ai.

Căn phòng thứ hai, cảnh tượng cũng giống như căn thứ nhất.

Căn phòng thứ ba có một người.

Một người chết, một người đàn bà đã chết.

Tây Môn Xuy Tuyết xông vào phòng, lật xác người đàn bà đó lên, y lập tức phát hiện ra hai chuyện.

Người này là Tiểu Ngọc, bởi vì Lục Tiểu Phụng có tả hình dáng của Sa Mạn cho y nghe, không giống người này.

Người đàn bà này còn chưa chết, bởi vì cổ họng của cô ta còn phát xuất ra tiếng rên rỉ yếu ớt.

Tây Môn Xuy Tuyết cứu Tiểu Ngọc về cỗ xe của y, y lại phát hiện ra một chuyện nữa.

Bàn tay phải của Tiểu Ngọc đang nắm chặt lại.

Y mở bàn tay Tiểu Ngọc ra, một mảnh giấy vò lại rớt xuống.

Trên mảnh giấy có đề bảy chữ.

Bảy chữ viết bằng máu:

- Lão Thực hòa thượng không lão thực.

Lục Tiểu Phụng không biết trong căn nhà gỗ đã có xảy ra biến cố.

Lục Tiểu Phụng không biết Sa Mạn và Lão Thực hòa thượng đã đi nơi nào rồi.

Lục Tiểu Phụng không biết Tiểu Ngọc đã bị thương nặng.

Lục Tiểu Phụng không biết Tây Môn Xuy Tuyết vì phải cứu Tiểu Ngọc, cho nên không thể đi gấp, không những không đi gấp được, mà còn phải tìm một cái trấn nhỏ ở lại, mời thầy thuốc chữa giùm vết thương cho Tiểu Ngọc.

Vì vậy chàng đợi đến lúc chàng cho là Tây Môn Xuy Tuyết bất cứ ra sao cũng phải đến lúc về lại, nhưng chàng không thấy hình bóng cỗ xe của y đâu, trong lòng chàng lập tức nổi lên một bức họa đen tối.

Tây Môn Xuy Tuyết có gặp phải chuyện gì bất trắc hay không ?

Sa Mạn có gặp phải chuyện gì bất trắc hay không ?

Bọn họ đã gặp phải chuyện gì bất trắc hay không ?

Mặt trời đã từ giữa đỉnh đầu hạ xuống phương tây, rồi lại từ phương tây chìm hẳn xuống núi, Lục Tiểu Phụng còn đang chìm trong bức họa đen tối ấy, một vầng trăng sáng đã lên đến giữa trời, chàng vẫn còn ngồi trước cửa, ngóng cổ trông đợi.

Chàng cảm thấy thật ưu phiền, nóng nảy, ưu lự, khát vọng. Tâm tình của chàng chỉ có một người hiểu.

Tây Môn Xuy Tuyết hiểu tâm tình của Lục Tiểu Phụng hiện giờ. Bởi vì y biết Lục Tiểu Phụng đang trông đợi.

Nhưng y không có cách gì đi gấp về, không phải y không gấp, nhưng y không thể gấp.

Tiểu Ngọc ra máu rất nhiều, phải cần tĩnh dưỡng, nhất định không thể để cho cô ở trên xe bị dằn xóc khổ sở.

Vì vậy cho dù Tây Môn Xuy Tuyết có hiểu Lục Tiểu Phụng trông đợi đến bao nhiêu, thật tình y chẳng còn cách nào hơn. Chính y cũng đâu phải là không gấp ?

Bảy chữ “Lão Thực hòa thượng không lão thực” trong tay Tiểu Ngọc biểu thân rất rõ ràng, Sa Mạn bị mất tích, Tiểu Ngọc bị trọng thương nhất định có liên hệ tới Lão Thực hòa thượng. Nhưng chân tướng ra sao ? Lão Thực hòa thượng đang ở đâu ?

Tây Môn Xuy Tuyết chỉ muốn gặp Lục Tiểu Phụng cho sớm, nói ra hết những điều nghi vấn trong lòng của y cho chàng nghe, để chàng tự mình đi giải quyết lấy.

Nhưng gương mặt của Tiểu Ngọc trắng bệch thế nào, ngay cả nằm yên lặng trên giường, còn rên rỉ đau đớn không ngừng, làm sao y nhẫn tâm đi đường cho được ?

Mà y cũng không thể bỏ cô lại một mình, để thầy thuốc lo liệu giùm.

Vì vậy y chỉ còn một đường duy nhất để đi là:

chờ.

Lục Tiểu Phụng đã đợi đến mức không đợi nổi. Ba hôm trước chàng đã cơ hồ nhịn không nổi muốn ra khỏi nơi này đi tìm rồi.

Bởi vì ba hôm trước, chàng cho là Tây Môn Xuy Tuyết có chậm lăm cũng đã về tới nơi ba ngày trước đó.

Đợi được tới sáu ngày, tính nhẫn nại của Lục Tiểu Phụng coi như đã không tẻ lăm.

Về điểm đó, chàng không thể không khâm phục mình.

Vì vậy đang lúc chàng cất bước ra khỏi nơi đó, chàng đã quyết định một chuyện.

Chàng quyết định khâm phục mình thêm một ngày nữa. Bởi vì khâm phục chính mình không phải là một chuyện dễ dàng.

Đây là ngày cuối cùng Lục Tiểu Phụng khâm phục mình đã có sức nhẫn nại.

Đây là ngày thứ chín, không phải ngày thứ bảy. Bởi vì Lục Tiểu Phụng lại đợi thêm hai ngày nữa.

Hai ngày đó chàng đã bước ra một trăm hai mươi bốn lần, nhưng một trăm hai mươi bốn lần đó không có lần nào thành công.

Bởi vì mỗi lần chàng bước ra, đầu não chàng bỗng nổi lên một cảm nghĩ.

Nếu chàng vừa đi, Tây Môn Xuy Tuyết đem Sa Mạn về đây thì sao ?

Nếu như Sa Mạn về đây mà không gặp chàng thì sao ?

Vì vậy chàng ở lại, đợi mòn mỏi, đợi mòn đợi mỏi.

Hoàng hôn. Hoàng hôn trước giờ vẫn làm người ta khoan khoái.

Bởi vì hoàng hôn là lúc thân nhân sắp được đoàn tụ.

Người nông phu vác cuốc, đi dưới ánh mặt trời lặn rạng hồng cả bầu trời, đi trên con đường nhỏ ven ruộng, về đoàn tụ với người nhà.

Mỗi người mỗi nghề, nhìn thấy ánh mặt trời lặn dần, là biết đã đến giờ nghỉ ngơi, một ngày lao khổ có thể được ngừng lại rồi.

Những cặp tình nhân ước hội, sẽ bắt đầu trang điểm, chuẩn bị cho buổi gặp mặt sau hoàng hôn.

Chỉ có một người trước hoàng hôn phải ngồi đợi ở đó vô cùng không thoải mái.

Lục Tiểu Phụng là người đang đợi, nhưng gương mặt chàng dưới ráng chiều đang lộ ra một nụ cười, bởi vì chàng không còn phải đợi nữa, bởi vì chàng đã nghe có tiếng xe ngựa chạy lại.

Bởi vì chàng đã thấy cỗ xe của Tây Môn Xuy Tuyết. Bởi vậy hoàng hôn hôm nay, là hoàng hôn làm Lục Tiểu Phụng khoan khoái.

Nổi sung sướng của Lục Tiểu Phụng cũng như ráng chiều bên trời, đình lưu một chút lát, rồi biến đi.

Bởi vì cái chàng thấy, là gương mặt phong sương của Tây Môn Xuy Tuyết, là gương mặt trắng bệch của Tiểu Ngọc.

Tuy Lục Tiểu Phụng rất bồn chồn, nhưng chàng không thôi thúc Tiểu Ngọc, chàng chỉ kiên nhẫn ngồi nghe Tiểu Ngọc thều thào kể lại chuyện Lão Thực hòa thượng không lão thực ra làm sao:

- Có hôm đó, Lão Thực hòa thượng bỗng nói y có chuyện muốn ra khỏi nhà vài ngày, bèn để tôi và Sa Mạn ở lại trong căn nhà nhỏ, còn y thì đi mất.

Sau đó bảy tám ngày, Lão Thực hòa thượng trở lại.

Lúc y trở lại, tôi không có trong nhà, bởi vì tôi đi lượm vỏ sò một mình.

Tôi ôm một mớ vỏ sò về cao hứng lớn tiếng gọi tên Sa Mạn lên.

Sa Mạn không trả lời tôi.

Tôi thấy Lão Thực hòa thượng đang ôm Sa Mạn.

Sa Mạn không thấy vùng vẫy gì, chắc là chị ấy xuất kỳ bất ý bị Lão Thực hòa thượng điểm vào huyết đạo.

Tôi lớn tiếng hỏi Lão Thực hòa thượng tính làm gì vậy.

Y không nói gì cả, nhe răng ra cười với tôi.

Tôi xông lại chỗ y.

Y bỗng buông Sa Mạn ra, lấy cây kiếm đang treo trên tường xuống, đâm tôi.

Vũ công của y đáng sợ quá chừng.

Hình như y ngỡ là tôi đã chết rồi.

Vì vậy trước khi chết tôi còn viết xuống được bảy chữ.

- Rồi sau đó ?

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi hỏi cô.

- Sau đó tôi đến đây.

Lão Thực hòa thượng đáo để là lão thực thật hay lão thực giả, không ai biết được, nhưng ai ai cũng biết, vũ công của y rất cao, không có tí gì là giả, ai chọc đến y, y cứ cười hề hề, nhưng người chọc y bỗng nửa đêm chết đi không ai hay biết.

Lão Thực hòa thượng đã có nửa năm nay biệt tích trong giang hồ, không ai biết y đã đi đâu.

Lục Tiểu Phụng gặp lại y lần đầu tiên trong vòng nửa năm nay là ở trên đảo, Lão Thực hòa thượng bỗng từ trong rừng nhảy ra, Lục Tiểu Phụng bắt đầu nghi ngờ một chuyện:

Lão Thực hòa thượng có bị bắt nhốt vào trong rừng thật không ?

Lục Tiểu Phụng bỗng nhớ lại lúc ở trên đảo cùng Lão Thực hòa thượng nói chuyện:

- Tại sao hòa thượng còn không đi ?

- Tại sao ngươi còn không đi ?

- Ta đi không được.

- Ngay cả ngươi còn đi không được hòa thượng làm sao đi được ?

- Tại sao hòa thượng lại đây ?

- Hòa thượng không vào địa ngục ai vào.

- Người biết nơi đây là địa ngục ? Người lại địa ngục làm gì ? Cái vị Cửu thiếu gia kia là ai ? Tại sao lại bắt người bỏ vào trong rương ?

Lão Thực hòa thượng không trả lời.

- Người đã biết tại sao còn không nói ?

Lão Thực hòa thượng lắc đầu:

- Thiên cơ bất khả tiết lậu, Phật dạy:

“Không nói được, không nói được”.

Lục Tiểu Phụng biết Lão Thực hòa thượng rất hiểu chuyện bí mật trên đảo.

Lục Tiểu Phụng bỗng nghĩ đến một vấn đề.

Có phải Lão Thực hòa thượng đã bị lão đầu thuyết phục và mua chuộc được để làm người ẩn hình ?

Lục Tiểu Phụng lại nhớ ra hai chuyện nữa:

Lão Thực hòa thượng núp dưới giường của Sa Mạn, chỉ cho chàng và Sa Mạn cách đào tẩu.

Lão Thực hòa thượng lại cứu bọn họ một lần trên thuyền.

Lục Tiểu Phụng đang suy nghĩ một điều:

tại sao phương pháp đào tẩu của mình không ứng nghiệm được, phương pháp của Lão Thực hòa thượng lại được ?

Lục Tiểu Phụng đang nghĩ một đến một chuyện đen tối:

Lão Thực hòa thượng và Cung Cửu đã quán thông với nhau sao ?

Lục Tiểu Phụng lập tức nghĩ ngay tới mấu chốt của vấn đề:

Tại sao ?

Nếu Cung Cửu muốn giết chàng, chàng tin là, y có thể giết chàng trên đảo dễ dàng.

Bằng thái độ cách cư xử của Cung Cửu, y nhất định không thể để Lục Tiểu Phụng và Sa Mạn thoát được lên thuyền.

Cũng nhất định không thể để bọn họ đi thuyền về lại được đất liền ?

Đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Trong lòng Lục Tiểu Phụng lại nổi lên một câu hỏi tương tự:

Đáo để vì lý do gì ?

Cung Cửu đã có ý thả cho chàng về lại đất liền, tại sao lại thiết kế hãm hại chàng, đẩy chàng vào đường cùng ?

Lão Thực hòa thượng lần này bắt cóc Sa Mạn là có ý gì ?

Lục Tiểu Phụng nhìn lên trời cao xanh thẳm, trong lòng bí tắc.

Mây trắng bay qua, mây trắng trôi lại, trời xanh vẫn là trời xanh.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy trong lòng mình đang nóng lên. Trong một khoảnh khắc chàng bỗng nghĩ ra được một chân lý:

- Trời xanh không thay đổi, thay đổi chỉ có những tầng mây bay qua bay lại thế thôi.

Chỉ cần đẩy Lão Thực hòa thượng và Cung Cửu qua một bên, trời xanh ra sao vẫn còn y như vậy.

Bầu trời xanh ấy đại biểu cho lão đầu.

Lục Tiểu Phụng nhớ lại lão đầu đã nói với chàng rằng:

chỉ cần Lục Tiểu Phụng gia nhập cái nghề của lão đầu, tùy cho chàng muốn suy nghĩ bao nhiêu, nhất định không hạn chế chàng làm gì, bất cứ chàng muốn làm điều gì, bất cứ chàng muốn đi đâu, đều được cả. Đây là chuyện không thể xảy ra, bởi vì Lục Tiểu Phụng vốn không muốn gia nhập.

Điểm đó, ắt lão đầu phải biết.

Vì vậy, thả chàng ra, cho chàng và Sa Mạn cùng đi, có phải là làm cho ái tình của hai người càng lúc càng thêm đậm đà thêm khó quên ?

Vì vậy, thiết kế hãm hại chàng, có phải là để cho chàng hành tẩu trong giang hồ càng lúc càng thêm khó khăn phiền phức ?

Những chuyện đó đều chỉ có một mục đích.

Mục đích của lão đầu là ... bắt chàng gia nhập bọn họ.

Nếu như Lục Tiểu Phụng gia nhập vào hàng ngũ bọn họ, chàng biết, chuyện cướp tiêu sẽ có thể làm cho rõ ra, không những vậy, nhất định sẽ do chàng lại phá án, lấy lại tiếng tăm thanh bạch của mình.

Bởi vì như vậy, danh vọng của chàng lại càng cao, lại càng không có ai sẽ nghi ngờ đến chàng, như vậy chàng có thể làm thành một người ẩn hình độc nhất vô nhị.

Nếu như Lục Tiểu Phụng gia nhập vào hàng ngũ bọn họ, chàng biết, Sa Mạn sẽ lập tức xuất hiện ra, chàng sẽ không còn phải chịu nỗi đau khổ dần vạt của tương tư.

Lục Tiểu Phụng còn có một câu hỏi trong đầu:

- Tại sao Lão Thực hòa thượng muốn chàng gia nhập ?

Bọn họ đã có năng lực cướp đi đám trân châu bảo ngọc trị giá ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc, bọn họ còn muốn chàng gia nhập làm gì ?

Vấn đề ấy chỉ có một câu trả lời duy nhất:

Lão đầu muốn tiến hành một âm mưu vĩ đại phi thường, âm mưu này nhất định là thứ âm mưu chấn động giang hồ.

Vì vậy lão đầu mới cần đến chàng.

Vì vậy lão đầu mới nghĩ ra trăm phương ngàn kế cho chàng lọt vào khốn cảnh.

Chàng sẽ vì bị người trong giang hồ oan uổng mà đi gia nhập vào hàng ngũ bọn họ, đi làm những chuyện không tốt không ?

Chàng sẽ vì ái tình nun nó ng trong lòng mà đi bỏ hết tất cả các nguyên tắc làm người của mình không ?

Nếu chàng sẽ làm vậy, chàng không còn là Lục Tiểu Phụng.

Nếu chàng không phải là Lục Tiểu Phụng, giang hồ sẽ đầy đầy những thế lực tà ác, hai bên hắc bạch cũng chỉ còn thừa một bên:

hắc đạo.

Thế lực hung ác sẽ chiếm hết ưu thế trong một khoảng thời gian, nhưng rồi cũng sẽ có một kẻ anh hùng không chịu thỏa hiệp, không vì tư lợi, không bị mê hoặc, không sợ sống chết xuất hiện, chinh đồn cuộc điện.

Lục Tiểu Phụng nhất định là một trong những kẻ đó. Vì vậy Lục Tiểu Phụng cảm thấy được cái bi ai, một thứ bi ai không được người khác hiểu.

Trong đầu của Lục Tiểu Phụng, lão đầu là một kỳ nhân.

Lục Tiểu Phụng cũng là kỳ nhân.

Kỳ nhân chắc là hiểu kỳ nhân, nhưng lão đầu không hiểu Lục Tiểu Phụng.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng nghĩ đến một chuyện.

Không chừng lão đầu là một người ” hoàn nhân ”.

Trong đầu của Lục Tiểu Phụng, “hoàn nhân” có ba định nghĩa:

Thứ nhất, hoàn nhân không phải là người.

Thứ hai, hoàn nhân không thú vị lắm.

Thứ ba, hoàn nhân là đã “xong” rồi.

Lấy tài trí của lão đầu ra, lấy bao nhiêu đó nhân tài trên đảo ra, lấy kế hoạch cướp tiêu của lão ra mà nói, bao nhiêu đó không thể là chuyện “người” làm được.

Đối phó với những hạng người đó, Lục Tiểu Phụng chỉ có một phương pháp.

Một phương pháp không đơn giản nhưng rất hữu hiệu:

không thỏa hiệp không bị mê hoặc, liều mạng đáo để với bọn Cung Cửu lão đầu, không tra ra được chân tướng vụ án cướp của giết người, nhất định không chịu ngừng.

Hạ xong quyết tâm đó, Lục Tiểu Phụng biết rằng chàng phải đi làm hai chuyện.

Chàng phải trở về lại chỗ căn nhà gỗ bên vách đá, xem thử Lão Thực hòa thượng có để lại ám hiệu gì cho chàng không ?

Lão Thực hòa thượng chẳng có đơn giản bắt cóc Sa Mạn rồi là xong chuyện, y nhất định sẽ nghĩ cách để Lục Tiểu Phụng biết y làm gì, phải tới đâu để tìm Sa Mạn mới đúng.

Nếu chàng về lại chỗ căn nhà gỗ, mà không tìm ra được gì, chàng phải đi làm chuyện thứ hai.

Đến Trường An.

Chàng gạt Ứng Nhân Lão Thất đến Trường An, Ứng Nhân Lão Thất nhất định sẽ lại Trường An tìm xem Tây Môn Xuy Tuyết đang ở đâu.

Vì vậy chỉ cần đến Trường An, chàng sẽ nhất định tìm ra Ứng Nhân Lão Thất.

Tìm được Ứng Nhân Lão Thất, chàng sẽ tìm được tới Cung Cửu, và sẽ tìm ra được Lão Thực hòa thượng và Sa Mạn.

Trước khi làm hai chuyện này, chàng sẽ phải làm một chuyện.

Chuyện này chàng chưa làm, chàng sẽ không làm được chuyện phía sau.

Chuyện này chính là, chàng phải từ biệt Tây Môn Xuy Tuyết.

20. Tìm Tìm Kiếm Kiếm

Vẫn là tiếng địch du dương.

Vẫn là đối diện với Tây Môn Xuy Tuyết.

Vẫn là chỗ cũ, vẫn là Trúc Diệp Thanh màu xanh nhạt.

Có điều, Lục Tiểu Phụng lần này là đi, không phải là lại.

Trong ly có rượu, hào khí phát sinh.

Trong lòng của Lục Tiểu Phụng, đầy hào tình, không phải là biệt ly tình.

Trong lòng của Tây Môn Xuy Tuyết thì là biệt ly tình:

- Người không chờ Tiểu Ngọc khỏe lại rồi đi chung một thể ?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu nói:

- Cô ta ở lại nơi đây dường như là an toàn nhất.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Dường như ? Người để củ khoai lang nóng bỏng ấy lại cho ta sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người sai rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô ta không phải là khoai lang, cũng không phải là khoai lang nóng bỏng.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Thế cô ta là gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người đẹp, một người đẹp bị thương. Đối với một cơ hội tiếp cận người đẹp như vậy, nếu ta không vạ phần khẩn cấp, ta nhất định không nhường cho người.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Chỉ cần ta la lên một tiếng, bên cạnh ta sẽ có bao nhiêu người đẹp nhảy nhót chung quanh, tại sao ta đi ôm lấy cơ hội này ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì người là Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta không hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người có biết người ta gọi người là gì không ?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Gọi là gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người ta nói, cái Tây Môn Xuy Tuyết thối, không phải là tuyết, mà là máu.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Chuyện đó có liên hệ gì tới Tiểu Ngọc ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có, rất có liên hệ.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tiểu Ngọc thụ thương, ra máu rất nhiều, chỉ có Tây Môn Xuy Tuyết thối máu, mới thối đi hết máu trên vết thương của cô ta, làm cho cô ta biến thành một người đẹp tung tăng nhảy nhót.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Người muốn ta chiếu cố cô ta đến chừng nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đến lúc cô ta có thể đi đứng như thường, hoặc là ...

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Hoặc là sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hoặc là cô ta muốn đi, hoặc là ...

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Lại hoặc là nữa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dĩ nhiên.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Hoặc là sao nữa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hoặc là, người hy vọng cô ta đi.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Ta sẽ hy vọng cô ta không đi sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Khó nói lắm, bởi vì cô ta là một người đẹp rất phong thú.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người muốn ta chiếu cố cho cô ta, ta sẽ nhất định chiếu cố cho cô ta, nhưng người xem ta Tây Môn Xuy Tuyết là hạng người nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một người có thể đùa được.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Tại sao người muốn đùa ta ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì trong lòng người đang có sầu biệt ly.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta muốn đùa người một chút, chỉ bất quá là muốn tẩy nhẹ đi cái sầu biệt ly trong lòng người thể thôi.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Còn người thì sao ? Người không có tí sầu biệt ly gì cả sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Người là người vô tình ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta hữu tình.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Thứ tình gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hào tình.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta không hiểu người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người có muốn hiểu không ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Muốn.

Lục Tiểu Phụng đưa ly rượu lên nói:

- Chúng ta cạn ly này trước đã.

Tây Môn Xuy Tuyết cạn ly xong, y thấy Lục Tiểu Phụng đứng lên.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Người muốn đi rồi sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Vậy thì sao ta hiểu được người ?

Lục Tiểu Phụng cầm ly và đưa lên, lấy đũa gõ vào trong ly, cao giọng ca:

Tạm yêu khứ, nhập đao sơn ?

(Tạm thời phải đi, vào rừng đao ?

Hào khí tráng, quá thiên quan (Hào khí tráng, qua mười ải) Nam nhi ngạo khí, địa ngục đã độc lai độc vãng phản ?

(Con trai ngạo khí, địa ngục cũng xông ra xông vào một mình ?

Tồn tâm nhất sấm hổ báo oa (Muốn vào hang cọp beo một lần) Kim kỳ khứ kỷ thì hoàn ?

(Hôm nay đi, chừng nào về ?) Nại hà nan tận hoan thiên nhật túy (Chẳng làm sao vui được hết cái say ngàn ngày) Thử khắc tương đối hận văn (Giây phút này nhìn nhau hận đã trễ) Nguyên dữ nê tận nhất bôi (Xin được cùng cạn với anh một ly) Tụ dữ tán ký tâm gián (Hợp và tan để trong lòng) Vật vong tình nghĩa trường tồn hào khí (Đừng quên tình nghĩa, hào khí còn mãi) Nhật hậu tái tương tri vị văn (Ngày sau lại biết nhau cũng không muộn) Ca xong, rượu cũng cạn. Lục Tiểu Phụng đặt đũa và ly xuống, quay lưng bước đi.

- Chậm một chút !

Tây Môn Xuy Tuyết vừa gọi vừa đứng dậy, y bước lại chỗ Lục Tiểu Phụng.

Tây Môn Xuy Tuyết không nói, y chỉ đưa hai bàn tay ra.

Hai bàn tay y nắm chặt lấy cổ tay của Lục Tiểu Phụng, bàn tay của Lục Tiểu Phụng cũng nắm chặt lấy cổ tay của Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết ngậm khẽ bằng giọng xúc động:

- Vật vong tình nghĩa trường tồn hào khí Nhật hậu tái tương tri vị vân Trong cặp mắt của Tây Môn Xuy Tuyết đã có lệ nóng. Lục Tiểu Phụng buông cổ tay Tây Môn Xuy Tuyết ra, bước mạnh ra khỏi nhà.

Chỉ nghe tiếng ca hào phóng của Lục Tiểu Phụng, còn đang vang vọng lại trong màn đêm:

- Vật vong tình nghĩa trường tồn hào khí Nhật hậu tái tương tri vị vân oo Gió, gió biển.

Sóng biển nhẹ vỗ trên bờ, cái âm luật tiết tấu ấy nhẹ nhàng truyền vào trong tai Lục Tiểu Phụng.

Chàng nhớ lại một thứ tiếng động, tiếng động của hơi thở.

Hơi thở nhẹ nhịp nhàng của Sa Mạn lúc ngủ say.

Chàng bỗng hiểu ra một chuyện.

Chàng hiểu ra, tại sao tình nhân thích đến bờ biển nhìn mặt nước biển mênh mang, để tìm những kỷ niệm ngày xưa.

Thì ra sóng biển nhẹ vỗ trên bờ cát, trên đá, cũng giống như tiếng thì thầm bên tai của tình nhân.

Ngồi bên bờ biển nhớ lại những kỷ niệm ngọt ngào làm người ta khó quên, làm người ta nhớ mãi trong lòng. Lục Tiểu Phụng quyết định một chuyện.

Nếu chàng muốn định cư, chàng sẽ cùng Sa Mạn định cư ở gần bờ biển.

Nhưng mà, Sa Mạn thì sao ?

Sa Mạn, Sa Mạn, em đang ở đâu ?

Đèn, đèn đã được đốt lên.

Đèn nằm trong tay Lục Tiểu Phụng.

Ánh đèn đang di động, bởi vì chân của Lục Tiểu Phụng đang di động.

Không có, không có gì cả.

Lục Tiểu Phụng đã chiếu đèn soi khắp mọi nơi, ngay cả một ám hiệu cũng không phát hiện ra.

Lão Thực hòa thượng không để lại một ám hiệu gì cả sao ?

Lục Tiểu Phụng cho rằng đây là một điều không thể tưởng tượng được.

Y trăm phương ngàn kế, chắc chắn là muốn ép buộc Lục Tiểu Phụng phải vào tròng, chuyện bắt cóc Sa Mạn, chắc chắn cũng là vì muốn bức bách chàng phải gia nhập.

Chuyện này không khác gì tới chỗ đánh bạc. Nhưng chẳng thấy có người đánh bạc, vậy thì làm sao đánh ?

Nhưng Lục Tiểu Phụng tìm không ra gì cả, chàng để đèn xuống, chàng bỗng cảm thấy lạnh người hắt đi.

Lão Thực hòa thượng bắt cóc Sa Mạn có liên hệ gì đến lão đầu hay không ?

Cơn sợ hãi của Lục Tiểu Phụng thoáng chốc đã tiêu tan. Không phải vì chàng tin là Lão Thực hòa thượng không phải là phường hiếu sắc, mà vì chàng đã phát hiện ra một thứ.

Chàng phát hiện, thật ra không phải là một chuyện.

Chỉ có hai chữ Cung Cửu.

Hai chữ đó không dùng tay viết xuống, mà là dùng đao khắc xuống bàn.

Lục Tiểu Phụng chỉ thuận tay cầm đèn đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng lại bỏ quên cái bàn gỗ có khắc hai chữ đó. Hiển nhiên chàng biết chuyện này có liên quan tới Cung Cửu, nhưng nhìn thấy hai chữ Lão Thực hòa thượng khắc trên bàn, chàng mới thổ phào ra một hơi.

Bởi vì trong lòng chàng đang có một nỗi sợ hãi, chàng sợ Sa Mạn bị thất tung không liên quan gì đến Cung Cửu. Hiện tại bao nhiêu nghi ngờ ưu tư đều đã bị đánh tan.

Chàng chỉ cần đối phó với Cung Cửu. Muốn tìm Cung Cửu, chàng phải đi tìm Ứng Nhân Lão Thất.

Muốn tìm Ứng Nhân Lão Thất, chàng phải đến Trường An. Vì vậy Lục Tiểu Phụng bèn nương theo ánh trăng, đi về hướng Trường An.

oo Rượu, rượu róc đầy ắp ly.

Ly rượu được Ứng Nhân Lão Thất cầm lên, đây đã là ly thứ hai mươi bốn trong đêm nay.

Y vẫn như hai mươi ba ly trước, ực một cái nuộc thẳng vào trong bụng.

Uống đến hai mươi sáu ly rồi, Ứng Nhân Lão Thất ngỡ rằng mình đã say.

Bởi vì y bỗng phát hiện ra, chỗ đặt ly xuống lúc nãy, bây giờ lại có thêm một thanh đao. Y dùng sức dụi mắt mình.

- Người chẳng cần phải dụi mắt, người chưa say đâu.

Một giọng nói từ sau lưng y truyền lại.

Ứng Nhân Lão Thất quay đầu lại, chẳng thấy ai.

Ứng Nhân Lão Thất nhìn chăm chăm vào thanh đao trên bàn, hỏi:

- Sao người biết ta chưa say ?

- Bởi vì thanh đao người đang nhìn, rõ ràng là thanh đao thật, không phải là ảo giác của người.

Giọng nói lại vang lên từ sau lưng y.

Ứng Nhân Lão Thất chờ giọng nói còn đang nói nửa chừng bỗng quay phắt đầu lại, nhưng cũng chẳng thấy ai, giọng nói vẫn từ phía sau lưng y truyền lại.

Ứng Nhân Lão Thất bỗng quay lại, cầm thanh đao trên bàn lên hỏi:

- Đây là thanh đao của ta sao ?

Giọng nói lại vang lên:

- Vốn là của người.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Bây giờ thì sao ?

- Bây giờ cũng là của người.

- Thế thì tại sao người lấy đao đi mất mấy ngày ?

- Bởi vì ta muốn mượn đao lập oai.

- Tại sao phải làm vậy ?

- Như vậy người mới lại Trường An.

- Người rất hiểu ta, người là ai ?

- Ta không hiểu người, ta là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói xong, người chàng đã ngồi xuống đối diện với Ứng Nhân Lão Thất.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Tại sao người muốn dụ ta lại Trường An ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta muốn ngày tháng của ta trôi qua thoải mái.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Chuyện này có liên quan đến chuyện ngày tháng của người sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có. Bởi vì lúc người đi tìm Tây Môn Xuy Tuyết, người đang ở nhà y, tẩu xảo là ta.

Nếu ta không dụ người đi chỗ khác, người ở không cứ lại làm phiền, ta còn có ngày tháng nào thoải mái được sao ?

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Tại sao người ở trong nhà Tây Môn Xuy Tuyết ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta phải chờ y về lại.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Y đi đâu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y đi đón Sa Mạn về.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Sa Mạn đâu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đón không được.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Đón không được ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy ta mới lại Trường An.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Sa Mạn ở Trường An ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không biết.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Người lại Trường An tìm ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tìm người.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Tìm ta ? Tìm ta làm gì ? Ta không biết Sa Mạn ở đâu cả.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người biết.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Ta biết ? Sao ngay cả ta cũng không biết mình biết, người lại biết ta biết ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thế mà ta biết người biết.

Ứng Nhân Lão Thất hồ đồ cả lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng ta biết người còn biết một người đang ở đâu.

Ứng Nhân Lão Thất sáng mắt lên nói:

- Người này biết Sa Mạn đang ở đâu ?

Lục Tiểu Phụng cười cười, chỉ tiếc chàng chỉ còn có hai hàng lông mày.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải ta đã nói, người chẳng say tí nào sao ?

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Người này là ai ?

Lục Tiểu Phụng nói dần từng tiếng một:

- Cung Cửu.

Lúc Ứng Nhân Lão Thất uống đến ly thứ mười sáu, trong đại sảnh của khách điểm chỉ còn thừa một mình y.

Lúc Lục Tiểu Phụng lại gặp y, y đang uống ly thứ hai mươi bốn.

Trong đại sảnh vốn chỉ có hai người bọn họ. Hiện tại cũng không có ai khác, chỉ bất quá bỗng có thêm một tiếng động.

Một tiếng động của nhiều thứ ám khí xé gió bay lại.

Lục Tiểu Phụng phản ứng có nhanh đi nữa, cũng còn chậm đi một chút xíu. Thật ra chậm không phải là chàng, mà là Ứng Nhân Lão Thất.

Bởi vì tuy Ứng Nhân Lão Thất không uống say, nhưng uống xong hai mươi sáu ly rượu vào bụng rồi, phản ứng không khỏi chậm đi nhiều lắm.

Vì vậy lúc Lục Tiểu Phụng kéo tay Ứng Nhân Lão Thất bay lên không thì đã quá trễ rồi.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên không bị thụ thương, thụ thương chỉ có một mình Ứng Nhân Lão Thất.

Bởi vì đối tượng ám khí nhắm vào, vốn không phải là Lục Tiểu Phụng, mà là người bọn họ muốn giết là Ứng Nhân Lão Thất.

Xông phá mái ngói, xông tới giữa đường, Lục Tiểu Phụng không có ý muốn rượt theo người đã phóng ra ám khí. Chàng có hai lý do không cần phải rượt theo y.

Thứ nhất, người phóng ám khí, phóng ra xong nhất định sẽ quay đầu bỏ chạy, nhất định không đứng đó xem đối phương đã bị ám khí giết chết hay chưa. Bởi vì bọn họ biết bọn họ đang đối phó với người nào, nếu bọn họ muốn xem xét rõ ràng, bọn họ chỉ còn một đường để đi:

đường chết.

Người bọn họ muốn giết không phải là Lục Tiểu Phụng, mà là Ứng Nhân Lão Thất, vì vậy có thể thấy rằng bọn họ đã giám thị y từ lâu, muốn giết y chắc chắn là để bịt miệng, vì vậy chuyện quan trọng nhất trước mắt của Lục Tiểu Phụng là muốn Ứng Nhân Lão Thất nói ra cái bí mật của Cung Cửu Lục Tiểu Phụng không nghe được Ứng Nhân Lão Thất nói ra bí mật của Cung Cửu.

Chàng chỉ nghe được những lời hối hận tiếc nuối của y.

Tuy chàng biết Ứng Nhân Lão Thất trúng phải ám khí cực kỳ lợi hại, không còn sống được bao lâu, chàng không hề dă đoạn những lời áp úng cuối cùng của Ứng Nhân Lão Thất.

Những lời sám hối của một người trước khi chết, là con đường cuối cùng người ta có để tìm được bình an trong lòng mình, làm sao Lục Tiểu Phụng nhẫn tâm dă đoạn ?

Vì vật Lục Tiểu Phụng chỉ còn cách yên lặng nghe.

Gương mặt của Ứng Nhân Lão Thất từ đau khổ dần dần biến thành bình tĩnh, y nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người tha thứ cho ta ?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu, cặp mắt chàng đã đầy những lệ.

Tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, Ứng Nhân Lão Thất một đời vùng vẫy, có ai ngờ, chỉ vì thêm một chút tiền bạc, lại đến nỗi như thế này ? Không những thế, những món tiền đó đối với Ứng Nhân Lão Thất, chẳng có tí ích lợi gì, bởi vì y đã có quá đủ tiền để xài không bao giờ hết.

Nhìn thấy Lục Tiểu Phụng gật đầu, biết Lục Tiểu Phụng đã tha thứ cho y, trên gương mặt Ứng Nhân Lão Thất lộ ra một nụ cười.

Y thều thào:

- Ta ... ta ... có một ... một bí mật ... nói ... cho ... người ... biết.

Lục Tiểu Phụng không nói gì cả, chàng lập tức đưa tai kề vào miệng y.

Lục Tiểu Phụng nghe được ba chữ.

Ba chữ cuối cùng trong đời Ứng Nhân Lão Thất:

- Cung Cửu thái ...

Cung Cửu thái ?

Cung Cửu thái gì ?

Lục Tiểu Phụng nhìn đắm đắm vào miếng đất trên mộ, chau mày suy nghĩ bí mật trong cái câu Ứng Nhân Lão Thất đã nói cho chàng nghe trước khi chết.

Cung Cửu thái quá phận ?

Cung Cửu thái khí trường ?

Cung Cửu thái hữu thế lực ?

Cung Cửu thái lợi hại ?

Là “thái” quá hay là thư “thái” ?

Cung Cửu ở Thái Sơn ?

Cung Cửu bí mật ở Thái Sơn ?

Cung Cửu địa bàn ở Thái Sơn ?

Cung Cửu giấu trên châu bảo ngọc ở Thái Sơn ?

Lục Tiểu Phụng quyết định bỏ qua không nghĩ đến chuyện đó nữa.

Đối với Ứng Nhân Lão Thất mà nói, y chết nhưng trong lòng rất bình thản, có thể nói là chết được an ổn, nhưng đối với Lục Tiểu Phụng, Ứng Nhân Lão Thất còn chưa nói ra được bí mật của Cung Cửu, y chết, xem ra có chỗ không được đáng lắm.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy cảm khái vô cùng:

người đã chết, là đã hết, người còn sống, còn có bao nhiêu ân cừ oán hận, muốn thanh toán cũng thanh toán không xong ?

Người trong giang hồ, quả thật không làm chủ được thân mình ?

Lục Tiểu Phụng lại cảm thấy muốn quy ẩn.

Nghĩ đến chuyện quy ẩn giang hồ, chàng lập tức nghĩ đến cái người bầu bạn với mình.

Nghĩ đến Sa Mạn, máu của chàng lập tức chạy nhanh lên.

Sa Mạn đang ở đâu ?

Lão Thực hòa thượng đang ở đâu ?

Cung Cửu đang ở đâu ?

Chàng phải đi đâu để tìm Sa Mạn ?

Chàng phải đi về hướng nào, mới tìm ra tung tích của Sa Mạn ?

Chàng không biết.

Chàng chỉ biết một điều. Chàng phải đi tìm, đi tìm kiếm.

Nếu chẳng thấy bóng dáng bọn họ Ở đâu, cách duy nhất của chàng là, tự mình khoe hành tung của mình ra, cho bọn Cung Cửu tìm lại.

Vì vậy chàng quyết định làm một chuyện:

đến Trường An náo loạn một trận.

oo Thành phố náo nhiệt, thành phố náo nhiệt trong hoàng hôn.

Người qua kẻ lại, xe ngựa qua lại, Lục Tiểu Phụng cũng nhập vào trong đám người.

Quán ăn. Quán ăn ở Trường An.

Lục Tiểu Phụng đi qua ba mươi tám quán ăn, bèn quyết định bước vào trong Trường An phạm điểm. Bởi vì Trường An phạm điểm là chỗ nhiệt náo nhất, lớn nhất, sạch sẽ nhất.

Quan trọng nhất là, chàng phát hiện ra, Trường An phạm điểm đã có đầy khách trong đó.

Bước vào cửa lớn phạm điểm, ngay cả phổ ky cũng bận quá không kịp lại chào khách. Chàng rất cao hứng, bởi vì đây là điều chàng đang muốn.

Chàng nhìn quanh một lượt, thấy có một bàn vuông có ba người ngồi, ba gã đại hán lực lưỡng mày thô mắt lớn.

Lục Tiểu Phụng quyết định chọn ba gã đại hán này làm đối tượng.

Lục Tiểu Phụng đứng ngay chỗ trống chính giữa hai gã đại hán.

Lục Tiểu Phụng nhìn ba gã đang ngẩng đầu lên nhìn mình:

- Ta ngồi đây được không ?

- Không được.

Đây là giọng của một người trong bọn.

Lục Tiểu Phụng kéo ghế ngồi xuống.

Ba gã đại hán sáu con mắt đang trừng lớn lên.

- Ta đã nói không được, ngươi có điếc không ?

Lục Tiểu Phụng nhìn gã đang nói cười cười:

- Ta không phải kẻ điếc.

- Vậy thì sao người còn không cút đi ?

Giọng nói của gã đại hán đã thấy cao lên.

- Ta cút không được, bởi vì tuy ta không phải là kẻ điếc, ta là một người.

- Người là ai ?

- Ta là Lục Tiểu Phụng.

Ba gã đại hán ngốc mặt ra, sau đó cả ba cùng ngẩng mặt lên trời cười ha hả. Một người trong bọn còn thò tay ra sờ sờ trên miệng Lục Tiểu Phụng chỗ hàm râu bị cạo, nói:

- Người là Lục Tiểu Phụng ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta là Lục Tiểu Phụng.

Người đó nói:

- Vậy thì, người biết ta là ai không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người là ai ?

Người đó nói:

- Ta họ Lục.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Người đó nói:

- Ta tên là Lục Đại Long.

Lục Tiểu Phụng vỗ tay nói:

- Hay, tên hay.

Người đó nhìn Lục Tiểu Phụng một cách kỳ dị.

Lục Tiểu Phụng cầm ly rượu trước mặt gã “Lục Đại Long” lên, nói:

- Đây, ta kính người một ly.

“Lục Đại Long” ngẩn mặt ra.

Lục Tiểu Phụng ực một hơi cạn ly nói:

- Người tên là Đại Long, ta tên là Tiểu Phụng, chúng ta đúng là một cặp.

“Lục Đại Long” đập bàn một cái, cao giọng nói:

- Đúng vậy, lão tử đi với nhi tử, đại long đi với tiểu phụng, ta tưởng người cũng hiểu chuyện đó ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chuyện đó có gì không hiểu ? Nhưng ta có chỗ không hiểu lắm.

Người đó nói:

- Chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ai là lão tử ? Ai là nhi tử ?

Ba người cùng cười ha hả lên, hình như đây là chuyện buồn cười nhất trong đời của bọn họ, cười lẫn quay bò càng, cả một phòng ăn đều nhìn vào bọn họ, cả bàn rượu thịt đang rung cả lên.

Còn một gã đại hán cười lớn, vừa chỉ vào Lục Tiểu Phụng vừa nói:

- Người không hiểu thật sao ?

Lục Tiểu Phụng nghiêm trang nói:

- Không hiểu thật.

Gã đại hán đang cười lớn bỗng ngưng bật lại, còn hai gã kia cũng không cười nữa.

Nụ cười trên mặt bọn họ bỗng dừng biến thành nét mặt khổ sở thật khó coi. Bởi y bọn họ thấy Lục Tiểu Phụng nhẹ nhàng vỗ vào mé cạnh bàn, miếng gỗ cạnh bàn đã bị biến thành gỗ vụn rơi lả tả xuống đất.

Bọn họ cười không nổi, trong đầu bọn họ bỗng nổi lên một ý niệm:

không chừng người này quả thực là Lục Tiểu Phụng.

Vì vậy gương mặt bọn họ bèn lộ vẻ rất ưu sầu lấm lét nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Các người còn chưa trả lời câu hỏi của ta.

“Lục Đại Long” dở giọng đưa đám ma ra hỏi:

- Câu hỏi gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ai là lão tử ? Ai là nhi tử ?

“Lục Đại Long” bỗng thò tay ra đánh vào mặt mình hai bạt tai nói:

- Ông là lão tử, tôi là con rùa con của ông.

Phách phách hai tiếng, y nói xong lại đánh cho mình thêm hai bạt tai nữa.

Lục Tiểu Phụng lại lắc đầu, nói:

- Trả lời thật rồi.

Biểu tình trên gương mặt của “Lục Đại Long” lại càng khó coi, sém chút nữa là muốn khóc lên, y hỏi:

- Trả lời sai rồi ? Không lẽ ông làm con rùa con của tôi ?

Phách phách, gã đại hán bên cạnh “Lục Đại Long” tát cho y hai bạt tai.

Gã đại hán ấy nói:

- Xin lỗi Lục đại gia, y ngu ngốc lắm, y không biết ăn nói, ông đại nhân đại lượng, xin ông buông tha giùm chúng tôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta có muốn các người làm gì đâu, các người làm khó ta đấy chứ, vậy thì người nói đi, ai là lão tử, ai là nhi tử ?

Ba người đồng thời quỳ xuống, hướng về Lục Tiểu Phụng cúi đầu, nói:

- Ông là lão tử, chúng tôi đều là con rùa con của ông.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao các người lại cùng sai cả với nhau ?

Ba người mở tròn mắt nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Gió trên trời, có biết sinh ra chim ra rùa không ?

Ba người cùng trả lời một giọng:

- Không.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì con rùa con của ta từ đâu ra ?

Phách phách sáu tiếng vang lên, mỗi người lại đánh vào mặt mình hai cái bạt tai.

Lục Tiểu Phụng ba tiếng đó, cứ vậy mà vang dội lên trong cái phố náo nhiệt của Trường An.

Lục Tiểu Phụng biết rằng, không bao lâu nữa, mọi người trong giang hồ ai ai cũng đều biết, Lục Tiểu Phụng đang ở Trường An.

Trong đó dĩ nhiên bao quát cả Cung Cửu và Lão Thực hòa thượng. Nếu như Cung Cửu muốn tìm Lục Tiểu Phụng, y có thể lại Trường An mà gặp.

oo Thời gian, là một thứ gì rất kỳ cục. Đối với một người chuyên cần, thời gian đi qua như tên bay, đi qua không kịp làm gì cả. Đối với một người lười biếng, thời gian sẽ như con trâu đang đi chậm chậm, quá dài đi.

Người sung sướng hy vọng thời gian ngưng đọng lại, người tịch mịch hy vọng thời gian mau mau trôi qua.

Trong một khoảng thời gian như nhau, có người sinh ra, có người chết đi, có người sung sướng, có người ưu sầu.

Nghĩ đến cái vấn đề “thời gian”, trong đầu của Lục Tiểu Phụng bỗng nổi lên một ý nghĩ:

Trong phút giây này, Sa Mạn đang nghĩ gì nhỉ ?

Dĩ nhiên Sa Mạn đang nghĩ đến Lục Tiểu Phụng.

Mỗi ngày, nàng ngồi đó mong đợi sẽ có kỳ tích xuất hiện, Lục Tiểu Phụng bỗng hiện ra trước mặt nàng. Có nhiều lần, nàng bỗng cảm thấy máu trong người nóng lên, muốn đi tìm Lục Tiểu Phụng, nhưng nàng biết, đây là chuyện không thể làm được.

Nàng ở nơi đây sinh hoạt rất thoải mái, lúc nào cũng có a hoàn hầu hạ, không những vậy còn rất tự do đi qua đi lại trong vườn hoa. Nàng biết Lão Thực hòa thượng không lo nàng chạy trốn.

Nàng sống đã lâu ở trên đảo, bao nhiêu chuyện trên đất liền, nàng đã quên mất, dù nàng có trốn ra khỏi nơi có vẻ giống cung phủ này, nàng còn chạy đi đâu khác được ? Nàng đã biết rõ ràng điều này, vì vậy nàng ngồi yên nơi này chờ, chờ mệnh vận sẽ đưa đẩy mình.

Nàng không nghĩ gì cả, nàng chỉ để hết tâm tư nghĩ đến Lục Tiểu Phụng, nàng nhớ lại những ngày sống chung với Lục Tiểu Phụng, nhớ lại những giây phút hoan lạc bên chàng. Ngày tháng cứ thế mà trôi qua.

Lão Thực hòa thượng mỗi ngày đều lại gặp nàng một lần, mỗi lần đều trầm ngâm không nói một lời.

Hôm nay ngoại lệ.

Lão Thực hòa thượng bước vào mặt mày tươi rói, vừa gặp Sa Mạn đã cao giọng nói:

- Tin vui.

Sa Mạn vẫn ra vẻ lười biếng hỏi:

- Tin vui gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cái tin vui mà cô rất muốn biết.

Lục Tiểu Phụng.

Nàng ráng đè nén nỗi mừng rỡ trong lòng, lấy giọng hững hờ ra nói:

- Các người có tin tức gì về Lục Tiểu Phụng ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Y ở Trường An.

Sa Mạn hỏi:

- Trường An ? Trường An cách đây bao xa ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ba ngày đường.

Sa Mạn không nói gì nữa.

Nhưng Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta khuyên cô đừng nghĩ đến chuyện đó.

Sa Mạn ngăn người ra hỏi:

- Ta nghĩ đến chuyện gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô muốn trốn khỏi chỗ này, đi tìm Lục Tiểu Phụng.

Sa Mạn nói:

- Người thật là con giun trong bụng của ta.

Lão Thực hòa thượng nói:

- A Di Đà Phật, hòa thượng chẳng qua chỉ có chút bản lãnh đoán về mặt thể thôi.

Lão Thực hòa thượng nhìn Sa Mạn nói:

- Ta khuyên cô đừng trốn đi, là chuyện tốt cho cô.

Sa Mạn không hiểu hỏi:

- Tại sao là chuyện tốt cho ta ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì nếu cô đi mất, cô lại Trường An, cô sẽ không gặp Lục Tiểu Phụng.

Sa Mạn hỏi:

- Tại sao ? Y không phải ở Trường An sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ba hôm trước.

Sa Mạn hỏi:

- Còn bây giờ ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hiện tại không chừng y đã đến nơi này.

Sa Mạn hỏi:

- Nơi này ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Nơi này có nghĩa là ở gần đây, y còn chưa có thể tới đây được.

Sa Mạn hỏi:

- Tại sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì chúng ta còn chưa muốn y gặp cô.

Sa Mạn hỏi:

- Các người tính chừng nào mới cho ta gặp y ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Câu hỏi của cô chỉ có một câu trả lời, câu trả lời chỉ có ba chữ.

Sa Mạn hỏi:

- Ba chữ gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tới lúc đó.

oo Tới lúc đó, cũng có nghĩa là không bao giờ tới.

Bởi vì, nếu Lục Tiểu Phụng không đáp ứng yêu cầu của bọn Cung Cửu, lúc y gặp lại Sa Mạn, có thể là lúc nàng đã chết.

Vì vậy, lúc Lão Thực hòa thượng sai người đi đưa Lục Tiểu Phụng về, ở trong tòa trang viện hào hoa này, lúc chàng hỏi Lão Thực hòa thượng chừng nào mới gặp Sa Mạn, Lão Thực hòa thượng trả lời là “tới lúc đó”, Lục Tiểu Phụng lập tức hiểu rằng, chàng chỉ còn dựa vào được chính mình.

Chàng biết dụng ý của Cung Cửu, đón chàng lại đây, là nói cho chàng biết, Sa Mạn đang ở quanh đây, nhưng Lục Tiểu Phụng không thể nào gặp được nàng. Biết rõ ràng là Sa Mạn ở quanh đây mà không gặp, Lục Tiểu Phụng chỉ còn biết nóng nảy thêm, trong lòng của Lục Tiểu Phụng càng nóng nảy chừng nào, không chừng càng dễ thuyết phục chàng chừng đó.

Lục Tiểu Phụng hiểu vậy, y cũng hiểu vậy, đợi ở đây càng lâu chừng nào, mình càng không dễ gì kiên trì chừng đó.

Vì vậy chàng vừa vào ở trong chỗ Lão Thực hòa thượng đã sắp xếp cho mình, chàng bèn không khách khí gì cả ăn uống thoải mái một trận. Sau đó chàng bèn vùi đầu ngủ một giấc.

Ý chí của con người thật tình cũng kỳ diệu, trong lòng nghĩ mình phải thức dậy lúc nào, quả thật ngủ đến lúc đó, lập tức tự nhiên thức dậy.

Lúc Lục Tiểu Phụng tỉnh lại, trời đang giữa khuya, chính là lúc chàng dự định dậy hành động.

Không có trăng sáng, sao đầy trời. Lục Tiểu Phụng hít một hơi thật sâu vào cái không khí mát mẻ, chàng cảm thấy mình mấy đều rất sáng khoái.

Đứng ở trên mái nhà, nương vào ánh sao đêm, Lục Tiểu Phụng nhìn qua một lượt, từng dãy từng dãy phòng ốc bày ra một loạt. Chàng phát giác ra, chỗ chàng đang ở, thuộc dãy phòng nhỏ nhất trong đó.

Chàng biết Sa Mạn không ở trong dãy phòng đó, bởi vì lấy khí phái của Cung Cửu, nhất định y không chịu ở trong một căn nhà nhỏ như vậy, nhất định y phải ở trong một toà nhà đồ sộ.

Lục Tiểu Phụng chỉ cần tìm ngôi nhà nào lớn nhất, chàng rất có cơ hội tìm ra được Sa Mạn.

Đây là ý nghĩ mọc ngay ra trong đầu khi chàng nghe Lão Thực hòa thượng nói đến câu “tới lúc đó”.

Chàng nhất định không thể ngồi yên ở đó khổ sở chờ đợi, chàng phải đi tìm cho được Sa Mạn. Chàng có lòng tin.

Lục Tiểu Phụng không hề tính sai. Chỉ tiếc là Cung Cửu tính còn nhanh hơn chàng.

Vì vậy lúc chàng tìm đến nơi tòa nhà đồ sộ ấy, tìm đến chỗ Sa Mạn vốn vừa cư trú, Sa Mạn không còn ở đó nữa.

Lão Thực hòa thượng ở đó.

Lão Thực hòa thượng lộ vẻ mặt ta đây đã tính đúng nhà người sẽ lại, nói:

- Người thông minh lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ tiếc là có người còn thông minh hơn ta.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người đó không thông minh hơn người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người đó chẳng qua chỉ nghe báo cáo, nói rằng người không còn nằm trên giường, do đó y vội vã đem Sa Mạn đi chỗ khác, để ta lại đây.

Lục Tiểu Phụng cao giọng hỏi:

- Để người lại đây ? Tại sao để người lại đây ? Ta có tìm người đâu ?

Lão Thực hòa thượng cười nói:

- A Di Đà Phật, sắc tức là không, Sa Mạn chính là Lão Thực hòa thượng, người gặp ta cũng như đã gặp được Sa Mạn thế thôi.

Lục Tiểu Phụng rất muốn cười, nhưng thật tình chàng cười không nổi.

Vì vậy chàng chỉ còn nước bước tới, bước tới gần Lão Thực hòa thượng, dang hai tay ra.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Người tính làm gì vậy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải người mới nói, gặp người cũng như gặp Sa Mạn sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta gặp Sa Mạn chuyện đầu tiên, là ôm lấy nàng, vì vậy ta cũng ôm lấy người.

Lão Thực hòa thượng một mặt vừa thoái lui một mặt xua tay nói:

- Chuyện đó làm không được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao làm không được ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì hòa thượng là đàn ông, đàn ông không ôm đàn ông.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải người mới nói người chính là Sa Mạn sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chuyện đó huyền hoặc quá, chúng ta hãy nói đến chuyện khác đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện khác ? Chuyện gì khác ?

Lão Thực hòa thượng làm mặt nghiêm trang nói:

- Chuyện lớn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện lớn ? Chuyện lớn gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Có liên hệ tới mạng sống của hai người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Liên hệ tới mạng sống của hai người, trong đó có ta chăng ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người xem, có phải ta đã nói người thông minh lắm hay không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn người kia là Sa Mạn ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hử, con người thông minh như người, tại sao không chịu nghĩ cho thông một tí ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta nghĩ không thông ? Ta nghĩ chuyện gì không thông ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đối với đề nghị của lão đầu, tại sao người cứ cố chấp mãi ? Cố chấp như vậy làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nhìn nhìn Lão Thực hòa thượng chăm chăm, lắc đầu nói:

- Tuy trước giờ ta không hiểu người lắm, nhưng ta vốn cho người là kẻ có nguyên tắc, lý do gì làm người thay đổi thế ? Tại sao người lại đi đáp ứng với lão đầu, làm người ẩn hình, làm kẻ thủ hạ cho lão ta ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì ta nghĩ thông được rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nghĩ thông rồi ? Người nghĩ thông được cái gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đòi người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đòi người ? Người hiểu sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hiểu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người nghĩ đời người là thế nào ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đời người là hưởng lạc. Lão Thực hòa thượng ta tu cả một đời, rồi được gì ? Kiếp người chẳng mấy chốc mà đã qua đi, tại sao ta đi ngược đãi chính mình ? Lão đầu nói đúng lắm, mau mau hành lạc đừng đợi tuổi thiếu niên đi qua, hối hận không còn kịp.

Lục Tiểu Phụng lại nhìn Lão Thực hòa thượng chăm chăm một hồi nữa, cười khổ nói:

- Đây là người đã hiểu đời người như thế đây ? Chỉ vì người muốn hưởng lạc, cho nên người gia nhập vào hàng ngũ của lão đầu ?

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Ta sai sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người sai rồi. Người có biết đời người còn gì khác nữa không ?

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Còn có gì nữa ?

Lục Tiểu Phụng dần từng chữ một:

- Đạo nghĩa, nhân ái, lương tâm.

Lão Thực hòa thượng cười lên hỏi:

- Người cố chấp những thứ đó ? Đây có phải là những nguyên nhân người nghĩ không thông ?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Bởi vì ta thấy vậy, ta mới cố chấp nó, người có hiểu không ?

Lão Thực hòa thượng lắc đầu nói:

- Ta không hiểu.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Thật ra người hiểu hay không hiểu cũng chẳng quan hệ gì, quan hệ là, người và ta nhân sinh quan không giống nhau.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Điều đó biểu thân giữa chúng ta ắt phải có xung đột, đây chính là nguyên nhân chúng ta đối địch với nhau.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì số người đã chú định là người thất bại.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tà ác vĩnh viễn không bao giờ thắng được chính nghĩa.

Lão Thực hòa thượng lại cười lên nói:

- Người đừng quên còn có một câu nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đạo cao lên một thước, ma chướng cao lên một trượng.

Lục Tiểu Phụng cũng cười lên nói:

- Người có biết là ma chướng và đạo không phải cùng một thứ không ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Vốn không phải là một thứ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy, đạo và ma chướng tỷ lệ không ngang nhau, một thước của đạo, có thể là mười trượng, mà một trượng của ma chướng, không chừng chỉ là một thước.

Lão Thực hòa thượng yên lặng.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ta có một chỗ thật không hiểu lắm.

Lão Thực hòa thượng lấy cặp mắt dò hỏi nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Lão đầu đã có bao nhiêu tay cao thủ như người và Cung Cửu, tại sao còn nhất định phải muốn ta cho được ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì người hữu dụng nhất.

Lục Tiểu Phụng không hiểu hỏi:

- Ta ? Ta hữu dụng nhất ? Vũ công của Cung Cửu cao hơn ta, ta còn hữu dụng hơn y sao ?

Lão Thực hòa thượng nói giọng rất khẳng định:

- Đúng vậy.

Lần này người im lặng là Lục Tiểu Phụng.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì chuyện lão đầu muốn làm, chỉ có người mới làm được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người khác làm không được sao ? Người làm không được sao ? Cung Cửu làm không được sao ?

Lão Thực hòa thượng nói dần từng tiếng một:

- Chỉ có người, mới làm được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì trong trường hợp này, chỉ có người, mới là người chân chính ẩn hình được.

Bởi vì trong trường hợp này, chỉ có người mới không làm cho người khác phòng bị.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đó là trường hợp như thế nào ?

Lão Thực hòa thượng không trả lời.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người không nói được ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy sao người không nói ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta có thể nói, nhưng không thể nói ở đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ở đâu ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ở nơi có Cung Cửu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao phải có Cung Cửu ở đó người mới nói được ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì đây là một bí mật chấn động thiên hạ, ta mà nói ra, người chỉ có hai con đường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai con đường gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Một là đường sống, nếu là người đáp ứng làm người ẩn hình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn đường kia là đường chết ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đúng, đường chết, bởi vì bí mật này không thể để cho người biết mà còn sống nhăn đó. Vì vậy phải có Cung Cửu ở một bên mới nói cho người nghe.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Vì Cung Cửu giết được ta ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người lại nói đúng nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được, đi thôi.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Đi ? Đi đâu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đi gặp Cung Cửu.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Đi gặp Cung Cửu ? Hiện tại là đi sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, bởi vì ta muốn biết ngay cái bí mật làm chấn động thiên hạ này.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Người có biết người biết xong cái bí mật này, người chỉ còn hai con đường để đi không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Người chuẩn bị đi con đường nào ? Đường chết ? Hay đường sống ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có muốn chết không ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Dĩ nhiên là không. ai muốn chết bao giờ ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đúng vậy ? Làm sao ta muốn chết được ?

Lão Thực hòa thượng phẩn khởi hỏi:

- Có phải người nói, người chịu làm người ẩn hình ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không làm người ẩn hình, không lẽ không sống được sao ?

Lão Thực hòa thượng nói như đinh đóng vào tường:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng cũng nói như đinh đóng vào tường:

- Ta cứ sống cho người coi.

21. Người Ẩn Hình

Cổng lớn thật vĩ đại, cổng lớn được mở ra. Bước vào cổng chỉ có một người.

Lão Thực hòa thượng nói với Lục Tiểu Phụng:

- Người vào đi, trong sân có ba căn nhà, trong đó có ba người, bọn họ đều đang chờ người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ba người ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta có thể nói cho người biết tên hai người, một là Cung Cửu, một là người người suốt ngày tưởng nhớ, Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn người kia sao không nói ra được ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chẳng vì sao cả, bởi vì không chừng người không gặp lại y bao giờ nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đấy còn phải xem mệnh vận của người ra sao, nếu người vào trong phòng có Sa Mạn, người còn thân thiết với cô ta được một lần trước khi chết. Nếu như người gặp Cung Cửu, xin lỗi quá, mời người nói hai chữ cho thế giới này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai chữ gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tái kiến.

Lục Tiểu Phụng bật cười hỏi:

- Nếu ta vào cái phòng của người người không chịu nói tên ra thì sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không chừng người sẽ chết không minh bạch, không chừng người sẽ sung sướng.

Lục Tiểu Phụng rất phấn khởi hỏi:

- Ta còn được sung sướng sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Nếu người còn chưa bị chết đi, ta bảo đảm người sẽ sung sướng.

Lục Tiểu Phụng sức nghĩ đến một chuyện, chàng hỏi:

- Ta có thể đứng trước cửa mỗi căn nhà la lên một tiếng được không ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì người chỉ cần la lên một tiếng, người sẽ thấy một chuyện rất lý thú.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì lý thú ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người sẽ thấy có rất nhiều người tặng cho người đồ vật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đồ vật gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ám khí. Ám khí thứ trí mệnh, ta bảo đảm nhất định là ám khí lấy được mạng của người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta vào phòng xong rồi ra sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người có thể nói chuyện, có thể cười, có thể làm chuyện gì cũng được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì ta có thể nói hai chữ với người được không ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Được Lục Tiểu Phụng nói:

- Tái kiến.

oo Sao đêm còn đang lấp lánh trên bầu trời, nhưng cả một tòa nhà lớn lại tối tăm như mực.

Trừ cái bóng mờ mờ của phòng xá, cây cối, những hòn núi giả ra, Lục Tiểu Phụng chẳng thể thấy gì khác.

Bất quá, chàng phát hiện ra được một điều ... Ba gian nhà không phải cùng một khối liền nhau, có một cái chính giữa và hai cái hai bên.

Chàng chỉ có một chọn lựa, chàng đi thẳng về phía trước.

Bước chân chàng rất nhẹ, chàng tin rằng, người trong nhà không phát hiện ra mình, chàng đã đứng trước cửa.

Chàng không mở cửa ngay ra liền. Chàng đứng trước cửa khoảng chừng một thời gian bốn phần trụ hương, nhưng bên trong không có lấy một tiếng động.

Trong lòng chàng nổi lên một ý nghĩ ... người trong phòng, nhất định không phải là Sa Mạn. Nếu là Sa Mạn, nàng phải đang phát ra tiếng ngủ say.

Đang lúc chàng muốn bỏ gian nhà này, trong đầu chàng bỗng có ý nghĩ, lẽ như Sa Mạn ngủ say quá thì sao ?

Vì vậy chàng lại đứng chờ thêm bốn phần trụ hương nữa.

Yên lặng. Vẫn là yên lặng trầm trầm, không có lấy một tiếng động. Không có tiếng chuột chạy, không có tiếng người ngáy, thậm chí ngay cả tiếng động người trở mình lại cũng không có.

Lục Tiểu Phụng quyết định mở cửa ra.

Cửa vừa mở, chàng bèn như một con cáo xông nhanh vào, vừa đứng lại, chàng đã phát hiện ra một chuyện: cửa đã tự động đóng vào.

Vì vậy chàng vẫn chẳng thấy gì cả, nhưng chàng cảm giác được trong phòng còn có một người đàn ông khác. Sau đó chàng cảm thấy chướng phong như đao chặt lại trước ngực mình.

Người của Lục Tiểu Phụng bỗng giật lùi lại tránh khỏi luồng chướng phong.

Nhưng chàng còn chưa đứng vững, chướng phong lại ào tới trước ngực, chàng không còn tránh né được gì nữa.

Lục Tiểu Phụng không hề chết một cách mờ ám như vậy.

Người cứu chàng không ai khác hơn là chính chàng, không phải nhờ vũ công của chàng, mà là sự linh mãnh sức phán đoán của chàng.

Bàn tay như đao ấy ở trước ngực của Lục Tiểu Phụng hai tắc bỗng ngừng lại, bởi vì Lục Tiểu Phụng nói ra ba chữ.

Ba chữ cứu mạng chàng. Ba chữ ấy là:

Hoa Mãn Lâu.

Trừ Hoa Mãn Lâu ra, còn ai trong bóng tối có thể “nhìn” trúng vào ngực của đối phương không hề sai chạy một ly ?

Vì vậy bàn tay đầy sát khí bỗng biến thành mềm mại, nắm lấy tay Lục Tiểu Phụng.

Hai bàn tay, hai bàn tay nắm chặt, biểu lộ tình bạn, một thứ gì quý giá nhất trên đời này.

- Sao ngươi lại ở đây ?

Đây là câu hỏi Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu đồng thời mở miệng hỏi.

Trong bóng tối, tuy Lục Tiểu Phụng không thấy biểu tình trên gương mặt của Hoa Mãn Lâu, nhưng chàng biết Hoa Mãn Lâu đang “nhìn chăm chăm” vào mình, sau đó, cả hai cùng cười lớn.

Hoa Mãn Lâu kéo tay Lục Tiểu Phụng lại bàn, nói:

- Mời ngồi.

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống.

Hoa Mãn Lâu cũng ngồi xuống, y nói:

- Chỗ này của ta không có đèn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì mình nói chuyện trong bóng tối chứ sao.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Nói chuyện sao ta lại đây, hay nói chuyện ngươi lại đây trước ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nói chuyện ngươi đi.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Lão Thục hòa thượng đem ta lại đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao y đem ngươi lại đây ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta đang tra xét vụ người ẩn hình, mà tra hoài không được gì, lại lòi ra một chuyện khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ngươi có biết đương kim hoàng thượng đang tuyển lựa ngự tiền thị vệ không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta là người giang hồ, trước giờ không theo dõi những chuyện đó.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta cũng trước giờ không dính với những chuyện đó, nhưng ta nghe nói rằng, hoàng thượng đang tìm người.

- Tìm ta ?

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ngươi kinh ngạc ? Lúc đó ta nghe nói, cũng ngỡ người ra, vì vậy ta mới phăng dãn manh mối từ đó đi ngược lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Kết quả rồi sao ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Kết quả là, tin tức ấy có thật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hoàng thượng tìm ta làm ngự tiền thị vệ ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Bởi vì có người tiến cử người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai tiến cử ta ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Thái tử Thái Bình vương.

Lục Tiểu Phụng há hốc mồm ra, sau đó mới hỏi:

- Thái tử Thái Bình vương ? Ta và y chẳng có liên quan họ hàng gì đến nhau, tại sao y tiến cử ta ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta không biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không những vậy, Thái tử Thái Bình vương cũng có liên lạc với người trong giang hồ, sao y còn không biết ta là thứ đã hạc nhân văn, đâu chịu đi làm ngự tiền thị vệ làm gì ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta cũng nghĩ không ra chuyện lắt léo trong đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có tiếp tục tra xét không ?

Hoa Mãn Lâu nói:

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tra ra được gì không ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Không được gì cả, chỉ có một chuyện, có lần Lão Thực hòa thượng lại gặp thái tử Thái Bình vương.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc hỏi:

- Sao ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Vì vậy ta lại gặp Lão Thực hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y bèn đem người lại đây ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y nói gì với người ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Y muốn ta chờ ở đây, y nói không bao lâu nữa ta sẽ gặp người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao người phải tập kích ta ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Mấy hôm nay, lúc nào cũng có người lại tập kích ta, ta không biết là ai, hỏi Lão Thực hòa thượng, Lão Thực hòa thượng nói cũng không biết, y chỉ nói ta phải đề phòng, tốt nhất là bắt sống gã tập kích, sẽ biết ngay chân tướng ra sao.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng người lại dùng sát thủ vào ta.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Thứ nhất, ta không biết là người, thứ hai, người này vũ công cao vô cùng, không những vậy đến vào cái lúc người đến, ta trừ hạ sát thủ ra, không có bao nhiêu cơ hội, may mà người bỗng nhận được ra ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu không, Lục Tiểu Phụng mà người sẽ gặp, là Lục Tiểu Phụng đã chết queo.

Hoa Mãn Lâu phì cười nói:

- Cái mạng của người trước giờ vốn vẫn lớn.

Lục Tiểu Phụng không trả lời, bởi chàng sức nghĩ đến một chuyện.

Ứng Nhân Lão Thất trước khi chết có nói một chữ “thái”.

Thái Bình vương thái tử ?

Ứng Nhân Lão Thất muốn nói với chàng, không phải là Thái Bình vương thái tử sao ?

Không phải là bí mật của chuyện Thái Bình vương thái tử tiến cử chàng cho đương kim hoàng thượng sao ?

Hoa Mãn Lâu cảm thấy được cái yên lặng của Lục Tiểu Phụng, y hỏi:

- Người đã nghĩ ra được chuyện gì sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đang nghĩ tới một người.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Người nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người đã chết.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ứng Nhân Lão Thất.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ứng Nhân Lão Thất chết rồi sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Trước khi chết y nói gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một chữ, “thái”.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Thái ? Thái Bình vương thái tử ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cũng đang nghĩ vậy.

Hoa Mãn Lâu không nói, y đang trầm tư.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có biết Thái Bình vương thái tử không ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Không biết gì cả. Còn người ? Người đã gặp người này bao giờ chưa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chưa bao giờ gặp.

- Vậy thì kỳ thật. Tại sao y muốn tiến cử người ? Y có mục đích gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chúng ta phải đi tìm một người.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Lão Thực hòa thượng ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, câu hỏi này, y nhất định trả lời được.

Lục Tiểu Phụng sức nghĩ đến một người, vì vậy chàng nói tiếp:

- Không, mình đi tìm một người khác, còn tốt hơn nữa.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cung Cửu.

- Cung Cửu ? Người biết Cung Cửu ở đâu ?

- Ta đến đây, là do Lão Thực hòa thượng dẫn lại đây, y nói nơi đây có ba căn nhà, trong đó có một người là Cung Cửu.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Hiện tại chúng ta đi tìm y thôi.

- Không cần.

Bên ngoài có một người trầm giọng nói.

Đèn. Đèn sáng trưng. Đèn nằm trong tay tám người đàn bà nhan sắc diễm lệ, đang chậm chậm từ bên ngoài bước vào.

Người nói là kẻ đi sau tám người đàn bà xinh đẹp đó. Lạnh đậm, tàn bạo, đặc ý là những nét biểu tình lộ trên gương mặt y.

Chính là Cung Cửu.

Hoa Mãn Lâu bỗng nói:

- Là người ?

Cung Cửu nói:

- Ta đây, rốt cuộc người đã nghe được bước chân của ta.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Người là Cung Cửu sao ? Mỗi đêm lại đánh lén ta chính là người ? Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ta hy vọng người nuôi dưỡng thành tập quán muốn giết ta, sau đó Cung Cửu đặc ý cười lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sau đó, người bị giết, là ta.

Cung Cửu nói:

- Đúng quá rồi.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Quả thật là diệu kế mượn đao giết người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chẳng qua hiện tại ta vẫn chưa có vận khí tốt tới như vậy.

Cung Cửu nói:

- Hạnh vận, đại khái là có hạn độ.

Lục Tiểu Phụng không nói gì. Lý do chàng không nói, không phải là chàng không có gì để nói, mà chàng cho là, Cung Cửu có tâm lý như vậy, đối với chàng là chuyện hay, bởi vì như vậy, Cung Cửu sẽ có cảm giác khinh thị chàng, mà khinh thị, thường thường sẽ làm người ta không để ý, không để ý, sẽ có thể dẫn đến thất bại.

Lục Tiểu Phụng hy vọng Cung Cửu càng khinh chàng chừng nào càng tốt chừng đó, thật tình chàng rất sợ vũ công của Cung Cửu, nếu Cung Cửu khinh chàng, không chừng chàng có thể tìm ra nhược điểm lúc y sơ suất, chàng may ra còn có cơ hội thủ thắng.

Nhưng Hoa Mãn Lâu nói, y đang hỏi.

Y hỏi:

- Người biết Thái Bình vương thái tử ?

Cung Cửu trả lời rất điệu, y nói:

- Ta biết Lão Thực hòa thượng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Sao ?

Cung Cửu nói:

- Lão Thực hòa thượng biết Thái Bình vương thái tử, người xem ta có biết không ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Không nhất định.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao không nhất định ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Lục Tiểu Phụng biết Sa Mạn, nhưng đến bây giờ ta vẫn chưa gặp Sa Mạn.

Cung Cửu nói:

- Nhất định người sẽ gặp cô ta.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Chờng nào ?

Cung Cửu nói:

- Tối lúc đó.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ở đâu ?

Cung Cửu nói:

- Trên đường đi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Trên đường ? Đường nào ?

Cung Cửu nói:

- Đường xuống suối vàng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Người muốn giết tất cả chúng ta ?

Cung Cửu nói:

- Không chờng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Chúng ta có chọn lựa không ?

Cung Cửu nói:

- Chỉ có một người có.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ai ?

Cung Cửu nói:

- Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nhìn Cung Cửu:

- Ta có thể chọn ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chọn gì ?

Cung Cửu nói:

- Làm người ẩn hình, hay làm quỷ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta không làm người ẩn hình, thì sẽ làm quỷ ?

Cung Cửu nói:

- Ta dám bảo đảm, nhất định là vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người trước giờ vẫn tự tin như vậy sao ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng người lại để ta sẩy mất ở chỗ Tây Môn Xuy Tuyết ?

Cung Cửu cười nhạt nói:

- Hiện tại không phải người vẫn còn nằm trong tay ta sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây là vì chính ta để cho mình cắn lưỡi câu thôi.

Cung Cửu hỏi:

- Trong tay ta mà không có Sa Mạn, người còn lại đây cắn câu sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người trăm phương nghìn kế dụ ta lại nơi này, chắc hẳn là vì chuyện gì ?

Cung Cửu hỏi:

- Không phải ta đã nói rồi sao ? Người muốn làm người ẩn hình, hay làm quỷ ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao nếu ta không làm người ẩn hình, ta phải làm quỷ ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì người sẽ phá hoại chuyện của ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người nào phá hoại chuyện của người, người đều giết họ ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu như ta đáp ứng người, ta không phá hoại chuyện của người sao ?

Cung Cửu nói:

- Ta vẫn còn phải giết người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ta không tin người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao người không tin ta ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì người là Lục Tiểu Phụng, nếu người không can thiệp vào chuyện sẽ làm chấn động vũ lâm này, Lục Tiểu Phụng sẽ không phải là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bật cười nói:

- Người thật là tri kỷ của ta.

Cung Cửu nói:

- Không phải ta, một người khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão đầu ?

Cung Cửu nói:

- Không sai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tất cả chuyện này đều là ý tứ của lão đầu ?

Cung Cửu nói:

- Chỉ có ông ta mới có thể nghĩ ra được một kế hoạch xảo diệu như vậy, cũng chỉ có người mới hoàn thành được kiệt tác của ông ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu như ta không đáp ứng, người giết ta đi, cái kiệt tác ấy không hoàn thành được ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Như vậy không phải tiếc lắm sao ?

Cung Cửu nói:

- Chuyện đáng tiếc. Vì vậy đến bây giờ chúng ta vẫn chưa giết người, chỉ vì hy vọng người sẽ đáp ứng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta được nhiều thứ lắm sao ?

Cung Cửu nói:

- Quá nhiều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao người không nói ra vài thứ dụ ta thử.

Cung Cửu nói:

- Người được Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có thể thôi ?

Cung Cửu nói:

- Người được hưởng vinh hoa phú quý.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không ham vinh hoa phú quý.

Cung Cửu nói:

- Người có thể sống cả đời không phải lo lắng gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì làm xong chuyện này, người muốn gì, chỉ cần mở miệng là người sẽ được ngay.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì cũng được ?

Cung Cửu nói:

- Chỉ cần trên đời này có là được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì người cấp cho người, là hoàng thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đương kim hoàng thượng.

Cung Cửu nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng không hiểu, chàng hỏi:

- Không phải ?

Cung Cửu nói:

- Hoàng thượng dưới nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao lại hoàng thượng dưới nữa ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì đương kim hoàng thượng tới đó sẽ không còn nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao không còn ?

Cung Cửu hững hờ nói:

- Chết rồi, dĩ nhiên sẽ không còn nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hoàng thượng tại sao lại chết đi ?

Cung Cửu nói:

- Ai cũng phải chết, tại sao hoàng thượng sẽ không chết được ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hoàng thượng dưới nữa, có phải là thái tử Thái Bình vương phủ không ?

Cung Cửu nói:

- Thảo nào lão đầu cứ tán tụng người, người quả thật thông minh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thái Bình vương thái tử tiến cử ta, chính là cơ hội cho ta xuất hiện trước mặt hoàng thượng ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Các người muốn ta làm người ẩn hình, chính là muốn ta đến lúc đó sẽ giết hoàng thượng ?

Cung Cửu nói:

- Không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sai rồi.

Cung Cửu nói:

- Sai rồi ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lão đầu sai rồi, ta cũng sai rồi, ta ngỡ lão đầu là tri kỷ của ta, nhưng lão ta không phải.

Cung Cửu nói:

- Tại sao không phải ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lão ta không thể hiểu được ta, chuyện này làm sao ta làm được ? Ta ngăn trở còn không muốn kịp, làm sao lại đi làm được ?

Cung Cửu nói:

- Lão đầu không nhất định là sai, nhưng người nhất định sai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ? Ta sai chỗ nào ?

Cung Cửu nói:

- Người sơ sót một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Cung Cửu nói:

- Tính con người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tính con người ?

Cung Cửu nói:

- Người quên đi cái tính tình của con người, có yêu, có sợ, có tham đồ hưởng lạc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta quên đi sao ?

Cung Cửu nói:

- Người quên đi, thành ra lão đầu nói chúng ta phải lúc nào cũng đề tỉnh người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các người đề tỉnh ta, chính là bắt cóc Sa Mạn ? Dùng cường bách và dụ dỗ để cho ta đồng ý ?

Cung Cửu hỏi:

- Người không muốn Sa Mạn sao ? Người không muốn sống lâu dài với Sa Mạn sao ? Người không muốn sống một đời thần tiên không lo nghĩ gì với Sa Mạn sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đó là chuyện ai ai cũng muốn, nhưng dùng máu tanh để được nó, ta tin là trên đời này ít ra có ba người nhất định không làm.

Cung Cửu hỏi:

- Ba người nào ?

Lục Tiểu Phụng chỉ vào Hoa Mãn Lâu:

Cung Cửu hỏi:

- Còn ai nữa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết và ta.

Cung Cửu hỏi:

- Tốt lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tốt lắm, tốt lắm nghĩa là sao ?

Cung Cửu nói:

- Tốt lắm có nghĩa là, ta dẫn người lại đây, là một chuyện rất tốt cho chúng ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng đối với kế hoạch của lão đầu, không phải là không tốt sao ?

Cung Cửu nói:

- Đây là chuyện đáng tiếc không làm sao hơn được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta có thể hỏi người một vài câu được không ?

Cung Cửu nói:

- Dĩ nhiên là được, ta đối với những người sắp ly khai khỏi thế giới này, trước giờ không giấu diếm điều gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thái Bình vương thái tử có phải là một người ẩn hình không ?

Cung Cửu nói:

- Phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thôi Thành có phải bị y giết không ?

Cung Cửu nói:

- Tiêu Hồng Châu và Trình Trung cũng bị y giết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y vào trong mật thất rồi mới giết bọn họ phải không ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy, vì vậy y phải mua chuộc Diệp Tinh Sĩ, muốn Diệp Sinh Sĩ nói rằng bọn họ bị giết nửa tiếng đồng hồ trước đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Những điều này đều đã được kế hoạch rất chu đáo trước đó.

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy, trừ người ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta là người vô tình bước vào trong cuộc ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì người bỗng xuất hiện trên đảo, làm lão đầu mọc ra ý nghĩ muốn người làm người ẩn hình, muốn người ám sát hoàng thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiện tại người có quyền lực nhất có phải là Thái Bình vương thái tử ?

Cung Cửu nói:

- Y đã lung lạc được rất nhiều kẻ trợ thủ đắc lực.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao chính y không chịu đi hành thích ?

Cung Cửu nói:

- Chuyện đó không thể được, nếu chính y động thủ, làm sao mọi người chịu cho y tiếp nhiệm được ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người và Thái Bình vương thái tử quen thân lắm phải không ?

Cung Cửu nói:

- Trên đời này không ai có thể hiểu y rõ ràng bằng ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ? Người biết y từ thuở nhỏ sao ?

Cung Cửu nói:

- Y còn chưa ra khỏi bụng mẹ, ta đã biết y rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ta chính là Thái Bình vương thái tử.

Bao nhiêu người ở đó đều ngẩn mặt ra. Đây quả thật là một chuyện kinh người, Lục Tiểu Phụng trừng mắt nhìn Cung Cửu, ngay cả một câu nói cũng không nói được ra lời.

Cung Cửu đắc ý nhìn Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chuyện bí mật này làm cho người kinh hãi lắm phải không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nằm mộng cũng nghĩ không ra.

Cung Cửu nói:

- Còn có một chuyện nữa người nằm mộng cũng nghĩ không ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Cung Cửu nói:

- Người sắp chết tới nơi rồi đó.

Cung Cửu nói xong, chỉ ra ngoài cửa.

Đuốc. Đuốc sáng trưng.

Năm chục cây đuốc đang nằm trong tay năm chục gã đại hán lực lưỡng trần trùng trọc.

Năm chục gã đại hán đang làm thành một vòng vây lớn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây là gì vậy ?

Cung Cửu nói:

- Đây là bốn chữ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bốn chữ gì ?

Cung Cửu nói:

- Xuống đất không xong.

Cung Cửu nói xong, vỗ tay một cái.

Lại thêm đuốc. Đuốc sáng rực.

Lại năm chục cây đuốc trong tay năm chục gã đại hán lực lưỡng trần trùng trực.

Chẳng qua năm chục gã đại hán này không đứng dưới đất.

Bọn họ đều đứng trên mái nhà.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây là gì vậy ?

Cung Cửu nói:

- Đây là thêm bốn chữ nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bốn chữ gì ?

Cung Cửu nói:

- Lên trời không được.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Xem ra người phải dồn ta vào chỗ chết ?

Cung Cửu nói:

- Người nói không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta có thể hỏi người một câu được không ?

Cung Cửu nói:

- Dĩ nhiên là được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Câu hỏi này muốn hỏi rằng, người có bao giờ nghe qua một câu nói ?

Cung Cửu hỏi:

- Câu gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu này còn ngắn hơn câu của người một chữ.

Cung Cửu hỏi:

- Bảy chữ ? Bảy chữ gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đặt vào đất chết để mà sống.

Cung Cửu cười phá lên ra vẻ khinh bỉ, nói:

- Người chẳng có cơ hội ? Một tí cơ hội cũng không có.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người cứ kiên trì mãi như vậy, ta xem ta không có tí cơ hội gì cả thật. Nếu ta đã sắp chết rồi, ta có thể cầu xin người một chuyện được không ?

Cung Cửu hỏi:

- Chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thả Hoa Mãn Lâu và Sa Mạn.

Cung Cửu rất mau mắn nói:

- Được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta còn muốn thêm một chuyện.

Cung Cửu nói:

- Lão đầu nói rằng, ông ta muốn ta phải ráng sức đáp ứng mọi yêu cầu của người trước khi chết. Người cứ việc nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta muốn gặp Sa Mạn.

Cung Cửu nói:

- Người nhất định sẽ gặp cô ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải bây giờ sao ?

Cung Cửu nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chờng nào ?

Cung Cửu múa tay, chỉ ra ngoài cửa nói:

- Khi nào người ra ngoài đó, đối diện với ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người thật lợi hại, người muốn phân tâm ta.

Cung Cửu nói:

- Đừng quên lão đầu rất trọng vọng người, ta nhất định không bao giờ khinh thường người, nói thật, đối diện với cường địch, ta nhất định dùng bất cứ phương pháp nào làm cho đối phương suy nhược đi. Đây là cách tất thắng.

Lục Tiểu Phụng nhìn Cung Cửu thật lâu. Thật tình, chàng rất bội phục y, chàng phát hiện ra, chàng trước giờ đã nhìn Cung Cửu rất sai lầm.

Sau đó, chàng đưa tay ra:

- Mời.

Cung Cửu nói:

- Phải là mời người trước.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì đây là đường tới Quỷ Môn quan.

Ánh bình minh vừa chớm lên.

Nếu buổi sáng tượng trưng cho sinh mệnh, ánh bình minh sẽ tượng trưng cho sự sống vừa nẩy mầm, nhưng tại sao Lục Tiểu Phụng lại đối diện với cái bóng âm u của thần chết ?

Cung Cửu đảo để có tuyệt chiêu gì lợi hại, tại sao y ra vẻ đáng điệu an nhàn định khí như vậy ?

Câu hỏi ấy sẽ được trả lời trong thoáng chốc.

Đang lúc Lục Tiểu Phụng tập trung toàn bộ khí lực, sức đầy toàn thân tinh lực, đối diện với Cung Cửu, Cung Cửu lại thông dong vỗ tay một cái.

Sau đó Lục Tiểu Phụng bèn thấy người chàng ngày đêm tưởng nhớ Sa Mạn.

Ý chí của Lục Tiểu Phụng đã bị giãn tung ra, tư tưởng của chàng đã bị ái tình của Sa Mạn chiếm cứ, bao nhiêu tập trung ý chí, đều đã chạy về chỗ Sa Mạn.

Nếu Cung Cửu hiện tại tấn công Lục Tiểu Phụng, y đắc thủ liền. Y lộ vẻ đắc ý, như một con mèo đang vờn một con chuột trước khi chết, con chuột còn đang nhìn miếng sữa khao khát chưa được vào trong miệng.

Lục Tiểu Phụng đang nhìn dính vào Sa Mạn.

Sa Mạn cũng đang nhìn Lục Tiểu Phụng, nhưng ánh mắt không lộ vẻ gì là ưu sầu, ngược lại còn rất bình thản, bình thản như nước nằm phẳng lặng trong vịnh.

Đây là điều Lục Tiểu Phụng không ngờ, đây là điều Cung Cửu không ngờ.

Sa Mạn tại sao lại lộ vẻ an tường như vậy ? Không lẽ nàng còn chưa biết Lục Tiểu Phụng đang đối diện với tử thần hay sao ?

Sa Mạn bước đi rất vững vàng, chậm chậm về hướng Lục Tiểu Phụng.

Lúc nàng gần đến Lục Tiểu Phụng, nàng quay người lại đối diện với Cung Cửu.

Sa Mạn nói với Cung Cửu:

- Tôi có thể nói với anh một câu được không ?

Không đợi Cung Cửu trả lời, Sa Mạn đã nói tiếp:

- Tôi chỉ nói hai chữ.

Cung Cửu cười nói:

- Cô muốn nói tái kiến, hay vĩnh biệt ?

Sa Mạn mỉm cười nói:

- Tôi nói hai chữ này, chỉ có tôi và y biết.

Cung Cửu nói:

- Xin mời.

Sa Mạn kề miệng vào tai Lục Tiểu Phụng, nói hai chữ.

Đây là hai chữ gì ?

Sa Mạn nói xong, bèn chậm chậm bước ra, đứng đằng sau Lục Tiểu Phụng, đối diện với Cung Cửu.

Ánh mắt của Cung Cửu từ Sa Mạn dời qua gương mặt Lục Tiểu Phụng.

Cung Cửu hỏi:

- Người còn có di ngôn gì nữa không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không, còn người ?

Cung Cửu ngẩng mặt cười như điên cuồng, nói:

- Xin người nhớ giùm, người sắp chết là người, không phải là ta ?

Lục Tiểu Phụng trầm tĩnh hỏi:

- Chúng ta đánh nhau bằng tay không sao ?

Cung Cửu nói:

- Không, vũ khí cho người chọn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta muốn vũ khí gì, người cũng đều cho ?

Cung Cửu nói:

- Bất kỳ vũ khí gì, ta đều có.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tốt lắm.

Cung Cửu hỏi:

- Người muốn vũ khí gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trường tiên.

Cung Cửu biến sắc mặt hỏi:

- Trường tiên ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, trường tiên.

Cung Cửu thở ra thở vào mạnh một vài lần, rồi trấn tĩnh lại, y vỗ tay một cái.

Trong tay của Lục Tiểu Phụng đã cầm một cây trường tiên.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người tay không sao ?

Cung Cửu ngạo mạn nói:

- Chỉ hai bàn tay của ta cũng đủ rồi.

Lục Tiểu Phụng vung cây trường tiên trong tay mấy cái nói:

- Tốt lắm.

Trường tiên phát ra vút vút mấy tiếng chói tai.

Cung Cửu bỗng biến sắc đi, cặp mắt của y từ từ đỏ lên, trừng trừng nhìn về phía sau Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng phát hiện ra nhìn dính vào phía sau của mình, không chỉ có mỗi Cung Cửu.

Những gã đại hán đang đứng trên mái nhà, cũng đang nhìn tham lam vào phía sau Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đã biết chuyện gì đang xảy ra. Chàng cũng hiểu rõ tại sao Sa Mạn đã nói với chàng hai chữ “dùng roi”.

Sa Mạn thật ra chẳng làm gì cả, nàng chỉ bắt quá cỏi hết y phục trong người mình ra.

Cởi sạch y phục ra kỳ thực cũng chẳng có gì, chỉ bắt quá bày thân hình lộ thể ra thế thôi.

Người vừa sinh ra, không phải cũng trần truồng sao ?

Chỉ bắt quá, con nít trần truồng, chỉ làm cho người ta tán tụng sinh mệnh, nhưng đàn bà trần truồng lại làm cho người ta động tình lên.

Tình dục là nhược điểm của con người, nhất là người đang tỷ dẫu, lại càng không thể động tình lên.

Cung Cửu lại càng không thể. Đây là nhược điểm của Cung Cửu.

Sa Mạn hiểu rõ Cung Cửu, lại càng hiểu rõ nhược điểm của y Vì vậy nàng muốn Lục Tiểu Phụng dùng roi, mình thì hy sinh dùng mỹ sắc, kích động tình dục của Cung Cửu lên.

Trường tiên đang kêu lên vút vút, thêm vào ánh mặt trời chiếu vào làn da trắng ngần trên người của Sa Mạn, Cung Cửu thở hồng hộc như một con bò mộng đã chạy được mấy chục dặm đường.

Lúc Sa Mạn đưa đẩy eo lưng, làm những thứ động tác, Cung Cửu đã xé tung y phục trên người mình ra như điên cuồng, vừa thở vừa la:

- Đánh vào ta ? Đánh vào ta ?

Lục Tiểu Phụng thu cây trường tiên lại, lấy cặp mắt bi thương và đồng tình nhìn Cung Cửu.

Cung Cửu thì đang lộ vẻ ai cầu nhìn Lục Tiểu Phụng và cây trường tiên trong tay chàng, vừa la lớn lên:

- Dùng roi đánh ta ? Mau ! Mau !

Sa Mạn cũng kêu lên một tiếng:

- Mau !

Nhưng Lục Tiểu Phụng không dùng roi đánh Cung Cửu. Chàng dậm.

Chàng lấy nội lực quán đầy vào trong roi, cây roi đang mềm mại bỗng biến thành vừa thẳng vừa cứng.

Lục Tiểu Phụng dùng cây roi như vậy, dậm vào giữa ngực Cung Cửu.

Mọi điều đều trở lại yên tĩnh.

Chỉ có ánh mặt trời mới lên, đang chiếu trên tường nhà, trên mặt đất, trên cỏ, trên cây, trên thân người.

oo Thuyền, một chiếc thuyền, một chiếc thuyền nhẹ.

Chiếc thuyền đang ở trên biển, tùy theo gió nhẹ phiêu bồng, mạn thuyền thông ra một đôi chân, chân của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đang nằm thoải mái trong khoang thuyền, trên bụng có để một ly rượu màu xanh biếc.

Chàng cảm thấy rất hạnh phúc. Bởi vì Sa Mạn đang nằm bên cạnh chàng ôn nhu như một con mèo.

Sa Mạn cầm ly rượu trên bụng của Lục Tiểu Phụng lên, mớm cho chàng một miếng, rồi thủ thủ với chàng:

- Anh có biết một chuyện không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Sa Mạn nói:

- Đường kim hoàng thượng muốn gặp anh thật đấy.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Còn em có biết chuyện này không ?

Sa Mạn hỏi:

- Chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại anh muốn đi làm người ẩn hình thật đấy.

Sa Mạn giật bắn mình lên:

- Tại sao ? Bây giờ anh lại muốn đi ám sát hoàng thượng ?

Lục Tiểu Phụng ngấm ngấm gương mặt nàng nói:

- Em ngốc đến thế sao ?

Sa Mạn nói:

- Em vốn ngốc lắm mà, anh không thích, anh quăng em xuống biển cũng được Lục Tiểu Phụng bèn ôm chặt lấy Sa Mạn nói:

- Không, Tiểu Ngọc chạy đâu mất, Tây Môn Xuy Tuyết, Hoa Mãn Lâu lại trở về cái thế giới yên tĩnh của bọn họ, trong giang hồ đã trở lại thái bình, anh mà không thừa cơ hội này đi ẩn cư với em, làm một cặp tiên lữ ẩn hình, anh còn là người được sao ?

Sa Mạn thở ra nói:

- Anh vốn có phải là người đâu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Em nói anh không phải là người ? Không lẽ anh là heo ?

Sa Mạn nói:

- Anh không phải là người, cũng không phải heo, anh là phụng, là Lục Tiểu Phụng, là Lục Tiểu Phụng bay quanh cửa trùng trời cao. Hết

Mời bạn đọc tiếp bộ KIẾM THẦN NHẤT TIỂU

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-tieu-phung-6-phung-vu-cuu-thien>